

Fremsat den 8. oktober 2020 af erhvervsminister (Simon Kollerup)

Forslag

til

Forslag til Lov om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love¹⁾

(Gennemførelse af 2. betalingstjenestedirektiv, 4. og 5. hvidvaskdirektiv, ændringer til benchmarkforordningen og disclosureforordningen)

§ 1

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 5 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 4 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-pengedirektiv)« til: », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-pengedirektiv) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253 (CRD V)«.

2. I § 5, nr. 18, indsættes efter »instrument med begrænset anvendelse«: », jf. nr. 14 eller 15«.

3. § 7, nr. 22, affattes således:

»22) Pengeoverførsel: En betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.«

4. I § 9, 1. pkt., ændres »bilag 1, nr. 1-7« til: »bilag 1«, og »eller e-pengeinstitut, jf. dog § 50« ændres til: »e-pengeinstitut, jf. dog § 50, eller udbyder af kontooplysningstjenester, jf. § 60«.

5. I § 10, stk. 2, indsættes efter »jf. bilag 1, nr. 7«: », eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8«, og », jf. §§ 99 og 104-106« udgår.

6. I § 14, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§§ 50 eller 51«: », og deres agenter«.

7. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF, EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, EU-Tidende 2015, nr. L 337, side 35.

»3) virksomheder, der har fået tilladelse som udbydere af kontooplysningstjenester efter § 60, og deres agenter,«.

Nr. 3-5 bliver herefter nr. 4-6.

8. I § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver nr. 6, ændres »§ 5, nr. 14-17« til: »§ 5, nr. 14-18«.

9. I § 52 indsættes som nr. 4:

»4) Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.«

10. I § 60, stk. 5, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

11. I § 60, stk. 6, 2. pkt., ændres »Kapitel 5-7« til: »§§ 21-24, § 39 og kapitel 5-7«.

12. Efter § 60 indsættes før overskriften før § 61:

»§ 60 a. Senest 3 måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse, jf. § 60, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter Finanstilsynet ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.«

13. Efter § 66 indsættes før overskriften før § 67:

»§ 66 a. En udbyder af betalingstjenester, der udbyder tjenester til forbrugere, skal stille den folder, som Kommissionen udarbejder i medfør af artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked gratis til rådighed for alle udbyderens brugere på en let tilgængelig måde. Folderen skal fremgå af udbyderens hjemmeside og være tilgængelig på papir hos udbyderens filialer, agenter og, hvor relevant, andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. For personer med handicap skal oplysningerne efter 1. pkt. stilles til rådighed ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.«

14. I § 123, stk. 3, ændres »abonnementsordningen, jf. stk. 4« til: »regler fastsat af erhvervsministeren efter stk. 4«.

15. § 123, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbyderne af visse typer af betalingsinstrumenter kan anvende til at pålægge betalingsmodtageren at betale til dækning af udbyderens omkostninger til driften af betalingssystemet.«

16. I § 123, stk. 5, 1. pkt., ændres »prisen for det årlige abonnement i stk. 4« til: »betalingen i prismodeller fastsat efter stk. 4«.

17. I § 130, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.

18. I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9, 1. pkt., og stk. 10, der bliver stk. 8, 10, 1. pkt., og stk. 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

19. I § 136, stk. 1, 1. pkt., udgår », såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90«.

20. I § 136 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7.«

Stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

21. I § 136, stk. 5, nr. 4, der bliver stk. 6, nr. 4, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.

22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.

23. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres »og 10« til: »og 11«.

24. § 136, stk. 5, nr. 15, der bliver til stk. 6, nr. 15, affattes således:

»15) Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.«

25. I § 136, stk. 5, der bliver stk. 6, indsættes som nr. 24-26:

»24) Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor.

25) Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.

26) Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.«

26. I § 136, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6«.

27. I § 136, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

28. I § 138, stk. 1, 8. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.

29. I § 139, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.

30. I § 143 ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«, og »Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012«

ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012«.

31. Efter § 145 indsættes:

»§ 145 a. Konkurrencerådet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning. Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er ved administrationen af denne lov og regler udstedt i medfør heraf uafhængige af erhvervsministeren.

Stk. 2. Konkurrencerådet kan delegere sin kompetence til at træffe afgørelser efter stk. 1, 2. pkt., til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

§ 145 b. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.«

32. I § 152, *stk. 2*, ændres »artikel 3a, stk. 3-4« til »artikel 3a, stk. 3-5«.

§ 2

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 1, nr. 19*, ændres »stk. 4« til: »stk. 6«.

2. § 1, *stk. 1, nr. 20*, affattes således:

»20) Udbydere af spil som defineret i lov om spil, jf. dog stk. 7.«

3. Efter § 5 indsættes før overskriften før § 6:

»§ 5 a. Betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande må ikke indløses i Danmark. Tilsvarende må restværdien i kontanter eller kontanthævnning af pengeværdien på sådanne betalingskort ikke indløses i Danmark.«

4. I § 7, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 8, stk. 2«: », § 17, stk. 2, nr. 5«.

5. I § 8, *stk. 4*, indsættes efter »og som har en intern revision eller intern audit,«: »samt bestyrelser i andre virksomheder, der er omfattet af § 1, stk. 1, som i henhold til anden lovgivning er underlagt krav om en intern revision eller intern audit,«.

6. I § 11, *stk. 1, nr. 3, 4. pkt.*, ændres »§ 2, litra a, nr. ii« til: »§ 2, nr. 9, litra a, nr. ii«.

7. I § 14, *stk. 6, 2. pkt.*, ændres »stk. 2« til: »stk. 5«.

8. § 25, *stk. 1*, affattes således:

»Virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med:

1) Alle transaktioner, der

- a) er komplekse,
 - b) er usædvanligt store,
 - c) foretages i et usædvanligt mønster, eller
 - d) ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.
- 2) Alle usædvanlige aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.«

9. I § 47, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24«: », samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer«.

10. I § 57, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22,«: » samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer«.

11. I § 57 indsættes som *stk. 4-6*:

»*Stk. 4.* Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller når virksomheder og personer, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Stk. 5. Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i det pågældende land. Erhvervsstyrelsen kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsetter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Erhvervsstyrelsens medvirken.

Stk. 6. Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.«

12. I § 64, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 14«: », samt advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, og som udøver advokatvirksomhed her i landet«.

13. I § 64 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person

omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Stk. 4. Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Advokatrådet foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land. Advokatrådet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsetter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken.

Stk. 5. Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.«

14. Efter § 64 indsættes før overskriften før § 65:

»§ 64 a. Advokatrådets reaktioner i forbindelse med tilsyn efter § 64, herunder beslutninger om at overdrage en sag til politimæssig efterforskning, skal offentliggøres af Advokatrådet på Advokatsamfundets hjemmeside, jf. dog stk. 5. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Offentliggjorte reaktioner forbliver på Advokatsamfundets hjemmeside i 5 år efter offentliggørelse. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Advokatrådets hjemmeside i det nødvendige tidsrum.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1, der omfatter en fysisk persons navn, kan dog alene ske ved personens alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser af § 10, nr. 1, 2, 4 og 5, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3 og 5, § 17, stk. 1 og 2, § 18, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., og § 30.

Stk. 4. Har Advokatrådet overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Advokatrådet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Er dommen ikke endelig, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske, forhold og tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold el.lign., for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, offentliggøres ikke. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra en myndighed fra et EU- eller EØS-land, medmindre de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 6. Er offentliggørelse undladt i henhold til stk. 5, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1-4, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Efter 2 år fra datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning skal der dog ikke ske offentliggørelse uanset 1. pkt. Der skal alene ske offentliggørelse, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Stk. 7. I sager, hvor Advokatrådet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald, afsiges frifindelse i Advokatnævnet eller afsiges frifindende dom, skal Advokatrådet efter anmodning fra den fysiske eller juridiske person, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Den fysiske eller juridiske person skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af frifindende afgørelse eller dom til Advokatrådet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet, afgørelse eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Advokatrådet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende afgørelse eller dom, skal Advokatrådet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Advokatrådets hjemmeside.

Stk. 8. Advokatrådet skal efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som er frifundet, offentliggøre resultatet af anken eller genoptagelsen. Den fysiske eller juridiske person skal samtidig med anmodningen om offentliggørelse indsende kopi af dommen i ankesagen eller den genoptagede sag. Er resultatet af anken eller den genoptagede sag et andet end resultatet af dommen offentliggjort i medfør af stk. 4, 1. pkt., kan Advokatrådet beslutte at fjerne dommen fra Advokatrådets hjemmeside.

Stk. 9. Advokatnævnets kendelser for overtrædelse af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer skal offentliggøres af Advokatrådet på Advokatsamfundets hjemmeside, når fristen for at indbringe kendelsen for retten er udløbet. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36. Kendelser, som indbringes for retten, offentliggøres, når der er afsagt endelig dom. Bestemmelserne i stk. 2-8 finder tilsvarende anvendelse.«

15. I § 65, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 20,«: »samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer«.

16. I § 78, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 5« til: »§§ 5 og 5 a«, og efter »§ 31 b, stk. 1« indsættes: », § 32«.

17. I § 79 ændres »§ 51« til: »§§ 51-51 b«.

18. I § 80, *stk. 1*, indsættes efter »§ 49, stk. 1 og 5«: », eller efter regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7«.

§ 3

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 642 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 62, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»1. pkt. gælder også for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF).«

2. I § 253 a indsættes efter »4-16«: », 19 a-19 c«.

§ 4

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 8 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 3 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 8 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 3 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af bestemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositar-funktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-

Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/583/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 1, Kommissionens forordning 2010/584/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

2. § 18, *stk. 1, 4. pkt.*, ophæves.

3. § 161, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 1*. Finanstilsynet påser overholdelsen af følgende:

- 1) Loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, *stk. 1* og 2, og § 63 b, jf. dog *stk. 2*.
- 2) Danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne.
- 3) Regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en speci-

fik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf.

- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1131/2017 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og regler fastsat i medfør heraf.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf.
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler fastsat i medfør heraf.

Stk. 2. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

4. I § 179, stk. 1, indsættes efter »i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.

5. I § 189 indsættes efter »i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.

§ 5

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og §

2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, stk. 4, ændres »og for selvforvaltende investorfradragsfonde« til: »for selvforvaltende investorfradragsfonde, AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde«.

2. I § 18 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte hos en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at udøve aktiviteter omfattet af bilag 1, nr. 3, litra b, punkt i.«

3. I § 155, stk. 1, 6. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.

4. I § 189 indsættes efter »i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.

§ 6

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, ændres »§ 3, stk. 6, og § 4, stk. 4,« til: »§ 3, stk. 7, og § 4, stk. 5,«, og i stk. 5 ændres »§ 3, stk. 6,« til: »§ 3, stk. 7,«.

2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal

ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

3. I § 4 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. En ansøgning om registrering efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 2. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

4. Efter § 12 indsættes før overskriften før § 13:

»§ 12 a. En forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler må ikke medvirke til, at forsikringer for personer bosiddende i Danmark, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end følgende:

- 1) Danske forsikringsselskaber.
- 2) Udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.
- 3) Udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.«

5. I § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: » og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser «.

6. I § 36, stk. 1, indsættes efter »forskrifter fastsat i medfør af denne lov«: » eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf«.

7. I § 37 ændres »eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution eller i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf«.

§ 7

I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 97, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning«: » 2017/2402/EU af 12. december 2017«, og ef-

ter »ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering« indsættes: » og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.

2. I § 104, stk. 1, indsættes efter »i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov«: » eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.

3. I § 112, stk. 1, indsættes efter »i henhold til loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven«: » eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.

§ 8

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 6, affattes således:

»6) Rådgivning: Personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler eller finansielle produkter. For så vidt angår boligkreditaftaler skal anbefalingerne være uafhængig af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler.«

2. I § 3 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»Stk. 7. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 6. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 8.

§ 9

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 3 indsættes som *stk. 4*:

»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

§ 10

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 12 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, nr. 5, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

3. I § 12, stk. 7, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.

4. I § 22, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.

§ 11

I lov nr. 691 af 8. juni 2018 om Vækstfonden foretages følgende ændringer:

1. § 16, stk. 2, affattes således.

»Stk. 2. Vækstfonden kan optage lån, herunder statsligt genudlån, til finansiering af sine aktiviteter, i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.«

2. § 16, stk. 3 og 4, ophæves.

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 3-5.

3. § 16, stk. 6 og 7, der bliver stk. 4 og 5, ophæves.

4. § 17, stk. 1, affattes således:

»Finansministeren kan, ud over adgangen til at optage lån, herunder statsligt genudlån, jf. § 16, stk. 2, lade Vækstfonden optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en ramme på 1 mia. kr.«

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2021, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 25, træder i kraft den 29. december 2020.

Stk. 3. § 4, nr. 3-5, § 5, nr. 3 og 4, § 6, nr. 5-7, og § 7 træder i kraft den 10. marts 2021.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 28-30 og 32, træder i kraft den 19. april 2021.

§ 13

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-5 og 8-10 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-10 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Finanstilsynets vurdering af forsvarlig drift for virksomheder med begrænset tilladelse efter lov om betalinger
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Frist for Finanstilsynets sagsbehandling ved behandling af ansøgninger om tilladelse til at udbyde kontooplysninger
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Forpligtelse til at stille Kommissionens folder om rettigheder til rådighed
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Erhvervsministerens beføjelser til at fastsætte nærmere regler efter lov om betalinger
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
 - 2.7. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens prioriteringsadgang i tilsynet med lov om betalinger
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning
 - 2.8. Anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
 - 2.9. Undersøgelsespligten efter hvidvaskloven
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Den foreslåede ordning
 - 2.10. Samarbejdspligten for Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet med udenlandske myndigheder
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
 - 2.11. Ændringer som følger af disclosureforordningen
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Den foreslåede ordning
 - 2.12. Forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-Værdipapirfonde
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Den foreslåede ordning

- 2.13. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Den foreslåede ordning
- 2.14. Ophævelse af krav om, at mulighed for etablering af andelsklasser skal fremgå af afdelingers navne
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Den foreslåede ordning
- 2.15. Ændringer som følge af oprettelse af CO2-benchmarks for lille CO2-effekt og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Den foreslåede ordning
- 2.16. Outsourcing for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF)
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Den foreslåede ordning
- 2.17. Digital ansøgning i forbindelse med autorisationer
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Den foreslåede ordning
- 2.18. Vækstfondens finansieringsmuligheder
 - 2.18.1. Gældende ret
 - 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.18.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Digitaliseringsklar lovgivning
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
 - 4.1. Administrative konsekvenser
 - 4.2. Øvrige efterlevelseskonsekvenser
 - 4.3. Agil erhvervsrettet regulering
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Sigtet med nærværende lovforslag er at gennemføre en række ændringer af den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbeskyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn på det finansielle område.

Med lovforslaget får Finanstilsynet mulighed for at føre et effektivt tilsyn med gebyrer for grænseoverskridende betalinger i EU. Ændringen skal give Finanstilsynet bedre mulighed for at sikre, at der for forbrugeren er større gennemsigthed om gebyrer forbundet med gennemførelse af grænseoverskridende betalinger i EU. Ændringen sker som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Lovforslaget har desuden til formål at skabe større fleksibilitet i forhold til mulighederne for at fastsætte nærmere regler for gebyropkrævninger for visse betalingsinstrumenter. Ændringen skal gøre det muligt for erhvervsministeren at fastsætte nærmere regler om, at udbydere af betalingsinstrumenter omfattet af reguleringen også kan tilbyde andre prismodeller end et årligt abonnement, f.eks. i form af en procentvis sats per transaktion. Det kan bl.a. være attraktivt for især mindre forretninger, som fremover vil kunne modtage Dansk kortet billigere.

Derudover indføres der krav om, at udbydere af betalingstjenester, der udbyder betalingstjenester til forbrugere, skal stille en af Kommissionen udarbejdet folder om forbrugers rettigheder til rådighed digitalt såvel som fysisk i deres filialer. Det sker på baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning

(EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv).

Med lovforslaget indføres et forbud mod indløsning af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande. Ændringen skal styrke kontrollen med kortene for at sikre, at kortene ikke misbruges til eksempelvis terrorfinansiering. Derudover justeres rammerne for Erhvervsstyrelsens og Advokatrådets tilsyn på hvidvaskområdet for derigennem at styrke samarbejdet med tilsynsmyndigheder i andre EU- og EØS-lande i forhold til indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering. Ændringerne foretages på baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (5. hvidvaskdirektiv).

For at sikre en så direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektiv som muligt er der fundet anledning til at præcisere og ændre enkelte elementer i hvidvaskloven.

Med henblik på at øge investorbeskyttelsen får erhvervsministeren med lovforslaget bemyndigelse til at fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde, som yder investeringsrådgivning. De skærpede krav skal sikre, at ansatte, som yder rådgivningen, har de fornødne kompetencer hertil.

Lovforslaget har endvidere til formål at styrke investorers muligheder for at sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Finanstilsynet får således mulighed for at føre effektivt tilsyn med, at finansielle aktører overholder oplysningsforpligtelser om miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i forbindelse med investerings- og rådgivningsprocesser. Oplysningskravene følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Derudover får Finanstilsynet mulighed for at føre et effektivt tilsyn med to nye EU-benchmarks for CO₂-aftryk (EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks), hvilket skal styrke investorers og forbrugeres mulighed for at finde CO₂-aftrykket for deres investeringer. Ændringen sker som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2089/EU af 27. november 2019 om ændring af forordning 2016/1011/EU (benchmarkforordningen), for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks.

Lovforslaget har endvidere til formål at indføre en hjemmel til, at Vækstfonden kan finansiere sine aktiviteter, ud over

den nuværende ramme på 1 mia. kr., ved statsligt genudlån gennem Danmarks Nationalbank, såfremt der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil. Samtidig vurderes det hensigtsmæssigt at sikre øget fleksibilitet i forhold til at kunne henlægge ordninger til administration i Vækstfonden og ændre på de finansielle rammer for ordninger, der allerede er henlagt til administration i fonden, da der har vist sig at være et løbende politisk ønske om sådanne ændringer. Samtidig sikres der et strømlinet lovgrundlag, der ikke forældes, i takt med at ordninger oprettes, justeres og nedlægges.

Endelig har lovforslaget til formål at skabe klarhed om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med overholdelsen af lov om betalinger. Med lovforslaget foreslås det, at Konkurrencerådet tillægges det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Finanstilsynets vurdering af forsvarlig drift for virksomheder med begrænset tilladelse efter lov om betalinger

2.1.1. Gældende ret

Virksomheder, der ikke har en tilladelse som e-pengeinstitut, og som ønsker at udstede elektroniske penge, skal have en begrænset tilladelse for at kunne udstede elektroniske penge her i landet, jf. § 50 i lov om betalinger, jf. lovbeholdning nr. 1024 af 3. juni 2019.

På samme måde skal virksomheder, der ikke har en tilladelse som betalingsinstitut, og som ønsker at udbyde betalings-tjenester, have en begrænset tilladelse for at kunne udbyde betalingstjenester her i landet, jf. § 51 i lov om betalinger.

I henhold til §§ 52 og 53 i lov om betalinger skal en virksomhed, der ansøger om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester, leve op til en række betingelser, for at Finanstilsynet kan meddele begrænset tilladelse hertil. Det omfatter bl.a. godkendelse af virksomhedens ejere af kvalificerede andele og en vurdering af virksomhedens forretningsgange og politikker.

Bestemmelsen i § 54 i lov om betalinger fastsætter de oplysninger, som skal følge med en ansøgning om begrænset tilladelse. En virksomhed, der søger om tilladelse, skal bl.a. indsende en beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel, en oversigt over virksomhedens nuværende og planlagte aktiviteter samt en budgetprognose og det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådant er udarbejdet. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at budgetprognosen og det senest reviderede årsregnskab har til formål at give Finanstilsynet et overblik over den økonomiske side af virksomhedens planlagte aktiviteter, herunder vurdere virksom-

hedens økonomiske situation, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 174.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 54 i lov om betalinger gennemfører dele af artikel 5, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv).

Efter artikel 32, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv kan medlemsstaterne undtage virksomheder helt eller delvist fra en række af direktivets bestemmelser, hvis virksomhedens betalingsvolumen ligger under de grænser, der følger af direktivets artikel 32, stk. 1, litra a. I forbindelse med vedtagelsen af lov om betalinger blev det besluttet at anvende muligheden for at undtage virksomheder omfattet af artikel 32 fra en række af de tilladelseskrav, der følger af direktivets artikel 5, ligesom det var tilfældet efter den hidtil gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Artikel 5 i 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter krav til de oplysninger og det materiale, som en virksomhed skal indgive ved en ansøgning til de kompetente myndigheder, for at blive meddelt tilladelse som betalingsinstitut. Artikel 5 i 2. betalingstjenestedirektiv skal ses i sammenhæng med direktivets artikel 11, stk. 2, der fastsætter, at de kompetente myndigheder meddeler tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene i artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder når frem til en overordnet positiv vurdering efter at have gennemgået ansøgningen.

Den gældende bestemmelse i § 54, nr. 4, i lov om betalinger fastsætter, at de oplysningsforpligtelser, der følger af artikel 5, stk. 1, litra b, i 2. betalingstjenestedirektiv, også gælder for virksomheder, der søger om en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge.

I bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 54, nr. 4, i lov om betalinger, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 174, er det beskrevet, at bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet et overblik over den økonomiske side af virksomhedens planlagte aktiviteter, herunder vurdere virksomhedens økonomiske situation. Det er dermed forudsat i bemærkningerne til bestemmelsen, at Finanstilsynet på baggrund af en budgetprognose og det senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet, skal vurdere en ansøgende virksomheds økonomiske situation i forbindelse med en ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge.

I dag følger det imidlertid ikke direkte af § 52, der fastsætter de krav, som en virksomhed skal opfylde for at blive meddelt begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester, at Finanstilsynet i forbindelse med vurdering af en ansøgning skal lægge vægt på, om den ansøgende virksomhed er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift, herunder at virksomheden har forsvarlige organisatoriske strukturer og procedurer og virksomhedens økonomiske situation.

Som led i udstedelsen af elektroniske penge eller udbuddet af betalingstjenester vil virksomhederne almindeligvis opbevare brugernes midler i en kortere eller længere periode, inden midlerne enten udbetales eller videreoverføres til betalingsmodtager. Det forhold, at udbyderen som led i almindelig drift typisk opbevarer midler på vegne af brugerne, medfører betydelige risici for brugerne, i tilfælde af at virksomheden eksempelvis tages under insolvensbehandling. Dette stiller således øgede krav til, at virksomheden drives forsvarligt. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at indsætte et krav om, at en virksomhed, der udbyder betalingstjenester eller udsteder elektroniske penge med begrænset tilladelse, skal være i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte et nyt nummer i § 52, som i tillæg til de øvrige krav i bestemmelsen fastsætter, at en tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester udstedes, når Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Til brug for denne vurdering vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på virksomhedens forretningsplan sammenholdt med budgetprognosen for de tre første regnskabsår og senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet, med henblik på at få en indikation af, om virksomheden har de ressourcer og procedurer, der er nødvendige til at gennemføre en forsvarlig drift.

Hvis det i den forbindelse eksempelvis vurderes, at virksomhedens økonomiske situation medfører risiko for, at virksomheden kan få likviditetsproblemer, skal der være en plan for, hvordan likviditeten løbende genoprettes.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet skal afvise en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, hvis det vurderes, at ansøgeren ikke er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

2.2. Frist for Finanstilsynets sagsbehandling ved behandling af ansøgninger om tilladelse til at udbyde kontooplysnings-tjenester

2.2.1. Gældende ret

En virksomhed, der alene ønsker at udbyde kontooplysningstjenester, skal indgive en ansøgning som udbyder af kontooplysningstjenester til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger, som er nødvendige, for at Finanstilsynet kan vurdere, om ansøgningen lever op til de krav, der stilles til udbydere af kontooplysningstjenester efter § 60, stk. 2, i lov om betalinger.

Finanstilsynet meddeler tilladelse, når virksomheden har indsendt tilstrækkelige oplysninger til, at Finanstilsynet kan vurdere ansøgningen, og Finanstilsynet vurderer, at virksomheden lever op til kravene til udbydere af kontooplysningstjenester. Reglerne implementerer bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedyrekktiv).

2. betalingstjenestedyrekktiv fastsætter en frist for myndigheders behandling af ansøgninger på tre måneder.

Der gælder i dag ikke regler for sagsbehandlingstiden i forbindelse med Finanstilsynets behandling af ansøgninger om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det vurderes, at sagsbehandlingsfristen på tre måneder i 2. betalingstjenestedyrekktiv gælder for meddelelse af alle typer tilladelse, som er omfattet af direktivet, herunder tilladelse som betalingsinstitut og e-pengeinstitut, begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge samt tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester.

Efter lov om betalinger gælder fristen på tre måneder i dag for Finanstilsynets behandling af ansøgninger om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og udbyde betalingstjenester. Ved en fejl er der ikke fastsat en frist for Finanstilsynets behandling af ansøgninger om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. En sagsbehandlingsfrist på tre måneder vurderes at være hensigtsmæssig med henblik på at sikre, at virksomheders adgang til at udbyde betalingstjenester, herunder kontooplysningstjenester, ikke forsinkes unødigt på grund af tilladelseskravene.

For at sikre, at fristerne for meddelelse af tilladelse i lov om betalinger er i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedyrekktiv foreslås det derfor at indsætte en sagsbehandlingsfrist på tre måneder, hvilket svarer til den frist, der er fastsat for de øvrige tilladelsestyper i lov om betalinger.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Forpligtelse til at stille Kommissionens folder om forbrugerrettigheder til rådighed

2.3.1. Gældende ret

Betalingstjenesteudbyderes oplysningsforpligtelser følger af kapitel 5 i lov om betalinger. Reglerne i kapitel 5 fastsætter krav til, hvilken information en udbyder af betalingstjenester skal give til sine brugere i forbindelse med udførelse af en betalingstjeneste. Oplysningsforpligtelserne vedrører bl.a. de oplysninger, som udbyderen skal meddele eller stille til rådighed for en bruger i forbindelse med indgåelse af rammeaftale eller gennemførelse af enkeltstående betalingstransaktioner.

Kapitel 5 indeholder derudover en række nærmere oplysningsforpligtelser for udbyderen.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Kommissionen har med hjemmel i 2. betalingstjenestedyrekktiv i december 2019 offentliggjort en elektronisk folder om forbrugerens rettigheder i henhold til direktivet og tilhørende EU-ret. Det følger af direktivet, at betalingstjenesteudbydere skal stille folderen til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, som udbyderne har outsourcet aktiviteter til. En betalingsudbyder må ikke afkræve sine kunder gebyr for at stille folderen til rådighed.

Med lov om betalinger, som gennemfører 2. betalingstjenestedyrekktiv, blev artikel 106 ikke gennemført, da der på det tidspunkt ikke forelå en folder fra Kommissionen.

Det foreslås derfor at indsætte en ny bestemmelse, der gennemfører denne forpligtelse i lov om betalinger.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i lov om betalinger indsættes en ny bestemmelse, hvorefter en udbyder af betalingstjenester, der udbyder betalingstjenester til forbrugere, forpligtes til at stille Kommissionens folder om forbrugerrettigheder gratis til rådighed på en let tilgængelig måde for alle brugere på ud-

byderens hjemmeside. Folderen skal tillige være tilgængelig hos udbyderens eventuelle filialer, agenter og hvor relevant andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. For personer med handicap skal oplysningerne stilles til rådighed ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

Den foreslåede § 66 a skal læses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i kapitel 5, hvorfor det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med, hvorvidt folderen stilles til rådighed for forbrugeren. Herudover følger det af kapitel 5, at udbyderen har bevisbyrden for, at folderen er stillet til rådighed for udbyderens brugere, og at dette ikke sker mod betaling fra brugeren.

Bestemmelsen vil primært finde anvendelse over for forbrugere, da bestemmelser i kapitel 5 kan fraviges ved aftale mellem udbyder og bruger, som ikke er forbruger, jf. § 6, stk. 3, i lov om betalinger.

2.4. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer

2.4.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 indeholder bestemmelser om grænseoverskridende betalinger. Forordningen skal sikre, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger inden for Den Europæiske Union er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat. Ifølge forordningen må grænseoverskridende betalinger i euro f.eks. ikke pålægges et højere gebyr end indenlandske betalinger i euro. En eurobetaling fra Danmark til Tyskland må således ikke pålægges et højere gebyr end en indenlandsk eurobetaling i Danmark.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 blev ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Der blev bl.a. indsat to nye artikler, 3a og 3b, i forordningen, som vedrører gennemsigtighed med gebyrer for valuta-veksling ved kortbaserede betalinger og kreditoverførsler. Reglerne supplerer de gældende regler i 2. betalingstjenestedirektiv, der er implementeret i kapitel 7 i lov om betalinger.

Tilsynet med, at forordningen overholdes er delt mellem Finanstilsynet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det fremgår af lov om betalinger, at Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel

3b og 4, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med forordningens artikel 6 og 7.

Efter den gældende lov om betalinger skal det offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter de bestemmelser i forordningen, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til politimæssig efterforskning. Desuden skal Finanstilsynet efter § 139, stk. 1, 2. pkt., orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4.

Afgørelser truffet af Finanstilsynet efter forordningen kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

En række af forordningens bestemmelser er allerede strafbelagte, jf. § 152, stk. 2, i lov om betalinger. Det omfatter bl.a. artikel 3, 3a, 3b og 4.

Artikel 3 i forordningen fastsætter regler om gebyrer for grænseoverskridende betalinger, der medfører, at gebyrerne skal være de samme som de gebyrer, der opkræves for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta. Betalingstjenesteudbydere, f.eks. pengeinstitutter, må derfor ikke opkræve forskellige gebyrer for tilsvarende indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro.

Artikel 3a, stk. 1-4, i forordningen bestemmer, at betalings-tjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på et salgssted, når de giver betaleren obligatoriske oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, skal give disse oplysninger som et procentuelt avancetillæg i forhold til den senest tilgængelige vekselkurs fra Den Europæiske Centralbank. Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingen påbegyndes, og oplysningerne skal være forståelige og tilgængelige på et bredt anvendt og let tilgængeligt elektronisk medie. Oplysningerne skal fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Artikel 3b i forordningen fastsætter regler om, at betalings-tjenesteudbydere skal informere betaleren om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for en kreditoverførsel.

Artikel 4 i forordningen vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger. En udbyder af en betalingstjeneste skal bl.a. give brugeren af betalingstjenester oplysninger om brugerens internationale bankkontonummer (International Bank Account Number eller IBAN) og udby-

deren af betalingstjenestens identifikationsnummer (Bank Identifier Code eller BIC).

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Artiklerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, finder anvendelse fra forskellige tidspunkter i perioden fra den 15. december 2019 til den 19. april 2021. De nødvendige ændringer af lov om betalinger er derfor foretaget med forskellige ikrafttrædelsestidspunkter og over tre lovforslag, hvoraf dette er det sidste. De første to lovændringer var lov nr. 1374 af 13. december 2019 og lov nr. 641 af 19. maj 2020.

Det foreslås derfor at gennemføre de sidste konsekvensændringer til lov om betalinger, som følger af den nye artikel 3a, stk. 5-6, der finder anvendelse fra den 19. april 2021.

I medfør af den nye artikel 3a, stk. 5, skal en udbyder af betalingstjenester, uden unødigt forsinkelse, sende en elektronisk meddelelse til en betaler med oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs, efter at udbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted. Meddelelsen skal sendes, når betalingsordren vedrører en anden EU-valuta end den, som betalerens konto føres i. Meddelelsen skal dog kun sendes én gang i hver måned, hvori betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta. Den nye artikel 3a, stk. 6, forpligter betalingstjenesteudbyderen til at aftale kommunikationskanalen med betaleren og tilbyde mulighed for at fravælge at modtage disse meddelelser.

Artikel 3a, stk. 5-6, finder anvendelse fra den 19. april 2021, jf. artikel 2, stk. 2, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Indsættelsen af artikel 3a, stk. 5-6, i lov om betalinger foreslås derfor også at træde i kraft den 19. april 2021.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet også skal føre tilsyn med forordningens artikel 3a, stk. 5-6.

Det foreslås desuden, at det også skal offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter forordningens artikel 3a, stk. 5-6, til politimæssig efterforskning.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen

interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3a, stk. 5-6.

Det foreslås, at også afgørelser fra Finanstilsynet truffet i henhold til forordningens artikel 3a, stk. 5-6, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Endelig foreslås strafbestemmelsen ændret, så også overtrædelse af forordningens artikel 3a, stk. 5, vil kunne straffes med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 17, 28-30 og 32, og § 11, stk. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Erhvervsministerens beføjelser til at fastsætte nærmere regler efter lov om betalinger

2.5.1. Gældende ret

Udbydere af betalingstjenester har efter lov om betalinger, § 123, stk. 1, mulighed for at pålægge betalingsmodtageren at betale omkostningerne ved driften af et betalingssystem, hvor transaktionerne gennemføres ved brug af et betalingsinstrument. Gebyrerne fastsættes efter § 122. Erhvervsministeren kan dog efter § 123, stk. 4 og 5, fastsætte undtagelser hertil.

Erhvervsministeren kan efter § 123, stk. 4, fastsætte nærmere regler om, at udbydere for visse typer af betalingsinstrumenter alene kan pålægge betalingsmodtageren at betale et årligt abonnement til dækning af udbyders omkostninger til driften af betalingssystemet. Erhvervsministeren kan endvidere efter § 123, stk. 5, 1. pkt., fastsætte nærmere regler om, hvorledes prisen for det årlige abonnement efter stk. 4 skal beregnes. Ministerens nuværende beføjelser er således afgrænset til at omfatte muligheden for at fastsætte nærmere regler om en abonnementsmodel.

Bestemmelserne i § 123, stk. 4 og 5, kan med få sproglige ændringer føres tilbage til lov nr. 603 af 24. juni 2005 om ændring af lov om visse betalingsmidler. Abonnementet skulle ifølge forarbejderne til loven, jf. Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, side 7058: ”blive fastsat, således at der tages særligt hensyn til de mindre forretninger med under 5.000 transaktioner om året. Disse skal kun betale et årligt abonnement på ca. 500 kr. i 2005. For de store og mellemstore forretninger vil abonnementet blive fastsat i intervaller på baggrund af antallet af dankorttransaktioner.” Det vurderes, at erhvervsministerens nuværende beføjelser til at fastsætte nærmere regler om en abonnementsmodel herefter må være afgrænset til at omfatte et fast abonnement baseret på et interval af transaktioner.

Erhvervsministeren har udstedt bekendtgørelse nr. 1440 af 7. december 2017 om beregning af det årlige abonnement i medfør af § 123, stk. 5, i lov om betalinger (abonnementsbekendtgørelsen). Abonnementsbekendtgørelsen finder kun anvendelse på nationale betalingskortordninger i den fysiske handel, når betalingstransaktionen afvikles med et betalingsinstrument forsynet med chip omfattet af § 7, nr. 18, i lov om betalinger, samtidig med, at betaler anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller anden sikker identifikation. Endvidere finder bekendtgørelsen kun anvendelse på nationale betalingskortordninger, hvis anvendelse omfatter en væsentlig del af det samlede antal transaktioner i Danmark. Bekendtgørelsen omfatter bl.a. nærmere regler for, hvorledes udbydere heraf kan kræve abonnementsbetaling fra betalingsmodtagere. På nuværende tidspunkt er det udelukkende Dankortet, der udbydes af Nets Denmark A/S, som er omfattet af abonnementsbekendtgørelsen.

Det følger af lov om betalinger og abonnementsbekendtgørelsen, at betalingsmodtagernes samlede betalinger for at modtage betalingsinstrumentet (indtægtsrammen) højest kan udgøre omkostningerne ved driften af betalingssystemet, som opgjort af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Udbydere omfattet af abonnementsbekendtgørelsen kan alene opkræve omkostningerne fra forretningerne gennem en årlig abonnementsmodel, hvor abonnementsstørrelse afhænger af forretningernes transaktioner. Udgangspunktet for fastsættelse af abonnementsssatsen for den enkelte betalingsmodtager er, at betalingen er opdelt i et antal intervaller, afhængigt af hvor mange transaktioner betalingsmodtager har i et kalenderår. Det fremgår endvidere af abonnementsbekendtgørelsen, at forretningernes abonnement opkræves én gang per kvartal bagudrettet på baggrund af det samlede antal transaktioner fra de sidste fire kvartaler.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For mange andre betalingskort end Dankortet betaler forretningerne ikke et årligt abonnement for indløsning, men betaler i stedet en procentvis sats per transaktion. Det kan bl.a. være attraktivt for mindre forretninger, der således ikke behøver at afholde en udgift, før omsætningen er realiseret.

Det vurderes, at erhvervsministerens nuværende beføjelser efter lov om betalinger § 123, stk. 4 og 5, omfatter mulighed for at fastsætte en fast abonnementsbetaling baseret på et interval af transaktioner. Det vurderes derimod ikke at omfatte en mulighed for at fastsætte regler om f.eks. procentvis betaling per transaktion. Det stiller betalingsinstrumenter omfattet af den gældende abonnementsregulering og de øvrige betalingsinstrumenter forskelligt i konkurrencen.

Det er vurderingen, at der bør kunne fastsættes regler om andre prismodeller end abonnementsmodeller, som i højere grad kan imødekomme behovet for en mere fleksibel pris-

model. Formålet er at sikre tidssvarende regulering og en øget fleksibilitet til udbydere af betalingsinstrumenter omfattet af reguleringen.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at erhvervsministerens beføjelser i lov om betalinger udvides, så ministeren får hjemmel til at fastsætte regler om andre prismodeller end abonnementsmodeller.

Med hjemlen er det hensigten, at erhvervsministeren ændrer abonnementsbekendtgørelsen, så bekendtgørelsen fremover skal omfatte en mulighed for, at betalingsmodtagere kan betale enten ved en fast abonnementsssats eller ved en procentuel opkrævning fastsat på baggrund af værdien af den enkelte korttransaktion.

Med brugen af ordet ”prismodel” som erstatning for ”abonnementsmodel” udvides erhvervsministerens beføjelser til at omfatte muligheden for at fastsætte, at udbydere af visse typer af betalingsinstrumenter kan kræve omkostningerne til betalingssystemet dækket gennem andre opkrævningsmetoder end en abonnementsopkrævning. Ændringen af ministerens beføjelser medfører, at ministeren kan fastsætte alternative prismodeller baseret på eksempelvis en procentsats af transaktionsbeløbet eller en fast pris afhængig af transaktionsstørrelse. De angivne eksempler er ikke udtømmende. Ændringen medfører endvidere, at opkrævningsmetoden ikke er begrænset til at være baseret på transaktionsintervaller.

Lovforslaget ændrer ikke på, at udbydere omfattet af de nærmere regler, som erhvervsministeren kan fastsætte efter lov om betalinger § 123, stk. 4 og 5, udelukkende kan opkræve dækning af omkostningerne til driften af betalingssystemet fra betalingsmodtagere omfattet af prismodellen.

Som konsekvensændring foreslås det endvidere at ændre erhvervsministerens beføjelser efter stk. 5, så ministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingen efter samtlige prismodeller omfattet af stk. 4, og ikke blot abonnementsmodellen.

2.6. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger

2.6.1. Gældende ret

Tilsynet med lov om betalinger er delt mellem Finanstilsynet, Forbrugerombudsmanden og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen varetager en del af tilsynet med lov om betalinger, jf. § 145, stk. 1.

Som udgangspunkt fungerer Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven i konkrete afgørelsessager uafhængigt af ministeren, der ikke inddrages i styrelsens afgørelser.

Sammenfattende træffer styrelsen således allerede i dag selvstændigt afgørelser i konkrete sager om efterlevelse af bestemmelserne i lov om betalinger.

Ministeren fungerer endvidere ikke som administrativ rekursinstans i forhold til lov om betalinger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser, efter lov om betalinger, er derimod omfattet af et særligt lovbestemt rekursystem, idet Konkurrenceankenævnet er rekursinstansen for styrelsens afgørelser frem for ministeren, jf. lov om betalinger, § 145, stk. 4.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger er i dag formelt underlagt erhvervsministerens ansvar. På betalingsområdet indgår Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen således i det hierarkiske system som styrelse i Erhvervsministeriet. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven sker således efter det forvaltningsretlige udgangspunkt, hvorefter erhvervsministeren har de sædvanlige overordningsbeføjelser inden for sit ressort.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I forhold til konkrete afgørelsessager er praksis, at erhvervsministeren som udgangspunkt ikke inddrages i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter lov om betalinger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsarbejde fungerer således som udgangspunkt i dag uafhængigt af ministeren.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at det eksplicit fremgår af lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven er uafhængigt af erhvervsministeren. Det foreslås samtidig, at Konkurrencerådet fremadrettet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter loven og regler udstedt i medfør heraf. Dette vurderes at være hensigtsmæssigt, da Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger dermed vil være omfattet af de samme overordnede rammer, som allerede i dag gælder i relation til konkurrencereglerne. Konkurrencerådets overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration vil understrege, at afgørelser skal træffes med armslængde til erhvervsministeren.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren i sager vedrørende f.eks. forberedelse af lovgivning, almindelig ministerbetjening og bidrag til tværgående arbejde på ministerområdet. Dette omfatter desuden udarbejdelse af eventuelle analyser til ministeren. Det samme gælder styrelsens deltagelse som repræsentant for Danmark i regi af forberedelse af nye eller ændrede EU-retsakter på området.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det skal fremgå af lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter § 145, stk. 1, er uafhængigt af erhvervsministeren. Det foreslås endvidere, at Konkurrencerådet fremadrettet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter lov om betalinger og regler udstedt i medfør af loven.

Konkurrencerådet vil efter forslaget ikke være underlagt erhvervsministeren, og ministeren vil derfor ikke have instruktionsbeføjelser over for Konkurrencerådet eller Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vedrørende konkrete afgørelsessager. Styrelsens deltagelse i internationale fora som uafhængig tilsynsførende myndighed efter lov om betalinger vil heller ikke være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren. En virkning af forslaget vil være, at Konkurrencerådet, som et led i det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven, træffer beslutning om oversendelse af sager til politimæssig efterforskning. Styrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktion fra erhvervsministeren i sager vedrørende f.eks. forberedelse af lovgivning, almindelig ministerbetjening og bidrag til tværgående arbejde på ministerområdet. Dette omfatter tillige udarbejdelse af eventuelle analyser til ministeren, herunder eksempelvis betalingsrapporten. Det samme gælder styrelsens deltagelse som repræsentant for Danmark i internationalt arbejde vedrørende forberedelse af nye eller ændrede EU-retsakter på området.

Med lovforslaget vil Konkurrencerådet endvidere træffe afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning, ligesom det i dag er tilfældet efter konkurrenceloven.

Hermed vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger formelt ske inden for samme administrative ramme, som i dag gælder i relation til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens håndhævelse af bl.a. konkurrenceloven. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er således ved den daglige administration af konkurrenceloven og regler udstedt i medfør heraf uafhængig af ministeren, jf. konkurrencelovens § 15, stk. 3, samt bekendtgørelse nr. 980 af 27. august 2015 om forretningsorden for Konkurrencerådet. Konkurrencerådet er ved administrationen af konkurrenceloven ikke underlagt erhvervsministeren.

2.7. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens prioriteringsadgang i tilsynet med lov om betalinger

2.7.1. Gældende ret

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør på nuværende tidspunkt efter fast administrativ praksis, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en konkret sag efter lov om betalinger, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.

Dette sker ud fra et konkret skøn, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bl.a. lægger vægt på hensynet til en så effektiv anvendelse af styrelsens ressourcer på betalingsområdet som muligt. Det betyder, at styrelsen i praksis har vide beføjelser til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsopgave i forhold til lov om betalinger er vokset gennem de seneste par år, bl.a. som følge af implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 om betalingstjenester i det indre marked, ændringen af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (interbankgebyrforordningen). Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører dermed tilsyn med væsentligt flere områder, end hvad der har været tilfældet tidligere.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at styrelsen kan fastholde den hidtidige prioriteringsadgang i forhold til, hvilke tilsynssager styrelsen vil undersøge og eventuelt træffe afgørelse i. Prioriteringsadgangen gør det muligt for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen at prioritere de sager, der eksempelvis har størst effekt i markedet, eller hvor håndhævelse i øvrigt vurderes at være den mest hensigtsmæssige anvendelse af styrelsens ressourcer. For at skabe klarhed om adgangen til at prioritere sager foreslås det at præcisere loven, så Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, ligesom på konkurrenceområdet, får en lovhjemlet beføjelse til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at loven præciseres, så Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får en lovhjemlet beføjelse til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 31, og de specielle bemærkninger hertil.

2.8. Anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande

2.8.1. Gældende ret

Der gælder på nuværende tidspunkt ikke særlige regler i Danmark for indløsning af betalinger med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre at anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande ikke misbruges til eksempelvis finansiering af terrorisme, bør der fastsættes et forbud mod indløsning af betalinger foretaget med disse kort. Det skyldes, at kortene kan være erhvervet i lande med mindre effektive kontroller til at forebygge hvidvask og terrorfinansiering, hvilket indebærer en risiko for, at kortene nemmere kan misbruges til f.eks. terrorfinansiering.

I den supranationale risikovurdering fra 2019, udarbejdet af Kommissionen, er definitionen af kontanter udstrakt til også at omfatte kontantlignende produkter, herunder forudbetalte kort. Risikoen for hvidvask og finansiering af terrorisme ved brug af forudbetalte kort er derfor umiddelbart den samme som ved brug af kontanter. Der er fra EU's side fokus på særligt udførslen af kontanter fra tredjelande. Medlemsstaterne skal i deres nationale risikovurdering tage højde for risikoen for hvidvask og terrorfinansiering ved brug af kontanter og kontantlignende produkter.

Det foreslås at forbyde indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.

Med forslaget implementeres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv). Direktivet giver mulighed for, at indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande kan undtages visse kundekendingsprocedurer, såfremt betalingskortene opfylder en række betingelser. Direktivet giver ligeledes mulighed for, at en medlemsstat kan forbyde indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.

Erhvervsministeriet finder, at muligheden for at indføre et egentlig forbud mod disse anonyme forudbetalte kort bør udnyttes. Baggrunden for dette er den risiko, som er omtalt i ovennævnte supranationale risikovurdering sammenholdt med, at det vil være vanskeligt for virksomheder omfattet af hvidvaskloven at sikre, at de betingelser, som direktivet foreskriver skal opfyldes, efterleves, idet indløserne ikke vil have kendskab til, under hvilke betingelser kortet er udstedt. Det vil derfor være vanskeligt for indløserne at vurdere, om et sådan anonymt forudbetalt kort lever op til lovens krav.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i hvidvaskloven indsættes en ny bestemmelse, jf. lovforslagets § 2, nr. 3, hvorefter betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande ikke må indløses i Danmark. Tilsvarende må restværdien i kontanter eller kontanthævning af pengeværdien på sådanne kort ikke indløses i Danmark.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.9. Undersøgelsespligten efter hvidvaskloven

2.9.1. Gældende ret

Hvidvasklovens § 25, stk. 1, pålægger virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven en undersøgelsespligt. Undersøgelsespligten indebærer, at virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med alle komplekse og usædvanligt store transaktioner samt alle usædvanlige transaktionsmønstre, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, med henblik på at fastslå, om der er mistanke om eller rimelig grund til at formode, at disse har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ved implementering af 4. hvidvaskdirektiv omfattede undersøgelsespligten i § 25, stk. 1, både komplekse og usædvanligt store transaktioner og alle usædvanlige transaktionsmønstre og aktiviteter uden et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

Ved implementering af 5. hvidvaskdirektiv blev ”aktiviteter” imidlertid ikke direkte omfattet af ordlyden ved nyaffattelsen af § 25, stk. 1, idet der blev foretaget en tekstnær implementering af artikel 1, nr. 10, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv. Det følger imidlertid af bemærkningerne til den nyaffattede § 25, stk. 1, at ”aktiviteter” er omfattet, og at det således ikke har været hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen i denne henseende.

For at undgå nogen tvivl eller usikkerhed om retstilstanden i forhold til undersøgelsespligten vurderes det hensigtsmæssigt, at ”aktiviteter” eksplicit nævnes i lovbestemmelsen. Det skal ses i lyset af, at undersøgelsespligten både bør omfatte aktiviteter og transaktioner henholdsvis transaktionsmønstre. Der kan således være aktiviteter, som ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, og som ikke kan anses som en transaktion eller et transaktionsmønster, men som alligevel bør undersøges nærmere i forhold til mulig hvidvask eller terrorfinansiering. På samme måde som for transaktioner og transaktionsmønstre bør der gælde en pligt til at undersøge mistænkelige aktiviteter for at kunne fastslå, om der er mistanke om eller rimelig grund til at formode, at aktiviteterne har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i § 25 indsættes et nyt stk. 1, således at undersøgelsespligten eksplicit omfatter alle komplekse og usædvanligt store transaktioner, alle usædvanlige transakti-

onsmønstre og aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, med henblik på at fastslå, om der er mistanke om eller rimelig grund til at formode, at disse har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

2.10. Samarbejdspligten for Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet med udenlandske myndigheder

2.10.1. Gældende ret

Finanstilsynet og Spillemyndigheden har i henhold til hvidvaskloven pligt til og mulighed for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU- og EØS-lande i forhold til at foretage fælles inspektioner i Danmark samt ved udførelse af fælles tilsyn på andre EU- og EØS-landes område.

Pligten til og muligheden for samarbejdet med andre EU- og EØS-lande følger af artikel 48, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv).

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bekæmpelsen af hvidvask og terrorfinansiering er en international opgave, som ofte vil drage nytte af samarbejde på tværs af landegrænser. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at hvidvaskloven indeholder regler om muligheden for at samarbejde med udenlandske tilsynsmyndigheder, både i forhold til tilsynsaktiviteter i Danmark og i udlandet.

Hvidvaskloven indeholder i dag bestemmelser om Finanstilsynets og Spillemyndighedens mulighed for at samarbejde med kompetente myndigheder i andre EU- og EØS-lande på de to myndigheders respektive tilsynsområder efter hvidvaskloven, mens der ikke er gennemført tilsvarende regler for Erhvervsstyrelsen, som efter hvidvasklovens § 57 er tilsynsmyndighed for revisorer, ejendomsmæglere, kunsthåndlere m.v., eller for Advokatrådet, som efter hvidvasklovens § 64 er tilsynsmyndighed for advokater.

Det er vurderingen, at der bør indføres de samme rammer for Erhvervsstyrelsens og Advokatrådets mulighed for at indgå i tilsynssamarbejde med myndigheder i andre EU- og EØS-lande, som der i dag gælder for Finanstilsynet og Spillemyndigheden. Det skal sikre, at Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet kan deltage i udenlandske myndigheders tilsynsaktiviteter i andre EU- og EØS-lande, og at udenlandske

myndigheder efter aftale med Erhvervsstyrelsen eller Advokatrådet vil kunne deltage i tilsynsaktiviteter her i landet. Herved muliggøres et effektivt grænseoverskridende samarbejde i forhold til virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, der har aktiviteter i to eller flere EU- eller EØS-lande.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte nye bestemmelser i § 57, stk. 4-6, og § 64, stk. 3-5, i hvidvaskloven, hvorefter Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet vil få mulighed for at samarbejde med tilsynsmyndigheder i andre lande med hensyn til tilsynet med revisorer, ejendomsmæglere, kunsthandlere og advokater efter hvidvaskloven.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 10 og 11, og bemærkningerne hertil.

2.11. Ændringer som følger af disclosureforordningen

2.11.1. Gældende ret

I dag fremgår det af årsregnskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 838 af 8. august 2019, at store virksomheder skal supplere ledelsesberetningen i deres årsregnskab med en ikke-finansiel redegørelse for samfundsansvar, som bl.a. indeholder oplysninger om miljøforhold og virksomhedens arbejde med at reducere klimapåvirkningen ved virksomhedens aktivitet, sociale forhold, personaleforhold m.v. Årsregnskabsloven gælder dog ikke for virksomheder, der er omfattet af regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder.

For virksomheder på det finansielle område gælder dog lignende oplysningskrav om samfundsansvar fastsat efter den finansielle lovgivning. Sådanne oplysningskrav gælder for børsnoterede finansielle virksomheder, unoterede livsforsikringsselskaber (herunder tværgående pensionskasser), investeringsforeninger og andre finansielle virksomheder, der på koncernniveau har 500 eller flere ansatte.

Derudover er firmapensionskasser underlagt en forpligtelse til at offentliggøre en redegørelse for deres investeringsprincipper, herunder om og i givet fald hvordan deres investeringsprincipper tager hensyn til miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige spørgsmål, jf. § 58 i lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020.

Ud over de ovennævnte regler findes der i dag ikke regler om oplysningsforpligtelser for virksomheder på det finansielle område, hvad angår hensyn til f.eks. miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold i investerings- og rådgivningsprocesser.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) blev vedtaget i november 2019. Forordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021, bortset fra reglerne i forordningens artikel 11, stk. 1-3, som vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning. Reglerne herom skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Disclosureforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser. Dette vil styrke investorernes muligheder for at kunne sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Dermed styrkes gennemsigtigheden på området for bæredygtig finansiering med henblik på at skabe tillid hertil, øge investeringen i bæredygtige produkter og fremme den grønne omstilling.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et forsikrings-selskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Ved finansielle produkter forstås bl.a. en investeringsportefølje eller en alternativ investeringsfond.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning. I tilfælde af at virksomheder både udøver aktiviteter som finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, bør de derfor betragtes som finansielle markedsdeltagere, når de handler som producenter af finansielle produk-

ter, og som finansielle rådgivere, når de yder forsikrings- eller investeringsrådgivning.

Forordningen fastsætter bl.a. krav om, at finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere på deres hjemmeside skal offentliggøre politikker for, hvordan de i deres investeringsbeslutningsproces eller i deres investerings- eller forsikringsrådgivning integrerer bæredygtighedsrisici, jf. artikel 3, og hvorvidt de tager hensyn til negative indvirkninger på bæredygtighedsfaktorer.

Disclosureforordningen stiller også krav til de oplysninger, der skal gives forud for indgåelsen af en investeringsaftale. Virksomhederne skal bl.a. i aftaler beskrive den måde, hvorved bæredygtighedsrisici er integreret i virksomhedernes investeringsbeslutninger eller i investerings- eller forsikringsrådgivningen, jf. artikel 6.

Desuden indfører forordningen to former for bæredygtige finansielle produkter, et produkt, der fremmer miljømæssige eller sociale karakteristika, jf. artikel 8, og et produkt, der har bæredygtige investeringer eller en reduktion af CO₂-emissioner som sit mål, jf. artikel 9.

For disse to typer bæredygtige finansielle produkter gælder der yderligere oplysningsforpligtelser, som er nærmere fastsat i artikel 10 og 11. Finansielle markedsdeltagere skal for hvert af de to produkter offentliggøre oplysninger om det finansielle produkts miljømæssige eller sociale karakteristika eller dets bæredygtige investeringsmål, jf. artikel 10. Desuden er finansielle markedsdeltagere, som udbyder et finansielt produkt med bæredygtige karakteristika eller et bæredygtigt formål, forpligtet til i deres periodiske rapporter at medtage en beskrivelse af produktets samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning eller omfanget af de miljømæssige eller sociale karakteristika ved produktet, jf. artikel 11.

For at sikre et effektivt tilsyn med disclosureforordningen finder Erhvervsministeriet, at Finanstilsynet bør udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen. Finanstilsynet foreslås at få alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de oplysningsforpligtelser, som disclosureforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede i medfør af nuværende sektorspecifik lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af disclosureforordningen. På den baggrund foreslås de eksisterende tilsynsbestemmelser i § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling tilpasset.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, som disclosureforordningen stiller til virksomhedernes oplysningsforpligtelser.

Det foreslås endvidere at tilpasse § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 36, stk. 1, i lov om forsikringsformidling om, hvem der kan anses for at være parter i forhold til de afgørelser, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe over for virksomheder i medfør af disclosureforordningen.

Endelig foreslås det at tilpasse § 189 i lov om investeringsforeninger m.v., § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 37, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, hvorefter afgørelser truffet i medfør af disclosureforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 3-5, § 5, nr. 3-4, § 6, nr. 5-7, og § 7, nr. 1-3, og bemærkningerne hertil.

2.12. Forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-Værdipapirfonde

2.12.1. Gældende ret

Det følger af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at virksomheder, der forvalter en eller flere alternative investeringsfonde, skal have tilladelse af Finanstilsynet, såfremt en af to følgende tærskelværdier overskrides: 1) aktiverne i de alternative investeringsfonde sammenlagt overstiger en værdi svarende til 100 mio. euro, eller 2) 500 mio. euro, såfremt virksomheden udelukkende forvalter alternative investeringsfonde, der ikke har gearet sine investeringer, og ingen investorer i fondene har ret til at blive indløst i en periode på minimum 5 år efter datoen for den oprindelige investering i hver af fondene.

Tærskelværdierne gælder ikke for forvaltere af en eller flere kapitalforeninger, forvaltere af en eller flere investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde. Disse forvaltere skal derfor altid have tilladelse. Det skyldes, at Finanstilsynet skal kunne føre tilsyn med forvalterens eller den selvforvaltende investorfradragsfonds likviditets- og risikostyring. Endvidere kan Finanstilsynet føre tilsyn med øvrige bestemmelser i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., herunder kravet om, at alternative inve-

steringsfonde, der forvaltes af en forvalter med tilladelse eller er selvforvaltende, skal have en depositar.

Med lov nr. 706 af 8. juni 2018 om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love blev AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde sat ind i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. som to nye typer alternative investeringsfonde.

En AIF-SIKAV er en alternativ investeringsfond, som er stiftet efter reglerne i afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. En AIF-SIKAV er et selskab med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at selskabet er en alternativ investeringsfond med variabel kapital, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og som har ansvaret for at forvalte AIF-SIKAV'en.

En AIF-værdipapirfond er en alternativ investeringsfond, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og hvis fondsbestemmelser angiver, at fonden er en AIF-værdipapirfond. En AIF-værdipapirfond er en selvstændig økonomisk enhed.

Det følger af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde skal forvaltes af en forvalter af alternative investeringsfonde med tilladelse.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I lighed med forvaltere af kapitalforeninger, forvaltere af investorfradragsfonde m.v. bør forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde være omfattet af undtagelsen til tærskelværdier i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det vil medføre, at disse forvaltere altid skal have en tilladelse, uanset værdien af aktiverne i AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden. Reglen skal sikre investorbeskyttelse, idet Finanstilsynet vil kunne føre tilsyn med forvalterens likviditets- og risikostyring. Endvidere vil Finanstilsynet kunne føre tilsyn med overholdelse af øvrige bestemmelser i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., herunder kravet om, at alternative investeringsfonde, der forvaltes af en forvalter med tilladelse skal have en depositar.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det, at forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde omfattes af § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorved tærskelværdierne i § 6, stk. 1, ikke gælder for disse forvaltere.

Forslaget vil medføre, at forvalteren af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde altid skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at forvalte AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde, uanset værdien af aktiverne i AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden. Det svarer til den gældende regel for forvaltere af kapitalforeninger, investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde, jf. § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.13. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde

2.13.1. Gældende ret

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder ikke en bestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde.

Det følger af § 8, stk. 5, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at såfremt en forvalter har tilladelse til at udføre de aktiviteter, som er nævnt i lovens bilag 1, nr. 3, finder § 43, § 71, stk. 3, og § 72 i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse på forvalterens udførelse af disse tjenesteydelser.

Det fremgår af § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringsselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Denne bemyndigelse er bl.a. udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

En forvalter af alternative investeringsfonde kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve investeringsrådgivning. Forvaltere af alternative investeringsfonde er imidlertid i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravs bekendtgørelsen.

Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde med tilladelse til at yde investeringsrådgivning yder investeringsrådgivning til detailinvestorer, bør de ansatte hos forvalteren også være omfattet af de krav til kompetencer m.v., der er fastsat i kompetencekravsbekendtgørelsen. Det er ud fra et hensyn til investorbekyttelsen. Kompetencekravsbekendtgørelsen fastsætter bl.a. krav til, at virksomheden skal sikre, at dens ansatte, som yder investeringsrådgivning, har den fornødne erfaring, uddannelse og kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning til detailkunder.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er reguleret i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og ikke i lov om finansiell virksomhed. Forvaltere af alternative investeringsfonde kan derfor ikke skrives ind i bestemmelser i lov om finansiell virksomhed, da de ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at indsætte en bemyndigelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så erhvervsministeren kan fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Med en bemyndigelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen udvides til også at omfatte forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse til at yde investeringsrådgivning. Det vil øge investorbekyttelsen for detailinvestorer, da de ansatte i et investeringsforvaltningsselskab, som yder investeringsrådgivning til detailkunder, vil skulle have de fornødne kompetencer til at yde en forsvarlig investeringsrådgivning til detailkunder.

Bemyndigelsesbestemmelsen svarer til den gældende bemyndigelse i § 43, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter kompetencekravsbekendtgørelsens anvendelsesområde omfatter pengeinstitutter m.v.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde. Bemyndigelsen anvendes til at omfatte forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse til at yde investeringsrådgivning i henhold til kompetencekravsbekendtgørelsen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.14. Ophævelse af krav om, at mulighed for etablering af andelsklasser skal fremgå af afdelingers navne

2.14.1. Gældende ret

Det følger af § 18, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at vedtægterne eller fondsbestemmelserne i en dansk UCITS kan indeholde bestemmelser om, at den danske UCITS' afdelinger kan opdeles i andelsklasser, og at bestyrelsen kan etablere andelsklasser i en afdeling. I en bestående afdeling i en investeringsforening eller SIKAV skal afdelingens investorer dog først på en generalforsamling have truffet beslutning om, at afdelingen kan opdeles i andelsklasser. Er der tale om en værdipapirfond, er det bestyrelsen for værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der træffer beslutningen. Det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om etablering af andelsklasser i afdelinger i danske UCITS er nationale regler. Formålet med at indføre andelsklasser var at give danske UCITS mulighed for produktudvikling og sikre, at de danske investeringsforeninger var konkurrencedygtige på det europæiske marked.

Etablering af andelsklasser giver mulighed for at underopdele afdelinger i investeringsforeninger, så investorerne kan vælge at investere i forskellige andelsklasser under den samme afdeling. Andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer investorer.

Bestemmelsen om at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen, blev indført af hensyn til styring af administrative systemer i SKAT.

SKAT har oplyst til Finanstilsynet, at der ikke længere er tekniske eller administrative årsager til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn fremgår, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt at ophæve kravet. Det vil også gøre det lettere at ændre afdelingens navn, hvis afdelingen fremadrettet skal kunne have andelsklasser, eller hvis der ikke længere skal kunne være andelsklasser i afdelingen.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. ophæves.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremadrettet ikke længere skal fremgå i afdelinger i danske UCITS' navne, at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.15. Ændringer som følge af oprettelse af CO₂-benchmarks for lille CO₂-effekt og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks

2.15.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1011/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen), fastsætter en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan.

Forordningen stiller en række krav til benchmarks integritet og pålidelighed, herunder governance- og kontrolkrav for administratorer og stillere af benchmarks, regler for inputdata, metodologi og indberetning af overtrædelser samt krav om adfærdskodeks for stillere af benchmarks. Der stilles også visse krav til gennemsigtighed og forbrugerbeskyttelse.

Kravene varierer mellem forskellige typer af benchmarks. Der gælder eksempelvis særlige krav til benchmarks baseret på regulerede data, rentebenchmarks og råvarebenchmarks, ligesom der gælder forskellige krav for øvrige benchmarks, alt efter hvor vigtigt et givent benchmark er for den finansielle stabilitet, herunder om de er væsentlige eller ikke-væsentlige i henhold til fastlagte kriterier. Der stilles særligt skærpede krav for de benchmarks, som har den største betydning for de europæiske finansielle markeder, såkaldte kritiske benchmarks.

Endelig stilles der krav til godkendelse eller registrering af samt tilsyn med administrator.

Finanstilsynet er udpeget som den kompetente myndighed, der påser overholdelsen af benchmarkforordningen. Finanstilsynet fører hermed tilsyn med benchmarkadministratorer og deres overholdelse af kravene til bl.a. metodologien, der anvendes ved fastlæggelse af benchmarks.

Der har ikke tidligere været EU-retlige regler for at udbyde lavemissions- eller klimabenchmarks. Der er heller ikke i Danmark fastsat krav for benchmarkadministratorer, der udbyder eller ønsker at udbyde indeks, der bidrager til en nedbringelse af CO₂-emission ved at have en benchmarkportefølje, der er i et dekarboniseringsforløb, eller et indeks, hvis CO₂-emissioner er tilpasset målene i Parisaftalen.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2089/EU af 27. november 2019 om ændring af forordning 2016/1011/EU (benchmarkforordningen), for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen), blev vedtaget i november 2019. Ændringsforordningen er trådt i kraft den 10. december 2019. I henhold til forordningens artikel 1, nr. 3, skal benchmarkadministratorer, der udbyder et EU-benchmark for klimaovergang eller et Paristilpasset EU-benchmark, senest den 30. april 2020 overholde benchmarkforordningens krav.

Med ændringsforordningen indsættes der i benchmarkforordningen bestemmelser, der introducerer to nye typer benchmarks og fastlægger minimumskrav på EU-plan for disse to typer benchmarks, som er EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks. Administratorer af de to typer benchmarks skal opfylde benchmarkforordningens krav. De to benchmarks skal gøre det nemmere og sikrere for investorer og forbrugere bl.a. at finde CO₂-aftrykket for deres investeringer.

Ved EU-benchmarks for klimaovergangen forstås benchmarks, hvis underliggende aktiver sammensættes således, at den deraf følgende benchmarkportefølje følger et dekarboniseringsforløb, og hvor der offentliggøres mål og fremskridt vedrørende nedbringelse af CO₂-emissioner på datterselskabsniveau. Derudover må aktiviteterne i benchmarkets underliggende aktiver ikke væsentligt skade andre ESG-mål.

Ved Paristilpassede EU-benchmarks forstås benchmarks, hvis underliggende aktiver skal være sammensat på en sådan måde, at den deraf følgende benchmarkporteføljes CO₂-emissioner er tilpasset målene i Parisaftalen. Aktiviteter i forbindelse med disse benchmarks underliggende aktiver må ikke i væsentlig grad skade andre miljømæssige, sociale eller ledelsesmæssige (ESG) mål.

Ved et dekarboniseringsforløb forstås et målbart, videnskabeligt baseret og tidsbundet forløb i retning af tilpasning til målene i Parisaftalen ved en nedbringelse af nærmere angivne typer CO₂-emissioner.

Ved en administrator forstås en juridisk eller fysisk person, der fører kontrol med leveringen af benchmarks, herunder administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarks, indsamler og analyserer inputdataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det.

Det fremgår af ændringsforordningen, at et stigende antal investorer forfølger lavemissionsinvesteringer og bruger

benchmarks for lille CO₂-effekt til at måle resultaterne af investeringsporteføljer.

Ændringsforordningen vil understøtte denne udvikling ved at harmonisere tilgangen til benchmarks for lille CO₂-effekt, som ellers kan være en hindring for det indre marked.

For at sikre et effektivt tilsyn med EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks er det vurderingen, at det er vigtigt, at Finanstilsynet bliver tillagt alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen af kravene til disse to typer benchmarks, og at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse heraf.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Ændringsforordningen ændrer i benchmarkforordningen og bestemmer, at medlemslandene skal have en beføjelse til at sanktionere overtrædelser af artikler om EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

Det fremgår af benchmarkforordningen, at der skal anvendes administrative sanktioner samt bødestraf ved overtrædelser af forordningen. Medlemslandene kan dog beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner.

Benchmarkforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om kapitalmarkeder, der sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af krav til EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

På den baggrund foreslås det med lovforslaget, at overtrædelser af benchmarkforordningens krav til EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks vil kunne medføre bødestraf.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 2, samt bemærkningerne til denne bestemmelse.

2.16. Outsourcing for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF)

2.16.1. Gældende ret

Outsourcing dækker over situationer, hvor en virksomhed vælger at få en leverandør til at varetage opgaver på virksomhedens vegne, fremfor at opgaverne varetages internt i den enkelte virksomhed. Outsourcingreglerne på kapitalmarkedsområdet har overordnet til formål at sikre, at en opera-

tør af et reguleret marked fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren i tilfælde af outsourcing, samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Reglerne fastsætter således, hvordan operatøren skal sikre, at en opgave varetages i henhold til gældende lovgivning, selvom den er henlagt til en leverandør.

Ved lov nr. 641 af den 19. marts 2020, som trådte i kraft den 1. juli 2020, er reglerne for outsourcing blevet ændret. Ved lovændringen blev operatører af regulerede markeder omfattet af de samme nationale regler om outsourcing, som samtidig blev indført for kreditinstitutter m.fl. For at harmonisere bemyndigelsesbestemmelserne blev § 62 i lov om kapitalmarkeder nyaffattet, så bestemmelsen har samme ordlyd som den tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse i § 72 a i lov om finansiel virksomhed, som ligeledes blev nyaffattet ved lov nr. 641 af den 19. marts 2020.

§ 62 i lov om kapitalmarkeder gælder for en operatør af et reguleret marked. Bestemmelsen giver mulighed for, at en operatør af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som operatøren ellers selv ville udføre, til en leverandør. Desuden indeholder bestemmelsen en bemyndigelse til erhvervsministeren, hvorved ministeren vil kunne fastsætte krav til virksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør. Erhvervsministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere krav til virksomhedens interne retningslinjer, outsourcingkontrakten, krav til håndtering af eventuelle interessekonflikter og krav, som en leverandør eller en underleverandør skal opfylde. Desuden vil ministeren kunne fastsættes nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

Bemyndigelsen er blevet anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Bekendtgørelsen trådte i kraft den 1. juli 2020 og finder anvendelse på pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, sparevirksomheder, fælles datacentraler, operatører af regulerede markeder, e-pengeinstitutter, betalingsinstitutter og Danmarks Skibskredit A/S, når virksomheden gør brug af outsourcing.

Bekendtgørelsen implementerer ”Retningslinjer for outsourcing”, som er udstedt af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA).

Bekendtgørelsen indeholder bl.a. bestemmelser, der fastsætter krav til ledelse og styring af outsourcing, krav ved videreoutsourcing, krav til outsourcingkontrakten og dokumentationskrav.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af § 62, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at reglerne om outsourcing gælder for en operatør af et reguleret marked. En operatør af et reguleret marked kan imidlertid også få særskilt tilladelse til at drive en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), jf. § 86 i lov om kapitalmarkeder. Derfor bør det præciseres i loven, at reglerne om outsourcing også finder anvendelse for en operatør af et reguleret marked, der driver en MHF eller en OHF.

Alle multilaterale systemer skal drives i form af et reguleret marked, en MHF eller en OHF. Drift af et reguleret marked er betinget af en række organisatoriske og driftsmæssige krav og kræver tilladelse som operatør af et reguleret marked. Drift af MHF'er og OHF'er er ligeledes betinget af en række organisatoriske og driftsmæssige krav og kræver tilladelse som enten en operatør af et reguleret marked eller tilladelse som fondsmæglerselskab.

De driftsmæssige krav til MHF'er og OHF'er afspejler i høj grad de tilsvarende regler for regulerede markeder. Overordnet er de organisatoriske og driftsmæssige krav dog mere detaljerede for regulerede markeder end reglerne for en MHF og en OHF. Driften af en OHF adskiller sig fra en MHF ved, at den er begrænset til handel med obligationer, strukturerede finansielle produkter, emissionskvoter og derivater. Det vil sige, at aktier ikke kan handles på en OHF, da det alene er ikkeaktielignende instrumenter, der kan handles her.

Desuden kan en MHF registreres som et SMV-vækstmarked. SMV-vækstmarkedets regelgrundlag er tilpasset små og mellemstore udstedere.

Det skyldes, at de aktiviteter, som en MHF eller en OHF udfører, ikke væsentligt adskiller sig fra de aktiviteter, som et reguleret marked udfører.

Fremover bør reglerne i § 62, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 62, stk. 3, således også gælde, hvis en operatør af et reguleret marked foretager outsourcing vedrørende driften af en MHF eller en OHF.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 62 i lov om kapitalmarkeder præciseres således, at reglerne om outsourcing også finder anvendelse for en operatør af et reguleret marked, som driver en MHF eller OHF. Det vil betyde, at når en operatør af et reguleret marked foretager outsourcing af driften af en MHF eller OHF, vil reglerne om outsourcing gælde på samme vis, som de allerede gør i dag, når operatøren outsourcer drift af et reguleret marked.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.17. Digital ansøgning i forbindelse med autorisationer

2.17.1. Gældende ret

Forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere skal efter § 3 i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, ansøge Finanstilsynet om tilladelse til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution. Virksomheder kan få tilladelse til at udøve forsikringsformidling, bl.a. når virksomhedens bestyrelse og direktion eller de ledelsesansvarlige opfylder krav til ledelse og indretning af virksomheden, når virksomheden har en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav, og når virksomheden har truffet foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende betalingsevne hos formidleren.

Accessoriske forsikringsformidlere skal efter § 4 i lov om forsikringsformidling registreres hos Finanstilsynet, inden formidleren påbegynder sin virksomhed. Før virksomheden kan registreres, skal den dokumentere at opfylde de samme betingelser som en virksomhed, der vil udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, idet der dog ikke stilles de samme krav til ledelsen og indretningen af virksomheden.

Virksomheder, der rådgiver om finansielle produkter, skal have tilladelse som finansiell rådgiver for at udøve den pågældende virksomhed. På samme måde skal en virksomhed, der yder rådgivning eller formidler boligkreditaftaler til forbrugere, have tilladelse som boligkreditformidler. Endelig skal en virksomhed, der yder investeringsrådgivning, have tilladelse som investeringsrådgiver. Finanstilsynet kan give tilladelse efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1160 af 19. september 2018, hvis virksomhederne opfylder kriterierne efter § 3, stk. 3, herunder dokumenterer forretningsgange på væsentlige aktivitetsområder. Endvidere skal virksomhedens ledelse opfylde de gældende krav til egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden skal fremvise dokumentation for ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav.

Forbrugslånsvirksomheder skal efter § 3 i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lov nr. 450 af 24. april 2019, have tilladelse af Finanstilsynet til at drive virksomhed. Finanstilsynet giver tilladelse til virksomheder, der bl.a. dokumenterer tilstrækkelige forretningsgange for efterlevelse af redelig forretningsgik og god praksis for kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper. Endvidere skal ledelsen opfylde lovens krav til egnethed og hæderlighed.

Endelig skal selskaber, der erhvervmæssigt køber eller sælger pantebrev i fast ejendom, herunder erhvervmæssigt sælger pantebrev eller yder boligkreditaftaler, godkendes af Finanstilsynet efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019. Finanstilsynet giver tilladelse til selskaber, der drives som et anparts- eller aktieselskab, hvor ledelsen opfylder lovens krav til egnethed og hæderlighed, og hvor personen i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebrev og kreditgivning, opfylder betingelserne i § 3, nr. 4 og 5, og § 5.

Ansøgning om tilladelse til at udøve virksomhed indsendes i praksis elektronisk ved, at virksomheden ved brug af Nem-ID via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som led i den fælles offentlige digitaliseringsstrategi er der indført digitale selvbetjeningsløsninger for personer og virksomheder på en lang række områder, herunder på Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk. Det bevirker, at virksomheder skal indsende deres ansøgninger, indberetninger m.v. elektronisk via www.virk.dk ved brug af Nem-ID. Dette gælder også virksomheder, der ønsker tilladelse til at udøve virksomhed med forsikringsformidling, investeringsrådgivning m.v.

Det vurderes, at de gældende regler ikke klart indeholder en forpligtelse for virksomhederne til at ansøge elektronisk via www.virk.dk, hvorfor denne forpligtelse bør tydeliggøres. Der er derfor behov for at ændre de gældende regler for autorisationsansøgninger til Finanstilsynet. Det bør i samme forbindelse præciseres, at i de tilfælde hvor virksomheden undtagelsesvist ikke kan foretage anmeldelsen elektronisk via www.virk.dk, skal anmeldelse ske ved indsendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket vedlagt de nødvendige oplysninger.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre en række love, hvor der skal søges om tilladelse hos Finanstilsynet til at drive virksomhed. Det drejer sig om lov om forsikringsformidlere, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere, lov om forbrugslånsvirksomheder og lov om ejendomskreditselskaber. Med forslaget præciseres det, at ansøgning til Finanstilsynet om tilladelse til at udøve den pågældende virksomhed skal ske elektronisk via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk. Det foreslås endvidere, at i de tilfælde hvor virksomheden undtagelsesvist ikke har mulighed for at indsende ansøgningen via www.virk.dk, er virksomheden forpligtet til at anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket på www.virk.dk.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, § 8, nr. 2, § 9, nr. 1, og § 10, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.18. Vækstfondens finansieringsmuligheder

2.18.1. Gældende ret

Vækstfonden har ifølge § 17, stk. 1, i lov nr. 691 af 8. juni 2018 om Vækstfonden mulighed for at optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en samlet ramme på maksimalt 1 mia. kr., der skal sikre Vækstfondens aktiviteter, hvis Vækstfondens likviditet kommer under pres i tilfælde af lavkonjunktur eller et frosset venturemarked. Denne adgang er givet som opfølgning på den fastlagte udbyttepolitik for Vækstfonden, der følger af den politiske aftale om udvikling af Nordsøen af 22. marts 2017.

Vækstfonden har ikke hjemmel til at optage genudlån ud over dette likviditetsberedskab. I stedet må Vækstfonden optage lån på det private marked til finansiering af sine aktiviteter, jf. § 16, stk. 2. Vækstfonden har adgang til at optage finansiering til administration af visse, men ikke alle, ordninger, som er skrevet ind i lov om Vækstfondens § 16, herunder syndikeringslån i stk. 3, accelerationspuljen i stk. 4, Dansk Vækstkapital i stk. 6 og Dansk Vækstkapital II i stk. 7.

Den bevillingsmæssige hjemmel til Vækstfondens finansiering af ordninger, der ikke fremgår af loven, er etableret særskilt ved aktstykke og optagelse af tekstanmærkninger på Finansloven. Den nærmere regulering af de i lov om Vækstfonden nævnte ordninger, såvel som ordninger med særskilt bevillingsmæssig hjemmel, er fastlagt ved administrationsaftale eller bekendtgørelse med hjemmel i § 9 i lov om Vækstfonden.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Vækstfonden finansierer i dag en række af sine aktiviteter gennem en statsgaranteret låneramme, som giver Vækstfonden mulighed for at optage lån i det private marked med en tilknyttet statsgaranti.

I modsætning hertil finansierer en række andre statslige selskaber primært deres aktiviteter ved genudlån gennem Danmarks Nationalbank. Ved genudlån optager selskabet lån direkte hos staten. Låneprovenuet udbetales fra statens konto, og det afledte finansieringsbehov dækkes ved løbende udstedelser i statens lånepapirer.

I de senere år er der generelt sket et skifte fra statsgaranterede lånerammer mod genudlån for at effektivisere statens samlede låneoptag. I forlængelse heraf vurderes det hensigtsmæssigt, at en række aktiviteter i Vækstfonden, der i dag finansieres ved låneoptag i markedet, fremover får mulighed for også at kunne finansieres via statsligt genudlån

gennem Danmarks Nationalbank i det omfang, der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil. Formålet er således at sikre Vækstfonden en mere fleksibel adgang til likviditet og ikke at øge Vækstfondens samlede mulighed for at optage lån.

Vækstfonden fik med den politiske aftale om udvikling af Nordsøen af 22. marts 2017 adgang til genudlån i form af et likviditetsberedskab på 1 mia. kr. Med nærværende forslag til ændring af lov om Vækstfonden lægges der op til at supplere dette beredskab med en mere generel adgang til genudlån, i det omfang der er eller fremover etableres særskilt bevillingsmæssig hjemmel hertil.

Foruden adgang til genudlån foreslås det, at opremsningen af en række enkeltordninger, der administreres af Vækstfonden, og hvor Vækstfonden har fået mulighed for at optage statsgaranterede lån, skrives ud af loven. Der tilsigtes ingen ændringer i Vækstfondens mulighed for låneoptag i den forbindelse. Ordningerne vil således fortsat være hjemlet bevillingsmæssigt, ligesom der i en række tilfælde er udstedt bekendtgørelser i medfør af § 9 i lov om vækstfonden, der nærmere fastlægger rammerne for ordningerne. Ændringen har dels til formål at skabe øget fleksibilitet i forbindelse med etablering eller ændring af ordninger og dels at skabe konsistens, da en række ordninger, der i dag er lagt til administration i Vækstfonden, ikke fremgår af loven, men i stedet er etableret med særskilt bevillingsmæssig hjemmel og bekendtgørelse. Forslaget skal ses i sammenhæng med, at nye ordninger i Vækstfonden i højere grad end tidligere bliver reguleret ved bekendtgørelser frem for administrationsaftaler. Det skaber en gennemsigtighed omkring ordningerne, hvilket var et af de bærende argumenter for at lade ordningerne fremgå af lov om Vækstfonden.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det, at Vækstfonden gives adgang til at optage lån i markedet eller genudlån i det omfang, der etableres særskilt bevillingsmæssig hjemmel til det.

Herudover skrives opremsningen af en række enkeltordninger ud af loven. Der tilsigtes i den forbindelse ingen ændringer i Vækstfondens muligheder for at optage lån men alene at sikre et strømlinet lovgrundlag, der ikke forældes, i takt med at ordninger oprettes, justeres og nedlægges.

Den foreslåede ændring af § 16, stk. 2, vil medføre, at Vækstfonden, foruden den eksisterende adgang til at optage lån i markedet, fremover vil få adgang til at finansiere sine aktiviteter ved statsligt genudlån.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet, som følge af at Finanstilsynet skal føre tilsyn med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Det forventes, at ca. 1.200 finansielle markedsdeltagere og rådgivere vil blive omfattet af de nye tilsynsaktiviteter, der både omfatter et virksomheds- og et produkttilsyn.

Lovforslagets § 11 vurderes at have positive økonomiske konsekvenser for staten. Finansiering via genudlån vurderes generelt at være billigere for Vækstfonden end at udstede gældsbreve med statsgaranti, da likviditeten er betydeligt højere i statens obligationsserier. Vækstfonden, som er ejet af staten, sparer derfor den likviditetspræmie, som købere af gældsbreve ellers ville kræve i form af højere rente.

Lovforslagets § 11 vil have administrative konsekvenser for det offentlige, idet Danmarks Nationalbank administrerer finansiering via genudlån.

3.1. Digitaliseringsklar lovgivning

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indeholder enkle og klare regler, som bidrager til administrative byrdelettelser for erhvervslivet.

Der er ved lovforslagets udarbejdelse lagt vægt på en sikker og tryk datahåndtering. Derfor vil enhver videregivelse af personoplysninger efterleve de gældende regler om databeskyttelse. Behandling af personoplysninger vil altid ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og databeskyttelsesloven.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

4.1. Administrative konsekvenser

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.

Med lovforslaget foreslås det at fjerne kravet om, at det skal fremgå af navnet på danske UCITS' afdelinger, hvis bestyrelsen skal etablere andelsklasser i afdelingen. Denne ændring vurderes at medføre mindre lettelse for erhvervslivet. For de afdelinger, hvoraf det ikke allerede fremgår af deres navn, at der kan oprettes andelsklasser, kræver det en ved-

tægtsændring af afdelingen for at kunne oprette andelsklasser. En vedtægtsændring skal godkendes af Finanstilsynet. Dertil medfører en navneændring en række omkostninger til f.eks. udenlandske depoter. Afdelingernes navne er i forvejen meget lange, og yderligere tilføjelser til navnet giver udfordringer i forhold til antal felter i it-systemer.

Det kan medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, at forvaltere af alternative investeringsfonde omfattes af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen, da der kan være ansatte, som skal efteruddannes for at opfylde kravene i bekendtgørelsen.

4.2. Øvrige efterlevelseseffekter

Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv), artikel 106, hvorefter det pålægges betalingstjenestedydere at stille Kommissionens folder om forbrugers rettigheder i henhold til 2. betalingstjenestedirektiv og tilhørende EU-ret til rådighed digitalt og fysisk i deres filialer eller hos agenter, hvortil aktiviteter er outsourcet.

Lovforslagets § 11 vurderes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Lavere finansieringsomkostninger for Vækstfonden kan understøtte mere risikovillig finansiering til virksomheder med perspektivrige projekter, som har vanskeligt ved at rejse fuld finansiering i markedet. En overgang til genudlån vil dog medføre, at de finansielle virksomheder, som i dag administrerer Vækstfondens udstedelse af gældsbreve, mister en indtægt. Størrelsen på den mistede indtægt vil afhænge af omfanget af Vækstfondens brug af genudlån.

Herudover vurderes lovforslaget ikke at medføre efterlevelseskonsekvenser.

4.3. Agil erhvervsrettet regulering

Lovforslaget som helhed vurderes at efterleve fire ud af fem principper for agil lovgivning. Lovforslaget muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller, idet lovforslaget ikke forventes at opstille hindringer for f.eks. brug af nye teknologier m.v. Lovforslaget er enkelt og formålsbestemt, idet lovforslaget ikke forventes at opstille deltaljerede krav, der gør det vanskeligt for virksomhederne at anvende nye teknologier og forretningsmodeller. Lovforslaget er ikke teknologineutralt, idet der stilles krav om, at ansøgninger om tilladelse til Finanstilsynet skal sendes digitalt. Dette foreslås for at gøre sagsbehandlingen mere effektiv for ansøgeren såvel som Finanstilsynet. Resten af ændringerne er teknologineutrale. Lovforslaget er helhedstænkende, idet virksomhederne

forventes at kunne anvende allerede eksisterende systemer. Princippet om brugervenlig digitalisering er ikke relevant for lovforslaget, da lovforslaget ikke retter sig mod det offentliges implementering af regulering gennem erhvervsrettede digitale løsninger.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget indeholder klageadgang for parter til en afgørelse truffet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), som Finanstilsynet efter lovforslagets § 4, nr. 5, foreslås at skulle føre tilsyn med. Parterne vil med lovforslaget blive tillagt tilsvarende klageadgang, som gælder for Finanstilsynets tilsyn i øvrigt.

6. Miljømæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget fastlægger tilsynsbeføjelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, hvilket nødvendiggør tilpasning af §§ 130, 138-139, 143 og 152 i lov om betalinger. Det følger desuden af artikel 13 i den oprindelige forordning, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget fastsætter, hvilke bestemmelser i forordningen der bliver straffebelagt med bøde. Den nye artikel 3a, stk. 5-6, finder anvendelse fra den 19. april 2021.

Da forordningens bestemmelser har forskellige anvendelsesdatoer, er indarbejdelsen af de nye artikler i lov om betalinger fordelt på lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, lov nr. 641 af 19. maj 2020 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love og dette lovforslag. De nye artikler, 3a og 3b, finder anvendelse fra to forskellige tidspunkter. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b fandt anvendelse fra den 19. april 2020. Indsættelsen af de pågældende artikler i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, i lov om betalinger var en del af lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om in-

vesteringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, mens indsættelsen af artikel 3a, stk. 3-4, og artikel 3b, i straffebestemmelsen i lovens § 152, stk. 2, var en del af lov nr. 641 af 19. maj 2020 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love. Artikel 3a, stk. 5 og 6, og den tilhørende del af stk. 7, finder derimod først anvendelse fra den 19. april 2021, og indsættelsen af artikel 3a, stk. 5 og 6, i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143 og indsættelsen af artikel 3a, stk. 5, i § 152, stk. 2, er en del af nærværende lovforslag.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af disclosureforordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. Disclosureforordningen finder anvendelse fra den 10. marts 2021, med undtagelse af forordningens artikel 11, stk. 1-3, som skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022. Det foreslås, at de dele af lovforslaget, som er en følge af disclosureforordningen, også skal træde i kraft den 10. marts 2021.

Med lovforslaget gennemføres tillige de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2089 af 27. november 2019 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen). Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af benchmarkforordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det, at overtrædelser af reglerne, som indføres med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2089 af 27. november 2019, kan sanktioneres i Danmark. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. Forordningen trådte i kraft den 10. december 2019. I henhold til forordningen skal benchmarkadministratorer, der udbyder et EU-benchmark for klimaovergang eller et Paristilpasset EU-benchmark, senest den 30. april 2020 overholde benchmarkforordningens krav.

Lovforslaget gennemfører endvidere dele af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj om ændring af direktiv 2015/849/EU om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (4. hvidvaskdirek-

tiv) og om ændring af direktiv 2009/70/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv).

Lovforslaget gennemfører endvidere dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv).

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 22. juni 2020 til den 3. august 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Land-

brug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank.

Et udkast til lovforslag vedrørende Vækstfonden har i perioden fra den 3. juli 2020 til den 3. august 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærens Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat

(DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Ejerlerderne, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringssselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, IDA Ingeniørforeningen, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISA-CA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, SMVdanmark, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Finansiering via genudlån vurderes generelt at være billigere for Vækstfonden end at udstede gældsbreve med statsgaranti, da likviditeten er betydeligt højere i statens obligationsserier. Vækstfonden, som er ejet af staten, sparer derfor den likviditetspræmie, som købere af gældsbreve ellers ville kræve i form af højere rente.	Lovforslaget vurderes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet, som følge af at Finanstilsynet skal føre tilsyn med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Danmarks Nationalbank administrerer Vækstfondens finansiering via genudlån.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget indeholder en administrativ lempelse for danske UCITS.	Lovforslaget vurderes samlet at indebære økonomiske konsekvenser for erhvervslivet under 4 mio. kr.

	Lavere finansieringsomkostninger for Vækstfonden kan understøtte mere risikovillig finansiering.	Finansielle virksomheder, som i dag administrerer Vækstfondens udstedelse af gældsbreve, mister en indtægt.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv), artikel 106, hvorefter det pålægges betalingstjenesteudbydere at stille Kommissionens folder om forbrugerens rettigheder i henhold til 2. betalingstjenestedirektiv og tilhørende EU-ret til rådighed digitalt og fysisk i deres filialer eller hos agenter, hvortil aktiviteter er outsourcet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Parterne vil med lovforslaget blive tillagt tilsvarende klageadgang for så vidt angår afgørelser efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), som gælder for Finanstilsynets tilsyn i øvrigt.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Finanstilsynet foreslås udpeget som relevant tilsynsmyndighed med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).</p> <p>Der foreslås bødestraf for overtrædelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.2019/2088 af 27. november 2019 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen).</p> <p>Der foreslås bødestraf for dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer (Cross border payment-forordningen).</p> <p>På baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/E (2. betalingstjenestedirektiv) foreslås bl.a. et krav om, at udbydere af betalingstjenester, der udbyder til</p>	

	<p>forbrugere, skal stille Kommissionens folder om forbrugerrettigheder til rådighed. Endvidere foretages en række ændringer til lov om betalinger for at sikre korrekt implementering af 2. betalingstjenestedirektiv.</p> <p>På baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2014/17 af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 foreslås definitionen af rådgivning for så vidt angår boligkreditaftaler ændret, så den stemmer overens med direktivet.</p> <p>På baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv) foreslås præciseringer af en række tilsynsbestemmelser, og ændring af reglen om intern revisions godkendelse af politikker, forretningsgange og kontroller for overholdelse af hvidvaskloven samt indførelse af regler om Advokatrådets og Advokatnævnets offentliggørelse af reaktioner og påklagelser.</p> <p>På baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj om ændring af direktiv 2015/849/EU om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (4. hvidvaskdirektiv) og om ændring af direktiv 2009/70/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv) foreslås bl.a. et forbud mod indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

pengedirektiv) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253 (CRD V).

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten i lov om betalinger)

Den gældende fodnote til lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, indeholder en udtømmende opregning af de direktiver, som lov om betalinger gennemfører.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres som konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25.

Til nr. 2 (§ 5, nr. 18, i lov om betalinger)

Det følger af § 5, nr. 18, i lov om betalinger, at loven ikke finder anvendelse på elektroniske penge på op til 3.000 kr. lagret på et instrument med begrænset anvendelse, hvor der ikke kan ske genopfyldning, og hvor udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, jf. dog § 96.

Efter § 96 i lov om betalinger er der fastsat regler vedrørende pligter og rettigheder i forbindelse med udstedelse og indløsning af elektroniske penge. I henhold til § 96 er det således ikke tilladt at udstede elektroniske penge til overkurs. § 96 fastsætter endvidere regler for indløsning af restværdien af elektroniske penge, herunder regler vedrørende indløsningsbetingelser samt regler vedrørende gebyrer i forbindelse med indløsningen.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at den skal ses i sammenhæng med § 5, nr. 14 og 15, i lov om betalinger, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 96. Det skyldes, at for at et betalingsinstrument kan være omfattet af § 5, nr. 18, skal der bl.a. være tale om et instrument med begrænset anvendelse som defineret i § 5, nr. 14 og 15.

Efter § 5, stk. 1, finder loven ikke anvendelse på aktiviteter omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1-18. Med § 5, nr. 14 og 15, undtages instrumenter, der kun kan anvendes inden for et begrænset netværk af udbydere, og instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer eller tjenesteydelser fra lovens anvendelsesområde. Lovens kapitel 5-7 finder dog anvendelse på instrumenter omfattet af nr. 14 og 15.

Lov om betalinger finder ikke anvendelse på betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 18, jf. dog § 96. For at et betalingsinstrument er omfattet af § 5, nr. 18, i lov om betalinger, er det en forudsætning, at betalingsinstrumentet udgør et betalingsinstrument med begrænset anvendelse omfattet af § 5, nr. 14 eller 15. Efter de gældende bestemmelser fremgår denne sammenhæng mellem nr. 14, 15 og 18 ikke direkte af bestemmelsens ordlyd, men kun af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 96.

Det foreslås derfor, at der i § 5, nr. 18, indsættes en henvisning til § 5, nr. 14 og 15.

Med ændringen foreslås det at præcisere, at der med begrænset anvendelse i nr. 18 menes de tilfælde, der er omfattet af § 5, nr. 14 og 15.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremadrettet fremgår direkte af bestemmelsens ordlyd, at begrænset anvendelse skal forstås som betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14 og 15.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet en materiel ændring af lovens anvendelsesområde, men alene en præcisering af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 7, nr. 22, i lov om betalinger)

Den gældende bestemmelse i § 7 i lov om betalinger fastlægger lovens definitioner.

Efter § 7, nr. 22, er en pengeoverførsel defineret som en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn.

Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/E (2. betalingstjenestedirektiv).

Artikel 4, nr. 22, i 2. betalingstjenestedirektiv indeholder et andet led, der fastsætter, at der også er tale om en pengeoverførsel, når midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne. Denne del af definitionen af en pengeoverførsel er ikke indeholdt i den gældende definition af pengeoverførsel i lov om betalinger.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte § 7, nr. 22, så en pengeoverførsel defineres som en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.

Den foreslåede nyaffattelse har til formål at sikre en korrekt og direktivnær implementering af 2. betalingstjenestedirektivs artikel 4, stk. 1, nr. 22, som definerer pengeoverførsel.

Med den foreslåede bestemmelse vil det afgørende for definitionen af en pengeoverførsel være, at der gennemføres en betalingstransaktion, uden at der oprettes en konto i hverken betalers eller betalingsmodtagers navn. Det skal forstås sådan, at udbyderen ikke opretter en betalingskonto i betalers eller betalingsmodtagers navn i forbindelse med transaktionen. Det faktum, at midlerne som led i gennemførelsen af betalingstransaktionen indestår på en konto i en bank, vil således ikke være afgørende for, om en transaktion er omfattet af definitionen, så længe denne konto ikke er oprettet i hverken betalers eller betalingsmodtagers navn.

At midlerne alene modtages med det formål at overføre et tilsvarende beløb skal forstås således, at udbyderen ikke selv er del i den underliggende forpligtelse mellem betaleren og

betalingsmodtageren. I dette tilfælde modtager udbyderen dermed alene midlerne med det formål at videreformidle dem til betalingsmodtager eller stille dem til rådighed for betalingsmodtager. Det forhold, at udbyderen udfører en anden aktivitet ved siden af pengeoverførselsvirksomheden, vil derimod ikke i sig selv medføre, at der ikke er tale om en pengeoverførsel. Tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person modtager midler med henblik på opbevaring eller forvaltning, og som led heri eksempelvis foretager overførsler med henblik på at investere midlerne, vil ikke anses for at udgøre pengeoverførsler omfattet af definitionen.

Med den foreslåede bestemmelse vil der endvidere ikke være tale om en pengeoverførsel i tilfælde, hvor betaler og betalingsmodtager har aftalt, at betaler kan betale med frigørende virkning til en tredjepart. Uden for den foreslåede definition af en pengeoverførsel falder ligeledes tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person fremstår som legitimeret til at modtage betalingen. I de tilfælde hvor debitor med frigørende virkning kan indfri betalingsforpligtelsen ved betaling til tredjemand, vil der ikke være tale om, at tredjemand modtager midlerne alene med det formål at videreoverføre et tilsvarende beløb til betalingsmodtager. I stedet vil tredjeparten skulle betragtes som betalingsmodtageren, jf. § 7, nr. 11, i lov om betalinger, da tredjeparten i disse tilfælde vil udgøre den tiltænkte modtager af midlerne. En efterfølgende transaktion mellem tredjeparten og den oprindelige betalingsmodtager vil herefter skulle betragtes som en særskilt transaktion. Der vil således være tale om to uafhængige betalingstransaktioner, som i dette tilfælde gennemføres af betalers og betalingsmodtagers udbydere.

En pengeoverførsel vil almindeligvis involvere enten tre eller fire parter. Det omfatter betaleren og betalerens udbyder, der indgår i et aftaleforhold med betaleren om at overføre midlerne, samt betalingsmodtager og betalingsmodtagerens udbyder, som modtager midlerne på betalingsmodtagerens vegne. I visse tilfælde vil betalers og betalingsmodtagers udbydere være den samme juridiske person, der dermed har aftaleforholdet med begge parter. Udbydere kan være pengeinstitutter eller andre udbydere af betalingstjenester. I visse tilfælde kan en pengeoverførsel involvere mere end fire parter. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor en transaktion gennemføres ved hjælp af en korrespondentbank, som ikke indgår i et aftaleforhold med hverken betaleren eller betalingsmodtageren. I dette tilfælde er det alene de aktiviteter, der gennemføres af udbyderne, der indgår i aftaleforholdet med betaler og betalingsmodtager, som vil være omfattet af definitionen. Den aktivitet, som korrespondentbanken udøver, vil derimod ikke være omfattet af definitionen.

Ved en pengeoverførsel vil der oftest blive fratrukket et gebyr fra de modtagne midler. Dette gebyr modsvarer betalingen for udførelsen af pengeoverførslen. Det berører derfor ikke definitionen af pengeoverførsel, at der ikke overføres et nøjagtigt tilsvarende beløb ved selve overførslen som det

beløb, der modtages. Der er heller intet til hinder for, at en betaler indbetaler et samlet beløb, der udbetales til flere forskellige betalingsmodtagere. I et sådant tilfælde vil hver efterfølgende deloverførsel blive betraget som en selvstændig pengeoverførsel, uanset at udbyderen modtager et samlet beløb.

Med den foreslåede nyaffattelse vil definitionen fremover bestå af to led, som fastsætter, at en pengeoverførsel er en betalingstjeneste, hvor der enten 1) modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller 2) hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne. En pengeoverførsel vil også kunne bestå af en kombination af de to typer aktiviteter.

Den mest udbredte form for pengeoverførsler i Europa er remitter. Remitter er pengeoverførsler, hvor f.eks. immigranter sender midler tilbage til deres hjemland. Dette sker typisk ved, at en betalingstjenesteudbyder via et netværk af agenter, såsom købmænd og kiosker, modtager midler fra betaler, uden at der oprettes en konto til vedkommende, med det formål, at betalingsmodtager kan afhente midlerne ved en anden agent i netværket. Med den foreslåede nyaffattelse foreslås det, at det fremover fremgår af bestemmelsen, at der ikke blot er tale om en pengeoverførsel, hvis udbyderen modtager midlerne fra betaler med henblik på at overføre dem, men også såfremt midlerne modtages med henblik på at stille dem til rådighed for betalingsmodtager. Det vil ligeledes være omfattet af definitionen, hvis begge aktiviteter udføres.

Et andet eksempel er forretningsdrivende, der tilbyder en tjeneste til forbrugere, der gør dem i stand til at betale regninger for forsyningsforbrug og andre regelmæssige husholdningsregninger. Dette kan eksempelvis ske ved, at de forretningsdrivende modtager betaling som kontanter eller via et betalingskort fra forbrugeren med henblik på at overføre midlerne til forsyningsselskabet, uden at disse indestår på en konto i betalerens navn.

Efter § 7, nr. 17, i lov om betalinger forstås midler som sedler og mønter, indestående på en konto og elektroniske penge. Der vil således være tale om en pengeoverførsel, uanset om udbyderen modtager midlerne kontant eller elektronisk, f.eks. ved en kontooverførsel, og derefter videresender midlerne til betalingsmodtageren.

Til nr. 4 (§ 9 i lov om betalinger)

Efter § 9 i lov om betalinger skal virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 1-7, jf. § 3, stk. 1, have tilladelse som betalingsinstitut, jf. dog § 51 eller e-pen-

geinstitut, jf. dog § 50. En tilladelse kan begrænses til kun at vedrøre en eller flere af de i bilag 1 nævnte betalingstjenester. Betalingstjenester defineres i § 7, nr. 1, som en tjenesteydelse omfattet af bilag 1. Bilag 1 omfatter i alt otte former for betalingstjenester, som alle kræver en tilladelse.

Det foreslås, at henvisningen til bilag 1, nr. 1-7, i § 9, 1. pkt., ændres, så der fremover henvises til bilag 1.

Med den foreslåede ændring vil det fremover fremgå direkte af bestemmelsens ordlyd, at virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, skal have en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut eller udbyder af kontooplysningstjeneste.

Det foreslås desuden, at der i § 9, 1. pkt., indsættes en henvisning til kontooplysningstjeneste efter § 60 i lov om betalinger.

Den foreslåede ændring vil ikke indebære en materiel ændring, da definitionen af betalingstjenester allerede i dag omfatter en tjenesteydelse som omfattet af bilag 1, jf. § 7, nr. 1. Det vil sige, at alle de otte oplyste tjenesteydelser i bilag 1 allerede i dag er omfattet af definitionen af betalings-tjenester og således alle kræver en tilladelse efter § 9 eller § 60.

Det fremgår af § 9, 2. pkt., at en tilladelse kan begrænses til kun at vedrøre en eller flere af de i bilag 1 nævnte betalings-tjenester. Det skal derfor angives specifikt i tilladelsen, hvilke aktiviteter i bilag 1, der gives tilladelse til. Hvis betalingsinstituttet senere vil udbyde andre betalingstjenester, end der er nævnt i tilladelsen, skal betalingsinstituttet indsende en supplerende ansøgning vedrørende de nye typer aktiviteter, som denne ønsker at udbyde.

Bilag 1 indeholder otte former for betalingstjenester, som alle kræver en tilladelse. Bilag 1, nr. 8, omfatter udbud af kontooplysningstjenester. Efter § 60 i lov om betalinger er der et særskilt tilladelseskra- v i de tilfælde, hvor en virksomhed kun udbyder kontooplysningstjenester.

Den foreslåede tilføjelse af kontooplysningstjeneste i § 9, 1. pkt., vil medføre, at det fremgår af § 9, 1. pkt., at virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, jf. § 3, stk. 1, skal have tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, jf. dog §§ 50 og 51 om begrænsede tilladelser, hvis der udbydes en eller flere betalingstjenester efter bilag 1-8, eller som udbyder af kontooplysningstjenester, hvis der kun udbydes betalingstjenester efter bilag 1, nr. 8.

En virksomhed med tilladelse efter § 9 vil således kunne udbyde flere betalingstjenester efter bilag 1, inklusiv udbud af kontooplysningstjenester. En sådan virksomhed vil ikke og-

så skulle have tilladelse efter § 60. Virksomheder, der kun udbyder kontooplysningstjenester, vil fortsat skulle have tilladelse efter § 60.

Til nr. 5 (§ 10, stk. 2, i lov om betalinger)

Den gældende bestemmelse i § 10 i lov om betalinger fastsætter, hvilke krav der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut efter §§ 8 eller 9.

Efter § 10, stk. 2, i lov om betalinger skal en virksomhed, der søger om tilladelse til at udbyde betalingsinstitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, udover at opfylde kravene i stk. 1 have tegnet en ansvarsforsikring eller stillet anden tilsvarende garanti til dækning af krav mod virksomheden, jf. §§ 99 og 104-106.

Efter § 60, stk. 1, i lov om betalinger skal virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8, have en tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. Kravene for at opnå en tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester følger af § 60, stk. 2 og 4. Efter stk. 4 er det en betingelse for, at der kan gives tilladelse efter stk. 1, at virksomheden har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor den tilbyder kontooplysningstjenester, eller anden lignende garanti mod erstatningskrav over for de kontoførende udbydere og brugerne som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret brug af betalingsoplysninger.

Det foreslås, at der i § 10, stk. 2, indsættes ”eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8.” Det foreslås desuden, at bestemmelsens henvisning til §§ 99 og 104-106 udgår.

Den foreslåede ændring har til formål at sikre korrekt implementering af artikel 5, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv og skal ses i sammenhæng med den gældende § 60, stk. 4.

Det fremgår således af artikel 5, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv, at virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde kontooplysningstjenester, skal have tegnet en ansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller betalingstjenestebrugeren som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret eller svigagtig brug af betalingskontooplysninger.

Betalings- og e-pengeinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, har også mulighed for at udbyde kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8. Med den foreslåede bestemmelse vil kravet om at have tegnet en ansvarsforsikring, der dækker erstatningskrav overfor de kontoførende udbydere og brugerne som følge af uautoriseret

eller svigagtig adgang til eller uautoriseret brug af betalingsoplysninger, fremover også gælde virksomheder, der søger om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut efter §§ 8 eller 9 i lov om betalinger, til at udbyde kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8, i kombination med andre betalingstjenester omfattet af bilag 1 til lov om betalinger.

Ændringen af § 10, stk. 2, angår dermed alene krav for virksomheder, der søger om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut efter §§ 8 og 9 i lov om betalinger og medfører dermed ikke ændringer for virksomheder, der søger om tilladelse efter § 60.

De nærmere krav til de ansvarsforsikringer, som skal tegnes af betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere, herunder krav til dækningsområde og dækningssum, er fastsat i bekendtgørelse nr. 1277 af 28. november 2017 om ansvarsforsikring eller garantistillelse for udbydere af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Bekendtgørelsens § 2 om ansvarsforsikringens dækningsområde indeholder en henvisning til §§ 99 og 104-106, der svarer til ordlyden af § 10, stk. 2.

Ændringen af § 10, stk. 2, i lov om betalinger, hvorved henvisningen til §§ 99 og 104-106 udgår, er således en redaktionel ændring, da kravet allerede fremgår af bekendtgørelsen.

Finanstilsynet vil ligeledes ændre bekendtgørelse nr. 1277 af 28. november 2017, så bekendtgørelsens krav også vil gælde for virksomheder, der har tilladelse efter § 9 i lov om betalinger til at udbyde kontooplysningstjenester.

Til nr. 6 (§ 14, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 14, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynet opretter et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, agenter af betalingsinstitutter, filialer af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, såfremt disse udsteder elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

Registeret indeholder oplysninger om de virksomheder, der har fået tilladelse efter lov om betalinger af Finanstilsynet. Filialer og agenter skal ikke registreres i et offentligt register i andre medlemslande end i det land, hvor virksomheden er registreret (virksomhedens hjemland).

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, og gennemfører artikel 14 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det foreslås, at der i § 14, stk. 1, nr. 2, indsættes, at agenter tilknyttet virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51, vil skulle fremgå af Finanstilsynets register.

Formålet med den foreslåede ændring er at gennemføre artikel 14 i 2. betalingstjenestedirektiv, der indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, de fysiske og juridiske personer, der er meddelt en begrænset tilladelse eller tilladelse som udbydere af kontooplysningstjenester, og de institutter, der i medfør af § 2 har ret til at udbyde betalingstjenester, samt agenter.

Agenter for udbydere med begrænset tilladelse efter §§ 50 eller 51 er ikke medtaget i § 14, stk. 1, som gennemfører artikel 14. Med henblik på at gennemføre denne forpligtelse foreslås det at indsætte, at registeret tillige omfatter agenter tilknyttet virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51.

Finanstilsynet fører allerede i dag et offentligt tilgængeligt register over virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51 (Virksomhedsregisteret). Virksomhedsregisteret kan tilgås på Finanstilsynets hjemmeside og indeholder oplysninger om de virksomheder, der er meddelt begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester. Virksomhedsregisteret vil med forslaget fremover også skulle indeholde oplysninger om agenter tilknyttet disse virksomheder.

Til nr. 7 (§ 14, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 14, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynet opretter et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, agenter af betalingsinstitutter, filialer af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, såfremt disse udsteder elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

Registeret indeholder bl.a. oplysninger om de virksomheder, der har fået tildelt tilladelse efter lov om betalinger af Fi-

nanstilsynet. Filialer og agenter skal ikke registreres i et offentligt register i andre medlemslande end i det land, hvor virksomheden er registreret (virksomhedens hjemland).

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører artikel 14 i 2. betalingsstjenedirektiv.

Det foreslås, at der i § 14, stk. 1, nr. 3, indsættes, at virksomheder, der har fået tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester efter § 60, og deres agenter, vil skulle fremgå af Finanstilsynets register.

Formålet med den foreslåede ændring er at gennemføre artikel 14 i 2. betalingsstjenedirektiv, der indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, de fysiske og juridiske personer, der er meddelt en begrænset tilladelse eller tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, og de institutter, der i medfør af § 2 har ret til at udbyde betalingsstjenester, samt agenter.

Udbydere af kontooplysningstjenester og deres agenter er ikke medtaget i § 14, stk. 1, som gennemfører artikel 14. Med henblik på at gennemføre denne forpligtelse foreslås det at indsætte, at registeret tillige omfatter udbydere af kontooplysningstjenester efter § 60 og deres agenter.

Finanstilsynet fører allerede i dag et offentligt tilgængeligt register over virksomheder, der har tilladelse til at udbyde betalingsstjenester i henhold til lov om betalinger (Virksomhedsregisteret). Virksomhedsregisteret kan tilgås på Finanstilsynets hjemmeside og indeholder oplysninger om de virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester. Virksomhedsregisteret vil med forslaget fremover også skulle indeholde oplysninger om agenter tilknyttet udbydere af kontooplysningstjenester.

Til nr. 8 (§ 14, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger, at Finanstilsynet opretter et offentligt register over virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

Undtagelserne i § 5, nr. 14-17, omfatter betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, herunder instrumenter, der enten kan anvendes indenfor et begrænset netværk af udbydere, jf. § 5, nr. 14, instrumenter, som kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer eller tjenesteydelser, jf. § 5, nr. 15, betalingsinstrumenter med et socialt eller skattemæssigt formål, der er reguleret af en offentlig myndighed og alene kan anvendes her i landet til at erhverve bestemte varer eller tjenesteydelser fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen, jf. § 5, nr. 16, og beta-

lingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller kommunikationstjenester på vegne af en abonnent i tillæg til kommunikationstjenesten under nærmere angivne betingelser, jf. § 5, nr. 17.

Efter de gældende regler fremgår sammenhængen mellem § 5, nr. 14, 15 og 18, ikke klart af bestemmelsens ordlyd, men kun af bemærkningerne til § 5, nr. 18.

Det foreslås, at henvisningen til § 5, nr. 14-17, i § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver til nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, ændres til en henvisning til § 5, nr. 14-18.

Formålet med den foreslåede ændring er at omfatte § 5, nr. 18, af registeret, jf. § 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger, idet § 5, nr. 18, undtager betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. nr. 14 og 15, hvor der alene kan lagres elektroniske penge med en værdi på op til 3.000 kr., og hvor der maksimalt kan være udestående elektroniske penge, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, fra loven med undtagelse af § 96, som omhandler udstedelse og indløsning af elektroniske penge.

Med ændringen vil elektroniske penge på op til 3.000 kr. lagret på et instrument med begrænset anvendelse, hvor der ikke kan ske genopfyldning, og hvor udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, blive omfattet af registeret, jf. § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver til nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, hvis aktiviteten er anmeldt i henhold til §§ 60 eller 61.

Til nr. 9 (§ 52, nr. 4, i lov om betalinger)

§ 52 i lov om betalinger fastsætter de krav, som en virksomhed skal opfylde for at blive meddelt begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingsstjenester, jf. §§ 50 eller 51 i lov om betalinger.

Efter § 52 i lov om betalinger meddeler Finanstilsynet begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingsstjenester, jf. §§ 50 og 51 i lov om betalinger, når virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark, virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 23 i lov om betalinger, skønnes ikke at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og virksomheden har tilstrækkelige kontrolforanstaltninger og forretningsgange på alle væsentlige områder, herunder forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, it-sikkerhed og overvågning af volumengrænse i henhold til § 50 eller § 51, stk. 3.

Det foreslås, at der i § 52, som nr. 4, indsættes, at det vil være en betingelse for, at Finanstilsynet meddeler en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller ud-

byde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51, at Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den gældende § 54, nr. 3 og 4, i lov om betalinger, hvorefter en ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge efter §§ 50 eller 51 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 52 er opfyldt, herunder en beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel, en oversigt over virksomhedens nuværende og planlagte forretningsaktiviteter samt en budgetprognose for de tre første regnskabsår og det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådant er udarbejdet.

§ 54, nr. 4, blev indsat ved lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører dele af artikel 5, stk. 1, litra b, i 2. betalingstjenestedirektiv, som fastsætter, at virksomheder sammen med ansøgningen skal sende en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift.

Af bemærkningerne til § 54, nr. 4, fremgår det, at bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet et overblik over den økonomiske side af virksomhedens planlagte aktiviteter, herunder vurdere virksomhedens økonomiske situation, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 174.

Efter de gældende regler følger det imidlertid alene af § 52, at Finanstilsynet meddeler en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester, jf. §§ 50 eller 51 i lov om betalinger, når virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark, virksomhedens ejere af kvalificerede andele skønnes ikke at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og virksomheden har tilstrækkelige kontrolforanstaltninger og forretningsgange på alle væsentlige områder, herunder forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, it-sikkerhed og overvågning af volumengrænse.

Det foreslås på den baggrund at ændre bestemmelsen således, at Finanstilsynet i forbindelse med en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester skal vurdere, om virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

I den vurdering vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på virksomhedens forretningsplan sammenholdt med budgetprognosen for de tre første regnskabsår og senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet med henblik på at få en indikation af, om virksomheden har de ressourcer og procedurer, der er nødvendige til at gennemføre en forsvarlig drift.

Hvis det i den forbindelse vurderes, at der er risiko for, at virksomheden kan få likviditetsproblemer, skal der være en plan for, hvordan likviditeten løbende genoprettes.

Forslaget skal ses i sammenhæng med § 52, nr. 3, i lov om betalinger, som fastsætter, at virksomheden skal have tilstrækkelige procedurer og forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet skal afvise en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, hvis det vurderes, at ansøgeren ikke er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Til nr. 10 (§ 60, stk. 5, i lov om betalinger)

§ 60, stk. 5, i lov om betalinger fastsætter, at Finanstilsynet kan undlade at give tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester i henhold til stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at virksomheden ikke opfylder kravene i lov om betalinger eller regler udstedt i medfør af lov om betalinger, hvis oplysningerne i henhold til stk. 2 er ufuldstændige, eller hvis ansvarsforsikringen ikke lever op til kravene i stk. 4 eller reglerne udstedt i medfør af stk. 8.

Det foreslås, at henvisningen i § 60, stk. 5, til oplysningerne i henhold til stk. 2 ændres til stk. 3, da oplysningen af, hvilke oplysninger der skal medfølge en ansøgning om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, rettelig fremgår af stk. 3, og ikke af stk. 2, som fastsætter, hvornår Finanstilsynet giver en tilladelse som kontooplysningstjeneste.

Der er alene tale om en ændring af lovteknisk karakter.

Til nr. 11 (§ 60, stk. 6, 2. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af § 60 i lov om betalinger, at virksomheder, der kun udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8, skal have tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. Det følger endvidere af § 60, stk. 6, at en virksomhed, der har tilladelse til kun at udbyde kontooplysningstjenester, skal behandles som et betalingsinstitut, dog med undtagelse af bl.a. kapitel 5-7, som indeholder forbrugerbeskyttende regler. Virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester, er således undtaget fra de regler, som følger af kapitel 5-7.

§ 60 blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører artikel 33 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det følger af § 39, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når betingelserne i § 39, stk. 1, nr. 1-6, er opfyldt.

§ 39 blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører 2. betalingstjenestedirektivs regler om anvendelse af outsourcing i artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt.

Det følger endvidere af §§ 21-24 i lov om betalinger, at en fysisk eller juridisk person, der påtænker at erhverve eller formindske en kvalificeret andel i et betalingsinstitut, forinden skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Efter § 23 i lov om betalinger skal Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen tage erhververens forhold i betragtning, herunder blandt andet dennes om-dømme og økonomiske forhold.

Det foreslås, at der i § 60, stk. 6, 2. pkt., indsættes en henvisning til §§ 21-24 og § 39, hvilket medfører, at en virksomhed, der har tilladelse til kun at udbyde kontooplysningstjenester, er undtaget fra §§ 21-24 og § 39.

Det fremgår af artikel 33 i 2. betalingstjenestedirektiv, at fysiske eller juridiske personer, der kun udbyder den i bilag 1, nr. 8, omhandlede betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a, b, e-h, j, l, n, p og q, og stk. 3, samt artikel 14 og 15. Afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 23, stk. 3.

Henholdsvis artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt., som er gennemført med § 39, og som omhandler outsourcing, og artikel 6, der omhandler erhvervelse af kvalificerede andele, fremgår af 2. afdeling af 2. betalingstjenestedirektiv og finder således ikke anvendelse for udbydere af kontooplysningstjenester, jf. artikel 33 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Den foreslåede ændring har til formål at gennemføre artikel 6, 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt., i 2. betalingsdirektiv korrekt, således at reglerne om outsourcing og reglerne om erhvervelse af kvalificerede andele ikke finder anvendelse på udbydere af kontooplysningstjenester.

Ændringen vil medføre, at virksomheder, der kun udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8, og har tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, jf. § 60, stk. 1, i lov om betalinger, eksplicit vil blive undtaget fra kravene i §§ 21-24 og § 39 i lov om betalinger.

Til nr. 12 (§ 60 a i lov om betalinger)

Artikel 12 i 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter et krav om, at den kompetente myndighed underretter ansøgeren om, hvorvidt der er givet tilladelse eller ej senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse. Direktivets bestem-

melser skelner ikke mellem, hvilke tilladelsestyper der er tale om.

§ 15 i lov om betalinger indeholder en forpligtelse for Finanstilsynet til senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut og e-pengeinstitut, jf. §§ 8 og 9 i lov om betalinger, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, at underrette ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

En tilsvarende forpligtelse følger af § 55 i lov om betalinger i forbindelse Finanstilsynets behandling af ansøgninger om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. § 50, og begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. § 51.

En tilsvarende sagsbehandlingsfrist gælder imidlertid ikke i dag for så vidt angår tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester i henhold til § 60 i lov om betalinger.

Det foreslås at indsætte en § 60 a, hvoraf det fremgår, at senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester, jf. § 60, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter Finanstilsynet ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

Formålet med den foreslåede ændring er at gennemføre artikel 12 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter en frist på tre måneder for Finanstilsynet til at træffe beslutning om at meddele eller nægte at meddele tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester.

Fristen på tre måneder vil starte på det tidspunkt, hvor Finanstilsynet har modtaget en fyldestgørende ansøgning, hvilket er en ansøgning, der indeholder alle relevante dokumenter til brug for Finanstilsynets behandling af ansøgningen.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet skal træffe beslutning om at meddele eller nægte at meddele ansøgeren tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester senest tre måneder efter at Finanstilsynet har modtaget en fyldestgørende ansøgning. En overskridelse af fristen vil ikke medføre, at tilladelse meddeles.

Til nr. 13 (§ 66 a i lov om betalinger)

Lov om betalinger indeholder i dag ikke regler om, at betalingstjenesteudbydere skal stille en oplysningsfolder til rådighed for brugerne.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i kapitel 5 i lov om betalinger, som omhandler en betalingstjenesteudbyders oplysningskrav over for brugeren med henblik på at gennemføre artikel 106 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det foreslås med indsættelsen af § 66 a, stk. 1, 1. pkt., at en udbyder af betalingstjenester, der udbyder betalingstjenester til forbrugere, skal stille den folder, som Kommissionen udarbejder i medfør af artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, til rådighed for alle udbyderens brugere på en let tilgængelig måde. I 2. pkt. foreslås det, at folderen skal fremgå af udbyderens hjemmeside og være tilgængelig på papir hos udbyderens filialer, agenter og hvor relevant andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. I 3. pkt. foreslås det, at for personer med handicap skal oplysningerne efter 1. pkt. stilles til rådighed ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 106 i 2. betalingstjenestedirektiv, hvoraf der følger en forpligtelse til at oplyse forbrugere om deres rettigheder. Det fremgår af artikel 106, at Kommissionen senest den 13. januar 2018 udarbejder en brugervenlig elektronisk folder, som klart og let forståeligt anfører forbrugernes rettigheder i henhold til 2. betalingstjenestedirektiv og tilhørende EU-ret. Det følger videre af artikel 106, at betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Betalingstjenesteudbydere må ikke afkræve deres kunder gebyr for at stille oplysningerne til rådighed, og for så vidt angår personer med handicap skal bestemmelserne efterleves ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

Med lov om betalinger, som gennemfører 2. betalingstjenestedirektiv, blev artikel 106 ikke gennemført, da der på fremsættelsestidspunktet ikke forelå en folder fra Kommissionen. Kommissionen offentliggjorde i december 2019 den folder, der er nævnt i artikel 106.

Forpligtelsen finder anvendelse på alle betalingstjenesteudbydere, der udbyder tjenester til forbrugere. Bestemmelsen finder dermed anvendelse på udbydere af betalingstjenester, uanset at udbyderen alene har få kunder, der er forbrugere.

At folderen skal stilles til rådighed på en let tilgængelig måde for udbyderens brugere betyder, at folderen skal være

nem for kunden at finde, uden at det kræver en større søgning på udbyderens hjemmeside. Folderen bør således enten fremgå af hjemmesidens forside eller have et direkte link på forsiden. For så vidt angår udbyderens filialer, agenter og hvor relevant andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, skal folderen være tilgængelig i fysisk papirformat. Det skal være muligt for alle udbyderens brugere at tilgå Kommissionens folder. Det betyder f.eks., at personer med handicap skal kunne tilgå folderen ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format, f.eks. som en lydfil, såfremt der er tale om en kunde med nedsat syn, eller som er ordblind.

Endelig fremgår det af den foreslåede bestemmelse, at folderen skal stilles til rådighed hos andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, hvis det er relevant. Dette vil være relevant i de situationer, hvor en udbyder af betalingstjenester har outsourcet en opgave til f.eks. en udbyder af en teknisk tjeneste, hvor der vil være kontakt mellem brugeren og udbyderen af den tekniske tjeneste. Såfremt der er tale om en levering af rent tekniske ydelser i relation til udbyderen, uden at det er relateret til brugeren og den aftale, der er indgået mellem brugeren og udbyderen, vil outsourcingvirksomheden ikke være forpligtet til at stille folderen til rådighed.

Den foreslåede § 66 a skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i kapitel 5 i lov om betalinger. Det betyder bl.a., at det er udbyderen af betalingstjenester, der i medfør af § 65 har bevisbyrden for, at folderen stilles til rådighed for alle udbyderens brugere, hvis udbyderen har kunder, der er forbrugere.

Herudover må udbyderen ikke kræve betaling for folderen, jf. § 66. Det gælder også ved udlevering af en fysisk folder i papirformat. En udbyder af betalingstjenester må således ikke opkræve en bruger gebyrer eller anden betaling for opfyldelse af de oplysningsforpligtelser, der påhviler udbyderen af betalingstjenester, uanset om der er tale om en enkeltstående betalingstransaktion eller en betalingstransaktion omfattet af en rammeaftale.

Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med de forbrugerbeskyttende regler i kapitel 5, jf. § 144 i lov om betalinger, og det vil derfor ligeledes være Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med, at Kommissionens folder stilles til rådighed i overensstemmelse med den foreslåede § 66 a.

Til nr. 14 (§ 123, stk. 3, i lov om betalinger)

Ifølge lov om betalinger § 123, stk. 3, kan udbyderne af betalingstjenester og betalingsmodtageren, i tilfælde hvor en betalingstransaktion sker ved anvendelse af et betalingsinstrument, indgå aftale om betaling for særlige ordninger til-

knyttet det enkelte betalingsinstrument, i det omfang disse særlige ordninger ikke er omfattet af abonnementsordningen i stk. 4.

Det foreslås, at bestemmelsen i *stk. 3* konsekvensændres, således at henvisningen til abonnementsordningen i stk. 4 ændres til, at bestemmelsen henviser til ”regler fastsat af erhvervsministeren efter stk. 4”, således at bestemmelsens ordlyd er overensstemmende med de foreslåede ændringer i stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Dette medfører ingen ændringer i det materielle indhold af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 15 og 16.

Til nr. 15 (§ 123, stk. 4, i lov om betalinger)

Ifølge den gældende § 123, stk. 4, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om, at udbyderen for visse typer af betalingsinstrumenter alene kan pålægge betalingsmodtageren at betale et årligt abonnement. Efter ordlyden i bestemmelsen er erhvervsministerens beføjelser således afgrænset til alene at angå fastsættelse af regler om betaling af et årligt abonnement. Ud fra forarbejderne til lov nr. 603 af 24. juni 2005 om ændring af lov om visse betalingsmidler vurderes et abonnement endvidere at måtte være afgrænset til at omfatte et fast beløb baseret på et interval af transaktioner, jf. Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, side 7058. Abonnementet skulle ifølge forarbejderne til loven ”blive fastsat, således at der tages særligt hensyn til de mindre forretninger med under 5.000 transaktioner om året. Disse skal kun betale et årligt abonnement på ca. 500 kr. i 2005. For de store og mellemstore forretninger vil abonnementet blive fastsat i intervaller på baggrund af antallet af dankorttransaktioner.”

Det foreslås, at § 123, stk. 4, ændres, således at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbyderne af visse typer af betalingsinstrumenter vil kunne anvende til at pålægge betalingsmodtageren at betale til dækning af udbyderens omkostninger til driften af betalingssystemet.

Det vil indebære, at erhvervsministeren med forslaget til § 123, stk. 4, får en klar hjemmel til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbydere af visse betalingsinstrumenter er begrænset til at opkræve gennem.

Forslaget vil således medføre, at erhvervsministerens beføjelser efter ordlyden af bestemmelsen ændres til tillige at omfatte andre prismodeller end en abonnementsmodel. Erhvervsministeren vil efter forslaget kunne fastsætte nærmere regler for, at udbydere af visse betalingsinstrumenter skal opkræve betaling for omkostningerne til betalingssystemet gennem en eller flere nærmere angivne ”prismodeller”. Æn-

dringen af ministerens beføjelser vil således medføre, at ministeren kan fastsætte alternative prismodeller baseret på eksempelvis en procentsats af transaktionsbeløbet eller en fast pris afhængigt eller uafhængigt af transaktionens størrelse. De angivne eksempler er ikke udtømmende. Ændringen vil endvidere medføre, at opkrævningsmetoden ikke er begrænset til at være baseret på transaktionsintervaller.

Det foreslås endvidere, at § 123, stk. 4, ændres, således at den prismodel, som erhvervsministeren efter forslaget kan fastsætte nærmere regler om, ikke er begrænset til at være årlig. Det vil indebære, at ministeren med forslaget får hjemmel til at fastsætte mere fleksible regler for opkrævningen af betalingen og beregningsgrundlaget for prismodellen. Ændringen vil således medføre en øget fleksibilitet i forhold til betalinger, hvilket bl.a. kan være til gavn for især de betalende forretninger, men tillige for indløseren.

Med den foreslåede hjemmel er det hensigten, at erhvervsministeren ændrer abonnementsbekendtgørelsen, således at bekendtgørelsen fremover bl.a. skal omfatte en mulighed for, at virksomheder kan betale enten ved en fast abonnementsats eller ved en procentuel opkrævning fastsat på baggrund af værdien af den enkelte korttransaktion. Efter den nye bekendtgørelse vil opkrævningen efter hensigten skulle ske kvartalvist med henblik på at skabe øget fleksibilitet.

Lovforslaget ændrer ikke på, at udbydere omfattet af de nærmere regler, som erhvervsministeren kan fastsætte efter lov om betalinger, § 123, stk. 4 og 5, udelukkende kan opkræve omkostningerne til driften af betalingssystemet fra betalingsmodtagere omfattet af prismodellen. Således vil det fortsat være sådan, at de samlede betalinger i prismodellen ikke kan overstige omkostningerne forbundet med driften.

Til nr. 16 (§ 123, stk. 5, 1. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge den gældende § 123, stk. 5, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om, hvorledes prisen for det årlige abonnement i stk. 4 skal beregnes. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for betalingsinstrumenter omfattet af stk. 1.

Det foreslås, at ordlyden i *stk. 5, 1. pkt.*, konsekvensændres, således at ”prisen for det årlige abonnement i stk. 4.” ændres til ”betalingen i prismodeller fastsat efter stk. 4.” Det foreslås således, at ordlyden af bestemmelsen ændres, så bestemmelsen fortsat vil stemme overens med erhvervsministerens beføjelser efter lovens § 123, stk. 4, jf. forslaget § 1, nr. 2. Efter forslaget videreføres § 123, stk. 5, 2. pkt., uden ændringer. Forslaget vedrører således udelukkende en konsekvensændring af bestemmelsens første led.

Til nr. 17 (§ 130, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 130, stk. 1, i lov om betalinger påser Finanstilsynet overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven med undtagelse af § 27 om whistleblowerbeskyttelse. Forbrugerombudsmanden og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører dog tilsyn med dele af loven, jf. §§ 144-145. Desuden påser Finanstilsynet bl.a. overholdelsen af artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, 2. pkt., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet påser overholdelsen af artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Med forslaget udvides de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, så de også omfatter artikel 3a, stk. 5 og 6.

I medfør af artikel 3a, stk. 5, sender betalernes betalingstjenesteudbydere for hvert betalingskort, som udbyderen har udstedt til betaleren, og som er knyttet til den samme konto, en elektronisk meddelelse med de nødvendige oplysninger til betaleren uden unødigt forsinkelse, efter at betalingstjenesteudbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalernes konto føres i. Uanset foranstående skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbydere modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

I medfør af artikel 3a, stk. 6, aftaler betalingstjenesteudbyderen med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den elektroniske meddelelse. Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, helt eller delvist ikke finder anvendelse, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen

af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 18 (§ 132, stk. 6, § 136, stk. 8, 10, 1. pkt., og 11, og § 137, stk. 2, i lov om betalinger)

Med forslagets § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 5, i § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9 og 10, der bliver stk. 8, 10 og 11, og i § 137, stk. 2, ændres til henvisninger til stk. 6.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 19 (§ 136, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 136 i lov om betalinger har Finanstilsynet en særlig tavshedspligt, som er mere omfattende end den, der følger af forvaltningslovens § 27.

Bestemmelsen gennemfører artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv og artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (2. e-pengedirektiv). Artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter, at medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, og at udveksling af oplysninger er omfattet af en streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder. Artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv finder efter artikel 3, stk. 1, i 2. e-pengedirektiv ligeledes anvendelse på e-pengeinstitutter.

Det følger af § 136, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift samt eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Den særlige tavshedspligt begrænser adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90 efter § 35 i offentlighedsloven. Derimod begrænser § 136, stk. 1, 1. pkt., ikke adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 5. Afgørel-

se om, hvem der er part i forhold til sager hos Finanstilsynet, træffes efter lov om betalinger § 142.

Den særlige tavshedspligt finder i dag kun anvendelse på bestemmelserne i kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90, og kun såfremt oplysningerne er modtaget i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Kapitel 2 og 3 omhandler betingelserne for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut og de krav, der gælder for at opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Bestemmelserne i kapitel 8 omhandler databeskyttelse, operationel sikkerhed og autentifikation, mens bestemmelserne i §§ 83-90 omhandler udbydere af betalingstjenesters adgang til betalerens konto.

Oplysninger i sager efter lovens øvrige bestemmelser er derimod i dag ikke underlagt den særlige tavshedspligt efter § 136, stk. 1, 1. pkt. For disse oplysninger gælder derfor den almindelige tavshedspligt efter straffelovens §§ 152-152 e og forvaltningslovens § 27.

Det foreslås i § 136, stk. 1, 1. pkt., at ”såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90” udgår.

Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynets tavshedspligt vil blive udvidet, således at den vil finde anvendelse på alle oplysninger, som Finanstilsynet måtte modtage som led i sin tilsynsvirksomhed, og ikke kun oplysninger i sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90.

Ved fortrolige oplysninger i den foreslåede bestemmelsesforstand forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort af andre kanaler i en grad, så det er blevet almindeligt kendt.

Ved oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige, forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Tavshedspligten vil også omfatte fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra udenlandske myndigheder i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed.

Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra Finansiell Stabilitet, vil også blive omfattet af bestemmelsen. Oplysninger fra Finansiell Stabilitet kan f.eks. være oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med opgaver med afviklingsplanlægning samt nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter. Fortrolige oplysninger kan i denne forbindelse eksempelvis være oplysninger om et konto, som et betalingsinstitut har oprettet i et pengeinstitut til sikring af midler, jf. kravet i § 35 i lov om betalinger.

Baggrunden for den foreslåede udvidelse er bl.a. hensynet til at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold, herunder af konkurrencemæssige grunde og med henblik på at sikre gennemførelse af artikel 24 i 2. betalingsstjenedirektiv, som fastsætter en streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.

Derudover vil den foreslåede ændring af § 136, stk. 1, 1. pkt., medføre en ensretning af Finanstilsynets tavshedspligt på tværs af Finanstilsynets tilsynsområder. Hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt fremgår af lov om finansiell virksomhed, § 354. Det fremgår således af § 354, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede nyfættelse af § 136, stk. 1, 1. pkt., vil medføre en begrænsning i adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven i Finanstilsynets sager, som ikke tidligere har været omfattet af tavshedspligten efter § 136, stk. 1, 1. pkt. Den foreslåede ændring vil derimod ikke begrænse adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven.

Til nr. 20 (§ 136, stk. 3, i lov om betalinger)

Efter § 136, stk. 1, i lov om betalinger er Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Det foreslås, at der i § 136 indsættes et nyt *stk. 3*, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke finder anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7. Den foreslåede æn-

dring følger af den foreslåede ændring til § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Lovens kapitel 5-7 indeholder forbrugerbeskyttende bestemmelser og omhandler oplysningskrav, rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge samt regler om gebyrer.

Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med kapitel 5 og tilsyn med, at virksomhederne over for forbrugere overholder reglerne i kapitel 6.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 136, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger omfatter i dag ikke kapitel 5-7. Som følge af den foreslåede ændring vil offentligheden lige som i dag kunne få indsigt i Finanstilsynets arbejde omfattet af kapitel 5-7 efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven og forvaltningsloven.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre en ensretning af Finanstilsynets tavshedspligt på tværs af Finanstilsynets tilsynsområder. Det skal i den sammenhæng bemærkes, at hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt fremgår af lov om finansiel virksomhed § 354. Det fremgår af § 354, stk. 3, at Finanstilsynets tavshedspligt ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold. Den foreslåede ændring har således til formål at sikre, at der er ensartede regler om tavshedspligt på tværs af Finanstilsynets tilsynslovgivning.

Til nr. 21 (§ 136, stk. 6, nr. 4, i lov om betalinger)

Med forslaget § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 10, i § 136, stk. 5, nr. 4, der bliver stk. 6, nr. 4, ændres til henvisninger til stk. 11.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 22 (§ 136, stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, i lov om betalinger)

Med forslaget § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 9, i § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres til henvisninger til stk. 10.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 23 (§ 136, stk. 6, nr. 7, 8 og 14, i lov om betalinger)

Med forslaget § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 10, i § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres til henvisninger til stk. 11.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 24 (§ 136, stk. 5, nr. 15, i lov om betalinger)

Efter § 136 i lov om betalinger er ansatte i Finanstilsynet underlagt en skærpet tavshedspligt. Efter § 136, stk. 5, er tavshedspligten ikke til hinder for at kunne videregive fortrolige oplysninger til de i stk. 5 oplyste myndigheder, organer m.v.

Det følger af § 136, stk. 5, nr. 15, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer og varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Det foreslås at nyaffatte nr. 15, så det fremgår, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Baggrunden for ændringen er et ønske om at præcisere, hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til. § 136, stk. 5, nr. 15, blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 96, at Finanstilsynet efter nr. 15 kan videregive

fortrolige oplysninger til Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for EU/EØS, Det Europæiske System af Centralbanker og ECB i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for EU/EØS, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Den foreslåede nyaffattelse er en præcisering af lovteksten i overensstemmelse med bestemmelsens bemærkninger.

Den foreslåede ændring indeholder ikke en materiel ændring.

Den foreslåede nyaffattelse svarer til ordlyden af § 354, stk. 6, nr. 21, i lov om finansiel virksomhed, der regulerer tilsvarende videregivelse efter lov om finansiel virksomhed.

For at videregive oplysninger efter § 136, stk. 5, nr. 15, er det en forudsætning, at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres lovbestemte opgaver. Har modtageren ikke selv redegjort nærmere for deres behov for oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, inden Finanstilsynet beslutter at udlevere oplysningerne.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra en anden medlemsstat, kan alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Den, der efter stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Til nr. 25 (§ 136, stk. 5, nr. 24-26, i lov om betalinger)

Efter § 136 i lov om betalinger er Finanstilsynets ansatte underlagt en skærpet tavshedspligt. Efter § 136, stk. 5, er tavshedspligten ikke til hinder for at kunne videregive fortrolige oplysninger til de i stk. 5 oplyste myndigheder, organer m.v.

§ 136 blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, der gennemfører artikel 24 i 2. betalingsdirektiv, hvorefter udveksling af oplysninger i henhold til artikel 26 er omfattet af en streng tavshedspligt for at sikre be-

skyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder. Det fremgår af artikel 24, stk. 3, at medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV) med de fornødne ændringer. § 136 i lov om betalinger svarer til den særlige tavshedsbestemmelse for Finanstilsynet, som fremgår af § 354 i lov om finansiel virksomhed. § 354 i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 53-60 i CRD IV.

Bestemmelsen indeholder hovedreglen for Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. offentlighedslovens § 35. Det indebærer, at der ikke vil være mulighed for adgang til aktindsigt efter offentlighedsloven i oplysninger hos Finanstilsynet, der er omfattet af tavshedspligten. Denne skærpede tavshedspligt går desuden videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte.

Tavshedspligten er baseret på et ønske om at beskytte virksomhedernes kunder, både privatpersoner og erhvervs-kunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte oplysninger om virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (CRD V), indeholder en ny artikel 58a i CRD IV, hvorefter de kompetente myndigheder skal kunne videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor, Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser og Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.

Med lovforslaget foreslås det, at der i § 136 indsættes et *nr. 24*, hvorefter Finanstilsynet kan videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor.

Med bestemmelsen gennemføres artikel 58 a, stk. 1, litra a, i CRD V. Med forslaget vil det være en betingelse for at videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond og

Verdensbanken, at der er behov for oplysningerne til vurderingen af den finansielle sektor. De udvekslede oplysninger skal således begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Ved en sådan udveksling af oplysninger skal de nævnte oplysningers fortrolighed og de kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester sikres. Har modtageren derfor ikke redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, før Finanstilsynet træffer endelig beslutning om at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra en anden medlemsstat, vil alene kunne ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Alle, der efter stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger, som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Det foreslås endvidere, at der i § 136 indsættes et *nr. 25*, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres artikel 58 a, stk. 1, litra b, i CRD V. Det vil være en betingelse for at videregive oplysninger til Den Internationale Betalingsbank, at der er tale om oplysninger, som Den Internationale Betalingsbank har brug for med henblik på kvantitative konsekvensanalyser. De udvekslede oplysninger skal således begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Ved en sådan udveksling af oplysninger skal de nævnte oplysningers fortrolighed og de kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester sikres. Har modtageren derfor ikke redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, før Finanstilsynet beslutter at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladel-

se, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Alle, der i henhold til stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger, som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Det foreslås endvidere, at der i § 136 indsættes et *nr. 26*, hvorefter Finanstilsynet kan videregive oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.

Med bestemmelsen gennemføres artikel 58 a, stk. 1, litra c, i CRD V. Det vil være en betingelse for at videregive oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet, at der er tale om oplysninger, som Rådet for Finansiell Stabilitet har brug for, med henblik på dets tilsynsfunktion. De udvekslede oplysninger skal således begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Ved en sådan udveksling af oplysninger skal de nævnte oplysningers fortrolighed og de kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester sikres. Har modtageren derfor ikke redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, før Finanstilsynet beslutter at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Alle, der efter stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger, som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Ved en videregivelse af personoplysninger efter en af de op-listede numre i § 136, stk. 5, vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse tillige finde anvendelse, hvorfor behandling af personoplysninger altid vil ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 26 (§ 136, stk. 7, i lov om betalinger)

Med forslaget § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 4 og 5, i § 136, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres til henvisninger til stk. 5 og 6.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 27 (§ 136, stk. 8, i lov om betalinger)

Med forslaget § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 136, stk. 6, i § 136, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres til henvisning til stk. 7.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 28 (§ 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger skal Finanstilsynets beslutning om bl.a. at overgive sager efter artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 til politimæssig efterforskning offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Det foreslås, at § 138, stk. 1, 8. pkt., ændres, så henvisningen til artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b ændres til artikel 3-4.

Med forslaget udvides de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, hvorefter Finanstilsynets politianmeldelse skal offentliggøres, til også at omfatte beslutninger truffet i henhold til artikel 3a, stk. 5 og 6.

I medfør af artikel 3a, stk. 5, sender betalerens betalingstjenesteudbyder for hvert betalingskort, som udbyderen har udstedt til betaleren, og som er knyttet til den samme konto, en elektronisk meddelelse med de nødvendige oplysninger til betaleren uden unødigt forsinkelse, efter at betalingstjenesteudbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i. Uanset foranstående skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

I medfør af artikel 3a, stk. 6, aftaler betalingstjenesteudbyderen med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den elektroniske meddelelse. Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, helt eller delvist ikke finder anvendelse, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forstælig måde.

Der er med den foreslåede ændring ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af Finanstilsynets praksis for offentliggørelse efter § 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger.

Ved eventuel offentliggørelse, videregivelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 29 (§ 139, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 139, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bl.a. artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Det foreslås, at § 139, stk. 1, 2. pkt., ændres, så henvisningen til artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b ændres til artikel 3-4.

Med forslaget udvides de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet skal orientere offentligheden om, til også at omfatte artikel 3a, stk. 5 og 6.

I medfør af artikel 3a, stk. 5, sender betalerens betalingstjenesteudbyder for hvert betalingskort, som udbyderen har udstedt til betaleren, og som er knyttet til den samme konto, en elektronisk meddelelse med de nødvendige oplysninger til betaleren uden unødigt forsinkelse, efter at betalingstjenesteudbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i

en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalernes konto føres i. Uanset foranstående skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

I medfør af artikel 3a, stk. 6, aftaler betalingstjenesteudbyderen med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den elektroniske meddelelse. Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, helt eller delvist ikke finder anvendelse, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Der er med den foreslåede ændring ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af Finanstilsynets praksis for orientering af offentligheden efter § 139 i lov om betalinger.

Ved eventuel offentliggørelse, videregivelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 30 (§ 143 i lov om betalinger)

Efter § 143 i lov om betalinger kan afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven, regler udstedt i medfør af loven, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2009/924 om grænseoverskridende betalinger i Unionen eller Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås, at § 143 ændres, så henvisningen til artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4, ændres til artikel 3-4 og henvisningen til Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 ændres til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af bestemmelsen, at Finanstilsynets afgørelser kan indbringes for Erhvervsankenævnet, når afgørelserne er truffet med hjemmel i artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 eller med hjemmel i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro.

Med forslaget udvides omfanget af afgørelser fra Finanstilsynet, der vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, så det også omfatter afgørelser truffet efter artikel 3a, stk. 5-6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

I medfør af artikel 3a, stk. 5, sender betalernes betalingstjenesteudbyder for hvert betalingskort, som udbyderen har udstedt til betaleren, og som er knyttet til den samme konto, en elektronisk meddelelse med de nødvendige oplysninger til betaleren uden unødigt forsinkelse, efter at betalingstjenesteudbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævnning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalernes konto føres i. Uanset foranstående skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

I medfør af artikel 3a, stk. 6, aftaler betalingstjenesteudbyderen med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den elektroniske meddelelse. Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, helt eller delvist ikke finder anvendelse, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Ved eventuel videregivelse, offentliggørelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gæl-

dende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Den foreslåede ændring af henvisningen til Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012, til rettelig at være en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 er alene en redaktionel ændring, som skal sikre, at henvisning til EU-retsakter sker korrekt.

Til nr. 31 (§ 145 a og 145 b i lov om betalinger)

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med en række bestemmelser i lov om betalinger. Det fremgår således af § 145, stk. 1, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af kapitel 4 og §§ 120-123 og 1) artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, 2) artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen) og 3) artikel 3-11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2015/751/EU om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner.

Som udgangspunkt fungerer Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven i konkrete afgørelsessager uafhængigt af ministeren, der ikke inddrages i styrelsens afgørelser. Sammenfattende træffer styrelsen således allerede i dag selvstændigt afgørelser i konkrete sager om efterlevelse af bestemmelserne i lov om betalinger. Lovændringen vil dermed formalisere, hvad der er normal praksis for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser på området.

Det foreslås på den baggrund for det første, at der efter § 145 i lov om betalinger indføres en ny § 145 a, som i 1. pkt. fastslår, at Konkurrencerådet skal have det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Forslaget vil indebære, at Konkurrencerådet får det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven og kan instruere styrelsen generelt og i forhold til konkrete afgørelser. Formelt set er Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med lov om betalinger i dag underlagt erhvervsministerens ansvar, hvorefter erhvervsministeren har de sædvanlige overordningsbeføjelser inden for sit ressort. Med forslaget vil det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med lov om betalinger overgå fra erhvervsministeren til Konkurrencerådet. Det vil også medføre, at ministeren ikke har instruktionsbeføjelser over for Konkurrencerådet eller Konkurrence-

og Forbrugerstyrelsen i forhold til myndighedernes tilsyn efter lov om betalinger.

Det foreslås med 2. pkt., at Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning.

Det vil indebære, at Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning. En sag kan være af principiel betydning, hvor der er tale om en problemstilling, der ikke tidligere er taget stilling til efter loven, eller hvor afgørelsen i øvrigt kan danne præcedens. En sag kan også være principiel, hvis f.eks. en hidtidig fortolkning skal ændres. En sag kan have særlig stor betydning, hvis den indebærer betydelige følger for en eller flere virksomheder eller en hel branche.

Arbejdsdelingen mellem Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen betyder, at styrelsen vil kunne træffe afgørelser i sager, der ikke er af principiel eller særlig stor betydning. Det omfatter bl.a., at styrelsen på rådets vegne kan træffe afgørelser i et større antal sager, hvor afgørelserne stort set er enslydende. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor styrelsen modtager et større antal klager over samme forhold.

Det foreslås med 3. pkt., at det klargøres, at Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved den daglige administration efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf er uafhængige af erhvervsministeren.

Forslaget vil indebære, at ministeren ikke vil have instruktionsbeføjelser over for Konkurrencerådet eller Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i relation til administrationen, herunder blandt andet tilsynet med lov om betalinger. Styrelsens deltagelse i internationale fora som uafhængig tilsynsførende myndighed efter lov om betalinger vil heller ikke være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren. En virkning af forslaget vil endvidere være, at Konkurrencerådet som et led i det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven træffer beslutning om oversendelse af sager til politimæssig efterforskning.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens daglige administration omfatter bl.a., at klager efter loven skal indgives til styrelsen, ligesom styrelsen står for sagsoplysningen i alle sager og står for høring af sagens parter og eventuelle tredjemænd. Styrelsen træffer afgørelse i sager, der ikke er af principiel eller særlig stor betydning.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktion fra erhvervsministeren i sager vedrørende f.eks. forberedelse af lovgivning, almindelig ministerbetjening og bidrag til tværgående arbejde på ministerområdet. Dette omfatter tillige udarbejdelse af eventuelle analyser til

ministeren. Det samme gælder styrelsens deltagelse som repræsentant for Danmark i internationalt arbejde vedrørende forberedelse af nye eller ændrede EU-retsakter på området.

Konkurrencerådet er en del af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, og udgør en samlet, uafhængig myndighed, jf. § 1 i bekendtgørelse om forretningsorden for Konkurrencerådet. Når der i lov om betalinger henvises til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, omfatter det såvel styrelsen som rådet. Henvises der til Konkurrencerådet angår henvisningen modsætningsvist kun Konkurrencerådet og ikke Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det samme gør sig gældende i konkurrenceloven.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at Konkurrencerådet kan delegeres sin kompetence til at træffe afgørelse efter *stk. 1, 2. pkt.*, til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Som udgangspunkt træffer styrelsen kun afgørelse i sager, der ikke er af principiel eller særlig stor betydning. Konkurrencerådet kan dog i medfør af den foreslåede bestemmelse delegeres sin kompetence til at træffe afgørelse efter *stk. 1, 2. pkt.*, til styrelsen.

Bestemmelsen er inspireret af konkurrencelovens § 15, *stk. 4*, hvoraf det følger, at Konkurrencerådet kan delegeres sin kompetence til at træffe afgørelser af principiel eller særlig stor betydning til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det foreslås endvidere, at der indføres en ny bestemmelse i lov om betalinger § 145 b, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.

Bestemmelsen foreslås ud fra hensynet til en så effektiv anvendelse af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens ressourcer som muligt på betalingsområdet. Det betyder endvidere, at styrelsen i praksis har vide beføjelser til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

I praksis afgør Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen allerede i dag, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en konkret sag efter lov om betalinger, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles. Den foreslåede bestemmelse vil dermed formalisere den gældende administrative praksis på området. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsopgave i forhold til lov om betalinger er vokset gennem de sidste par år, bl.a. som følge af implementeringen af 2. betalingstjenestedirektiv og interbankgebyrforordningen. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at styrelsen kan foretage en prioritering af styrelsens ressourcer i forhold til, hvilke tilsynssager styrelsen vil undersøge og eventuelt træffe afgørelse i. Det foreslås derfor, at styrelsen tillægges en prioriteringsadgang, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får beføjelser til at

behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

Den foreslåede bestemmelse er inspireret af konkurrencelovens § 15, *stk. 1, 3. pkt.*, hvoraf det fremgår, at styrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.

Forslaget vil indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på et hvilket som helst tidspunkt i sagsbehandlingen kan afvise at behandle alle eller nogle af de klagepunkter, som en klager har rejst. Styrelsen vil endvidere kunne beslutte, at styrelsen ikke vil træffe afgørelse i en sag. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor styrelsen modtager en klage, og hvor det viser sig, at styrelsen først vil kunne træffe afgørelse efter at have iværksat betydelige og ressourcetrækkende undersøgelser, der ikke vil stå mål med enten afgørelsens forventede resultat eller betydning. En sådan prioriteringsadgang er vigtig af hensyn til en så effektiv anvendelse og en så hensigtsmæssig prioritering af styrelsens ressourcer som muligt.

Med den foreslåede bestemmelse vil det således fremgå direkte af loven, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er tillagt en prioriteringsadgang.

Til nr. 32 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Efter § 152, *stk. 2*, i lov om betalinger straffes bl.a. overtrædelser af artikel 3, *stk. 1* og 1a, artikel 3a, *stk. 3-4*, artikel 3b, artikel 4, *stk. 1, 3* og 4, og artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 med bøde.

Det foreslås at ændre § 152, *stk. 2*, så det fremover kan straffes med bøde at overtræde artikel 3a, *stk. 3-5*, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Med lovforslaget udvides strafbestemmelsen til at omfatte artikel 3a, *stk. 5*, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Artikel 3a, *stk. 5*, indeholder en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at sende betaleren en elektronisk meddelelse med oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, efter at udbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted. Meddelelsen skal sendes, når betalingsordren vedrører en hvilken som helst EU-valuta, som er for-

skellig fra den valuta, som betalerens konto føres i. Meddelelsen skal sendes uden unødigt forsinkelse. For efterfølgende betalingsordrer gælder i henhold til artikel 3a, stk. 5, 2. afsnit, at meddelelsen skal sendes igen én gang i hver måned, hvori betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3a, stk. 5, er betalingstjenesteudbydere, der modtager en betalingsordre for et betalingskort ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i.

Det forudsættes, at alene gentagne eller grove overtrædelser af artikel 3a, stk. 5, straffes efter § 152, stk. 2. Manglende udsendelse af en elektronisk meddelelse bør som udgangspunkt ikke straffes, hvis undladelsen f.eks. er udtryk for et enkeltstående tilfælde, skyldes et kortvarigt, teknisk nedbrud, en undskyldelig fejl eller uforudsigelige omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen hverken har haft indflydelse på eller kunne afværge. Det vil eksempelvis være en strafbar overtrædelse, hvis betalingstjenesteudbyderen gentagne gange undlader at sende en elektronisk meddelelse til en betaler, der ikke i henhold til forordningens artikel 3a, stk. 6, 2. afsnit, har fravalgt at modtage disse meddelelser. Det vil desuden være en strafbar overtrædelse, hvis betalingstjenesteudbyderen i den elektroniske meddelelse til betaleren helt undlader at oplyse om vekselgebyrer og vekselkurs.

Det følger af § 152, stk. 5, i lov om betalinger, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Baggrunden herfor er at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, nr. 19, i hvidvaskloven)

Det fremgår af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 19, at valuta-vekslingsvirksomhed er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 6, at Finanstilsynet for virksomheder og personer omfattet af stk. 1, nr. 8 og 19, kan

fastsætte regler om, at loven helt eller delvist ikke finder anvendelse på virksomheder og personer, der alene udøver finansiel aktivitet i begrænset omfang.

Ved ændring af hvidvaskloven i 2019, jf. lov nr. 553 af 7. maj 2019, blev der indsat to yderligere stykker i § 1. Ved en fejl blev henvisningen til stk. 4 i § 1, stk. 1, nr. 19, ikke rettet, som følge af at der blev tilføjet yderligere stykker.

Det foreslås derfor at ændre § 1, stk. 1, nr. 19, således at stk. 4 ændres til stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at § 1, stk. 1, nr. 19, vil indeholde en korrekt henvisning til bemyndigelsesbestemmelsen i § 1, stk. 6.

Ændringen er redaktionel og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, nr. 20, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20, fastsætter, at udbydere af spil er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde, dog jf. stk. 5. Bestemmelsen gennemfører artikel 2, stk. 1, litra f, i 4. hvidvaskdirektiv.

Hvidvasklovens § 1, stk. 7, giver skatteministeren kompetence til at fastsætte regler om, at loven helt eller delvist ikke finder anvendelse for spil, dog ikke kasinoer, hvor der vurderes at være en begrænset risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme. Skatteministeren har udnyttet bemyndigelsen, jf. bekendtgørelse nr. 727 af 9. juni 2017, og har undtaget en række spil delvist.

Hvidvasklovens § 65 fastlægger, at Spillemyndigheden påser, at udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, overholder loven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Spillemyndigheden er således kompetent myndighed til at sikre, at de forpligtede virksomheder på spilleområdet overholder hvidvaskloven.

Bestemmelserne i § 5 nr. 1-9, i lov om spil fastlægger følgende definitioner: 1) spil: lotteri, kombinationsspil og væddemål, 2) lotteri: aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen udelukkende beror på tilfældighed, 3) kombinationsspil: aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen beror på en kombination af færdighed og tilfældighed, 4) væddemål: aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor der væddes om resultatet af en fremtidig begivenhed eller indtræffelse af en fremtidig hændelse, 5) klasselotteri: lotteri, der er opdelt i

flere klasser med særskilte trækninger i hver klasse, 6) puljevæddemål: væddemål, hvor hele eller dele af gevinsten afhænger af størrelsen af den samlede pulje af indsatser eller bliver delt mellem vinderne, 7) gevinstgivende spilleautomater: mekaniske eller elektroniske maskiner, der kan anvendes til spil, hvor spilleren kan vinde en gevinst, 8) onlinespil: spil, der indgås mellem en spiller og en spiludbyder ved brug af fjernkommunikation og 9) landbaserede spil: spil, der indgås, ved at en spiller og en spiludbyder eller spiludbyderens forhandler mødes fysisk.

Det foreslås at nyaffatte hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20, hvorefter hvidvaskloven finder anvendelse for udbydere af spil, som defineret i lov om spil, jf. dog bestemmelsens stk. 7.

Ved udbyder af spil forstås en juridisk eller fysisk person etableret her i landet, der udbyder spil erhvervmæssigt i eget navn. Med etableret her i landet skal forstås, at udbyderen enten har hjemsted i Danmark eller har tilladelse til at udbyde spil i Danmark. Med den foreslåede bestemmelse vil udbydere af spil, der har hjemsted uden for Danmark, men tilladelse til at udbyde spil i Danmark, således også være underlagt hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse på erhvervmæssigt udbud af spil omfattet af lov om spil. Med den foreslåede bestemmelse vil udbud af ikke-erhvervmæssigt spil ikke være omfattet af hvidvaskloven. Det gælder f.eks. spil omfattet af lov om offentligt hasardspil i turneringsform.

Det er udbyderen af spil, der er omfattet af det foreslåede anvendelsesområde for lov. De enkelte forhandlere af spil i butikker, kiosker m.v., som forhandler spillet i spiludbyderens navn, er ikke omfattet af lovens anvendelsesområde.

Er en udbyder af spil etableret her i landet, men udbyder spil online til et andet EU- eller EØS-land, skal Spillemyndigheden i henhold til artikel 45, stk. 2 og 3, i 4. hvidvaskdirektiv, jf. hvidvasklovens § 31, sikre, at virksomheden overholder lovens regler om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme ved spiludbuddet.

I den foreslåede nyaffattelse af § 1, stk. 1, nr. 20, tilføjes en henvisning til definitionen i lov om spil, og henvisningen til stk. 5 ændres til en henvisning til stk. 7.

Hvidvaskloven § 1, stk. 5, blev ved ændringslov nr. 553 af 7. maj 2019 ændret til § 1, stk. 7, som følger af at der i § 1 blev indsat et nyt stk. 4 og 5, hvorefter de oprindelige stk. 4 og 5 blev til stk. 6 og 7. Ændringen er derfor alene af redaktionel karakter.

Den foreslåede nyaffattelse har endvidere til formål at sikre overensstemmelse med artikel 3, nr. 14, i 4. hvidvaskdirektiv, som definerer ”spiltjenester” som ”en tjeneste, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, f.eks. lotteri, kasinospil, pokerspil og væddemål, som udbydes på en fysisk lokalitet eller ved hjælp af forskellige midler på afstand, ved hjælp af elektroniske midler eller anden kommunikationsfremmende teknologi og efter individuel anmodning fra en tjenestemodtager”.

Artikel 3, nr. 14, i 4. hvidvaskdirektiv er i forbindelse med implementeringen af 4. hvidvaskdirektiv ikke implementeret i hvidvaskloven, fordi udbydere af spil og spiltjenester allerede reguleres i lov om spil.

Nyaffattelsen, hvorved der tilføjes bestemmelsen en henvisning til lov om spil, tjener derfor alene til at sikre, at det er klart, at hvidvasklovens definition af udbydere af spil svarer til definitionen i lov om spil, og at artikel 3, nr. 14, i 4. hvidvaskdirektiv således er fuldt ud implementeret. § 5 i lov om spil indeholder den gældende definition af spil.

Til nr. 3 (§ 5 a i hvidvaskloven)

Der gælder på nuværende tidspunkt ikke særlige regler for anvendelse af forudbetalte anonyme kort udstedt i tredjelande i Danmark.

Efter hvidvasklovens § 21, stk. 2, er Finanstilsynet bemyndiget til at fastsætte regler om gennemførelse af lempede kundekendskabsprocedurer for udstedere af elektronisk penge på områder, hvor der vurderes at være begrænset risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme. Finanstilsynet har udmøntet bemyndigelsen i bekendtgørelse nr. 1359 af 30. november 2017 om lempede krav til kundekendskabsprocedurer efter lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven). Herved er artikel 12, stk. 1 og 2, i 4. hvidvaskdirektiv gennemført.

Det foreslås at indsætte § 5 a, hvorefter betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande ikke må indløses i Danmark. Tilsvarende må restværdien i kontanter eller kontanthævning af pengeværdien på sådanne kort ikke indløses i Danmark.

Den foreslåede § 5 a implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, 2. led, i 5. hvidvaskdirektiv. Det følger af artikel 1, nr. 7, litra c, 1. led, i 5. hvidvaskdirektiv, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om, at der kun kan ske indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, såfremt kortene opfylder betingelser svarende til betingelserne for lempede kundekendskabsprocedurer i artikel 12, stk. 1 og 2, i 4. hvidvaskdirektiv, og som ændret i artikel 1, nr. 7, litra a og b, i 5. hvidvaskdirektiv. Det følger af arti-

kel 1, nr. 7, litra c, 2. led, i 5. hvidvaskdirektiv, at medlemslandene kan vælge ikke at acceptere betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande på deres område.

Forbuddet vil alene gælde i Danmark. Det er således udelukkende indløsning foretaget i Danmark af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, som vil være omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen medfører således ikke indskrænkninger i retten til at besidde et sådan kort, f.eks. til brug for udenlandsrejser i lande, hvor indløsning af pågældende kort er tilladt.

Indløsning af betalinger svarer til definitionen af ”indløsning af betalingstransaktioner” i § 7, stk. 1, nr. 25, i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger (lov om betalinger). Herved forstås, at en udbyder af betalingstjenester har indgået aftale med en betalingsmodtager om modtagelse og bearbejdning af betalingstransaktioner med henblik på at overføre midler til betalingsmodtageren.

Det er afgrænset i lov om betalinger, hvem der må indløse betalingsinstrumenter i Danmark. Det er alene virksomheder med tilladelse som pengeinstitut, e-pengeinstitut, betalingsinstitut eller virksomheder, der har begrænset tilladelse til at udstede e- penge eller udbyde betalingstjenester, der må indløse betalingsinstrumenter, herunder betalingskort såsom kreditkort og debetkort, her i landet, jf. §§ 2 og 3 i lov om betalinger. Derudover må offentlige myndigheder og Nationalbanken også indløse betalingsinstrumenter.

Forbuddet i den foreslåede § 5 a er absolut og omfatter således virksomheder og personer, der såvel lovligt som ulovligt kan indløse betalingsinstrumenter i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse omfatter både betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, foretaget fysisk i en butik og via internettet eller anden fjernkommunikationsløsning, f.eks. ved booking og betaling af leje for en bil online.

Ved anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande forstås et betalingskort, som ikke er personaliseret, hvor e-penge indestår, og som kan erhverves ved betaling, uden at erhververen identificerer sig selv, og som er udstedt i et land uden for EU eller EØS.

Ved indløsning af restværdien i kontanter skal forstås en handling, hvor det indestående beløb eller en del af det indestående beløb på det forudbetalte anonyme kort indløses af udstederen af kortet, og indehaveren af kortet dermed får beløbet i kontanter.

Ved kontanthævnning skal forstås en handling, hvor det indestående beløb eller en del af det indestående beløb på det forudbetalte anonyme kort hæves, f.eks. i en hæveautomat, og indehaveren af kortet dermed får beløbet i kontanter.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 13, at overtrædelse af den foreslåede § 5 a strafsanktioneres.

Strafssubjekterne for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse vil være fysiske og juridiske personer. Med forslaget vil en fysisk eller juridisk person, der indløser et anonymt forudbetalt kort udstedt i et tredjeland, kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Til nr. 4 (§ 7, stk. 2, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 7, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at den daglige ledelse i virksomheder omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til § 8, stk. 2, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3.

Personens opgave er at træffe beslutninger i henhold til hvidvasklovens § 8, stk. 2, om godkendelse af skriftlige politikker, kontroller og forretningsgange, § 18, stk. 3, om etablering og videreførelse af en forretningsforbindelse med en politisk eksponeret person, en nærtstående eller nær samarbejdspartner til en politisk eksponeret person og § 19, stk. 1, nr. 3, om godkendelse af etablering af en korrespondentforbindelse.

Hvidvasklovens § 17, stk. 2, 1. pkt., fastsætter krav om, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre skærpede kundekendingsprocedurer, hvis en kunde har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over højrisikotredjelande.

Ved § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven blev § 17, stk. 2, ændret således, at det fremgår, hvad skærpede kundekendingsprocedurer skal omfatte.

De skærpede kundekendingsprocedurer er fastsat i § 17, stk. 2, nr. 1-5, og indebærer bl.a. efter § 17, stk. 2, nr. 5, at etablering og videreførelse af en forretningsforbindelse med en person, som har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over højrisikotredjelande, skal godkendes af den person, som er udpeget i henhold til hvidvasklovens § 7, stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås, at der i § 7, stk. 2, 1. pkt., indsættes en henvisning til § 17, stk. 2, nr. 5.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre, at det er den person, der er udpeget efter § 7, stk. 2, 1. pkt., der er ansvarlig for at godkende etablering og videreførelse af en forretningsforbindelse med en person, som har hjemsted i et land, der er opført på Kommissionens liste over højrisikotredjelande i henhold til § 17, stk. 2, nr. 5. Den foreslåede ændring er en konsekvens af bestemmelsen i § 17, stk. 2, nr. 5.

Til nr. 5 (§ 8, stk. 4, i hvidvaskloven)

Efter § 8, stk. 4, i hvidvaskloven skal bestyrelser i virksomheder, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-7, og som har en intern revision eller intern audit, sikre, at den interne revision eller den interne audit vurderer, hvorvidt virksomhedens politikker, forretningsgange og kontroller, jf. kravene i denne lov og regler udstedt i medfør heraf, er tilrettelagt og fungerer på betryggende vis.

Det følger af artikel 8, stk. 4, litra b, i 4. hvidvaskdirektiv, at de politikker, kontroller og procedurer der er omhandlet i stk. 3 til effektiv begrænsning og styring af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som identificeres på EU-niveau, i medlemsstaterne og i forpligtede enheder, omfatter en uafhængig revisionsfunktion til at teste interne politikker, kontroller og procedurer for kundekendskab m.v., hvis det er hensigtsmæssigt i forhold til forretningsaktiviteternes omfang og art.

Det følger af de specielle bemærkninger til den nuværende bestemmelse i hvidvasklovens § 8, at bestemmelsen gennemfører artikel 8 i 4. hvidvaskdirektiv, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 90.

Af bemærkningerne til § 8, stk. 4, følger det, at hvis en virksomhed har etableret en intern revision, skal den interne revision også varetage revision med kravene i denne lov og regler udstedt i medfør heraf, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 92.

I forbindelse med implementeringen blev der foretaget en afvejning af, hvilke virksomheder, som skulle underlægges kravet om en uafhængig revisionsfunktion ud fra et proportionalitetsprincip. Der henvises til Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 31-32. Ud fra den vurdering og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet blev forpligtelsen alene udstrakt til at omfatte de enheder, der i forvejen er underlagt et krav om en intern uafhængig revisionsfunktion. Det er på nuværende tidspunkt virksomheder, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-7, i hvidvaskloven, dvs. finansielle virksomheder.

Erhvervsministeriet vurderede således, at der ikke var behov for at stille et særskilt krav om etablering af en sådan intern uafhængig revisionsfunktion i øvrige virksomheder, da der

typisk vil være tale om mindre virksomheder, hvor den daglige ledelse løbende tager sig af de krav, som følger af lovgivningen. Det indgik i denne vurdering, at alle virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvaskloven, internt skal kontrollere deres opfyldelse af lovens krav, også selv om der ikke i hvidvaskloven stilles krav om, at specielle organisatoriske funktioner i en virksomhed skal udføre denne kontrol.

Da der ikke efter dansk ret i anden sammenhæng er fundet behov for at indføre et krav om en uafhængig revisionsfunktion for ikke-finansielle virksomheder og fagfolk, er det hidtil ikke fundet hensigtsmæssigt og proportionelt at pålægge denne virksomhedsgruppe et krav om en uafhængig revisionsfunktion i forhold til kontrol af interne politikker m.v. vedrørende bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering.

For at sikre en så direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektivs artikel 8, stk. 4, litra b, som muligt, er der imidlertid fundet anledning til at ændre hvidvasklovens § 8, stk. 4.

Det foreslås således i § 8, stk. 4, at indsætte bestyrelser i andre virksomheder, der er omfattet af § 1, stk. 1, som i henhold til anden lovgivning er underlagt krav om en intern revision eller intern audit.

Det foreslåede vil medføre, at andre virksomheder omfattet af hvidvaskloven end de finansielle virksomheder, der er nævnt i den gældende § 8, stk. 4, og som i anden lovgivning bliver underlagt krav om intern revision eller intern audit, også vil blive underlagt hvidvasklovens krav om, at bestyrelsen i virksomheden skal sikre, at den interne revision eller den interne audit vurderer, hvorvidt virksomhedens politikker, forretningsgange og kontroller, jf. kravene i denne lov og regler udstedt i medfør heraf, er tilrettelagt og fungerer på betryggende vis.

Dermed bliver bestemmelsen fremtidssikret, så der tages højde for alle virksomheder, der fremadrettet kan blive omfattet krav om intern revision eller intern audit i henhold til anden lovgivning.

Til nr. 6 (§ 11, stk. 1, nr. 3, 4. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 3, fastlægger kravene til indhentelse af identitetsoplysninger på reelle ejere, når kunden er en juridisk person, samt kontrol af identitetsoplysningerne. Bestemmelsens 4. pkt. fastlægger krav til kontrol, hvor virksomhedens eller personens daglige ledelse anses som reelle ejere og indeholder en henvisning til hvidvasklovens § 2, litra a, nr. ii. Denne henvisning i lovteksten er i dag mangelfuld. Ved en fejl er henvisningen til nr. 9 ikke medtaget.

Det foreslås, at henvisningen i 4. pkt. ændres til ”§ 2, nr. 9, litra a, nr. ii” med henblik på at rette henvisningen i lovteksten.

Til nr. 7 (§ 14, stk. 6, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 14, stk. 6, er en undtagelse til § 14, stk. 5, hvorefter en etableret forretningsforbindelse skal afbrydes eller afvikles, såfremt der ikke kan gennemføres kundekendingsprocedurer efter § 11, stk. 1, nr. 1-4, og stk. 2 og 3. Undtagelsen i stk. 6, 1. pkt., indebærer, at advokater, når de fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, ikke er forpligtet til at afbryde en forretningsforbindelse efter bestemmelsens stk. 5. Undtagelsen i stk. 6, 2. pkt., gælder for personer og virksomheder, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14-17, når de bistår en advokat i de situationer, som nævnt i 1. pkt., dvs. situationer hvor advokaten fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg.

Hvidvasklovens § 14, stk. 6, 2. pkt., henviser ved en fejl til bestemmelsens stk. 2. Henvisningen burde retteligt være til bestemmelsens stk. 5.

Det foreslås, at henvisningen i *stk. 6, 2. pkt.*, ændres til *stk. 5* med henblik på at rette henvisningsfejlen.

Til nr. 8 (§ 25, stk. 1, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, i hvidvaskloven omhandler undersøgelsespligten for virksomheder og personer, der er omfattet af loven. Det følger af § 25, stk. 1, at virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med alle transaktioner, der er komplekse, usædvanligt store, foretages i et usædvanligt mønster eller ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

Hvidvasklovens § 25 gennemfører artikel 18, stk. 2, i 4. hvidvaskdirektiv og artikel 1, stk. 1, nr. 10, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås med § 25, *stk. 1*, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal undersøge baggrunden for og formålet med 1) alle transaktioner, der a) er komplekse, b) er usædvanligt store, c) foretages i et usædvanligt mønster eller d) ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål. 2) alle usædvanlige aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

I forhold til den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, præciseres det således, at det fremgår af bestemmelsen, at pligten også omfatter aktiviteter.

Formålet med bestemmelsen er at fastslå, om der er mistanke eller rimelig grund til at formode, at en transaktion eller en aktivitet har eller har haft forbindelse til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Det betyder derfor også, at virksomheden og personen vil skulle have forretningsgange og systemer, som gør det muligt at identificere sådanne transaktioner og aktiviteter. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med hvidvasklovens § 26 om underretningspligt til Hvidvasksekretariatet.

En mistanke og eventuel indgivelse af underretning til Hvidvasksekretariatet skal baseres på vurderinger i den konkrete situation af handlingernes karakter og forskellighed fra normale kundebehandlinger, fortællinger og andre særegne og atypiske forhold hos kunden, der samlet leder opmærksomheden hen på et eventuelt forsøg på tilsløring af midlernes oprindelse, der må formodes at have en kriminel karakter.

Formålet med undersøgelsespligten er at få fastslået, om det, der vurderes som værende komplekst, usædvanlig stort, i et usædvanligt mønster eller ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, bliver til en egentlig mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme eller blot en formodning herom, eller om en mulig mistanke kan afkræftes. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en transaktion eller aktivitet ikke svarer til kundens normale adfærdsmønster, eller hvor rådgiveren ikke har viden om, hvorfra kundens midler stammer. Medfører undersøgelsen efter den foreslåede bestemmelse, at virksomheden eller personen bliver vidende om, får mistanke om eller rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme, vil virksomheden eller personen skulle underrette Hvidvasksekretariatet herom, jf. § 26 i hvidvaskloven.

Udgangspunktet i en undersøgelse af transaktioner eller aktiviteter vil være at sammenholde de oplysninger, virksomheden har om kunden (f.eks. oplysninger om formålet med forretningsforbindelsen og omfanget heraf), og det, der ser mistænkeligt ud, herunder f.eks. en række transaktioner, der fraviger de oplysninger om forretningsforbindelsens omfang, som virksomheden har om kunden. I denne proces kan det være relevant at inddrage kunderådgiveren. Virksomheden kan også kontakte kunden for at indhente oplysning om formålet med transaktionen eller aktiviteten. Kundens forklaring vil dog i mange tilfælde ikke være nok til at afkræfte en mistanke. Det kan derfor være relevant at bede kunden om dokumentation for forklaringen. I tilfælde af et bilsalg vil kunden eksempelvis kunne sende en salgsaftale, og i forbindelse med arv vil kunden kunne fremsende en skifteretsattest. Der er alene pligt til at foretage undersøgelser, når betingelserne i § 25, stk. 1, er opfyldt. Virksomheden vil derfor ikke i alle tilfælde af kunders bilsalg, arv m.v. skulle indhente dokumentation fra kunden.

Hvis virksomheden vurderer, at en forespørgsel vil give kunden viden om, at virksomheden har mistanke og derfor er i gang med at foretage en undersøgelse, vil virksomheden skulle foretage en underretning til Hvidvasksekretariatet i henhold til hvidvasklovens § 26, såfremt en mistanke ikke kan afkræftes på anden måde. Hvis en mistanke ikke kan afkræftes helt, vil virksomheden ligeledes skulle foretage en underretning. Der skal være tale om en egentlig afkræftelse af en mistanke, hvorfor det ikke er tilstrækkeligt kun at svække denne.

Den foreslåede bestemmelse affattes således, at blot én betingelse skal være opfyldt, før virksomheden eller personen skal undersøge baggrunden for og formålet med transaktionen eller aktiviteten.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, nr. 1, litra a*, at baggrunden for og formålet med transaktionen vil skulle undersøges, hvis transaktionen er kompleks.

Det betyder, at virksomheder og personer i vurderingen af, om transaktionen er kompleks, eksempelvis kan lægge vægt på, om transaktionen involverer flere parter eller flere jurisdiktioner, eller om transaktionen giver kunden mulighed for at modtage betalinger fra en ukendt tredjemand.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1, litra b*, at virksomheder og personer vil skulle undersøge baggrunden for og formålet med en transaktion, hvis denne er usædvanligt stor.

Virksomheder og personer kan f.eks. vurdere, om en transaktion er usædvanligt stor ud fra kendskabet til den konkrete kunde og den pågældendes transaktionsmønstre og produktportefølje. Transaktionens størrelse vil som udgangspunkt ikke i sig selv udløse undersøgelsespligten. Vurderingen vil således skulle foretages i relation til kundens sædvanlige transaktionsmønstre, herunder størrelsen af kundens sædvanlige transaktioner.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, nr. 1, litra c*, foreslås det, at undersøgelsen vil skulle foretages, hvis transaktioner foretages i usædvanlige mønstre.

Det betyder, at virksomheder og personer vil kunne tage udgangspunkt i kundens og kundetypens sædvanlige adfærdsmønstre i vurderingen af, om kundens transaktioner foretages i usædvanlige mønstre.

Et usædvanligt transaktionsmønster kan f.eks. være, hvis kunden begynder at foretage en række transaktioner til modtagere, som kunden ikke tidligere har foretaget transaktioner til, eller hvis mængden af kundens transaktioner ændrer sig på en måde, som ikke er i overensstemmelse med virksom-

heden eller personens kendskab til kunden, og som ikke umiddelbart kan forklares.

I *stk. 1, nr. 1, litra d*, foreslås det, at baggrunden for og formålet med en transaktion vil skulle undersøges, hvis der ikke er et åbenbart økonomisk eller lovligt formål med transaktionen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at fastslå, om der er mistanke eller rimelig grund til at formode, at en transaktion har eller har haft forbindelse til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Det kan f.eks. være i en situation, hvor en kunde modtager og videreoverfører midler, hvor det ikke er klart, hvor midlerne stammer fra.

I *stk. 1, nr. 2*, foreslås det, at alle usædvanlige aktiviteter vil skulle undersøges, hvis der ikke er et åbenbart økonomisk eller lovligt formål med aktiviteten.

Virksomheder og personer vil f.eks. kunne vurdere, at det vil være usædvanligt, at en kunde, som normalt kun modtager midler fra sin arbejdsgiver, pludseligt modtager midler fra en ukendt tredjemand, og hvor det ikke er klart, at der er tale om løn eller lignende midler. Ligeledes vil det almindeligvis være usædvanligt, at en kunde pludseligt begynder at foretage en række investeringer, der klart afviger fra kundens hidtidige investeringsmønster, f.eks. fordi investeringerne er meget større i mængde eller beløb end de investeringer, som kunden normalt foretager. Afvigelsen vil også kunne bestå i, at kunden begynder at investere i en anden type produkter, end kunden normalt investerer i, eller hvad kunden forventes at ville investere i. En kundes manglende villighed til at give oplysninger eller en forklaring på f.eks. en stigende mængde investeringer eller et ændret investeringsmønster vil også kunne indgå i vurderingen af, om der er tale om usædvanlige aktiviteter.

Til nr. 9 (§ 47, stk. 1, i hvidvaskloven)

Efter § 47, stk. 1, i hvidvaskloven påser Finanstilsynet, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.

Det følger af artikel 48, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets

og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført. For så vidt angår de i direktivets artikel 45, stk. 9, omhandlede virksomheder kan dette tilsyn omfatte, at der træffes passende og rimelige foranstaltninger for at imødegå alvorlige overtrædelser, der kræver omgående afhjælpning. Disse foranstaltninger skal være midlertidige og afsluttes, når de konstaterede overtrædelser er afhjulpnet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med de kompetente myndigheder i den forpligtede enheds hjemland, i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2.

Det følger af de specielle bemærkninger til § 47, at bestemmelsen gennemfører artikel 48 i 4. hvidvaskdirektiv, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 146. Det følger endvidere af de specielle bemærkninger til § 47, at § 34, stk. 1, i den gældende hvidvasklov fastsætter Finanstilsynets tilsynsansvar, og § 34, stk. 8, fastsætter, at tilsynet med filialer og agenter, betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal ske i samarbejde med tilsynsmyndigheden i instituttets hjemland.

Det følger af § 1, stk. 1, nr. 9, i hvidvaskloven, at loven finder anvendelse på udenlandske virksomheders filialer, distributører og agenter her i landet, der udøver virksomhed efter nr. 1-7, 10 og 11.

Herudover følger det af de specielle bemærkninger til § 1, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 66, at 4. hvidvaskdirektiv grundlæggende er baseret på et territorialprincip, hvilket betyder, at hvert enkelt medlemsland er ansvarligt for at regulere og føre tilsyn med de aktiviteter, der finder sted på medlemslandets territorium, jf. artikel 48, stk. 4, og betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel.

Finanstilsynet skal således allerede i dag påse, at filialer, distributører og agenter af udenlandske virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i hvidvasklovens § 47, stk. 1, som opererer her i landet, overholder hvidvaskloven og de nævnte forordninger.

For at sikre en så direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektiv som muligt foreslås det dog, at det i § 47, stk. 1, 1. pkt., præciseres, at Finanstilsynet tillige påser, at filialer, distributører og agenter i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indehol-

dende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det foreslåede medfører, at det eksplicit vil fremgå af § 47, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet fører tilsyn med, at udenlandske virksomheders og personers filialer, distributører og agenter, der udøver virksomhed i Danmark, som er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Der er med ændringen tale om en præcisering af gældende ret.

Til nr. 10 (§ 57, stk. 1, i hvidvaskloven)

Efter § 57, stk. 1, i hvidvaskloven påser Erhvervsstyrelsen, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, overholder denne lov, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.

Det følger af artikel 48, stk. 4, 1. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført.

Det følger af de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 57, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 162, at bestemmelsen gennemfører artikel 48 i 4. hvidvaskdirektiv.

Det følger endvidere af de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 1, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 66, at 4. hvidvaskdirektiv grundlæggende er baseret på et territorialprincip, hvilket betyder, at hvert enkelt medlemsland er ansvarligt for at regulere og føre tilsyn med de aktiviteter, der finder sted på medlemslandets territorium, jf. artikel 48, stk. 4, og betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel.

Erhvervsstyrelsen skal således allerede i dag påse, at filialer, distributører og agenter af udenlandske virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i hvidvasklovens § 57, stk. 1, som opererer her i landet, overholder hvidvaskloven og de nævnte forordninger.

For at sikre en så direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektiv som muligt foreslås det dog, at det i § 57, *stk. 1, 1. pkt.*, præciseres, at Erhvervsstyrelsen tillige påser, at filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder loven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det foreslåede medfører, at det eksplicit vil fremgå af § 57, stk. 1, 3. pkt., at Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, at udenlandske virksomheders og personers filialer, distributører og agenter, der udøver virksomhed i Danmark, som er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Der er med ændringen tale om en præcisering af gældende ret.

Til nr. 11 (§ 57, stk. 4-6, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 47 fastlægger i stk. 1 og 2 omfanget af Finanstilsynets tilsynskompetence. Bestemmelsens stk. 3 og 4 fastlægger Finanstilsynets pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS-lande i forhold til at foretage fælles inspektioner i Danmark samt ved førelse af fælles tilsyn på andre EU- og EØS-landes område fremgår af § 50 i hvidvaskloven.

Hvidvasklovens § 65 fastlægger i stk. 1-4, omfanget af Spillemyndighedens tilsynskompetence som værende den kompetente myndighed på spilleområdet i forhold til håndhævelsen af hvidvasklovgivningen. Stk. 5 og 6 fastlægger Spillemyndighedens pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Hvidvasklovens § 57, stk. 1-3, fastlægger omfanget af Erhvervsstyrelsens tilsynskompetence efter hvidvaskloven som værende den kompetente myndighed i forhold til ikke-finansielle virksomheder. Pligten til og muligheden for at

samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS er imidlertid ikke gennemført for Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 4*, hvorefter Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i et andet EU- eller EØS-land om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, i hvidvaskloven, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18, og nr. 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Af betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel fremgår det, at hvis en forpligtet enhed etablerer virksomheder i en medlemsstat, har værtslandet ansvaret for at håndhæve den etablerede virksomheds overholdelse af kravene til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Det fremgår yderligere, at der bør være et tæt samarbejde mellem hjemlandets kompetente myndigheder og den kompetente myndighed i værtslandet. Der bør således ske underretning af hjemlandets kompetente myndighed om ethvert anliggende, der kan have påvirkning på hjemlandsmyndighedens vurdering af, om virksomheden eller personen lever op til politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Betragtning 52 i 4. hvidvaskdirektivs præambel anfører, at hvis en forpligtet enhed driver virksomhed i en anden medlemsstat, herunder gennem agent eller et netværk af agenter, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Det foreslås endvidere i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 5, 1. pkt.*, hvorefter tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen kan foretage inspektion i de her i landet beliggende virksomheder og personer, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, med hjemsted i det pågældende land.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Betragtning 52 i 4. hvidvaskdirektivs præambel anfører, at hvis en forpligtet enhed driver virksomhed i en anden medlemsstat, herunder gennem agent eller et netværk af agenter, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Det vil omfatte tilsynsbesøg her i

landet i virksomheder, der har hjemsted i en anden medlemsstat.

Ved inspektion forstås de kontrolbesøg, som Erhvervsstyrelsen foretager hos de personer og virksomheder, som er underlagt Erhvervsstyrelsens tilsyn i henhold til denne lov. Rammerne for Erhvervsstyrelsens tilsyn efter hvidvaskloven fremgår af § 57, stk. 1-3.

Ved hjemsted forstås virksomhedens hovedsæde og persons bopæl, altså den bopæl hvor personen har sin folkeregisteradresse, eller lignende i forhold til det pågældende lands lovgivning.

Med den foreslåede bestemmelse vil det være et krav, at den udenlandske tilsynsmyndighed aftaler tilsynsbesøget med Erhvervsstyrelsen forud for tilsynsbesøget. Erhvervsstyrelsen vil på baggrund af en anmodning om tilsyn her i landet skulle vurdere, hvorvidt tilsynets formål forudsætter fysisk tilstedeværelse her i landet af den udenlandske myndighed. Erhvervsstyrelsen vil derefter skulle meddele den udenlandske myndighed, hvorvidt anmodningen om tilsyn kan imødekommes.

Den foreslåede bestemmelse vil kun omfatte virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, i hvidvaskloven, og som er beliggende i Danmark, men som har hjemsted i den pågældende tilsynsmyndigheds hjemland, forudsat at tilsynsmyndigheden er fra et andet EU- eller EØS-land.

Den foreslåede bestemmelse vil alene kunne anvendes, hvor virksomheder og personer, som udøver den type virksomhed som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, har hjemsted i et andet EU- eller EØS-land. Bestemmelsen vil således ikke omfatte virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, med hjemsted i Danmark.

Udenlandske tilsynsmyndigheder fra et EU- eller EØS-land vil alene være kompetente for så vidt angår virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, som har hjemsted i myndighedens hjemland. Hvis en udenlandsk myndighed vil undersøge den pågældende virksomhed med henvisning til den foreslåede bestemmelse, vil det skulle ske ved fysisk fremmøde hos virksomheden. Tilsyn med virksomhedens overholdelse af danske regler føres af Erhvervsstyrelsen, jf. § 57, stk. 1, jf. artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Selve undersøgelsen vil skulle foregå efter danske regler, men den her i landet beliggende virksomhed skal leve op til det udenlandske hjemlands regelsæt på det område, der er genstand for undersøgelsen.

En udenlandsk myndigheds tilsyn vil skulle foregå under samme betingelser som Erhvervsstyrelsens tilsyn, hvilket

betyder, at tilsynet vil skulle ske i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Den udenlandske myndighed vil derfor som udgangspunkt udelukkende have adgang til forretningslokaler og ikke private boliger.

Efter hvidvasklovens § 59, stk. 3, er det muligt at foretage tilsynsbesøg uden forudgående varsling af virksomheden eller personen. Muligheden for at foretage uanmeldt tilsynsbesøg vil alene kunne anvendes, hvis det er Erhvervsstyrelsens vurdering, at formålet med tilsynsbesøget vil blive forspildt, hvis det blev varslet. Erhvervsstyrelsen vil skulle meddele den udenlandske myndighed, hvorvidt et ønske om et uanmeldt tilsynsbesøg kan imødekommes. Den foreslåede bestemmelse ændrer således ikke på, at udgangspunktet fortsat er, at et tilsynsbesøg skal varsles på forhånd i det omfang, det er muligt.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 5, 2. pkt.*, hvorefter Erhvervsstyrelsen kan deltage i tilsynsbesøg omfattet af den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Erhvervsstyrelsen vil kunne beslutte at deltage i en EU- eller EØS-tilsynsmyndigheds tilsyn af virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, i Danmark, men som har hjemsted i den pågældende tilsynsmyndigheds hjemland.

Erhvervsstyrelsen vil med den foreslåede bestemmelse kunne føre tilsyn med, at virksomheden overholder danske regler, jf. § 57, stk. 1, jf. artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv, og at den udenlandske tilsynsmyndigheds tilsyn foregår i overensstemmelse med danske regler herfor.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 5, 3. pkt.*, der vil indebære, at i tilfælde af at en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. modsætter sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Erhvervsstyrelsens medvirken.

At en virksomhed eller person modsætter sig en inspektion skal forstås som, at virksomheden gør indsigelse mod den del af inspektionens gennemførelse, som vedrører den udenlandske myndighed. Tages indsigelsen ikke til følge, vil inspektionen kun kunne foretages af Erhvervsstyrelsen. Et eksempel på en indsigelse kan f.eks. være, at den udenlandske myndighed er fra Tyskland, og at virksomheden gør indsigelse mod, at inspektionen gennemføres på tysk. Det kan løses ved, at spørgsmål stilles på engelsk.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 6*, hvorefter Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, med hjemsted i et andet EU-

eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 5 vedrører udenlandske myndigheders mulighed for at foretage inspektioner her i landet, hvorimod den foreslåede bestemmelse i stk. 6 vedrører Erhvervsstyrelsens mulighed for at foretage inspektioner i andre EU- eller EØS-lande. Erhvervsstyrelsens inspektioner i andre EU- eller EØS-lande skal ske i overensstemmelse med reglerne i det pågældende land.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse i situationer, hvor Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med en virksomhed eller person i Danmark og hvor virksomheden eller personen tillige driver virksomhed i et andet EU- eller EØS-land.

Med den foreslåede bestemmelse vil Erhvervsstyrelsen kunne foretage inspektioner i udlandet, når det pågældende EU- eller EØS-lands lovmæssige betingelser for afholdelse af inspektioner er opfyldt.

Til nr. 12 (§ 64, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det fremgår af retsplejelovens § 143, stk. 1, at det Danske Advokatsamfund udgøres af alle danske advokater. Advokatrådet, der er Advokatsamfundets bestyrelse, fører efter retsplejelovens § 143, stk. 2, 1. pkt., tilsyn med advokaterne og deres autoriserede fuldmægtige.

Med henblik på opfyldelsen af Rådets direktiv af 22. marts 1977 om advokaters udveksling af tjenesteydelser har justitsministeren i medfør af retsplejelovens § 130, stk. 1, udstedt bekendtgørelse nr. 1429 af 11. december 2007 om EU-advokaters tjenesteydelser her i landet.

Efter bekendtgørelsens § 1, stk. 1, kan advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, udføre tjenesteydelser som advokater her i landet og herunder give møde for danske domstole.

Advokatrådet fører tilsyn med advokater, der efter § 1, stk. 1, udfører tjenesteydelser her i landet, jf. bekendtgørelsens § 5.

Det fremgår af hvidvasklovens § 64, stk. 1, 1. pkt., at Advokatrådet som tilsynsmyndighed påser, at advokater, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 14, overholder hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør af denne, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholde regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af artikel 48, stk. 4, 1. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om fore-

byggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), at medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved 4. hvidvaskdirektiv er gennemført.

Det følger af de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 64, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41, som fremsat side 173, at bestemmelsen gennemfører artikel 48 i 4. hvidvaskdirektiv.

Det følger endvidere af de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 1, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41, som fremsat side 66, at 4. hvidvaskdirektiv grundlæggende er baseret på et territorialprincip, hvilket betyder, at hvert enkelt medlemsland er ansvarligt for at regulere og føre tilsyn med de aktiviteter, der finder sted på medlemslandets territorium, jf. artikel 48, stk. 4, og betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel.

Advokatrådet skal således allerede i dag føre tilsyn med advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, som udøver advokatvirksomheder her i landet, jf. § 5 i bekendtgørelse nr. 1429 af 11. december 2007 om EU-advokaters tjenesteydelser her i landet.

For at sikre en så direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektiv som muligt foreslås det, at der § 64, stk. 1, 1. pkt., præciseres, at Advokatrådet tillige påser, at advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, og som udøver advokatvirksomhed her i landet, overholder denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det er ikke tilladt for advokater, der er etableret i tredjelande, at udøve advokatvirksomhed her i landet, hvorfor ordlyden i den foreslåede bestemmelse alene tager sigte på advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz.

Til nr. 13 (§ 64, stk. 3-5, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 47 fastlægger i stk. 1 og 2 omfanget af Finanstilsynets tilsynskompetence. Bestemmelsens stk. 3 og 4 fastlægger Finanstilsynets pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS i forhold til at foretage fælles inspektioner i Danmark samt ved førelse af fælles tilsyn på andre EU- og EØS-landes område fremgår af hvidvasklovens § 50.

Hvidvasklovens § 65 fastlægger i stk. 1-4 omfanget af Spillemyndighedens tilsynskompetence som værende den kompetente myndighed på spilleområdet i forhold til håndhævelsen af hvidvasklovgivningen. Bestemmelsens stk. 5 og 6 fastlægger Spillemyndighedens pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Hvidvasklovens § 64, stk. 1-2, fastlægger omfanget af Advokatrådets tilsynskompetence efter hvidvaskloven som værende den kompetente myndighed i forhold til advokater. Pligten til og muligheden for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS er imidlertid ikke gennemført for Advokatrådet.

Det foreslås, at der i § 64 indsættes et nyt *stk. 3*, hvorefter Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i et andet EU- eller EØS-land om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, når virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, i hvidvaskloven, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Af betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel fremgår det, at hvis en forpligtet enhed etablerer virksomheder i en medlemsstat, har værtslandet ansvaret for at håndhæve den etablerede virksomheds overholdelse af kravene til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Advokatrådet har således kompetence til at føre tilsyn med advokater beskikket i et EU-/EØS-land, som er registreret hos Advokatsamfundet ("EU-advokater"), og advokater beskikket i et EU-/EØS-land, som driver advokatvirksomhed i Danmark i form af grænseoverskridende tjenesteydelser.

Det fremgår yderligere, at der bør være et tæt samarbejde mellem hjemlandets kompetente myndigheder og den kompetente myndighed i værtslandet. Der bør således ske underretning af hjemlandets kompetente myndighed om ethvert anliggende, der kan have påvirkning på hjemlandsmyndighedens vurdering af, om virksomheden eller personen lever op til politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Der vil f.eks. skulle underrettes, hvis en advokat efter påbud fra Advokatrådet fortsat ikke lever op til hvidvasklovens krav til politikker og forretningsgange, ligesom manglende gennemførelse af kundekendskabsprocedurer, som vil medføre

disciplinær forfølgning, vil medføre pligt til at underrette hjemlandsmyndigheden.

Betragtning 52 i 4. hvidvaskdirektivs præambel anfører, at hvis en forpligtet enhed driver virksomhed i en anden medlemsstat, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Advokatrådet vil fortsat føre tilsyn med EU-advokater registreret hos Advokatsamfundet og advokater fra andre EU-/EØS-lande, som udøver tjenesteydelser i Danmark. Hvis advokaten er en del af en koncern, som har hjemsted i hjemlandet, vil hjemlandet føre tilsyn med koncernens forpligtelser efter hvidvaskloven.

Det foreslås endvidere, at der i § 64 indsættes et nyt *stk. 4*, hvorefter tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Advokatrådet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, i hvidvaskloven, med hjemsted i det pågældende land. Dette omfatter alene advokater fra andre EU-/EØS-lande, der er registreret hos Advokatsamfundet ("EU-advokater") og underlagt Advokatrådets tilsyn. Udenlandske advokater, som alene udøver tjenesteydelser i Danmark, er ikke registreret hos Advokatsamfundet og er ikke beliggende i Danmark. Advokatrådet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsætter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at tilsynsmyndigheder i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Advokatrådet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land. Det er alene "EU-advokater", som har hjemsted i et andet EU-/EØS-land og samtidig er beliggende i Danmark.

Det vil være et krav, at den udenlandske tilsynsmyndighed aftaler tilsynsbesøget med Advokatrådet forud for tilsynsbesøget. Advokatrådet vil på baggrund af en anmodning om tilsyn her i landet vurdere, hvorvidt tilsynets formål forudsætter fysisk tilstedeværelse her i landet af den udenlandske myndighed. Advokatrådet vil meddele den udenlandske myndighed, hvorvidt anmodningen om tilsyn kan imødekommes.

Den foreslåede bestemmelse vil alene omfatte her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land, dvs. "EU-advokater". Bestemmelsen vil således ikke omfatte danske virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, dvs. virksomheder etableret her i landet.

Bestemmelsen kan tænkes anvendt, hvor virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, har hjemsted i et andet EU- eller EØS-land.

Udenlandske tilsynsmyndigheder fra et EU- eller EØS-land vil alene være kompetente for så vidt angår virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, som har hjemsted i myndighedens hjemland. Hvis en udenlandsk myndighed vil undersøge den pågældende virksomhed, vil dette skulle ske ved anmodning om oplysninger fra Advokatrådet eller ved fysisk fremmøde hos virksomheden. Tilsyn med virksomhedens overholdelse af danske regler føres derimod af Advokatrådet, jf. § 64, stk. 1. Selve undersøgelsen vil foregå efter danske processuelle regler, men den her i landet beliggende virksomhed skal leve op til det udenlandske hjemlands regelsæt på det område, der er genstand for undersøgelsen.

En udenlandsk myndigheds tilsyn vil skulle foregå under samme betingelser som Advokatrådets tilsyn, hvilket betyder, at tilsynet skal ske i overensstemmelse med lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, i det omfang loven finder anvendelse for Advokatrådet. Den udenlandske myndighed vil som udgangspunkt udelukkende have adgang til forretningslokaler og således f.eks. ikke til private boliger.

Der er mulighed for at foretage tilsynsbesøg uden forudgående varsel. Muligheden for at foretage uanmeldt tilsynsbesøg skal alene anvendes, hvis det er Advokatrådets vurdering, at formålet med tilsynsbesøget ville blive forspildt, hvis det blev varslet. Advokatrådet meddeler den udenlandske myndighed, hvorvidt et ønske om et uanmeldt tilsynsbesøg kan imødekommes. Udgangspunktet er således fortsat, at et tilsynsbesøg skal varsles på forhånd, i det omfang, det er muligt.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at Advokatrådet kan deltage i tilsynsbesøget, som nævnt i 1. pkt. Bestemmelsen vil indebære, at Advokatrådet kan beslutte at deltage i en EU- eller EØS-tilsynsmyndigheds tilsyn af her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land.

Advokatrådet vil dermed kunne føre tilsyn med, at virksomheden overholder danske regler, jf. § 64, stk. 1, jf. artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv, og at den udenlandske tilsynsmyndigheds tilsyn foregår i overensstemmelse med danske regler herfor.

Det foreslås i § 64, *stk. 4, 3. pkt.*, at modsætter en virksomhed som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds tilsyn, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken og efter de for Advokatrådet gældende regler.

At en virksomhed eller person modsætter sig en inspektion skal forstås som, at virksomheden gør indsigelse mod inspektionens gennemførelse.

Det foreslås i § 64, *stk. 5*, at Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Hvor *stk. 4* vedrører udenlandske myndigheders mulighed for at foretage inspektioner her i landet, vedrører *stk. 5* Advokatrådets mulighed for at foretage inspektioner i udlandet. Advokatrådets inspektioner i udlandet skal ske i overensstemmelse med reglerne i det pågældende land.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse i situationer, hvor Advokatrådet fører tilsyn med virksomheder og personer i Danmark, og hvor virksomheden eller personen tillige driver virksomhed i et andet EU- eller EØS-land.

Med den foreslåede bestemmelse vil Advokatrådet kunne foretage inspektioner i udlandet, når det pågældende EU- eller EØS-lands lovmæssige betingelser for afholdelse af inspektioner er opfyldt.

Til nr. 14 (§ 64 a, i hvidvaskloven)

Det fremgår af hvidvasklovens § 64, stk. 1, 1. pkt., at Advokatrådet påser, at advokater omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, overholder loven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Advokatrådet kan efter § 64, stk. 2, påbyde advokater at foretage de nødvendige foranstaltninger, inden for en frist fastsat af Advokatrådet, i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, regler fastsat i medfør af hvidvaskloven eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller oranger.

Advokatrådets påbud efter § 64, stk. 2, kan ikke påklages til andre myndigheder. Der findes ikke regler om offentliggørelse af påbud udstedt i medfør af § 64, stk. 2.

Medlemsstaterne er efter artikel 60 i 4. hvidvaskdirektiv forpligtet til at sikre, at en afgørelse, der ikke kan påklages, om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning

for overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted umiddelbart efter, at den person, der pålægges sanktionen, er underrettet om afgørelsen.

For at sikre en så direktivnær implementering af artikel 60 i 4. hvidvaskdirektiv som muligt er der fundet anledning til at justere hvidvaskloven for så vidt angår Advokatrådet som tilsynsmyndighed.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 64 a i hvidvaskloven.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at advokatrådets reaktioner i forbindelse med tilsyn efter § 64, herunder beslutninger om at overdrage en sag til politimæssig efterforskning, skal offentliggøres af advokatrådet på Advokatsamfundets hjemmeside, jf. dog stk. 5.

Begrebet reaktioner omfatter alle de reaktioner, som Advokatrådet vedtager, og som retter sig mod en part, herunder afgørelser, påbud, påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Offentliggørelsesmeddelelsen skal som minimum identificere den fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art.

Advokatrådet kan undlade at offentliggøre reaktioner givet i forbindelse med tilsyn efter § 64, herunder beslutninger om at overdrage en sag til politimæssig efterforskning hvis offentliggørelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, jf. det foreslåede stk. 5.

Det forudsættes, at offentliggørelsen som udgangspunkt skal ske umiddelbart efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele tilsynsreaktionen. Advokatrådet skal forinden offentliggørelsen orientere den pågældende fysiske eller juridiske person, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at den pågældende har mulighed for at kunne forberede sig på offentliggørelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning offentliggøres som resumé, jf. dog det foreslåede stk. 5.

Efter den foreslåede bestemmelse skal Advokatrådet alene offentliggøre et resumé af beslutningen om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, hvilket betyder, at beslutningen ikke skal offentliggøres i sin helhed.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.

Det bemærkes, at oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt lovgivningen, udgør personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Oplysningerne er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6. Oplysningerne er desuden omfattet af artikel 10, da der er tale om personoplysninger vedrørende lovovertrædelser.

Den behandling af personoplysninger, der forudsætningsvist sker ved offentliggørelsen, vurderes at have hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, om bl.a. udførelse af en opgave i samfundets interesse, som den dataansvarlige har fået pålagt. Der lægges herved navnlig vægt på, at den omtalte behandling af personoplysninger er en forudsætning for gennemførelse af artikel 60 i 4. hvidvaskdirektiv.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 10, at behandling af personoplysninger vedrørende bl.a. lovovertrædelser på grundlag af artikel 6, stk. 1, kun må foretages under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

Det forudsættes, at den foreslåede bestemmelse skaber hjemmel for Advokatrådet til at behandle oplysninger om lovovertrædelser, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 10. Det vurderes, at hjemmelen giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder. Der lægges i den forbindelse vægt på, at ordningen er en forudsætning for gennemførelse af artikel 60 i 4. hvidvaskdirektiv. Der lægges desuden vægt på, at offentliggørelse som følge af den foreslåede § 64 a, stk. 3, alene må ske ved personens alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser af de opregnede bestemmelser i hvidvaskloven. Der lægges endvidere vægt på, at personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen kun må forblive på Advokatsamfundets hjemmeside i det nødvendige tidsrum, jf. den foreslåede § 64 a, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at offentliggjorte reaktioner skal forblive på Advokatsamfundets hjemmeside i 5 år efter offentliggørelse.

Offentliggjorte reaktioner vil skulle slettes fra Advokatsamfundets hjemmeside 5 år efter offentliggørelsen.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Advokatrådets hjemmeside i det nødvendige tidsrum.

Ved det nødvendige tidsrum forstås så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.

Det foreslås i *stk. 3*, at offentliggørelse af reaktioner efter den foreslåede *stk. 1*, der omfatter en fysisk persons navn, alene kan ske ved personens alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser af hvidvasklovens § 10, nr. 1, 2, 4 og 5, § 11, stk. 1 og 2 og *stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.*, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., *stk. 3 og 5, § 17, stk. 1 og 2, § 18, § 21, stk. 1, 2. pkt.*, § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og *stk. 4, 1. pkt.*, og § 30.

Alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser skal forstås i sammenhæng med hvidvasklovens § 78, stk. 2.

Der kan f.eks. være tale om særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser, hvor der ikke er udført kundekendingsprocedurer, som er et grundlæggende krav for opfyldelse af alle lovforslagets øvrige pligter, eller hvor oplysninger om kunder eller transaktioner ikke er opbevaret, hvilket er en forudsætning for, at hvidvask og terrorfinansiering kan efterforskes. Endvidere vil bestemmelsen kunne være anvendelig, hvis der ved beløbsmæssigt særlig store transaktioner ikke er krævet og/eller opbevaret identitets- og kontroloplysninger.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at i de tilfælde, hvor Advokatrådet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Advokatrådet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog *stk. 5*.

Dommen, det vedtagne bødeforelæg eller resuméet heraf, som skal offentliggøres, vil indeholde den eller de involverede virksomheder eller personers navn(e).

Offentliggørelse indebærer ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Advokatrådets tavshedspligt i henhold til retsplejelovens 143 b.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at er dommen ikke endelig, skal dette fremgå af offentliggørelsen.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, *stk. 1 og 2* finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at offentliggørelse efter *stk. 1-4* dog ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Ved uforholdsmæssig stor skade forstås, at der skal være tale om oplysninger, som, hvis de offentliggøres, kan være truende for virksomhedens eksistens. Det er dermed ikke tilstrækkeligt, at oplysningerne potentielt kan medføre større tab for virksomheden, uden at virksomhedens eksistens dermed er i fare.

Efter den foreslåede *stk. 5, 2. pkt.*, må offentliggørelsen ikke indeholde oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold og tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold el.lign., for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår.

Fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, vil således ikke skulle offentliggøres. Det vil også gælde fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, f.eks. vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om virksomhedens opbygning og indretning, økonomiske forhold og situation, kundemasse og samarbejdspartnere skulle fjernes inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af dommen, det vedtagne bødeforelæg, eller resuméet heraf.

Bestemmelsen skal forstås i overensstemmelse med § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen, jf. lovbekendtgørelse nr. 145 af 24. februar 2020, der dog ikke finder anvendelse på Advokatrådet.

Det foreslås videre i *stk. 5, 3. pkt.*, at offentliggørelsen ikke må indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra en myndighed fra et EU- eller EØS-land, medmindre de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at hvor offentliggørelse er undladt i henhold til den foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, skal der ske offentliggørelse efter *stk. 1-4*, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at der efter 2 år fra datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning ikke skal ske offentliggørelse uanset 1. pkt.

Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne reaktioner aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år.

Efter den foreslåede *stk. 6, 3. pkt.*, skal der alene ske offentliggørelse, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at Advokatrådet efter anmodning fra den fysiske eller juridiske person, som en sag vedrører, skal offentliggøre oplysninger om, at der er truffet afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald, afsiges frifindelse i Advokatnævnet eller afsiges frifindende dom, i de tilfælde hvor Advokatrådet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter den foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*

Da det ikke i ethvert tilfælde vil være givet, at den juridiske eller fysiske person, som er blevet politianmeldt, ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, foreslås det, at offentliggørelse kun skal ske efter anmodning.

Advokatrådet vil skulle offentliggøre, at sagen er sluttet uden tiltale, at sagen er sluttet ved tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Advokatrådets offentliggørelse efter den foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, dvs. det sted på Advokatrådets hjemmeside, hvor Advokatrådets tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom vil tydeligt skulle fremgå af Advokatsamfundets hjemmeside.

Offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse vil tillige skulle omfatte tilfælde, hvor der er afsagt dom ved en ankeinstans.

Det foreslås i *stk. 7, 2. pkt.*, at den fysiske eller juridiske person skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af afgørelsen eller dommen til Advokatrådet samtidig med anmodning om offentliggørelse.

Det foreslåede medfører, at den fysiske eller juridiske person selv vil skulle indsende en kopi af de relevante dokumenter, som vedkommende ønsker offentliggjort, da Advokatrådet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af de pågældende dokumenter.

Det foreslås i *stk. 7, 3. pkt.*, at det skal fremgå af offentliggørelsen, hvis påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet, afgørelsen eller dommen ikke er endelig.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til en højere retsinstans.

Det foreslås i *stk. 7, 4. pkt.*, at modtager Advokatrådet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende afgørelse eller dom, skal Advokatrådet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Advokatrådets hjemmeside.

I de tilfælde, hvor den, som sagen vedrører, ikke anmoder Advokatrådet om at offentliggøre oplysninger om, at sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom i henhold til 1. pkt., men ønsker Advokatrådets offentliggørelse af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, herunder eventuelle supplerende oplysninger om efterfølgende domme i sagen, slettet fra Advokatsamfundets hjemmeside, kan dette således ske ved indsendelse af dokumentation for sagens afslutning til Advokatrådet. Advokatrådet vil herefter efter 4. pkt. slette offentliggørelsen af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning m.v. fra Advokatrådets hjemmeside.

Advokatrådets forpligtelse til at fjerne oplysninger om en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning indtræder derfor først i det tilfælde, hvor Advokatrådet modtager dokumentation herfor. Det er ikke afgørende, hvem der indsender eller overleverer en sådan dokumentation, og Advokatrådets forpligtelse til at slette oplysninger om overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning indtræder således, uanset om den fornødne dokumentation modtages fra anklagemyndigheden, den pågældende fysiske eller juridiske person, som sagen vedrører, eller af tredje mand.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til højere retsinstans. Fjernelse af offentliggørelsen af en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning i tilfælde, hvor en sag er afsluttet ved frifindende dom eller afsluttet ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, vil således først ske efter udløbet af henholdsvis ankefristen eller fristen for at påklage påtaleopgivelsen eller tiltalefrafaldet, da afgørelsen skal være endelig.

Advokatrådet modtager ikke nødvendigvis oplysninger om og dokumentation for, at en sag overgivet til politimæssig

efterforskning er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom.

Det foreslås i *stk. 8, 1. pkt.*, at Advokatrådet efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som er frifundet, skal offentliggøre resultatet af anken eller genoptagelsen.

Det foreslås i *stk. 8, 2. pkt.*, at den fysiske eller juridiske person samtidig med anmodningen om offentliggørelse skal indsende kopi af dommen i ankesagen eller den genoptagede sag.

Det foreslås i *stk. 8, 3. pkt.*, at er resultatet af anken eller den genoptagede sag et andet end resultatet af dommen offentliggjort i medfør af *stk. 4, 1. pkt.*, kan Advokatrådet beslutte at fjerne dommen fra Advokatrådets hjemmeside

Advokatrådet påser som tilsynsmyndighed, at advokater omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 14, overholder loven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, jf. hvidvasklovens § 64, stk. 1, 1. pkt.

Advokatrådet kan påbyde advokater at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i denne lov, de regler, der er fastsat i medfør heraf, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, jf. hvidvasklovens § 64, stk. 2.

Manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af § 64, stk. 2, er i strid med god advokatskik. Advokatnævnet påser, at advokater efterlever god advokatskik. Overtrædelse af god advokatskik sanktioneres med bøde, pålæg eller frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed, jf. nærmere retsplejelovens kapitel 15 b.

Medlemsstaterne skal efter 4. hvidvaskdirektivs artikel 60, stk. 1, sikre, at en afgørelse, der ikke kan påklages, om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted umiddelbart efter, at den person, der pålægges sanktionen, er underrettet om afgørelsen.

Da Advokatnævnet i vidt omfang også vil udstede sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, foreslås det i *stk. 9, 1. pkt.*, at Advokatnævnets kendelser for overtrædelse af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod

lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer skal offentliggøres af Advokatrådet på Advokatsamfundets hjemmeside, når fristen for at indbringe kendelsen for retten er udløbet.

Det forudsættes, at kendelser, der indbringes for retten inden for tidsfristen, ikke skal offentliggøres, før det er afsagt endelig dom, jf. nærmere det foreslåede *stk. 9, 3. pkt.*

Det foreslås i *stk. 9, 2. pkt.*, at kendelser om overholdelse af § 36 ikke skal offentliggøres.

Det foreslås i *stk. 9, 3. pkt.*, at kendelser, som indbringes for retten, offentliggøres, når der er afsagt endelig dom.

Det foreslås i *stk. 9, 4. pkt.*, at bestemmelserne i *stk. 2-8* finder tilsvarende anvendelse ved offentliggørelse af Advokatnævnets kendelser.

Advokatrådet vil skulle offentliggøre reaktioner for overtrædelse af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, når det træffes afgørelse efter denne lovs ikrafttræden. Det vil også skulle gælde for reaktioner på overtrædelser, der er blevet begået før lovens ikrafttræden.

Til nr. 15 (§ 65, stk. 1, 3. pkt., i hvidvaskloven)

Efter § 65, stk. 1, påser Spillemyndigheden, at udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, overholder loven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Spillemyndigheden påser dog ikke overholdelse af § 36.

Det følger af artikel 48, stk. 4, 1. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført.

Det følger af de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 65, at bestemmelsen gennemfører artikel 48 i 4. hvidvask-

direktiv for Spillemyndighedens vedkommende, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 174.

Det følger endvidere af de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 1, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 66, at 4. hvidvaskdirektiv grundlæggende er baseret på et territorialprincip, hvilket betyder, at hvert enkelt medlemsland er ansvarligt for at regulere og føre tilsyn med de aktiviteter, der finder sted på medlemslandets territorium, jf. artikel 48, stk. 4, og betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel.

Det følger af lovforslagets § 2 nr. 2, at reglerne for spiludbydere gælder for alle udbydere af spil, der har tilladelse til at udbyde spil i Danmark, idet disse udbydere anses for at være etableret her i landet, jf. § 1, stk. 1, nr. 20. Alle udbydere af spil, som skal have tilladelse til at udbyde spil her i landet, vil således være omfattet af den danske spillelovgivning og hvidvasklovgivning. Dermed vil udenlandske spiludbydere, der skal have en tilladelse til udbyde spil i Danmark f.eks. via af en forhandler, også være omfattet af den danske hvidvaskregulering.

Spillemyndigheden skal således allerede i dag påse, at udenlandske spiludbydere, som opererer her i landet, overholder hvidvaskloven og de nævnte forordninger.

For at sikre en så direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektiv som muligt foreslås det dog, at det i § 65, stk. 1, pkt. 1., præciseres, at Spillemyndigheden endvidere påser, at filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder denne lov, regler udstedt i medfør heraf og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det foreslåede medfører, at det eksplicit vil fremgå af § 65, stk. 1, 1. pkt., at Spillemyndigheden fører tilsyn med, at udenlandske virksomheders og personers filialer, distributører og agenter her i landet, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Der er med ændringen tale om en præcisering af gældende ret.

Til nr. 16 (§ 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 78 fastsætter, hvilke overtrædelser af hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger der kan straffes. Bestemmelsen fastsætter endvidere strafansvar for juridiske personer samt omhandler forældelsesfri-

sten for overtrædelse af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf.

Tilregnelserkravet i hvidvaskloven er forsæt eller grov uagtsomhed, hvorfor overtrædelser af hvidvaskloven skal være forsætlige eller groft uagtsomme for at kunne straffes.

Det foreslås, at der i § 78, stk. 1, 2. pkt., indsættes en henvisning til § 5 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 13.

Med lovforslagets § 5 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 3, foreslås det, i henhold til artikel 1, nr. 7, litra c, 2. led, i 5. hvidvaskdirektiv, at betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande ikke må indløses i Danmark. Tilsvarende må restværdien i kontanter eller kontanthævning af pengeværdien på sådanne betalingskort ikke indløses i Danmark.

Med forslaget vil overtrædelse af den foreslåede § 5 a kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt i straffeloven. Strafssubjekterne for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse vil være fysiske og juridiske personer. Med forslaget vil en fysisk eller juridisk person, der indløser en betaling foretaget med et anonymt forudbetalt kort udstedt i et tredjeland kunne straffes.

Indløsning af betalinger svarer til definitionen af "indløsning af betalingstransaktioner" i § 7, stk. 1, nr. 25, i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger (lov om betalinger), hvorved forstås den situation, hvor en udbyder af betalingstjenester, der har indgået aftale med en betalingsmodtager om modtagelse og bearbejdning af betalingstransaktioner med henblik på at overføre midler til betalingsmodtageren gør dette. Det er altså alene virksomheder med tilladelse som pengeinstitut, e-pengeinstitut, betalingsinstitut eller virksomheder, der har begrænset tilladelse til at udstede e- penge eller udbyde betalingstjenester, der lovligt kan indløse betalingsinstrumenter, herunder betalingskort såsom kreditkort og debetkort, her i landet, jf. §§ 2 og 3 i lov om betalinger. Derudover må offentlige myndigheder og Nationalbanken også indløse betalingsinstrumenter.

Forbuddet i den foreslåede § 5 a er absolut og omfatter således virksomheder og personer, der såvel lovligt som ulovligt kan indløse betalingsinstrumenter i Danmark.

Det foreslås, at strafniveauet følger strafniveauet for overtrædelse af § 78, stk. 3, i hvidvaskloven, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 47 som fremsat, side 47.

Det foreslås desuden, at hvidvasklovens § 32 indsættes i opstillingen i § 78, stk. 1, 2. pkt., således at overtrædelse af § 32 vil kunne strafsanktioneres.

Hvidvasklovens § 32 fastlægger, at virksomheder i en koncern skal udveksle oplysninger med øvrige virksomheder i koncernen, hvis midler mistænkes for at være udbytte fra en kriminel handling eller være forbundet med terrorisme, og hvor der er givet underretning efter § 26, stk. 1 eller 2. Virksomheder i en koncern må ikke udveksle personoplysninger i medfør af 1. pkt. ud over det, som er nødvendigt for at opfylde kravet.

Hvidvasklovens § 32 implementerer artikel 45, stk. 8, i 4. hvidvaskdirektiv. Det følger endvidere af artikel 58, stk. 1, i 4. hvidvaskdirektiv, at medlemsstaterne skal sikre, at de forpligtede enheder kan drages til ansvar for overtrædelse af de nationale bestemmelser, som gennemfører direktivet, i overensstemmelse med denne artikel og artikel 59-61. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at enhver sanktion eller foranstaltning som følge heraf skal være effektiv, forholdsmæssig og have afskrækkende virkning. Endeligt følger det af artikel 59, stk. 1, litra d, at medlemsstaterne skal sikre, at denne artikel som minimum finder anvendelse i forbindelse med de forpligtede enheders overtrædelse af kravene i artiklerne 10, 24, 33-35, 40, 45 og 46, når overtrædelsen er alvorlig, gentagen, systematisk eller en kombination heraf.

Strafssubjekterne for overtrædelse af § 32 vil være virksomheder, som er omfattet af loven, og som indgår i en koncern. Med forslaget vil en virksomhed, der undlader at udveksle oplysninger med øvrige virksomheder i koncernen om, at midler mistænkes for at være udbytte fra en kriminel handling eller være forbundet med terrorisme, og hvor der er givet underretning efter § 26, stk. 1 eller 2, kunne straffes. Udveksling af oplysninger skal kun ske til relevante modtagere, eksempelvis personer der behandler mistænkelige transaktioner i koncernen. Forslaget indebærer ikke, at manglende udveksling af en kundes øvrige aktiviteter skal kunne straffes.

Med forslaget vil en virksomhed omfattet af loven, der udveksler personoplysninger med øvrige virksomheder i koncernen ud over det, som er nødvendigt for at opfylde kravet i 1. pkt., kunne straffes. Den virksomhed, der sender oplysningerne, skal således sikre, at der kun sendes nødvendige oplysninger, dvs. der skal foretages en afvejning i det konkrete tilfælde. Der må i medfør af § 32, 2. pkt., aldrig sendes yderligere oplysninger end de oplysninger, der har indgået i underretningen til Hvidvasksekretariatet, hvorfor en overtrædelse heraf fremover vil kunne straffes.

Der henvises i øvrigt nærmere til bemærkningerne til hvidvasklovens § 32, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 136.

Til nr. 17 (§ 79 i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 79 fastlægger, at en virksomhed eller person, der ikke overholder et påbud, som er givet i medfør af § 51, § 54, stk. 1, §§ 60 eller 66, kan straffes med bøde.

Af hvidvasklovens § 51 a, som blev indført ved ændring af hvidvaskloven i 2018, jf. § 3 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 om ændring af hvidvaskloven, følger, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen ikke har tilstrækkeligt godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Af § 51 b, som blev indført ved ændring af hvidvaskloven i 2019, jf. § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven følger, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at § 79 ændres, således at §§ 51 a og 51 b indsættes i oplistningen. Det vil indebære, at manglende overholdelse af påbud efter disse bestemmelser vil kunne straffes med bøde.

Dem, der vil kunne pålægges tvangsmidler for overtrædelse af påbud efter §§ 51 a og 51 b, vil være virksomheder og personer, som er omfattet af loven. Den handling, der vil resultere i anvendelse af tvangsmidler i forhold til overtrædelse af påbud efter § 51 a, vil bestå i, at en virksomhed, som får et påbud om at afsætte den hvidvaskansvarlige efter § 51 a, ikke afsætter den hvidvaskansvarlige inden for den frist, som Finanstilsynet har fastsat.

Den handling, der vil resultere i anvendelse af tvangsmidler i forhold til overtrædelse af påbud efter § 51 b, vil bestå i, at en virksomhed, som får et påbud om at stoppe med at optage nye kundeforhold, fortsætter med dette efter at have modtaget påbuddet. Overtrædelsen vil også kunne bestå i, at virksomheden – efter at have modtaget påbuddet og efter at have stoppet med at optage nye kundeforhold – på ny begynder at optage nye kundeforhold, selv om overtrædelserne af hvidvaskloven endnu ikke er bragt til ophør, og dette ikke er dokumenteret over for Finanstilsynet.

Til nr. 18 (§ 80, stk. 1, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 80, stk. 1-3, indeholder bemyndigelse til, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Spillemyndigheden som tvangsmiddel kan pålægge en person, en virksomhed eller de for en virksomhed ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder, hvis en virksomhed eller person undlader at

opfylde de forpligtelser, som påhviler dem i medfør af henholdsvis § 49, stk. 1 og 5, § 58, stk. 5 og 7, og § 65, stk. 2.

Ved § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven blev § 49, stk. 7, indført. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven.

Det foreslås, at der i § 80, stk. 1, indsættes en henvisning til regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7.

Den foreslåede ændring vil medføre, at tvangsbøder vil kunne anvendes til at gennemtvinge indberetningsforpligtelser i regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7.

Dem, der kan pålægges tvangsmidler for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7, er virksomheder eller personer, som er omfattet af de regler, der er oplistet i bestemmelsen. Finanstilsynet forventer med hjemmel i § 49, stk. 7, at udstede en bekendtgørelse, der bl.a. indeholder regler om indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets risikovurdering. Handlingen, der resulterer i anvendelse af tvangsmidler, vil bestå i, at en virksomhed eller person ikke foretager indberetning i overensstemmelse med de regler, som er fastsat af Finanstilsynet i henhold til § 49, stk. 7.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 62, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 62, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som operatøren ellers selv ville udføre, til en leverandør. Det kan eksempelvis være outsourcing af overvågningen af, at det regulerede markeds medlemmer overholder det regulerede markeds regler, jf. § 80 i lov om kapitalmarkeder, eller outsourcing af selve driften af det regulerede markeds handelssystemer.

Outsourcingreglerne har til formål at sikre, at outsourcingvirksomheden fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos outsourcingleverandøren, samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal outsourcingvirksomheden derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at outsourcingvirksomheden har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje, om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leve-

randør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale, der på tidspunktet for dens indgåelse forventes at strække sig over en periode af en vis varighed. Det kan bl.a. indgå i vurderingen, om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke tidligere har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Det foreslås, at der i § 62, stk. 1, indsættes et 2. pkt., hvorefter en operatør af et reguleret marked, som driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) ligeledes omfattes af bestemmelsens 1. pkt.

En operatør af et reguleret marked kan også opnå særskilt tilladelse til at drive en MHF eller OHF. Den foreslåede ændring vil derfor betyde, at reglerne om outsourcing også vil finde anvendelse på en operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive en MHF eller en OHF, i tilfælde af at operatøren vælger at outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet i forbindelse med driften af enten MHF'en eller OHF'en.

Den 1. juli 2020 trådte bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v. i kraft. Den finder bl.a. anvendelse på operatører af regulerede markeder, når disse gør brug af outsourcing. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. bestemmelser, der fastsætter krav til ledelse og styring af outsourcing, krav ved videreoutsourcing, krav til outsourcingkontrakten og dokumentationskrav.

Til nr. 2 (§ 253 a i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 253 a i lov om kapitalmarkeder, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i Rådets og Parlamentets forordning (EU) nr. 1011/2016 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen), straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Som følge af de ændringer i benchmarkforordningen, der følger af forordning 2019/2089/EU af 27. november 2019 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen), fremgår det af artikel

42, stk. 1, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder tillige skal have beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af artikel 19 a-19 c i benchmarkforordningen, samt i tilfælde af manglende samarbejde eller indvilligelse i en undersøgelse, kontrol eller anmodning om oplysninger, jf. artikel 41 i benchmarkforordningen.

Det følger af artikel 42, stk. 3, 2. pkt., i benchmarkforordningen, at medlemslandene kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner som fastsat i bestemmelsens stk. 1 for overtrædelser omhandlet i stk. 1, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til national ret.

Det foreslås, at der i § 253 a indsættes en henvisning til artikel 19 a-19 c i benchmarkforordningen.

Den foreslåede ændring vil indebære, at overtrædelse af artikel 19 a-19 c i benchmarkforordningen, kan straffes med bøde. Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række nyindførte forpligtelser, der påhviler administratorer i henhold til benchmarkforordningen.

Med den foreslåede ændring vil der kunne idømmes bøder for overtrædelse af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af benchmarkforordningens artikel 19 a, stk. 2, og artikel 19 c.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 7, i forordning 2089/2019/EU om ændring af benchmarkforordningen for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen).

Administratorer kan både være fysiske og juridiske personer. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud, er de mulige ansvarssubjekter derfor den fysiske eller juridiske person, der som administrator leverer et benchmark.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtræ-

delsens grovhed bør efter § 255, stk. 5, foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Artikel 19 a i benchmarkforordningen, som indført ved ændringsforordningen, fastsætter, at administratorer af EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks skal inddrage og oplyse om en række forhold knyttet til benchmarkets metodologi. Disse administratorer skal bl.a. give oplysninger om kriterierne for fastlæggelse af dekarboniseringsforløbet, indekstporteføljens samlede CO₂-emissioner for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen og angive den formel eller beregning, der anvendes til at fastslå, om emissioner er i overensstemmelse med målene i Parisaftalen, for så vidt angår Paristilpassede EU-benchmarks.

Det følger ligeledes af artikel 19 a i benchmarkforordningen, at Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter til fastsættelse af minimumsstandarder for EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

Artikel 19 b i benchmarkforordningen, som indført ved ændringsforordningen, stiller nærmere kriterier for benchmarkadministratorers udvælgelse, vægtning og udelukkelse af underliggende aktiver for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen.

Det følger af artikel 19 c i benchmarkforordningen, at for så vidt angår Paristilpassede EU-benchmarks tillægges Kommissionen en beføjelse til at vedtage en delegeret retsakt til identificering af de sektorer, der skal udelukkes, fordi de ikke har målbare mål for nedbringelse af CO₂ med konkrete frister, tilpasset målene i Parisaftalen.

Ved Paristilpassede EU-benchmarks forstås benchmarks, som er mærket som Paristilpassede EU-benchmarks. Paristilpassede EU-benchmarks underliggende aktiver skal være sammensat på en sådan måde, at den deraf følgende benchmarkporteføljes CO₂-emissioner er tilpasset målene i Parisaftalen. Hertil kommer, at Paristilpassede EU-benchmarks skal være sammensat i overensstemmelse med nærmere angivne minimumsstandarder, der udarbejdes af Kommissionen. Aktiviteter i forbindelse med disse benchmarks underliggende aktiver må ikke i væsentlig grad skade andre miljømæssige, sociale eller ledelsesmæssige (ESG) mål, jf. artikel 1, nr. 1, i ændringsforordningen, som indfører artikel 3, stk. 1, nr. 23 b, i benchmarkforordningen.

Ved et dekarboniseringsforløb forstås et målbart, videnskabeligt baseret og tidsbundet forløb i retning af tilpasning til målene i Parisaftalen ved en nedbringelse af nærmere angivne typer CO₂-emissioner, jf. artikel 1, nr. 1, i ændringsforordningen, som indfører artikel 3, stk. 1, nr. 23 c, i benchmarkforordningen.

Ved en administrator forstås en juridisk eller fysisk person, der fører kontrol med leveringen af benchmarks, herunder administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarks, indsamler og analyserer inputdataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.15. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en fodnote, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel nyaffattes, så direktiverne og forordningerne i noten til lov om investeringsforeninger m.v. bliver sat i kronologisk rækkefølge.

Der tilføjes ikke nye direktiver eller forordninger med nyaffattelsen. Der er således tale om en ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 2 (§ 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 18, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at vedtægterne eller fondsbestemmelserne i en dansk UCITS kan indeholde bestemmelser om, at den danske UCITS' afdelinger kan opdeles i andelsklasser, og at bestyrelsen kan etablere andelsklasser i en afdeling. I en bestående afdeling i en investeringsforening eller SIKAV skal afdelingens investorer dog først på en generalforsamling have truffet beslutning om, at afdelingen kan opdeles i andelsklasser. Er der tale om en værdipapirfond, er det bestyrelsen for værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der træffer beslutningen. Det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Etablering af andelsklasser giver mulighed for at underopdele afdelinger i investeringsforeninger. Andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer investorer.

§ 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. blev indført i loven af hensyn til styring af administrative systemer i SKAT.

Der er ikke længere tekniske eller administrative årsager i SKAT til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn fremgår, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Det foreslås på den baggrund, at § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. ophæves.

Ophævelsen vil medføre, at der fremadrettet ikke længere vil være krav om, at det skal fremgå i afdelingsnavnet i danske UCITS', at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Til nr. 3 (§ 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række direktiver og forordninger, dog skal Erhvervsstyrelsen påse overholdelsen af § 14 om anmeldelse og registrering i Erhvervsstyrelsen. Endvidere påser Finanstilsynet, at danske UCITS overholder deres vedtægter eller fondsbestemmelser, når vedtægterne eller fondsbestemmelserne er godkendt af Finanstilsynet. Herudover kontrollerer Finanstilsynet, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder

Det foreslås, at der foretages en række redaktionelle ændringer af bestemmelsen, samtidig med at Finanstilsynets udpeges som tilsynsmyndighed af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås i § 161, stk. 1, nr. 1, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b, jf. dog stk. 2.

Det foreslåede nr. 1 medfører, at Finanstilsynet ikke fører tilsyn med spekulationsbestemmelserne i § 60, stk. 1 og 2. Tilsynspligten vedrørende disse bestemmelser påhviler den danske UCITS' revisor.

Opgaverne vedrørende regnskabskontrol af for eksempel investeringsforeninger, hvis andele er optaget til handel på OMX Nasdaq, varetages af Finanstilsynet. Erhvervsstyrelsen varetager regnskabskontrol af selskaber, der er omfattet af årsregnskabsloven

Herudover medfører det foreslåede nr. 1, at Finanstilsynet ikke skal påse overholdelsen af § 63 b, da bestemmelsen retter sig til en kreds af ansatte i investeringsforeninger og SIKAV'er og ikke til selve investeringsforeningen eller SIKAV'en. Der henvises til bemærkningerne til § 63 b, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 277.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i nr. 2, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i nr. 3, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Det foreslåede nr. 3 medfører, at Finanstilsynet som kompetent myndighed skal påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af direktiv 2009/65/EF, og overholdelsen af de retsakter og tekniske standarder, der er udstedt i medfør af direktiv 2009/65/EF, og som er umiddelbart gældende i medlemsstaterne. Tilsynsforpligtelsen følger af artikel 97 i direktiv 2009/65/EF.

Bestemmelsen implementerer artikel 97 af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i nr. 4, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslåede nr. 4 vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering

og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen).

Efter artikel 29 i STS-forordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Efter artikel 30 skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1-5, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til denne forordning.

Bestemmelsen supplerer artikel 29 og til dels artikel 30 i STS-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i nr. 5, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1131/2017 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf.

Forordningen om pengemarkedsforeninger fastsætter en række krav til investeringsinstitutter, der investerer i kortfristede pengemarkedsinstrumenter. Der er bl.a. krav om, hvordan de skal organisere sig, navnepligt, hvilke instrumenter de må investere i, spredningsregler og indberetning af oplysninger om pengemarkedsforeningernes investeringer.

Det foreslåede nr. 5 vil medføre, at Finanstilsynet som en del af sit løbende tilsyn og i forbindelse med inspektioner tillige vil skulle føre tilsyn med, at danske UCITS overholder forordningen om pengemarkedsforeningers regler.

Bestemmelsen supplerer artikel 39 i pengemarkedsforordningen.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i nr. 6, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslåede nr. 6 vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af

kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af cross border-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i *nr. 7*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslåede nr. 7 vil medføre, at Finanstilsynet som kompetent myndighed fører tilsyn med, at PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf overholdes. Finanstilsynet er allerede tilsynsmyndighed for danske UCITS, der omfattes af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder, som er udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen supplerer PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i *nr. 8*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler fastsat i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed efter disclosureforordningen og regler fastsat i medfør heraf.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et investeringsforvaltningsselskab, jf. artikel 2, nr. 1, litra i, i disclosureforordningen. Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et investeringsforvaltningsselskab, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, litra f, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Den foreslåede indsættelse af disclosureforordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Med forslaget til *stk. 2* vil Erhvervsstyrelsen dog påse overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Opgaverne vedrørende regnskabskontrol af f.eks. investeringsforeninger, hvis andele er optaget til handel på den regulerede markedsplads Nasdaq Copenhagen varetages af Finanstilsynet. Erhvervsstyrelsen varetager regnskabskontrol af selskaber, der er omfattet af årsregnskabsloven.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1. Ændringen er alene redaktionel.

Til nr. 4 (§ 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. angiver de virksomheder, der kan anses som part i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. eller regler fastsat i medfør heraf.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af en række yderligere forordninger.

Det foreslås på den baggrund, at der i § 179, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger (pengemarkedsforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af de forordninger, som Finanstilsynet efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3, vil skulle påse overholdelsen af, ligeledes anses som parter i forhold til Finanstilsynet.

Til nr. 5 (§ 189 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af en række yderligere forordninger.

Det foreslås på den baggrund, at der i § 189 indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger (pengemarkedsforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november

2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af de forordninger, som Finanstilsynet efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3, vil skulle påse overholdelsen af, også kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig mod.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at virksomheder, der forvalter en eller flere alternative investeringsfonde, skal have tilladelse af Finanstilsynet, såfremt aktiverne i de alternative investeringsfonde sammenlagt overstiger en værdi svarende til 100 mio. euro eller 500 mio. euro, såfremt virksomheden udelukkende forvalter alternative investeringsfonde, der ikke har gearret sine investeringer, og ingen investorer i fondene har ret til at blive indløst i en periode på minimum 5 år efter datoen for den oprindelige investering i hver af fondene.

Virksomheder skal søge om tilladelse fra Finanstilsynet til at forvalte alternative investeringsfonde i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., såfremt de overstiger tærsklerne i § 6, stk. 1.

Tærskelværdierne i § 6, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., gælder ikke for forvaltere af en eller flere kapitalforeninger, forvaltere af en eller flere investorfradragfonde og selvforvaltende investorfradragfonde, da disse forvaltere altid skal have tilladelse, jf. i § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Ved § 6, nr. 2, i lov nr. 706 af 8. juni 2018 om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love blev AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde sat ind i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. som to nye typer alternative investeringsfonde.

En AIF-SIKAV er en alternativ investeringsfond, som er stiftet efter reglerne i afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. som et selskab med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at selskabet er en alternativ investeringsfond med variabel kapital, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og som har ansvaret for at forvalte AIF-SIKAV'en, jf. § 3, stk. 1, nr. 12, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

En AIF-værdipapirfond er en alternativ investeringsfond, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og hvis fondsbestemmelser angiver, at fonden er en AIF-værdipapirfond, jf. § 3, stk. 1, nr. 13, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde burde rettelig være omfattet af undtagelsen i § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde ind sættes i § 6, stk. 4, så forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde også er omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås, at forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde omfattes af § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., således at tærskelværdierne i § 6, stk. 1, ikke gælder for disse forvaltere, da de altid skal have en tilladelse.

Forslaget vil indebære, at det præciseres, at forvalteren af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at forvalte AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde uanset værdien af aktiverne i AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden. Det svarer til den gældende regel for forvaltere af kapitalforeninger, investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde jf. § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Til nr. 2 (§ 18, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder ikke en bestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde.

Det følger af § 8, stk. 5, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at såfremt en forvalter har tilladelse til at udføre de aktiviteter, som er nævnt i lovens bilag 1, nr. 3, finder § 43, § 71, stk. 3, og § 72 i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse på forvalterens udførelse af disse tjenesteydelser.

§ 43 i lov om finansiel virksomhed indeholder generelle regler om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, herunder en række bemyndigelsesbestemmelser.

I lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 4, fremgår, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringsselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for

ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præ-senterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen finder anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber her i landet, som yder investeringsrådgivning om investeringsprodukter eller porteføljer af investeringsprodukter, rådgivning om puljer, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse om visse skattebegunstigende opsparingsformer i pengeinstitutter samt formidling af information om investeringsprodukter til detailkunder, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen, § 1, stk. 1.

Bekendtgørelsen finder tillige anvendelse på en filial af et udenlandsk pengeinstitut og et fondsmæglerselskab, når filialen yder aktiviteterne nævnt i stk. 1, nr. 1-3, her i landet, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen, § 1, stk. 2.

Bekendtgørelsen finder endvidere anvendelse på tilknyttede agenter, jf. § 9 b i lov om finansiel virksomhed, investeringsrådgivere, jf. § 343 a i lov om finansiel virksomhed, og finansielle rådgivere, jf. § 1, nr. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, i det omfang de yder de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser til detailkunder, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen § 1, stk. 3.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravs bekendtgørelsen.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er ikke reguleret i lov om finansiel virksomhed, men i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Da forvaltere af alternative investeringsfonde ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lov om finansiel virksomhed, kan disse institutter ikke skrives direkte ind i bemyndigelsesbestemmelsen i § 43, stk. 4. Med lovforslaget foreslås derfor en selvstændig bemyndigelsesbestemmelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås at indsætte et *stk. 4* i § 18 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at udøve aktiviteter omfattet af bilag 1, nr. 3, litra b, punkt i.

Forvaltere af alternative investeringsfonde kan få tilladelse af Finanstilsynet til at yde investeringsrådgivning, jf. bilag 1, nr. 3, litra b, punkt i, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Den foreslåede ændring har til formål at styrke investorbekyttelsen, da ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde vil skulle opfylde de kompetencekrav, som følger af kompetencekravsbekendtgørelsen og dennes bilag. Den ansatte hos forvalteren af alternative investeringsfonde vil bl.a. skulle kunne yde forsvarlig rådgivning til detailkunder, herunder have kompetencer inden for relevant lovgivning, investeringsprodukter og økonomisk forståelse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at en forvalters ansatte vil være omfattet af de krav, som fremgår af kompetencekravsbekendtgørelsen, hvis forvalteren har tilladelse til at yde investeringsrådgivning og denne rådgivning ydes over for detailinvestorer.

Lovforslaget medfører ikke, at § 8, stk. 5, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ændres eller ophæves.

Til nr. 3 (§ 155, stk. 1, 6. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. angiver bl.a. de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås, at der i § 155, stk. 1, 6. pkt., indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelsen af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en forvalter af alternative investeringsfonde, en forvalter af en kvalificeret venturekapitalfond, der er registreret i medfør af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, og en

forvalter af en kvalificeret social iværksætterfond, der er registreret i medfør af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, jf. artikel 2, nr. 1, litra e, g og h, i disclosureforordningen.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. en forvalter af alternative investeringsfonde, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, litra e, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Med den foreslåede indsættelse af en henvisning til disclosureforordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Til nr. 4 (§ 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 5, nr. 3, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af en række yderligere forordninger.

Det foreslås på den baggrund, at der i § 189 indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforenin-

ger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Med forslaget vil afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af de ovennævnte forordninger eller regler udstedt i medfør af disse kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig mod.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, at lovens § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, finder anvendelse på danske forsikringsselskaber, filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område og filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelsen i § 3, stk. 6, finder også anvendelse på genforsikringsselskaber, jf. § 1, stk. 5. Bestemmelserne indebærer, at et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler alene må benytte forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings-, genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har en tilladelse fra Finanstilsynet i medfør af lov om forsikringsformidling.

I lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, foreslås det at indsætte en forpligtelse for virksomheder, der ønsker tilladelse fra Finanstilsynet til at drive forsikringsformidlingsvirksomhed som forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, til at indsende sådanne ansøgninger digitalt ved brug af selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk.

Lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, vil indebære, at der i lov om forsikringsformidling vil blive indsat et nyt stk. 4 i § 3,

hvorefter stk. 4-6 bliver til stk. 5-7, samt et nyt stk. 3 i § 4, hvorefter stk. 3-4 bliver stk. 4-5.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 6, nr. 1, at ændre henvisningen i § 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling fra en henvisning til § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, til en henvisning til § 3, stk. 7, og § 4, stk. 5.

Det foreslås samtidig at ændre henvisningen i § 1, stk. 5, i lov om forsikringsformidling fra en henvisning til § 3, stk. 6, til en henvisning til § 3, stk. 7.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 4, i lov om forsikringsformidling)

Virksomheder, der ønsker at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler, skal have en tilladelse fra Finanstilsynet. Finanstilsynet giver efter § 3, stk. 2, i lov om forsikringsformidling tilladelse, når betingelserne i § 3, stk. 2 og 3, er opfyldt, herunder at virksomheden er hjemmehørende i Danmark, har fremlagt dokumentation for ansvarsforsikring eller tilsvarende garanti mod erstatningskrav, en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve, identitet på virksomhedens ejere samt den enkelte ejerandel.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det med lovforslaget, at der i § 3 i lov om forsikringsformidling indsættes et nyt stykke 4.

Det foreslås med indsættelsen af *stk. 4, 1. pkt.*, i lov om forsikringsformidling, at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende forsikrings- og genforsikringsformidlers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomheder til at indsende ansøgninger digitalt via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Retsvirkningerne af det foreslåede vil være, at Finanstilsynet kan afvise ansøgninger, der ikke indsendes gennem den di-

gitale selvbetjeningsløsning, medmindre virksomheden kan anvende undtagelsen i det foreslåede stk. 4, 2. pkt.

Det foreslås med indsættelsen i § 3 af *stk. 4, 2. pkt.*, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.

Selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk er en it-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes elektronisk pr. e-mail ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket, som herefter indsendes digitalt pr. e-mail til Finanstilsynet. Denne undtagelse vil f.eks. være relevant, i tilfælde af at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer, eller hvis det af systemmæssige årsager ikke er muligt at indsende ansøgningen via selvbetjeningsløsningen, fordi omfanget af ansøgning og bilag er for stort til at kunne håndteres i selvbetjeningsløsningen. Endvidere vil undtagelsen kunne anvendes, i tilfælde af at en ekstern rådgiver – advokat eller revisor – som håndterer ansøgningen, ikke har eller kan få adgang til virksomhedens Nem-ID.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling vil der blive stillet krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til nr. 3 (§ 4, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

Efter den gældende bestemmelse i § 4 i lov om forsikringsformidling skal en virksomhed, der udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, registreres i Finanstilsynets register, før virksomheden påbegynder sin virksomhed. En virksomhed kan blive registreret, når virksomheden dokumenterer, at den opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, nr. 1 og 3-6, og stk. 3. Virksomheden skal endvidere indsende oplysninger til brug for Finanstilsynets vurdering af, om den eller de ansatte i virksomheden med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder betingelserne i § 10, stk. 1. Efter § 10, stk. 1, må ansatte i en accessorisk forsikringsformidler ikke være straffet for overtrædelser af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelser indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde. Personen må ikke være under konkurs og skal have et godt omdømme, herunder ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det med lovforslagets § 6, nr. 3, at der i § 4 i lov om forsikringsformidling indsættes et nyt stykke 3.

Det foreslås med indsættelsen af *stk. 3, 1. pkt.*, at en ansøgning om registrering efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. *stk. 2.*

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende accessoriske forsikringsformidlers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomheder til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Retsvirkningerne af det foreslåede vil være, at Finanstilsynet kan afvise ansøgninger, der ikke indsendes gennem den digitale selvbetjeningsløsning, medmindre virksomheden kan anvende undtagelsen i det foreslåede stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås med indsættelsen af *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger sendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket

Selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk er en it-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes elektronisk pr. e-mail ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket. Denne undtagelse vil f.eks. alene være relevant, i tilfælde af at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer, eller hvis det af systemmæssige årsager ikke er muligt at indsende ansøgningen via selvbetjeningsløsningen, fordi omfanget af ansøgning og bilag er for stort til at kunne håndteres i selvbetjeningsløsningen. Endvidere vil undtagelsen kunne anvendes, i tilfælde af at en ekstern rådgiver – advokat eller revisor – som håndterer ansøgningen, ikke har eller kan få adgang til virksomhedens Nem-ID.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virk-

somheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til nr. 4 (§ 12 a i lov om forsikringsformidling)

Det følger af den gældende § 44 i lov om finansiel virksomhed, at det ikke er tilladt i erhvervsmæssigt øjemed her i landet at medvirke til, at forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end danske forsikringsselskaber og udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, samt udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Det er blevet vurderet, at § 44 bør overføres til lov om forsikringsformidling, hvor den mere naturligt hører til, da bestemmelsen vedrører forsikringsformidling.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en § 12 a i lov om forsikringsformidling, hvorefter en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler ikke må medvirke til, at forsikringer for personer bosiddende i Danmark, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end danske forsikringsselskaber, udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, eller udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende § 44 i lov om finansiel virksomhed med enkelte redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse indeholder et forbud mod erhvervsmæssig formidling af danske direkte risici til forsikringsselskaber, der ikke lovligt kan drive virksomhed her i landet.

Bestemmelsen opstiller således et forbud mod, at forsikringsformidlere samt accessoriske forsikringsformidlere medvirker til, at afdækning af direkte danske risici sker hos andre end forsikringsselskaber, som enten har tilladelse fra Finanstilsynet eller har anmeldt til Finanstilsynet, at der drives virksomhed her i landet via EU-reglerne om grænseoverskridende virksomhed.

Det foreslåede *nr. 1* vil indebære, at godkendte forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere vil kunne formidle forsikringer hos danske forsikringsselskaber godkendt af Finanstilsynet.

De foreslåede *nr. 2 og 3* vil indebære, at godkendte forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere endvidere vil kunne formidle forsikringer hos visse udenlandske forsikringsselskaber under nærmere betingelser. Forsikringsformidling hos udenlandske forsikringsselskaber vil således kunne ske hos udenlandske forsikringsselskaber, der enten opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, eller udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

I relation til udenlandske forsikringsselskaber vil forsikringer således alene kunne formidles hos de forsikringsselskaber, som er godkendt til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet EU-land eller i et land, som EU har indgået en aftale med på det finansielle område, og som udøver forsikringsvirksomhed gennem en filial her i Danmark, jf. § 30, stk. 1, eller som tjenesteyder, jf. § 31, stk. 1, eller forsikringsselskaber fra tredjelande, dvs. lande uden for EU- og EØS-samarbejdet, som har opnået en tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med reglerne om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed og er en forbrugerbeskyttelsesregel, der er med til at hindre forsikringstegning via professionelle mellemmand, der optræder ulovligt, og hvor kunden uden viden herom i tvister med forsikringsselskabet kan blive underkastet fremmed ret og værneting.

Til nr. 5 (§ 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Den gældende bestemmelse i § 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling anfører, hvilke regler i øvrig lovgivning Finanstilsynet påser overholdelsen af, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20 juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen).

Det foreslås, at der i § 22, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af forordningen.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for bl.a. finansielle rådgivere.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. en forsikringsformidler, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter (IBIP'er), jf. artikel 2, nr. 11, litra, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Med den foreslåede indsættelse af forordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed i relation til at påse overholdelsen af disclosureforordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Til nr. 6 (§ 36, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 36, stk. 1, at de virksomheder eller personer, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af loven eller regler fastsat i medfør heraf, skal anses som part i forhold til Finanstilsynet.

Det foreslås, at der i § 36, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) eller regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være parter i konkrete sager.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til nr. 7 (§ 37 i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 37, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest fire uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende person eller virksomhed.

Det foreslås, at der i § 37, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den, som afgørelsen retter sig mod.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser angiver bl.a. de regler i øvrig lovgivning, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Af bestemmelsen fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 97, stk. 1, 2. pkt., indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelsen af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør af denne.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for bl.a. finansielle markedsdeltagere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse og en producent af et pensionsprodukt, jf. artikel 2, nr. 1, litra c og d, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'ers) aktiviteter og tilsynet hermed, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Med den foreslåede indsættelse af en henvisning til disclosureforordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Det foreslås desuden, at § 97, stk. 1, 2. pkt., ændres således, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf fremgår med deres fulde titel.

Den foreslåede ændring er af redaktionel karakter.

Til nr. 2 (§ 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser angiver de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for virksomheden i medfør af lov om firmapensionskasser eller regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 104, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af de forordninger, som Finanstilsynet efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, vil skulle påse overholdelsen af, ligeledes anses som parter i forhold til Finanstilsynet.

Finanstilsynet påser efter den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering. Med den foreslåede ændring vil virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af forordningen, ligeledes anses som parter i forhold til Finanstilsynet. Forordningen er ved en fejl ikke indsat i bestemmelsen, i forbindelse med at Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed efter forordningen.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til nr. 3 (§ 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 112, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af forordningerne eller regler udstedt i medfør af forordningerne vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig mod.

Finanstilsynet påser efter den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering. Med den foreslåede ændring vil virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af forordningen, ligeledes kunne påklage afgørelser til Erhvervsankenævnet. Forordningen er ved en fejl ikke indsat i bestemmelsen, i forbindelse med at Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed efter forordningen.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 2, nr. 6, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Efter den gældende bestemmelse i § 2, nr. 6, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere defineres rådgivning som personlige anbefalinger til en forbruger om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter eller boligkreditaftaler.

Det foreslås at nyaffatte § 2, nr. 6, således, at lovens definition af rådgivning herefter vil være: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler eller finansielle produkter. For så vidt angår boligkreditaftaler skal anbefalingerne være uafhængige af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler.

Den foreslåede ændring har – for så vidt angår boligkreditaftaler – til formål at bringe ordlyden af definitionen af rådgivning i overensstemmelse med direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler (herefter forbrugerkreditdirektivet) og bekendtgørelse nr. 1581 af 17. december 2018 om god skik for boligkredit i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

I bekendtgørelse om god skik for boligkredit er rådgivning defineret i § 2, nr. 5. Rådgivning er defineret som personlige anbefalinger til en låntager, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler, og som er uafhængig af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler. Forbrugerkreditdirektivets artikel 4, nr. 21, indeholder en definition af rådgivningstjeneste, som er personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5.

Direktivets definition af rådgivningstjeneste er gennemført i § 2, nr. 5, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Idet en tilsvarende definition af rådgivning ikke følger af loven i dag, vil den foreslåede ændring af definitionsbestemmelsen i lovens § 2, nr. 6, medføre, at direktivets definition også gennemføres i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 7, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Efter § 3 i lov om finansielle rådgivere skal virksomheder, der rådgiver om finansielle produkter, have tilladelse som finansiell rådgiver for at udøve den pågældende virksomhed. På samme måde skal en virksomhed, der yder rådgivning eller formidler boligkreditaftaler til forbrugere, have tilladelse som boligkreditformidler. Endelig skal en virksomhed, der yder investeringsrådgivning, have tilladelse som investeringsrådgiver. Finanstilsynet kan give tilladelse efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, hvis virksomhederne opfylder kriterierne efter § 3, stk. 3, herunder dokumenterer forretningsgange på væsentlige aktivitetsområder. Endvidere skal virksomhedens ledelse opfylde de gældende krav til egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden skal fremvise dokumentation for ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsblanket og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det i § 3, stk. 7, 1. pkt., at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende finansielle rådgiveres, investeringsrådgiveres og boligkreditformidlers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomheder til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Retsvirkningerne af det foreslåede vil være, at Finanstilsynet kan afvise ansøgninger, der ikke indsendes gennem den digitale selvbetjeningsløsning, medmindre virksomheden kan anvende undtagelsen i det foreslåede stk. 7, 2. pkt.

Med § 3, stk. 7, 2. pkt., foreslås det, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger sendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket

Selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk er en it-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes elektronisk pr. e-mail ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket. Denne undtagelse vil f.eks. alene være relevant, i tilfælde af at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer, eller hvis det af systemmæssige årsager ikke er muligt at indsende ansøgningen via selvbetjeningsløsningen, fordi omfanget af ansøgning og bilag er for stort til at kunne håndteres i selvbetjeningsløsningen. Endvidere vil undtagelsen kunne anvendes, i tilfælde af at en ekstern rådgiver – advokat eller revisor – som håndterer ansøgningen, ikke har eller kan få adgang til virksomhedens Nem-ID.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Forbrugslånsvirksomheder skal efter § 3 i lov om forbrugslånsvirksomheder have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed. Finanstilsynet giver tilladelse til virksomheder, der dokumenterer tilstrækkelige forretningsgange for efterlevelse af redelig forretningsskik og god praksis, for kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper. Endvidere skal ledelsen opfylde lovens krav til egnethed og hæderlighed.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender anmeldelsesblanket og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det i § 3, stk. 4, 1. pkt., at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende forbrugslånsvirksomheders ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomhederne til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Retsvirkningerne af det foreslåede vil være, at Finanstilsynet kan afvise ansøgninger, der ikke indsendes gennem den digitale selvbetjeningsløsning, medmindre virksomheden kan anvende undtagelsen i det foreslåede stk. 4, 2. pkt.

Med § 3, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger sendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.

Selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk er en it-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes elektronisk pr. e-mail ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket. Denne undtagelse vil f.eks. alene være relevant, i tilfælde af at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer, eller hvis det af systemmæssige årsager ikke er muligt at indsende ansøgningen via selvbetjeningsløsningen, fordi omfanget af ansøgning og bilag er for stort til at kunne håndteres i selvbetjeningsløsningen. Endvidere vil undtagelsen kunne anvendes, i tilfælde af at en ekstern rådgiver – advokat eller revisor – som håndterer ansøgningen, ikke har eller kan få adgang til virksomhedens Nem-ID.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomscreditselskaber)

Selskaber, der erhvervsmæssigt køber eller sælger pantebrev i fast ejendom skal efter § 3, stk. 1, i lov om ejendomscreditselskaber søge om tilladelse til at udøve den pågældende virksomhed. Efter § 3, stk. 1, nr. 5, skal et selskab, der ansøger om tilladelse til at udøve virksomhed som ejen-

domskreditselskab dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 5.

I lovforslagets § 10, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 4 i § 3. Denne ændring vil medføre, at de gældende stk. 4-6 bliver til stk. 5-7.

Med forslaget ændres henvisningen til stk. 5 i § 3, stk. 1, nr. 5, til stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af ændringen i lovforslagets § 10, nr. 2, hvorefter der indsættes et nyt stk. 3 i § 3.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 4, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber, der erhvervsmæssigt køber eller sælger pantebrev i fast ejendom, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber søge om tilladelse til at udøve den pågældende virksomhed. Finanstilsynet giver tilladelse til selskaber, der drives som et anparts- eller aktieselskab, hvor ledelsen opfylder lovens krav til egnethed og hæderlighed. Endvidere skal den person i selskabet, der er ansvarlig for handel med pantebrev og kreditgivning, opfylde betingelserne i § 5 m.v. Endelig skal ejerne af de kvalificerede andele i selskabet opfylde principperne i §§ 61 og 62 i lov om finansiel virksomhed, ligesom selskabet – hvis der handles med forbrugere – skal oprette en særlig konto, hvor provenu indsættes. Virksomheden skal endvidere have etableret sikkerhed for disse midler.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det i § 3, stk. 4, 1. pkt., at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 vil skulle indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende ejendomskreditselskabers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomhederne til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Retsvirkningerne af det foreslåede vil være, at Finanstilsynet kan afvise ansøgninger, der ikke indsendes gennem den digitale selvbetjeningsløsning, medmindre virksomheden kan anvende undtagelsen i det foreslåede stk. 4, 2. pkt.

Med § 3, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.

Selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk er en it-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes elektronisk pr. e-mail ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket. Denne undtagelse vil f.eks. alene være relevant, i tilfælde af at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer, eller hvis det af systemmæssige årsager ikke er muligt at indsende ansøgningen via selvbetjeningsløsningen, fordi omfanget af ansøgning og bilag er for stort til at kunne håndteres i selvbetjeningsløsningen. Endvidere vil undtagelsen kunne anvendes, i tilfælde af at en ekstern rådgiver – advokat eller revisor – som håndterer ansøgningen, ikke har eller kan få adgang til virksomhedens Nem-ID.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til nr. 3 (§ 12, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 12, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med en række bestemmelser i loven. Det drejer sig bl.a. om § 3, stk. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber årligt skal indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i § 3, stk. 1, nr. 5, til Finanstilsynet.

I lovforslagets § 10, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stykke 4 i § 3. Denne ændring medfører, at de gældende stk. 4-6 bliver til stk. 5-7.

Som følge heraf foreslås det i § 12, stk. 7, at konsekvensrette henvisningen til § 3, stk. 5, så der rettelig henvises til § 3, stk. 6.

Til nr. 4 (§ 22, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 22, at overtrædelse af en række bestemmelser i lov om ejendomskreditselskaber i lov om ejendomskreditselskaber kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det drejer sig bl.a. om § 3, stk. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber årligt skal indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i § 3, stk. 1, nr. 5, til Finanstilsynet.

I lovforslagets § 10, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stykke 4 i § 3. Denne ændring medfører, at de gældende stk. 4-6 bliver til stk. 5-7.

Som følge heraf foreslås det i § 22, *stk. 1*, at konsekvensrette henvisningen til § 3, stk. 5, så der retteligt henvises til § 3, stk. 6.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 16, stk. 2, i lov om Vækstfonden)

Det fremgår af § 16, stk. 2, i lov om Vækstfonden, at Vækstfonden kan optage lån til finansiering af sine aktiviteter, og at det samlede lånebeløb eksklusiv renter til og med 2020 ikke uden godkendelse fra Folketingets Finansudvalg kan overstige 6 mia. kr., mens det samlede lånebeløb eksklusiv renter efter 2020 ikke uden godkendelse fra Folketingets Finansudvalg kan overstige 500 mio. kr.

Det følger af den foreslåede ændring af § 16, *stk. 2*, at Vækstfonden kan optage lån, herunder statsligt genudlån, til finansiering af sine aktiviteter i det omfang, der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.

Denne foreslåede ændring af § 16, *stk. 2*, vil medføre, at Vækstfonden, foruden den eksisterende adgang til at optage lån i markedet, fremover vil få adgang til at finansiere sine aktiviteter ved statsligt genudlån. Ændringen medfører samtidig, at Vækstfonden kun kan optage lån i det omfang, der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil, mens der i lov om Vækstfonden ikke længere fastsættes øvre beløbsgrænser for låneoptaget.

Bestemmelsen foreslås ændret med henblik på at understøtte finansieringen af Vækstfondens aktiviteter. Derved sikres det, at Vækstfonden har adgang til den nødvendige likviditet på de bedst mulige vilkår i det omfang, der foreligger politisk beslutning om at lade Vækstfonden foretage låneoptag. Der er tale om en tidsbegrænset genudlånsadgang.

Det er finansministeren, der formelt forestår optag af genudlån i Nationalbanken, idet finansministeren har ressortansvaret for statens låntagning og gæld i henhold til § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 849 af 22. juni 2010 af lov om bemyndigelse til optagelse af statslån. Den foreslåede ændring af be-

stemmelsen vil medføre, at finansministeren giver Vækstfonden en adgang til statsligt genudlån i det omfang, den bevillingsmæssigt hjemles eksplicit.

De nærmere vilkår for adgangen til genudlån fastsættes ved aftale mellem Vækstfonden, Danmarks Nationalbank, Erhvervsministeriet og Finansministeriet.

Til nr. 2 (§ 16, stk. 3 og 4, i lov om Vækstfonden)

Det fremgår af § 16, stk. 3, i lov om Vækstfonden, at Vækstfonden kan optage statsgaranterede lån til finansiering af syndikeringslån. Det samlede lånebeløb eksklusiv renter kan ikke overstige 125 mio. kr.

Det fremgår af § 16, stk. 4, i lov om Vækstfonden, at Vækstfonden til og med 2030 kan optage lån til finansiering af en accelerationspulje til virksomheder med særligt vækstpotentiale. Det samlede lånebeløb eksklusiv renter kan ikke overstige 500 mio. kr.

Det foreslås, at § 16, *stk. 3 og 4*, ophæves, hvormed lånerammerne for enkeltordningernes syndikeringslån og accelerationspuljen ikke længere fremgår af lov om Vækstfonden.

Med ændringerne skrives opremsningen af enkeltordninger ud af loven. Der tilsigtes i den forbindelse ingen ændringer i Vækstfondens muligheder for at optage lån, men alene at sikre et strømnet lovgrundlag, der ikke forældes, i takt med at ordninger oprettes, justeres og nedlægges.

For syndikeringslån skal dette dels ses i lyset af, at ordningen udløb ved udgangen af 2015. Accelerationspuljen udløber i 2030, og bevillingen er på nuværende tidspunkt ikke hjemlet andetsteds. Der kan imidlertid etableres særskilt bevillingsmæssig hjemmel for denne accelerationspulje, hvormed den omfattes af den foreslåede ændring af § 16, *stk. 2*, hvor det fremgår, at Vækstfonden kan optage lån i det omfang, der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil. Det bemærkes, at nærværende ændringsforslag ikke har til formål at annullere Vækstfondens mulighed for låneoptag under accelerationspuljen, men i stedet at etablere denne ved en særskilt bevillingsmæssig hjemmel ved tekstanmærkning i stedet for i lov om Vækstfonden.

Det bemærkes, at et væsentligt antal enkeltordninger, som administreres af Vækstfonden, ikke er skrevet ind i loven.

Til nr. 3 (§ 16, stk. 6 og 7, i lov om Vækstfonden)

Det fremgår af § 16, stk. 6, i lov om Vækstfonden, at Vækstfonden kan optage lån fra pensionsinstitutterne, som modsvares af tilsvarende tilsagn fra Vækstfonden om indskud af egenkapital til Dansk Vækstkapital.

Det fremgår af § 16, stk. 7, i lov om Vækstfonden, at Vækstfonden kan optage lån fra private investorer, som modsvares af tilsvarende tilsagn fra Vækstfonden om indskud af egenkapital til Dansk Vækstkapital II, inden for en samlet finansieringsramme på maksimalt 3 mia. kr.

Det foreslås, at § 16, stk. 6 og 7, der bliver stk. 4 og 5, ophæves, hvormed adgangen til at optage lån fra pensionsinstitutterne og andre private investorer i forbindelse med Vækstfondens engagement i Dansk Vækstkapital og Dansk Vækstkapital II ikke længere fremgår af lov om Vækstfonden.

Med ændringerne skrives opremsningen af enkeltordninger ud af loven. Der tilsigtes i den forbindelse ingen ændringer i Vækstfondens muligheder for at optage lån, men alene at sikre et strømlinet lovgrundlag, der ikke forældes, i takt med at ordninger oprettes, justeres og nedlægges.

Bevillingerne til Dansk Vækstkapital og Dansk Vækstkapital II er på nuværende tidspunkt ikke hjemlet andetsteds. Der kan imidlertid etableres særskilt bevillingsmæssig hjemmel for disse ordninger, hvormed de omfattes af den foreslåede ændring af § 16, stk. 2, hvor det fremgår, at Vækstfonden kan optage lån i det omfang, der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil. Det bemærkes, at nærværende ændringsforslag ikke har til formål at annullere Vækstfondens mulighed for låneoptag under accelerationspuljen Dansk Vækstkapital og Dansk Vækstkapital II, men i stedet at etablere denne ved en særskilt bevillingsmæssig hjemmel ved tekstanmærkning i stedet for i lov om Vækstfonden.

Til nr. 4 (§ 17, stk. 1, i lov om Vækstfonden)

Det fremgår af § 17, stk. 1, i lov om Vækstfonden, at finansministeren kan lade Vækstfonden optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en samlet ramme på maksimalt 1 mia. kr.

Det følger af den foreslåede ændring af § 17, stk. 1, at Finansministeren, ud over adgangen til at optage lån, herunder statsligt genudlån, jf. § 16, stk. 2, kan lade Vækstfonden optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en ramme på 1 mia. kr.

Med ændringen præciseres afgrænsningen mellem Vækstfondens almindelige adgang til låneoptag og det særlige likviditetsberedskab, der henvises til i § 17, stk. 1. Det præciseres således, at den i bestemmelsen hjemlede adgang for finansministeren til at lade Vækstfonden optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en samlet ramme på maksimalt 1 mia. kr. ligger ud over de lånemuligheder, der henvises til i § 16, stk. 2.

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2021.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 25, træder i kraft den 29. december 2020, da bestemmelsen gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, som træder i kraft den 29. december 2020.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 4, nr. 3-5, § 5, nr. 3-4, § 6, nr. 5-7, og § 7 træder i kraft den 10. marts 2021, da de nævnte bestemmelser er en konsekvens af disclosureforordningen. Disclosureforordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 1, nr. 17, 28-30 og 32, træder i kraft den 19. april 2021, hvor artikel 3a, stk. 5-6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, jf. artikel 2, stk. 2, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, træder i kraft. Det er derfor først fra denne dato relevant at indarbejde forordningens artikel 3a, stk. 5-6, i lov om betalinger.

Til § 13

Lovforslagets § 13 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1-5 og 8-10 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Love på det finansielle område indeholder som udgangspunkt anordningshjemmel for Færøerne. Lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser indeholder imidlertid ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er hjemtaget og dermed reguleres af færøske love. Ændringerne i disse to love i lovforslagets §§ 6 og 7 skal derfor ikke kunne sættes i kraft, da hovedlovene til lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser ikke indeholder anordningshjemmel.

Lovforslagets § 11 skal endvidere ikke kunne sættes i kraft for Færøerne, da lov om Vækstfonden ikke gælder for Færøerne og ikke indeholder anordningshjemmel.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1-10 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Love på det finansielle område indeholder som udgangspunkt anordningshjemmel for Grønland. De love, der med

lovforslagets §§ 1-10 foreslås ændringer i, indeholder sådanne anordningshjemler. På den baggrund foreslås det, at de ændringer, der foreslås i lovforslagets §§ 1-10 skal kunne sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning.

Lovforslagets § 11 skal dog ikke kunne sættes i kraft for Grønland, da lov om Vækstfonden ikke gælder for Grønland og ikke indeholder anordningshjemmel.

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

<i>Gældende formulering</i>		<i>Lovforslaget</i>
		§ 1
		I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 5 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 4 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om betalinger</i>		
<i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, EU-Tidende 2015, nr. 3 L 337, side 35, (2. betalingstjenestedirektiv) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-pengedirektiv).		I <i>fodnoten</i> til lovens titel ændres: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-pengedirektiv)« til: », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-pengedirektiv) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253 (CRD V)«.
§ 5. Loven finder ikke anvendelse på følgende aktiviteter m.v.:		
1-17) ---		
18)	Elektroniske penge på op til 3.000 kr. lagret på et instrument med begrænset anvendelse, hvor der ikke kan ske genopfyldning, og hvor udstederens samlede for-	I § 5, nr. 18, indsættes efter »instrument med begrænset anvendelse«: », jf. nr. 14 eller 15«.

	pligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, jf. dog § 96.	
§ 7. I denne lov forstås ved:		
1-21) ---		
22)	Pengeoverførsel: En betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn.	§ 7, nr. 22, affattes således: »22) Pengeoverførsel: En betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.«
23-41) ---		
§ 9.	Virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 1-7, jf. § 3, stk. 1, skal have tilladelse som betalingsinstitut, jf. dog § 51, eller e-pengeinstitut, jf. dog § 50. En tilladelse kan begrænses til kun at vedrøre en eller flere af de i bilag 1 nævnte betalingstjenester.	I § 9, 1. pkt., ændres »bilag 1, nr. 1-7« til: »bilag 1«, og »eller e-pengeinstitut, jf. dog § 50« ændres til: »e-pengeinstitut, jf. dog § 50, eller udbyder af kontooplysningstjenester, jf. § 60«.
§ 10. ---		
<i>Stk. 2.</i>	En virksomhed, der søger om tilladelse til at udbyde betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, skal ud over at opfylde kravene i stk. 1 have tegnet en ansvarsforsikring eller stille anden tilsvarende garanti til dækning af krav mod virksomheden, jf. §§ 99 og 104-106.	I § 10, stk. 2, indsættes efter »jf. bilag 1, nr. 7«: »», eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8«, og », jf. §§ 99 og 104-106« udgår.
<i>Stk. 3-4.</i> ---		
§ 14.	Finanstilsynet opretter et offentligt register over	

	virksomheder, der har fået be- grænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51,	I § 14, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§§ 50 eller 51«: », og deres agenter«.
		I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt num- mer: »3) virksomheder, der har fået tilladelse som udbydere af kontooplysningstjenester efter § 60, og deres agenter,«.
		Nr. 3-5 bliver herefter nr. 4-6.
3 og 4) ---		
5)	virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.	I § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver nr. 6, ændres »§ 5, nr. 14-17« til: »§ 5, nr. 14-18«.
Stk. 2. ---		
§ 52. Finanstilsynet giver tilladelse efter §§ 50 eller 51, når følgende krav er opfyldt, jf. dog § 53:		
1-3) ---		
		I § 52 indsættes som nr. 4: »4) Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.«
Stk. 2. ---		
§ 60. ---		
Stk. 2-4. ---		
Stk. 5. Finanstilsynet kan undlade at give en til- ladelse i henhold til stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at virksomheden ikke opfylder kravene i denne lov eller regler udstedt i medfør af denne		I § 60, stk. 5, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

lov, hvis oplysningerne i henhold til stk. 2 er ufuldstændige, eller hvis ansvarsforsikringen ikke lever op til kravene i stk. 4 eller reglerne udstedt i medfør af stk. 8.	
Stk. 6. En virksomhed, der har en tilladelse i henhold til stk. 1, skal behandles som et betalingsinstitut. Kapitel 5-7 med undtagelse af §§ 65-67, 72, 83 og 87-90 finder dog ikke anvendelse på betalingsinstitutter, der alene udbyder kontooplysningstjenester.	I § 60, stk. 6, 2. pkt., ændres »Kapitel 5-7« til: »§§ 21-24, § 39 og kapitel 5-7«.
Stk. 7-8. ---	
	Efter § 60 indsættes før overskriften før § 61: »§ 60 a. Senest 3 måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse, jf. § 60, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter Finanstilsynet ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.«
	Efter § 66 indsættes før overskriften før § 67: »§ 66 a. En udbyder af betalingstjenester, der udbyder tjenester til forbrugere, skal stille den folder, som Kommissionen udarbejder i medfør af artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, gratis til rådighed for alle udbyderens brugere på en let tilgængelig måde. Folderen skal fremgå af udbyderens hjemmeside og være tilgængelig på papir hos udbyderens filialer, agenter og, hvor relevant, andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. For personer med handicap skal oplysningerne efter 1. pkt. stilles til rådighed ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.«
§ 123. ---	
Stk. 2. ---	

<p><i>Stk. 3.</i> I tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker ved anvendelse af et betalingsinstrument, kan udbyderne af betalingstjenester og betalingsmodtageren indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsinstrument, i det omfang disse særlige ordninger ikke er omfattet af abonnementsordningen, jf. stk. 4.</p>	<p>I § 123, stk. 3, ændres »abonnementsordningen, jf. stk. 4« til: »regler fastsat af erhvervsministeren efter stk. 4«.</p>
<p><i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at udbyderen for visse typer af betalingsinstrumenter alene kan pålægge betalingsmodtageren at betale et årligt abonnement til dækning af udbyderens omkostninger til driften af betalingssystemet.</p>	<p>§ 123, stk. 4, affattes således:</p> <p>»Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbyderne af visse typer af betalingsinstrumenter kan anvende til at pålægge betalingsmodtageren at betale til dækning af udbyderens omkostninger til driften af betalingssystemet.«</p>
<p><i>Stk. 5.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvorledes prisen for det årlige abonnement i stk. 4 skal beregnes. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for betalingsinstrumenter omfattet af stk. 1.</p>	<p>I § 123, stk. 5, 1. pkt., ændres »prisen for det årlige abonnement i stk. 4« til: »betalingen i prismodeller fastsat efter stk. 4«.</p>
<p><i>Stk. 6.</i> ---</p>	
<p>§ 130. Finanstilsynet påser overholdelsen af loven med undtagelse af § 27 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven, jf. dog §§ 144 og 145. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked.</p>	<p>I § 130, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.</p>
<p>§ 132. ---</p>	

Stk. 2-5. ---		
Stk. 6. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-5 til brug for de i § 136, stk. 5, nr. 17-22, nævnte myndigheder og organer.		I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9, 1. pkt., og stk. 10, der bliver stk. 8, 10, 1. pkt., og stk. 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.
Stk. 7. ---		
§ 136. Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§83-90. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.		I § 136, stk. 1, 1. pkt., udgår », såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90«.
Stk. 2. ---		
		I § 136 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7.« Stk. 3-10 bliver herefter 4-11.
Stk. 3 og 4. ---		
Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:		
1-3) ---		
4)	Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 10.	I § 136, stk. 5, nr. 4, der bliver stk. 6, nr. 4, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.
5 og 6) ---		
7)	En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 9 og 10.	I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.

		I § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres »og 10« til: »og 11«.
8)	Undersøgelseskommissioner ned-sat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 9 og 10.	22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«. 23. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres »og 10« til: »og 11«.
9) ---		
10)	Skifteretten, jf. dog stk. 9, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.	22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.
11 og 12) ---		
13)	Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 9, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, jf. dog stk. 9. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske, under forudsætning af at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.	22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.

14)	Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 9 og 10.	<p>22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.</p> <p>23. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres »og 10« til: »og 11«.</p>
15)	Offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer og varetagelse af det finansielle systems stabilitet.	<p>§ 136, stk. 5, nr. 15, der bliver til stk. 6, nr. 15, affattes således:</p> <p>»15) Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.«</p>
16 og 17) ---		
18)	Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for virksomheder omfattet af denne lov, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af virksomheder omfattet af denne	<p>22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.</p>

	lov, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 9.	
19)	Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver og at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 9.	22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.
20-22) ---		
23)	Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område, under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, jf. dog stk. 9.	22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.
		I § 136, stk. 5, der bliver stk. 6, indsættes som nr. 24-26: »24) Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor. 25) Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser. 26) Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.«
Stk. 6. Alle, der i henhold til stk. 4 og 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er		I § 136, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6«.

med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.	
<p><i>Stk. 7.</i> Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 5, nr. 22, kan uanset tavshedspligten som nævnt i stk. 6 udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.</p>	<p>18. I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9, 1. pkt., og stk. 10, der bliver stk. 8, 10, 1. pkt., og stk. 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p> <p>I § 136, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.</p>
<p><i>Stk. 8.</i> ---</p>	
<p><i>Stk. 9.</i> Videregivelse efter stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 17-20 og 23, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 5, nr. 14 og 20, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videreendt til, med angivelse af de sagkyndiges be- føjelser.</p>	<p>18. I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9, 1. pkt., og stk. 10, der bliver stk. 8, 10, 1. pkt., og stk. 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p>
<p><i>Stk. 10.</i> Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 5, nr. 4, 7, 8 og 14, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i det medlemsland, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget enten fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger eller Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og organer etableret under disse samt i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, artikel 15 i</p>	<p>18. I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9, 1. pkt., og stk. 10, der bliver stk. 8, 10, 1. pkt., og stk. 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p>

<p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, artikel 31, 35 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) eller fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov, eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, eller hvor oplysninger er tilvejebragt ved kontrolbesøg eller undersøgelse efter § 131, stk. 4.</p>	
<p>§ 137. ---</p>	
<p>Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 136, stk. 5.</p>	<p>18. I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9, 1. pkt., og stk. 10, der bliver stk. 8, 10, 1. pkt., og stk. 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p>
<p>Stk. 3. ---</p>	
<p>§ 138. Reaktionen givet efter denne lovs § 130, stk. 2, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed omfattet af denne lov skal offentliggøres med angivelse af navnet på virksomheden, jf. dog stk. 3. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse</p>	<p>I § 138, stk. 1, 8. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.</p>

påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af virksomhedens eventuelle hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Kommentarerer virksomheden på reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 130, stk. 2, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 3. Indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentlig-

gøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.	
<i>Stk. 2-6. ---</i>	
<p>§ 139. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra kapitel 2-4. 1. pkt. gælder også for sager vedrørende artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og sager vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro.</p>	<p>I § 139, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.</p>
<i>Stk. 2. ---</i>	
<p>§ 143. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 eller Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>I § 143 ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«, og »Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012« ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012«.</p>
	<p>Efter § 145 indsættes:</p> <p>»§ 145 a. Konkurrencerådet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter denne lov og regler</p>

	<p>udstedt i medfør heraf. Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning. Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er ved administrationen af denne lov og regler udstedt i medfør heraf uafhængige af erhvervsministeren.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Konkurrencerådet kan delegere sin kompetence til at træffe afgørelser efter stk. 1, 2. pkt., til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.</p> <p>§ 145 b. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.«</p>
<p>§ 152. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Overtrædelse af § 21, stk. 1, § 22, § 25, stk. 1 og 2, § 25 a, stk. 1-3, § 26, stk. 1, § 27, stk. 1, 27 a, stk. 1, § 28, § 29, stk. 1, nr. 1, § 36, stk. 1, § 37, stk. 1, 3. pkt., § 38, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 40, § 43, stk. 1 og stk. 7, 4. pkt., og stk. 10, § 44, § 45, stk. 1 og 5 og stk. 8, 4. pkt., § 60, stk. 7, § 61, stk. 1, § 62, stk. 1 og 3, § 63, stk. 1 og 2, § 64, stk. 1, 3 og 4, § 66, stk. 1, § 67, stk. 1-6, §§ 68, 69, 70, 71 og 72, § 75, stk. 3, §§ 76-78 og 80, § 81, stk. 1, § 83, stk. 2, §§ 84, 85, 86, 87, 88 og 89, § 90, stk. 2-4, § 91, stk. 1-4, § 92, stk. 2 og 3, § 94, stk. 1 og 2, § 95, § 96, stk. 1-3, § 101, stk. 1, § 110, stk. 1, § 117, § 118, stk. 1 og 2, § 120, stk. 1, § 121, stk. 2, 1. pkt., § 122, stk. 1 og 2, § 123, stk. 1 og 2, § 124, stk. 2 og 4, § 125, stk. 2-6, § 126, stk. 1, § 127, stk. 1-3, og § 128, stk. 1 og 5, samt artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 3a, stk. 3 og 4, artikel 3b, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, artikel 3-6 og 8-9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskri-</p>	<p>I § 152, <i>stk. 2</i>, ændres »artikel 3a, stk. 3-4« til »artikel 3a, stk. 3-5«.</p>

dende betalinger i euro (SEPA-forordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2015/751/EU om interbankgebyrer for kortbase-rede betalingstransaktioner straffes med bøde.		
Stk. 3-7. ---		
		§ 2
		I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:
§ 1. Denne lov finder anvendelse på følgende virksomheder og personer:		
1-18) ---		
19)	Valutavekslingsvirksomhed, jf. dog stk. 4.	I § 1, stk. 1, nr. 19, ændres »stk. 4« til: »stk. 6«.
20)	Udbydere af spil, jf. dog stk. 5.	§ 1, stk. 1, nr. 20, affattes således: »20) Udbydere af spil, som defineret i lov om spil, jf. dog stk. 7.«
21-24) ---		
Stk. 2-7. ---		
		Efter § 5 indsættes før overskriften før § 6: »§ 5 a. Betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande må ikke indløses i Danmark. Tilsvarende må restværdien i kontanter eller kontanthævning af pengeværdien på sådanne betalingskort ikke indløses i Danmark.«
§ 7. ---		
Stk. 2. Den daglige ledelse i virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til § 8, stk. 2, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3. Personen kan være medlem af virksomhedens daglige ledelse. Personen skal have til-		I § 7, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 8, stk. 2«: »§ 17, stk. 2, nr. 5«.

<p>strækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Personen skal endvidere have et tilstrækkelig godt omdømme og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.</p>	
<p><i>Stk. 3. ---</i></p>	
<p>§ 8. ---</p>	<p>5. I § 8, <i>stk. 4</i>, indsættes efter »og som har en intern revision eller intern audit,«: »samt bestyrelser i andre virksomheder, der er omfattet af § 1, <i>stk. 1</i>, som i henhold til anden lovgivning er underlagt krav om en intern revision eller intern audit,«.</p>
<p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Bestyrelser i virksomheder, som er omfattet af § 1, <i>stk. 1</i>, nr. 1-7, og som har en intern revision eller intern audit, skal sikre, at den interne revision eller interne audit vurderer, hvorvidt virksomhedens politikker, forretningsgange og kontroller, jf. kravene i denne lov og regler udstedt i medfør heraf, er tilrettelagt og fungerer på betryggende vis.</p>	
<p>§ 11. Kundekendskabsprocedurer omfatter følgende:</p>	
<p>1 og 2) ---</p>	
<p>Virksomheden eller personen skal indhente identitetsoplysninger på den eller de reelle ejere og gennemføre rimelige foranstaltninger for at kontrollere den eller de reelle ejeres identitet, således at virksomheden eller personen med sikkerhed ved, hvem den eller de reelle ejere er. Er kunden en juridisk person, herunder fonde, eller en ikke-juridisk person, herunder en trust eller et lignende juridisk arrangement, skal der herunder gennemfø-</p>	<p>I § 11, <i>stk. 1</i>, nr. 3, 4. <i>pkt.</i>, ændres »§ 2, litra a, nr. ii« til: »§ 2, nr. 9, litra a, nr. ii«.</p>

	<p>res rimelige foranstaltninger for at klarlægge den juridiske persons ejer- og kontrolstruktur. Er den reelle ejer en begunstiget af en trusts eller et lignende juridisk arrangements formue, jf. § 2, nr. 9, litra b, nr. iv, eller en fonds eller et lignende juridisk arrangements formue, jf. § 2, nr. 9, litra c, skal virksomheden eller personen træffe de foranstaltninger, der er nævnt i 1. pkt., senest på det tidspunkt, hvor udbetalingen finder sted, eller hvor modtageren udøver sin ret. Identificeres den daglige ledelse som den reelle ejer, skal virksomheden eller personen træffe de nødvendige rimelige foranstaltninger for at kontrollere identiteten af den eller de fysiske personer, der udgør kundens daglige ledelse, jf. § 2, litra a, nr. ii. Virksomheden eller personen skal opbevare oplysninger om de iværksatte foranstaltninger og om eventuelle opståede vanskeligheder under udførelsen af kontrollen.</p>	
4 og 5) ---		
§ 14. ---		
<i>Stk. 2-5.</i> ---		
	<p><i>Stk. 6.</i> <i>Stk. 5</i> finder ikke anvendelse for advokater, når de fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg. De personer og virksomheder, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14-17, er, når de bistår en advokat i de situationer som nævnt i 1. pkt., undtaget fra kravet i stk. 2 i samme omfang som den advokat, de bistår.</p>	<p>7. I § 14, <i>stk. 6, 2. pkt.</i>, ændres »stk. 2« til: »stk. 5«.</p>
<p>§ 25. Virksomheder og personer omfattet af denne lov skal undersøge baggrunden for og formålet med alle transaktioner, der</p>		<p>8. § 25, <i>stk. 1</i>, affattes således:</p>

		»Virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med: Alle transaktioner, der er komplekse, er usædvanligt store, foretages i et usædvanligt mønster, eller ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål. Alle usædvanlige aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.«
1)	er komplekse,	
2)	er usædvanlig store,	
3)	foretages i et usædvanligt mønster eller	
4)	ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.	
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
<p>§ 47. Finanstilsynet påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24 overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.</p>		<p>9. I § 47, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24«: », samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer«.</p>
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
<p>§ 57. Erhvervsstyrelsen påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, overholder denne lov, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grup-</p>		<p>10. I § 57, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22,«: » samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer«.</p>

per, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.	
Stk. 2-3. ---	
	<p>11. I § 57 indsættes som <i>stk. 4-6</i>:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller når virksomheder og personer, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i det pågældende land. Erhvervsstyrelsen kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsat en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Erhvervsstyrelsens medvirken.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.«</p>
§ 64. Advokatrådet påser, at advokater omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, overholder loven og de reg-	12. I § 64. <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 14«: », samt advokater, der er etable-

<p>ler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36</p>	<p>ret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, og som udøver advokatvirksomhed her i landet«</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
	<p>13. I § 64 indsættes som <i>stk. 3-5</i>:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Advokatrådet skal samarbejde med kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Advokatrådet foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land. Advokatrådet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsat en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.«</p>

14. Efter § 64 indsættes før overskriften før § 65:

»§ 64 a. Advokatrådets reaktioner i forbindelse med tilsyn efter § 64, herunder beslutninger om at overdrage en sag til politimæssig efterforskning, skal offentliggøres af advokatrådet på Advokatsamfundets hjemmeside, jf. dog stk. 5. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Offentliggjorte reaktioner forbliver på Advokatsamfundets hjemmeside i 5 år efter offentliggørelse. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Advokatrådets hjemmeside i det nødvendige tidsrum.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1, der omfatter en fysisk persons navn, kan dog alene ske ved personens alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser af § 10, nr. 1, 2, 4 og 5, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3 og 5, § 17, stk. 1 og 2, § 18, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., og § 30.

Stk. 4. Har Advokatrådet overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Advokatrådet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Er dommen ikke endelig, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske, forhold og tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold el.lign., for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår,

offentliggøres ikke. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra en myndighed fra et EU- eller EØS-land, medmindre de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 6. Er offentliggørelse undladt i henhold til stk. 5, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1-4, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Efter 2 år fra datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning skal der dog ikke ske offentliggørelse uanset 1. pkt. Der skal alene ske offentliggørelse, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Stk. 7. I sager, hvor Advokatrådet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald, afsiges frifindelse i Advokatnævnet eller afsiges frifindende dom, skal Advokatrådet efter anmodning fra den fysiske eller juridiske person, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Den fysiske eller juridiske person skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af frifindende afgørelse eller dom til Advokatrådet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet, afgørelse eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Advokatrådet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende afgørelse eller dom, skal Advokatrådet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Advokatrådets hjemmeside.

Stk. 8. Advokatrådet skal efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som er frifundet, offentliggøre resultatet af anken eller genopta-

	<p>gelsen. Den fysiske eller juridiske person skal samtidig med anmodningen om offentliggørelse indsende kopi af dommen i ankesagen eller den genoptagede sag. Er resultatet af anken eller den genoptagede sag et andet end resultatet af dommen offentliggjort i medfør af stk. 4, 1. pkt., kan Advokatrådet beslutte at fjerne dommen fra Advokatrådets hjemmeside.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Advokatnævnets kendelser for overtrædelse af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer skal offentliggøres af Advokatrådet på Advokatsamfundets hjemmeside, når fristen for at indbringe kendelsen for retten er udløbet. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36. Kendelser, som indbringes for retten, offentliggøres, når der er afsagt endelig dom. Bestemmelserne i stk. 2-8 finder tilsvarende anvendelse.«</p>
<p>§ 65. Spillemyndigheden påser, at udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, overholder loven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.</p>	<p>15. I § 65, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, indsættes efter »§ 1, stk. 1, nr. 20,«: »samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer«.</p>
<p><i>Stk. 2-6. ---</i></p>	
<p>§ 78. Overtrædelse af § 55, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 3.-7. pkt., straffes med bøde. Forsætlig eller grov uagtsom overtrædelse af § 5, § 6, stk. 1, 2. pkt., § 6 a, § 7, stk. 1 og 2, § 8, stk. 1-4 og 6, §§ 9 og 10, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, §§ 15 og 16, § 17, stk. 1-4, §§ 18-20, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 22, stk. 2 og 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., stk. 2 og 3, § 25, stk. 1-3, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., § 29, stk. 4 og 6, §§ 30 og 31, § 31 b, stk. 1, § 35, stk. 1, § 35 a, stk. 1, § 36, stk. 1 og 2, § 36 a, § 38, stk. 1, §§</p>	<p>16. I § 78, <i>stk. 1, 2. pkt.</i>, ændres »§ 5« til: »§§ 5 og 5 a«, og efter »§ 31 b, stk. 1« indsættes: », § 32«.</p>

<p>40, 43 og 44, § 45, stk. 2, § 48, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1, § 57, stk. 2, § 58, stk. 1, § 59, stk. 1, og § 65, stk. 2, og artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, samt artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning 2001/1338/EF af 28. juni 2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, som ændret ved forordning 2009/44/EF, jf. Rådets forordning 2001/1339/EF af 28. juni 2001 om udvidelse af virkningerne af forordning 2001/1338/EF om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, til også at omfatte de medlemsstater, der ikke har indført euroen som fælles valuta, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.</p>	
<p><i>Stk. 2-6. ---</i></p>	
<p>§ 79. Med bøde straffes en virksomhed eller en person, der ikke efterkommer et påbud, som er givet i medfør af § 51, § 54, stk. 1, eller §§ 60 eller 66.</p>	<p>17. I § 79 ændres »§ 51« til: »§§ 51-51 b«.</p>
<p>§ 80. Undlader en virksomhed eller en person at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 49, stk. 1 og 5, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, virksomheden eller de for virksomheden ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder.</p>	<p>18. I § 80, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »§ 49, stk. 1 og 5«: », eller efter regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7«.</p>
<p><i>Stk. 2-6. ---</i></p>	
	§ 3
	<p>I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 642 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 62. Operatører af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en akti-</p>	<p>1. I § 62, <i>stk. 1</i>, indsættes som 2. <i>pkt.</i>:</p>

<p>vitet, som operatørerne ellers selv ville udføre, til en leverandør.</p>	<p>»1. pkt. gælder også for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF).«</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
<p>§ 253 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i Rådets og Parlamentets forordning (EU) nr. 1011/2016 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater.</p>	<p>2. I § 253 a indsættes efter »4-16«: », 19 a-19 c«.</p>
	<p>§ 4</p>
	<p>I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 8 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 3 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 8 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 3 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet), Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af be-</p>	<p>1. <i>Fodnoten</i> til lovens titel affattes således:</p> <p>»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af bestemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og</p>

stemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/583/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 1, Kommissionens forordning 2010/584/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositar-funktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/583/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Ti-

<p>2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>	<p>dende 2010, nr. L 176, side 1, Kommissionens forordning 2010/584/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«</p>
<p>§ 18. Vedtægterne eller fondsbestemmelserne i en dansk UCITS kan indeholde bestemmelser om, at den danske UCITS' afdelinger kan opdeles i andelsklasser, og at bestyrelsen kan etablere andelsklasser i en afdeling. I en bestående afdeling i en investeringsforening eller SIKAV skal afdelingens investorer dog først på en generalforsamling have truffet beslutning om, at afdelingen kan opdeles i andelsklasser. Er der tale om en værdipapirfond, er det bestyrelsen for værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der træffer beslutningen. Det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.</p>	<p>2. § 18, stk. 1, 4. pkt., ophæves.</p>
<p>Stk. 2-6. ---</p>	

<p>§ 161. Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf, af loven og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.</p>	<p>3. § 161, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»Finanstilsynet påser overholdelsen af følgende:</p> <p>Loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b, jf. dog stk. 2.</p> <p>Danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne.</p> <p>Regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1131/2017 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og regler fastsat i medfør heraf.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for</p>
--	--

	<p>finansielle tjenesteydelser og regler fastsat i medfør heraf.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.«</p> <p>Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.</p>
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
<p>§ 179. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene den investeringsforening, SIKAV, værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab eller det udenlandske investeringsinstitut, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2 og 3.</p>	<p>4. I § 179, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.</p>
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
<p>§ 189. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>5. I § 189 indsættes efter »i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.</p>

	§ 5
	I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:
§ 6. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> Tærskelværdierne i stk. 1 finder ikke anvendelse for virksomheder, der forvalter en eller flere kapitalforeninger, for virksomheder, der forvalter en eller flere investorfradragsfonde, og for selvforvaltende investorfradragsfonde, idet disse uanset værdien af aktiverne skal have tilladelse af Finanstilsynet til at forvalte alternative investeringsfonde eller til at være en selvforvaltende investorfradragsfond.	1. I § 6, <i>stk. 4</i> , ændres »og for selvforvaltende investorfradragsfonde« til: »for selvforvaltende investorfradragsfonde, AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde«.
<i>Stk. 5 og 6. ---</i>	
§ 18. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
	2. I § 18 indsættes som <i>stk. 4</i> : » <i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte hos en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at udøve aktiviteter omfattet af bilag 1, nr. 3, litra b, punkt i.«
§ 155. Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 27 b. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter udstedt i medfør af §	3. I § 155, <i>stk. 1, 6. pkt.</i> , indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni

<p>131 er overholdt for forvaltere af alternative investeringsfonde, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i revisorloven. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 136. Finanstilsynet påser desuden overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf og regler fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf.</p>	<p>2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.</p>
<p>Stk. 2-6. ---</p>	
<p>§ 189. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>4. I § 189 indsættes efter »i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde,</p>

		Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.
		§ 6
		I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:
		§ 1. ---
		<i>Stk. 2 og 3. ---</i>
	<i>Stk. 4. § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, finder anvendelse på følgende:</i>	1. I § 1, <i>stk. 4</i> , ændres »§ 3, stk. 6, og § 4, stk. 4,« til: »§ 3, stk. 7, og § 4, stk. 5,«, og i <i>stk. 5</i> ændres »§ 3, stk. 6,« til: »§ 3, stk. 7,«.
1)	Danske forsikringsselskaber.	
2)	Filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.	
3)	Filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.	

Stk. 5 og 6. ---	
§ 3. ---	
Stk. 2 og 3. ---	
	<p>2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«</p> <p>Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.</p>
Stk. 4-6. ---	
§ 4. ---	
Stk. 2. ---	
	<p>3. I § 4 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 3. En ansøgning om registrering efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 2. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
Stk. 3 og 4. ---	
	<p>4. Efter § 12 indsættes før overskriften før § 13:</p> <p>»§ 12 a. En forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler må ikke medvirke til,</p>

	<p>at forsikringer for personer bosiddende i Danmark, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end følgende:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Danske forsikringsselskaber. 2) Udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. 3) Udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.«
<p>§ 22. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov bortset fra § 18 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf.</p>	<p>5. I § 22, <i>stk. 1, 2. pkt.</i>, indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
<p>§ 36. Som part i forhold til Finanstilsynet anses virksomheder eller personer omfattet af denne lov, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2.</p>	<p>6. I § 36, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »forskrifter fastsat i medfør af denne lov«: »eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf«.</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
<p>§ 37. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som</p>	<p>7. I § 37 ændres »eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om for-</p>

<p>afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>sikringsdistribution eller i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf«.</p>
	<p>§ 7</p>
	<p>I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 97. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og af de bestemmelser, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 36, stk. 7, og § 45, jf. dog § 111. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf. Erhvervsstyrelsen påser overholdelsen af § 21.</p>	<p>1. I § 97, <i>stk. 1, 2. pkt.</i>, indsættes efter »Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning«: »2017/2402/EU af 12. december 2017«, og efter »ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 104. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene den firmapensionskasse, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2 og 3.</p>	<p>2. I § 104, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov«: »eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.</p>
<p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>	
<p>§ 112. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>3. I § 112, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »i henhold til loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven«: »eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede op-</p>

		lysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.
		§ 8
		I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:
		§ 2. I denne lov forstås ved:
1-5) ---		
6)	Rådgivning: Personlige anbefalinger til en forbruger om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter eller boligkreditaftaler.	1. § 2, nr. 6, affattes således: »6) Rådgivning: Personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler eller finansielle produkter. For så vidt angår boligkreditaftaler skal anbefalingerne være uafhængige af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler.«
7-9) ---		
		2. I § 3 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke: »Stk. 7. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 6. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet

	ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.« Stk. 7 bliver herefter stk. 8.
Stk. 7. ---	
	§ 9
	I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020, foretages følgende ændring:
§ 3. ---	
Stk. 2-3. ---	
	1. I § 3 indsættes som <i>stk. 4</i> : »Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«
	§ 10
	I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 12 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:
§ 3. Finanstilsynet giver efter ansøgning et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, når	
1-4) ---	

5)	et ejendomscreditselskab, der handler med forbrugere, dokumenter, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 5.	1. I § 3, stk. 1, nr. 5, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<p>2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«</p> <p>Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.</p>		
<i>Stk. 4-6. ---</i>		
§ 12. ---		
<i>Stk. 2-6. ---</i>		
<p><i>Stk. 7.</i> Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med denne lov, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5, § 7, stk. 2, § 8, stk. 1, § 8 a og § 11, stk. 1.</p>		
3. I § 12, stk. 7, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.		
<p>§ 22. Overtrædelse af § 2, stk. 1, § 3, stk. 5, § 5 a, stk. 1, § 5 b, stk. 1, § 5 c, stk. 1, og § 15, stk. 2, 1.-5. pkt., og stk. 4, 1.-7. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.</p>		
4. I § 22, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.		
<i>Stk. 2-5. ---</i>		
§ 11		

	I lov nr. 691 af 8. juni 2018 om Vækstfonden foretages følgende ændringer:
§ 16. ---	
<i>Stk. 2.</i> Vækstfonden kan optage lån til finansiering af sine aktiviteter. Det samlede lånebeløb eksklusive renter kan til og med 2020 ikke uden godkendelse fra Folketingets Finansudvalg overstige 6 mia. kr. Det samlede lånebeløb eksklusive renter kan efter 2020 ikke uden godkendelse fra Folketingets Finansudvalg overstige 500 mio. kr.	1. § 16, <i>stk. 2</i> , affattes således. » <i>Stk. 2.</i> Vækstfonden kan optage lån, herunder statsligt genudlån, til finansiering af sine aktiviteter i det omfang, der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.«
<i>Stk. 3.</i> Vækstfonden kan optage statsgaranterede lån til finansiering af syndikeringslån. Det samlede lånebeløb eksklusive renter kan ikke overstige 125 mio. kr.	2. § 16, <i>stk. 3 og 4</i> , ophæves. Stk. 5-7 bliver herefter stk. 3-5.
<i>Stk. 4.</i> Vækstfonden kan til og med 2030 optage lån til finansiering af en accelerationspulje til virksomheder med særligt vækstpotentiale. Det samlede lånebeløb eksklusive renter kan ikke overstige 500 mio. kr.	2. § 16, <i>stk. 3 og 4</i> , ophæves. Stk. 5-7 bliver herefter stk. 3-5.
<i>Stk. 5.</i> ---	
<i>Stk. 6.</i> Vækstfonden kan optage lån fra pensionsinstitutterne, som modsvares af tilsvarende tilsagn fra Vækstfonden om indskud af egenkapital til Dansk Vækstkapital.	3. § 16, <i>stk. 6 og 7</i> , der bliver stk. 4 og 5, ophæves.
<i>Stk. 7.</i> Vækstfonden kan optage lån fra private investorer, som modsvares af tilsvarende tilsagn fra Vækstfonden om indskud af egenkapital til Dansk Vækstkapital II, inden for en samlet finansieringsramme på maksimalt 3 mia. kr.	3. § 16, <i>stk. 6 og 7</i> , der bliver stk. 4 og 5, ophæves.
§ 17. Finansministeren kan lade Vækstfonden optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en samlet ramme på maksimalt 1 mia. kr.	4. § 17, <i>stk. 1</i> , affattes således: »Finansministeren kan, ud over adgangen til at optage lån, herunder statsligt genudlån, jf. § 16, <i>stk. 2</i> , lade Vækstfonden optage genudlån hos Danmarks Nationalbank inden for en ramme på 1 mia. kr.«

<i>Stk. 2-5. ---</i>		

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/843**af 30. maj 2018****om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849⁴⁾ er den vigtigste retsakt i forebyggelsen af, at Unionens finansielle system bruges til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Nævnte direktiv, hvis frist for gennemførelse var den 26. juni 2017, opstiller en effektiv og samlet retlig ramme for medlemsstaternes bekæmpelse af indsamling af midler eller formuegoder til terrorformål med henblik på at identificere, forstå og mindske risiciene vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

(2) Den senere tids terrorangreb har kastet lys over nye tendenser, navnlig hvad angår den måde terrorgrupper finansierer og udfører deres aktioner. Visse moderne teknologitjenester bliver stadig mere populære som alternative finansielle systemer, mens de fortsat falder uden for EU-retten eller undtages fra retlige krav, hvilket muligvis ikke længere kan retfærdiggøres. For at holde trit med de nye tendenser bør der træffes yderligere foranstaltninger til at sikre øget gennemsigtighed i finansielle transaktioner, i selskaber og i andre juridiske enheder samt i truste og juridiske arrangementer, der har strukturer eller funktioner, der ligner truste (»lignende juridiske arrangementer«) med henblik på at forbedre den eksisterende forebyggende ramme og mere effektivt at bekæmpe finansiering af terrorisme. Det er vigtigt at bemærke, at de foranstaltninger, der træffes, bør stå i et rimeligt forhold til risiciene.

(3) De Forenede Nationer (FN), Interpol og Europol har rapporteret om stigende konvergens mellem organiseret kriminalitet og terrorisme. Sammenhængen mellem organiseret kriminalitet og terrorisme og

forbindelserne mellem grupper af kriminelle og terroristgrupper udgør en stigende sikkerhedsrisiko for Unionen. At bekæmpe anvendelsen af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme udgør en integreret del af enhver strategi for imødegåelse af denne trussel.

(4) Selv om der i de seneste år i medlemsstaterne er sket betydelige forbedringer med hensyn til vedtagelsen og gennemførelsen af Den Finansielle Aktionsgruppes (the Financial Action Task Force (FATF)) standarder og med hensyn til tilslutningen til Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udviklings (OECD) arbejde for gennemsigtighed, er det tydeligvis nødvendigt yderligere at øge den overordnede gennemsigtighed på det økonomiske og finansielle område i Unionen. Forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan kun være effektiv, hvis omgivelserne er ugunstige for kriminelle, der søger ly for deres finanser gennem uigennemsigtige strukturer. Unionens finansielle systems integritet er afhængig af gennemsigtigheden af selskaber og andre juridiske enheder og lignende juridiske arrangementer. Dette direktiv har til formål ikke kun at afdække og efterforske hvidvask af penge, men også at forhindre, at det forekommer. Øget gennemsigtighed kan være et effektivt afskrækkende middel.

(5) Samtidig med at målene i direktiv (EU) 2015/849 bør forfølges, og alle ændringer heraf bør være i overensstemmelse med Unionens igangværende indsats inden for bekæmpelse af terrorisme og af finansiering af terrorisme, bør sådanne ændringer samtidig tage behørigt hensyn til den grundlæggende ret til beskyttelse af personoplysninger og til overholdelsen og anvendelsen af proportionalitetsprincippet. I Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget med titlen »Den europæiske dagsorden for sikkerhed« anføres det, at der er behov for at tackle finansiering af terrorisme på en mere effektiv og omfattende måde, og det fremhæves, at infiltrering af de finansielle markeder muliggør finansiering af terrorisme. I Det Europæiske Råds konklusioner af 17.-18. december 2015 understregedes ligeledes behovet for hurtigt at træffe yderligere foranstaltninger mod finansiering af terrorisme inden for alle områder.

(6) Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og til Rådet med titlen »Handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme« understreger behovet for at tilpasse sig nye trusler og for at ændre direktiv (EU) 2015/849 i overensstemmelse hermed.

(7) EU-foranstaltningerne bør også afspejle den udvikling, der sker på internationalt plan, og de forpligtelser, der indgås der, på en korrekt måde. Derfor bør FN's Sikkerhedsråds resolution (UNSCR) 2195 (2014) om trusler mod den internationale fred og sikkerhed og UNSCR 2199 (2015) og 2253 (2015) om trusler mod den internationale fred og sikkerhed som følge af terrorhandlinger tages i betragtning. Disse UNSCR'er vedrører henholdsvis forbindelserne mellem terrorisme og grænseoverskridende organiseret kriminalitet, forhindring af terrorgrupper i at få adgang til internationale finansieringsinstitutter og udvidelse af sanktionsrammen til at omfatte Islamisk Stat i Irak og Levanten.

(8) Udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer (dvs. et lands mønter og sedler, der har status af lovlige betalingsmidler, og elektroniske penge, accepteret som omsætningsmiddel i det udstedende land) samt udbydere af virtuelle tegnebøger er ikke forpligtede i henhold til EU-retten til at identificere mistænkelige aktiviteter. Derfor kan terrorgrupper være i stand til at overføre penge til Unionens finansielle system eller inden for netværk for virtuelle valutaer ved at hemmeligholde overførsler eller drage fordel af en vis anonymitet på sådanne platforme. Det er derfor afgørende at udvide anvendelsesområdet for direktiv (EU) 2015/849, så det også omfatter udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer samt udbydere af virtuelle tegnebøger. Med henblik på at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør de kompetente myndigheder gennem forpligtede enheder være i

stand til at overvåge anvendelsen af virtuelle valutaer. Sådant overvågning vil give en velafbalanceret og forholdsmæssig tilgang, der værner om de tekniske fremskridt og den høje grad af gennemsigtighed, der er opnået inden for alternativ finansiering og socialt iværksætter.

(9) Den anonymitet, som er forbundet med virtuelle valutaer, gør det muligt at misbruge sådanne i kriminelt øjemed. Det vil ikke fuldstændigt løse det problem med anonymitet, som knytter sig til transaktioner i virtuelle valutaer, at inkludere udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer og udbydere af virtuelle tegnebøger, eftersom en stor del af det virtuelle valutamiljø vil forblive anonymt, fordi brugerne også har mulighed for at foretage transaktioner uden om sådanne udbydere. For at imødegå de risici, der er forbundet med anonymitet, bør de nationale finansielle efterretningsenheder (FIU'er) være i stand til at indhente oplysninger, som gør det muligt for dem at forbinde adresser vedrørende virtuelle valutaer med indehaveren af den virtuelle valuta. Desuden bør muligheden for at tillade brugere på frivillig basis at fremsætte en egenerklæring over for udpegede myndigheder undersøges nærmere.

(10) Virtuelle valutaer bør ikke forveksles med elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF⁵⁾, med det bredere begreb »midler« som defineret i artikel 4, nr. 25), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366⁶⁾, eller med pengeværdi lagret i instrumenter, der er undtaget som anført i artikel 3, litra k) og l), i direktiv (EU) 2015/2366, eller med in-game-valutaer, der udelukkende kan anvendes inden for et specifikt spillemiljø. Selv om virtuelle valutaer ofte kan anvendes som et betalingsmiddel, kan de også anvendes til andre formål og finde bredere anvendelser, f.eks. som vekslingsmidler, til investeringsformål, som værdilagingsprodukter eller til brug i onlinekasinot. Formålet med nærværende direktiv er at dække alle anvendelsesmuligheder for virtuelle valutaer.

(11) Lokale valutaer, også kendt som supplerende valutaer, som anvendes i meget begrænsede netværk, f.eks. en by eller region, og af et begrænset antal brugere, bør ikke betragtes som værende virtuelle valutaer.

(12) Forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer højrisikotredjelande, bør begrænses, når der identificeres væsentlige svagheder i ordningen for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i det pågældende tredjeland, medmindre der træffes passende yderligere afhjælpende foranstaltninger eller modforanstaltninger. I forbindelse med sådanne højrisikosager og sådanne forretningsforbindelser eller transaktioner bør medlemsstaterne pålægge forpligtede enheder at gennemføre skærpede kundekendingsprocedurer for at styre og begrænse disse risici. Derfor beslutter den enkelte medlemsstat på nationalt plan, hvilken type skærpede kundekendingsprocedurer, der skal gennemføres med hensyn til højrisikotredjelande. Medlemsstaternes forskellige tilgange skaber svage punkter i forvaltningen af forretningsforbindelser med højrisikotredjelande, som Kommissionen har identificeret. Det er vigtigt at forbedre effektiviteten af den liste over højrisikotredjelande, som Kommissionen har opstillet, ved at sørge for en harmoniseret behandling af de pågældende lande på EU-plan. Denne harmoniserede tilgang bør primært fokusere på skærpede kundekendingsprocedurer, når sådanne foranstaltninger ikke allerede er påkrævet i henhold til national ret. I overensstemmelse med internationale forpligtelser bør medlemsstaterne have mulighed for at kræve, at forpligtede enheder i givet fald træffer yderligere afhjælpende foranstaltninger som supplement til de skærpede kundekendingsprocedurer i overensstemmelse med en risikobaseret tilgang og under hensyntagen til de specifikke omstændigheder i forretningsforhold eller transaktioner. Internationale organisationer og standardsættere med kompetence inden for forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme kan opfordre til, at der anvendes passende modforanstaltninger for at beskytte det internationale finansielle system mod vedvarende og betydelige

risici vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som hidrører fra visse lande. Medlemsstaterne bør endvidere kræve, at forpligtede enheder træffer supplerende afhjælpende foranstaltninger over for højrisikotredjelande, som Kommissionen har identificeret, ved at tage hensyn til opfordringer til at træffe modforanstaltninger og anbefalinger fra eksempelvis FATF og forpligtelser i henhold til internationale aftaler.

(13) I lyset af at de trusler og den sårbarhed, som hvidvask af penge og finansiering af terrorisme medfører, til stadighed ændrer sig, bør Unionen anlægge en integreret tilgang i forbindelse med, om de nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme overholder kravene på EU-plan, ved at tage hensyn til en effektivitetsvurdering af de pågældende nationale ordninger. Med henblik på at overvåge, at EU-kravene indarbejdes korrekt i nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, at disse krav reelt gennemføres, og at det lykkes med disse krav at opnå en effektivt forbyggende ramme, bør Kommissionen basere sin vurdering på de nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, uden at dette bør berøre vurderinger, der gennemføres af internationale organisationer og standardsættere med kompetence inden for forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme, f.eks. FATF eller Ekspertkomitéen for Evaluering af Foranstaltninger til Bekæmpelse af Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorismen.

(14) Generelle forudbetalte kort har lovlige anvendelsesformål og udgør et instrument, der bidrager til social og finansiel inklusion. Anonyme forudbetalte kort er imidlertid lette at anvende til finansiering af terrorangreb og terrorlogistik. Derfor er det afgørende at afskære terrorister fra denne form for finansiering af deres aktioner ved yderligere at sænke de grænser og maksimumbeløb, under hvilke forpligtede enheder har lov at undlade at gennemføre visse kundekendskabsprocedurer i medfør af direktiv (EU) 2015/849. Det er derfor afgørende at sænke de nuværende grænser for generelle anonyme forudbetalte kort og at identificere kunden i forbindelse med fjernbetalingstransaktioner, når transaktionsbeløbet overstiger 50 EUR, samtidig med at der tages behørigt hensyn til forbrugernes behov for at anvende generelle forudbetalte instrumenter og til, at brugen af sådanne instrumenter til at fremme social og finansiel inklusion ikke hindres.

(15) Brugen af anonyme forudbetalte kort udstedt i Unionen er i alt væsentligt begrænset til Unionens område, men det er ikke altid tilfældet med tilsvarende kort udstedt i tredjelande. Derfor er det vigtigt at sikre, at anonyme forudbetalte kort udstedt uden for Unionen kun kan anvendes i Unionen, hvis de kan anses for at opfylde krav svarende til kravene i EU-retten. Denne bestemmelse bør vedtages under fuld overholdelse af Unionens internationale handelsforpligtelser, navnlig bestemmelserne i den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser.

(16) FIU'er spiller en vigtig rolle med hensyn til at identificere terrornetværks finansielle transaktioner, navnlig de grænseoverskridende, og med hensyn til at opdage deres finansielle støtter. Finansielle efterretninger kan være af afgørende betydning for afdækning af aktiviteter, der letter terrorhandlinger og terrororganisationers netværk og systemer. På grund af manglende forskriftsmæssige internationale standarder er der fortsat betydelige forskelle på, hvilke opgaver, kompetencer og beføjelser FIU'er er tillagt. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at sikre en mere effektiv og koordineret tilgang til håndtering af finansielle efterforskninger i forbindelse med terrorisme, herunder efterforskninger der vedrører misbrug af virtuelle valutaer. De nuværende forskelle bør dog ikke påvirke den enkelte FIU's virksomhed, navnlig dens evne til at udarbejde præventive analyser til støtte for alle myndigheder med ansvar for efterretning, efterforskning og retlige anliggender samt internationalt samarbejde. FIU'er bør i forbindelse med udøvelsen af deres opgaver have adgang til oplysninger og være i stand til at udveksle dem uhindret, herun-

der gennem passende samarbejde med retshåndhævende myndigheder. I alle tilfælde af mistanke om kriminalitet, og navnlig i tilfælde, der involverer finansiering af terrorisme, bør informationsstrømmene være direkte, hurtige og uden unødigt forsinkelse. Derfor er det afgørende at øge FIU'ernes effektivitet yderligere ved at bringe klarhed over deres beføjelser og samarbejdet mellem dem.

(17) FIU'er bør fra alle forpligtede enheder kunne indhente alle nødvendige oplysninger af relevans for deres opgaver. Uhindret adgang for dem til oplysninger er afgørende for at sikre, at pengestrømme kan spores behørigt, og at ulovlige netværk og strømme opdages på et tidligt stadium. FIU'ernes behov for at indhente yderligere oplysninger fra forpligtede enheder på grundlag af en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, kan være udløst af en forudgående indberetning til FIU'en af en mistænkelig transaktion, men kan også udløses af andre mekanismer, f.eks. FIU'ens egen undersøgelse, efterretninger fra kompetente myndigheder eller oplysninger fra en anden FIU. FIU'er bør derfor som led i deres opgaver kunne indhente oplysninger fra enhver forpligtet enhed, også uden en forudgående indberetning. Dette omfatter ikke vilkårlige oplysningsanmodninger til de forpligtede enheder inden for rammerne af FIU'ens analyse, men kun anmodninger om oplysninger baseret på tilstrækkeligt veldefinerede betingelser. En FIU bør også kunne indhente sådanne oplysninger på anmodning af en anden FIU i Unionen og kunne udveksle oplysningerne med den anmodende FIU.

(18) Formålet med FIU'en er at indsamle og analysere de oplysninger, den modtager, med henblik på at påvise forbindelser mellem mistænkelige transaktioner og underliggende kriminelle aktiviteter for at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og at videreformidle analyseresultaterne sammen med supplerende oplysninger til de kompetente myndigheder, når der er begrundet mistanke om hvidvask af penge, hertil knyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme. En FIU bør ikke afholde sig fra eller nægte at udveksle oplysninger med en anden FIU, hverken spontant eller efter anmodning, på grundlag af f.eks. manglende identifikation af en tilknyttet underliggende forbrydelse, særlige bestemmelser i national strafferet og forskelle i definitionerne af tilknyttede underliggende forbrydelser eller manglende henvisning til bestemte tilknyttede underliggende forbrydelser. En FIU bør ligeledes give sit forudgående samtykke til en anden FIU til at fremsende oplysningerne til de kompetente myndigheder uanset typen af eventuelle tilknyttede underliggende forbrydelser med henblik på at gøre det muligt at gennemføre formidlingsfunktionen på en effektiv måde. FIU'erne har rapporteret, at de forskelle i de nationale definitioner af visse underliggende forbrydelser, såsom skatteforbrydelser, der ikke er harmoniseret i EU-retten, har ført til vanskeligheder i forbindelse med udvekslingen af oplysninger. Sådanne forskelle bør ikke hindre den gensidige udveksling, formidlingen til kompetente myndigheder og anvendelsen af disse oplysninger som defineret i dette direktiv. FIU'er bør hurtigt, konstruktivt og effektivt sikre det bredest mulige internationale samarbejde med tredjelandes FIU'er i relation til hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme i overensstemmelse med anbefalingerne fra FATF og Egmontprincipperne for udveksling af oplysninger mellem finansielle efterretningsenheder.

(19) Oplysninger af tilsynsmæssig karakter i relation til kredit- og finansieringsinstitutter, såsom oplysninger om bestyrelsesmedlemmers og aktionærers egnethed og hæderlighed, om de interne kontrolmekanismer, om forvaltningen eller compliance- og risikostyringen er ofte en nødvendig forudsætning for at kunne foretage et passende tilsyn vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme med sådanne institutter. Tilsvarende er oplysninger vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme også vigtige for det finansielle tilsyn med sådanne institutter. Derfor bør udvekslingen af fortrolige oplysninger og samarbejde mellem kompetente myndigheder for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der fører tilsyn med kredit- og finansieringsinstitutterne,

og finansielle tilsynsmyndigheder ikke hæmmes af juridisk usikkerhed, der kan opstå som følge af mangel på udtrykkelige bestemmelser på området. En præcisering af den retlige ramme er endnu mere vigtig, da den finansielle tilsynsopgave i en række tilfælde er blevet pålagt myndigheder, der ikke fører tilsyn med bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, såsom Den Europæiske Centralbank (ECB).

(20) Når FIU'er og andre kompetente myndigheders adgang til oplysninger om indehavere af navnlig anonyme bankkonti, betalingskonti og deponeringsbokse forsinkes, vanskeliggør det opdagelsen af overførsler af midler med forbindelse til terrorisme. Nationale data, som muliggør identifikation af bankkonti og betalingskonti og deponeringsbokse tilhørende enkeltpersoner, er fragmenterede, og FIU'er og andre kompetente myndigheder har derfor ikke rettidig adgang til dem. Derfor er det afgørende at oprette centrale automatiske mekanismer, f.eks. et register eller system for dataudtræk, i alle medlemsstater som et effektivt middel til at skaffe rettidig adgang til identitetsoplysninger om bankkonto- og betalingskontohavere og deponeringsbokse, deres mellemmand, og de reelle ejere. Ved anvendelsen af bestemmelserne om adgang er det hensigtsmæssigt at anvende allerede eksisterende mekanismer, forudsat at de nationale FIU'er kan få hurtig og ufiltreret adgang til de oplysninger, de anmoder om. Medlemsstaterne bør overveje at tilføje sådanne mekanismer andre oplysninger, som anses for at være nødvendige og forholdsmæssige, for at sikre en mere effektiv begrænsning af risici vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Der bør sikres fuld fortrolighed med hensyn til anmodninger og de hermed forbundne oplysninger af FIU'er og andre kompetente myndigheder, som ikke er ansvarlige for retsforfølgning.

(21) Af hensyn til privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger bør det minimum af oplysninger, der er nødvendige for at kunne gennemføre efterforskning af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, lagres i centrale automatiske mekanismer for banker og betalingskonti, såsom registre eller systemer for dataudtræk. Det bør være muligt for medlemsstaterne at fastsætte, hvilke data det er hensigtsmæssigt og rimeligt at indsamle, under hensyntagen til de eksisterende systemer og retlige traditioner, der muliggør en meningsfuld identifikation af de reelle ejere. Når medlemsstaterne gennemfører bestemmelser vedrørende disse mekanismer, bør de fastsætte opbevaringsperioder svarende til perioden for opbevaring af den dokumentation og de oplysninger, der er indhentet inden for rammerne af kundekendskabsprocedurer. Det bør være muligt for medlemsstaterne at forlænge opbevaringsperioden ved lov, uden at dette kræver, at der træffes afgørelse herom fra sag til sag. Opbevaringsperioden bør højst kunne forlænges med yderligere fem år. Denne periode bør ikke berøre national ret, som fastsætter andre krav til datalagring, og som tillader, at der træffes afgørelse herom fra sag til sag med henblik på at lette strafferetlige eller administrative procedurer. Adgang til disse mekanismer bør kun gives, i det omfang det er nødvendigt (»need-to-know«).

(22) Præcis identifikation og kontrol af oplysninger om fysiske og juridiske personer er afgørende for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Den seneste teknologiske udvikling inden for digitalisering af transaktioner og betalinger muliggør sikker fjernidentifikation eller elektronisk identifikation. Der bør tages hensyn til disse identifikationsmidler, jf. Europa-Parlaments og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014⁷⁾, særlig med hensyn til anmeldte elektroniske identifikationsordninger og måder, hvorpå der sikres grænseoverskridende retlig anerkendelse, og som indeholder værktøjer på højt niveau samt fastsætter benchmarks, som identifikationsmetoderne på nationalt plan kan kontrolleres i forhold til. Derudover kan der tages højde for andre sikre fjernidentifikationsprocesser eller elektroniske identifikationsprocesser, som er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret på nationalt plan af den kompetente nationale myndighed. Hvor det er relevant, bør der ligeledes i identifikationsprocessen tages højde for an-

erkendelsen af elektroniske dokumenter og tillidstjenester som fastsat i forordning (EU) nr. 910/2014. Der bør tages hensyn til princippet om teknologineutralitet ved anvendelsen af dette direktiv.

(23) Med henblik på at identificere politisk udsatte personer i Unionen bør medlemsstaterne udarbejde lister, som angiver de specifikke funktioner, der i henhold til nationale love og administrative bestemmelser udgør højerestående offentlige hverv. Medlemsstaterne bør anmode hver international organisation, der er akkrediteret på deres område, om at udarbejde og ajourføre en liste over højerestående offentlige hverv inden for den pågældende internationale organisation.

(24) Fremgangsmåden ved kontrol af eksisterende kunder inden for de nuværende rammer er risikobaseret. På grund af den højere risiko for hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og tilknyttede underliggende forbrydelser i forbindelse med visse mellemliggende strukturer gør denne fremgangsmåde det måske ikke muligt at opdage og vurdere risici rettidigt. Derfor er det vigtigt at sikre, at visse klart angivne kategorier af eksisterende kunder også overvåges regelmæssigt.

(25) Medlemsstaterne er på nuværende tidspunkt forpligtede til at sikre, at selskaber og andre juridiske enheder, som er etableret på deres område, indhenter og opbevarer passende, nøjagtige og aktuelle oplysninger om deres reelle ejerskab. Nøjagtige og opdaterede oplysninger om den reelle ejer er af afgørende betydning for at kunne spore kriminelle, som ellers kan skjule deres identitet bag selskabsstrukturer. Det globalt forbundne finansielle system gør det muligt at skjule midler og flytte dem rundt i verden, og den mulighed har personer, der hvidvasker penge eller finansierer terrorisme, og andre kriminelle i stigende grad benyttet sig af.

(26) Det bør afklares, hvilken specifik faktor der afgør, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for overvågningen og registreringen af oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer. På grund af forskelle i medlemsstaternes retssystemer er visse trustere og lignende juridiske arrangementer ikke overvåget eller registreret nogetsteds i Unionen. Oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer bør registreres, hvor forvalterne af trustere og personer, der varetager tilsvarende stillinger i lignende juridiske arrangementer, har hjemsted, eller hvor de har bopæl. Med henblik på at sikre effektiv overvågning og registrering af oplysninger om reelt ejerskab af trustere og lignende juridiske arrangementer er det også nødvendigt, at medlemsstaterne samarbejder med hinanden. En sammenkobling af medlemsstaternes registre over reelle ejere af trustere og lignende juridiske arrangementer vil gøre disse oplysninger tilgængelige, og vil også sikre, at flere registreringer af den samme trust og det samme lignende juridiske arrangement undgås i Unionen.

(27) De regler, der finder anvendelse på trustere og lignende juridiske arrangementer for så vidt angår adgang til oplysninger om deres reelle ejere, bør være sammenlignelige med de tilsvarende regler, der finder anvendelse på selskaber og andre juridiske enheder. På grund af den brede vifte af typer af trustere, som findes i Unionen i dag, sammenholdt med en endnu større variation af lignende juridiske arrangementer, bør afgørelsen om, hvorvidt en trust eller et lignende juridisk arrangement er sammenlignelig med selskaber og andre juridiske enheder eller ej, træffes af medlemsstaterne. Formålet med national ret til gennemførelse af disse bestemmelser bør være at forhindre anvendelsen af trustere eller lignende juridiske arrangementer til hvidvask af penge, finansiering af terrorisme eller tilknyttede underliggende forbrydelser.

(28) Med hensyn til de forskellige karakteristika ved trustere og lignende juridiske arrangementer bør medlemsstaterne være i stand til i henhold til national ret og i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne at fastlægge graden af gennemsigtighed med hensyn til trustere og lignende juridiske arrangementer, der

ikke er sammenlignelige med selskaber og andre juridiske enheder. De dermed forbundne risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan variere afhængigt af de særlige karakteristika ved typen af trusten eller det lignende juridiske arrangement, og forståelsen af disse risici kan udvikle sig over tid, f.eks. som et resultat af de nationale og supranationale risikovurderinger. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at fastsætte bestemmelser om udvidet adgang til oplysninger om reelt ejerskab af truste og lignende juridiske arrangementer, hvis sådan adgang udgør en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning med det legitime mål at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Ved fastsættelsen af graden af gennemsigtighed for så vidt angår oplysninger om det reelle ejerskab af sådanne truste eller lignende juridiske arrangementer bør medlemsstaterne tage behørigt hensyn til beskyttelsen af fysiske personers grundlæggende rettigheder, navnlig retten til privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger. Adgang til oplysninger om det reelle ejerskab af truste og lignende juridiske arrangementer bør gives til enhver person, der kan godtgøre at have en legitim interesse. Adgang bør også gives til enhver person, der indgiver en skriftlig anmodning i relation til en trust eller et lignende juridisk arrangement, der råder over eller har bestemmende indflydelse i ethvert selskab eller enhver anden juridisk enhed etableret uden for Unionen, gennem direkte eller indirekte ejerskab, herunder via beholdninger af ihændeleveraktier eller ved at udøve kontrol på anden vis. Kriterierne og betingelserne for at imødekomme anmodninger om adgang til oplysninger om reelt ejerskab af truste og lignende juridiske arrangementer bør være tilstrækkelig præcise og i overensstemmelse med målene for dette direktiv. Det bør være muligt for medlemsstaterne at afvise en skriftlig anmodning, hvis der er begrundet mistanke om, at den skriftlige anmodning ikke er i overensstemmelse med dette direktivs formål.

(29) Med henblik på at sikre retssikkerhed og lige vilkår er det af afgørende betydning, at det klart fastsættes, hvilke juridiske arrangementer i hele Unionen der som følge af deres funktioner eller struktur bør anses for at svare til truste. De enkelte medlemsstater bør derfor pålægges at identificere de truste, såfremt de er anerkendt efter national ret, og lignende juridiske arrangementer, der kan oprettes i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivningsramme eller sædvane, og som har en struktur eller funktion, der svarer til truste, såsom muligheden for at adskille eller afbryde det juridiske ejerskab fra det reelle ejerskab af aktiver. Medlemsstaterne bør derefter underrette Kommissionen om de forskellige kategorier og beskrivelser af karakteristika samt navnene på, og hvor det er relevant, retsgrundlaget for disse truste og lignende juridiske arrangementer med henblik på offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende, således at det bliver muligt for andre medlemsstater at identificere disse. Der bør tages hensyn til, at truste og lignende juridiske arrangementer kan have forskellige juridiske karakteristika i hele Unionen. Når de særlige karakteristika ved en trust eller et lignende juridisk arrangement med hensyn til struktur eller funktioner er sammenlignelige med de særlige karakteristika ved selskaber og andre juridiske enheder, ville offentlig adgang til oplysninger om reelt ejerskab bidrage til at bekæmpe misbrug af truste og lignende juridiske arrangementer på samme måde, som den offentlige adgang kan bidrage til at forebygge misbrug af selskaber og andre juridiske enheder til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

(30) Offentlig adgang til oplysninger om reelt ejerskab giver civilsamfundet, herunder pressen eller civilsamfundsorganisationer, bedre mulighed for at kontrollere oplysninger, og bidrager til at bevare tilliden til integriteten i forretningstransaktioner og det finansielle system. En sådan adgang kan bidrage til at bekæmpe misbrug af selskaber og andre juridiske enheder og juridiske arrangementer til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, både ved at være til hjælp for efterforskningen og via indvirkningen på ry og omdømme, idet enhver, der overvejer at indgå i transaktioner, kan få kendskab til de reelle ejere. En sådan adgang fremmer også rettidig og effektiv tilgængelighed af oplysninger for finansieringsinstitutter og myndigheder, herunder myndigheder i tredjelande, som er involveret i bekæmpelsen af sådanne lov-

overtrædelser. Adgangen til disse oplysninger ville også bidrage til efterforskninger om hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme.

(31) Investorers og den brede offentligheds tillid til de finansielle markeder afhænger i vid udstrækning af, om der findes præcise regler for offentliggørelse, som skaber gennemsigtighed vedrørende selskabers reelle ejerskab og kontrolstrukturer. Det gælder i særlig grad i selskabsledelsessystemer, som er kendetegnede ved koncentreret ejerskab, f.eks. det, der findes i Unionen. På den ene side kan store investorer med betydelige stemme- og pengestrømsrettigheder virke befordrende for langsigtet vækst og virksomhedens resultater. På den anden side kan reelle ejere, der takket være store stemmeandele har bestemmende indflydelse, have et incitament til at aflede selskabsaktiver og udnytte muligheder for personlig vinding på bekostning af minoritetsinvestorer. Den potentielle øgning af tilliden til de finansielle markeder bør betragtes som en positiv bivirkning og ikke som selve formålet med at øge gennemsigtigheden, som er at skabe et miljø, der er mindre tilbøjeligt til at blive anvendt til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

(32) Investorers og den brede offentligheds tillid til de finansielle markeder afhænger i vid udstrækning af, om der findes præcise regler for offentliggørelse, som skaber gennemsigtighed vedrørende selskabers og andre juridiske enheders samt visse typer af trusters og lignende juridiske arrangementers reelle ejerskab og kontrolstrukturer. Medlemsstaterne bør derfor give adgang til oplysninger om reelt ejerskab på en tilstrækkelig sammenhængende og koordineret måde gennem fastlæggelse af klare regler for offentlig adgang, således at tredjeparter får mulighed for over alt i Unionen at fastslå, hvem der er de reelle ejere af selskaber og andre juridiske enheder samt af visse typer trusters og lignende juridiske arrangementer.

(33) Derfor bør medlemsstaterne sikre adgang til oplysninger om selskaber og andre juridiske enheders reelle ejerskab på en tilstrækkelig sammenhængende og koordineret måde, gennem centrale registre over oplysninger om reelt ejerskab, med opstilling af klare regler for offentlighedens adgang, således at tredjeparter over alt i Unionen er i stand til at fastslå, hvem der er de reelle ejere af selskaber og andre juridiske enheder. Det er afgørende, at der også fastlægges en sammenhængende retlig ramme, der sikrer bedre adgang til oplysninger om det reelle ejerskab af trusters og lignende juridiske arrangementer, når de først er blevet registreret i Unionen. De regler, der finder anvendelse på trusters og lignende juridiske arrangementer for så vidt angår adgangen til oplysninger om deres reelle ejerskab, bør være sammenlignelige med de tilsvarende regler, der finder anvendelse på selskaber og andre juridiske enheder.

(34) Under alle omstændigheder bør der såvel med hensyn til selskaber og andre juridiske enheder som med hensyn til trusters og lignende juridiske arrangementer tilstræbes en rimelig balance, navnlig mellem på den ene side den generelle samfundsinteresse i forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og på den anden side de registreredes grundlæggende rettigheder. De datasæt, der skal gøres offentligt tilgængelige, bør være afgrænsede, klart og udtømmende definerede og af generel art, så den potentielle skade for de reelle ejere minimeres. De oplysninger, der gøres offentligt tilgængelige, bør samtidig ikke adskille sig markant fra de data, som i dag indsamles. Med henblik på at begrænse indgrebet i retten til respekt for privatlivet i almindelighed og til beskyttelse af personoplysninger i særdeleshed bør de pågældende oplysninger primært vedrøre status for de reelle ejere af selskaber og andre juridiske enheder og af trusters og lignende juridiske arrangementer og bør udelukkende vedrøre det økonomiske aktivitetsområde, hvor de reelle ejere er aktive. I tilfælde, hvor den øverste leder alene er blevet udpeget som den reelle ejer ex officio, og ikke som følge af ejerandele eller udøvelse af kontrol ved hjælp af andre midler, bør dette klart fremgå af registrene. Med hensyn til oplysninger om reelle ejere kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at oplysninger om statsborgerskab skal indgå i det centrale register,

navnlig for reelle ejere, der ikke har statsborgerskab i den pågældende medlemsstat. Med henblik på at lette procedurerne, og eftersom langt størstedelen af de reelle ejere vil være statsborgere i den stat, som fører det centrale register, kan medlemsstaterne antage, at den reelle ejer er statsborger i den pågældende stat, medmindre andet er anført.

(35) Den øgede offentlige kontrol vil bidrage til at forebygge misbrug af juridiske enheder og juridiske arrangementer, herunder skatteundgåelse. Derfor er det afgørende, at oplysninger om reelt ejerskab fortsat er tilgængelige gennem de nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet i mindst fem år efter, at grundene til registrering af oplysninger om det reelle ejerskab af trusten eller det lignende juridisk arrangement er ophørt med at eksistere. Medlemsstaterne bør dog ved lov kunne fastsætte bestemmelser om behandling af oplysninger om reelt ejerskab, herunder af personoplysninger, til andre formål, hvis en sådan behandling opfylder et formål i samfundets interesse og udgør en i et demokratisk samfund nødvendig foranstaltning, der står i rimeligt forhold til det legitime mål, der forfølges.

(36) Desuden bør det være muligt for medlemsstaterne med henblik på en velafbalanceret og forholdsmæssig tilgang og for at garantere retten til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger under ekstraordinære omstændigheder at tillade undtagelser fra kravet om offentliggørelse gennem registre af oplysninger om reelt ejerskab og fra retten til adgang til sådanne oplysninger, hvis oplysningerne ville udsætte den reelle ejer for en uforholdsmæssigt stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at kræve onlineregistrering med henblik på at identificere enhver person, der anmoder om oplysninger fra registret, samt betaling af et gebyr for at få adgang til oplysningerne i registret.

(37) Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre indeholdende oplysninger om reelt ejerskab gennem den europæiske centrale platform, som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132⁸⁾, nødvendiggør koordinering af nationale systemer med forskellige tekniske karakteristika. Dette indebærer vedtagelse af tekniske foranstaltninger og specifikationer, der skal tage hensyn til forskelle mellem registrene. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af nærværende direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at behandle sådanne tekniske og operationelle spørgsmål. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁹⁾. Medlemsstaterne bør under alle omstændigheder inddrages i hele systemets funktion gennem en regelmæssig dialog mellem Kommissionen og medlemsstaternes repræsentanter om spørgsmålene vedrørende driften af systemet og videreudviklingen heraf.

(38) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679¹⁰⁾ finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i medfør af dette direktiv. Heraf følger, at fysiske personer, hvis personoplysninger opbevares i nationale registre som reelle ejere, bør oplyses herom. Desuden bør kun personoplysninger, som er ajourførte og vedrører de reelle ejere, gøres tilgængelige, og de pågældende reelle ejere bør oplyses om deres rettigheder i henhold til den gældende retlige EU-databeskyttelsesramme, jf. forordning (EU) 2016/679 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680¹¹⁾, og om de procedurer, der finder anvendelse for udøvelse af disse rettigheder. Medlemsstaterne kan med henblik på at forhindre misbrug af oplysningerne i registrene og for at skabe ligevægt i forhold til reelle ejeres rettigheder desuden finde det hensigtsmæssigt at overveje at stille oplysningerne vedrørende den anmodende person sammen med oplysninger om retsgrundlaget for vedkommendes anmodning til rådighed for den reelle ejer.

(39) I tilfælde af, at indberetninger vedrørende uoverensstemmelser fra FIU'er og kompetente myndigheder ville skade en igangværende efterforskning, bør FIU'erne eller de kompetente myndigheder udskyde indberetningen af uoverensstemmelsen til det øjeblik, hvor årsagerne til den manglende indberetning ophører. FIU'erne og de kompetente myndigheder bør endvidere ikke indberette en eventuel uoverensstemmelse, såfremt en sådan indberetning ville være i strid med en bestemmelse om fortrolighed i national ret eller ville udgøre en overtrædelse af forbuddet mod »tipping off«.

(40) Dette direktiv berører ikke beskyttelsen af personoplysninger, som kompetente myndigheder behandler i henhold til direktiv (EU) 2016/680.

(41) Adgang til oplysninger og definitionen af legitim interesse bør være reguleret af lovgivningen i den medlemsstat, hvor forvalteren af en trust eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, er etableret eller har bopæl. Hvis forvalteren af trusten eller personen med en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement ikke er etableret eller ikke har bopæl i en medlemsstat, bør adgang til oplysninger og definitionen af legitim interesse være reguleret af lovgivningen i den medlemsstat, hvor oplysningerne om det reelle ejerskab af trusten eller af det lignende juridiske arrangement er registreret i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.

(42) Medlemsstaterne bør i national ret fastlægge en definition af legitim interesse, både som et generelt begreb og som et kriterium for at få adgang til oplysninger om reelt ejerskab. Disse definitioner bør navnlig ikke begrænse begrebet legitim interesse til verserende administrative eller juridiske procedurer og bør, hvor det er relevant, gøre det muligt at tage hensyn til det forebyggende arbejde på området for bekæmpelse af hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og tilknyttede underliggende forbrydelser, der gennemføres af NGO'er og undersøgende journalister. Når sammenkoblingen af medlemsstaternes registre over reelle ejere er gennemført, bør der bevilges såvel national som grænseoverskridende adgang til hver medlemsstats register på grundlag af definitionen af legitim interesse i den medlemsstat, hvor oplysningerne om det reelle ejerskab af trusten eller af det lignende juridiske arrangement er registreret i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, i overensstemmelse med en afgørelse truffet af de relevante myndigheder i den pågældende medlemsstat. I forhold til medlemsstaternes registre over reelt ejerskab bør medlemsstaterne også have mulighed for at oprette klagemekanismer mod afgørelser, der bevilger eller nægter adgang til oplysninger om reelt ejerskab. Med henblik på at sikre ensartet og effektiv registrering og udveksling af oplysninger bør medlemsstaterne sikre, at deres myndighed med ansvar for registret over oplysninger om reelt ejerskab af truste og lignende juridiske arrangementer samarbejder med de tilsvarende myndigheder i de øvrige medlemsstater, herunder deler oplysninger vedrørende truste og lignende juridiske arrangementer, der er reguleret af lovgivningen i en medlemsstat og forvaltet i en anden medlemsstat.

(43) Grænseoverskridende korrespondentforbindelser med et respondentinstitut fra et tredjeland er karakteriseret ved deres igangværende, repetitive natur. Det følger heraf, at medlemsstaterne, samtidig med at de kræver, at der vedtages skærpede kundekendskabsprocedurer i denne særlige sammenhæng, bør tage hensyn til, at korrespondentforbindelser ikke omfatter enkeltstående transaktioner eller den blotte udveksling af beskedfunktioner. I erkendelse af, at ikke alle grænseoverskridende tjenesteydelser fra korrespondentbankforbindelser frembyder den samme grad af risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan intensiteten af de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger bestemmes ved at anvende principperne om risikobaseret tilgang og foregriber ikke graden af risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som er forbundet med det finansielle respondentinstitut.

(44) Det er vigtigt at sikre, at forpligtede enheder gennemfører reglerne om bekæmpelse af hvidvask af penge og af finansiering af terrorisme korrekt. I den sammenhæng bør medlemsstaterne styrke den rolle, som spilles af de offentlige myndigheder, der er udpeget som kompetente myndigheder med ansvar for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder FIU'erne, de myndigheder, der har til opgave at efterforske eller retsforfølge hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme og at spore og beslaglægge eller indefryse og konfiskere kriminelle aktiver, myndigheder, der modtager rapporter om grænseoverskridende transport af valuta og ihændehavepapirer, samt myndigheder, der har ansvar for tilsyn eller overvågning med henblik på at sikre forpligtede enheders regeloverholdelse. Medlemsstaterne bør styrke den rolle, der spilles af andre relevante myndigheder, herunder korruptionsbekæmpende myndigheder og skattemyndigheder.

(45) Medlemsstaterne bør sikre et effektivt og uvildigt tilsyn med alle forpligtede enheder, fortrinsvis foretaget af offentlige myndigheder gennem en separat og uafhængig national regulerings- eller tilsynsmyndighed.

(46) Kriminelle flytter uretmæssigt udbytte gennem talrige finansielle mellemmand for at undgå at blive opdaget. Det er derfor vigtigt at sætte finansierings- og kreditinstitutter i stand til ikke kun at udveksle oplysninger mellem koncernmedlemmer, men også med andre kredit- og finansieringsinstitutter, under behørig hensyntagen til de i national ret fastsatte databeskyttelsesregler.

(47) Kompetente myndigheder, der fører tilsyn med forpligtede enheders overholdelse af dette direktiv, bør være i stand til at samarbejde og udveksle fortrolige oplysninger, uanset deres art eller status. Med henblik herpå bør sådanne kompetente myndigheder have et tilstrækkeligt retsgrundlag for udveksling af fortrolige oplysninger og samarbejde mellem de kompetente tilsynsmyndigheder for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og de finansielle tilsynsmyndigheder bør ikke utilsigtet hæmmes af juridisk usikkerhed, der kan skyldes manglen på udtrykkelige bestemmelser på området. Overvågningen af den effektive gennemførelse af koncernpolitik om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør ske i overensstemmelse med de principper og retningslinjer om konsolideret tilsyn, som er fastsat i den relevante europæiske sektorspecifikke lovgivning.

(48) Udveksling af oplysninger og levering af bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder er af afgørende betydning med henblik på dette direktiv. Medlemsstaterne bør følgelig ikke forbyde eller opstille urimelige eller unødigt restriktive betingelser for denne udveksling af oplysninger og levering af bistand.

(49) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹²⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(50) Målet for dette direktiv, nemlig at beskytte det finansielle system ved at forebygge, opdage og efterforske hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da individuelle foranstaltninger vedtaget af medlemsstaterne til beskyttelse af deres finansielle systemer kan være uforenelige med det indre markeds funktion og med retsstatens og Unionens fundamentale retsgrundsætninger, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel

5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(51) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv (chartrets artikel 7), retten til beskyttelse af personoplysninger (chartrets artikel 8) og friheden til at oprette og drive egen virksomhed (chartrets artikel 16).

(52) Ved udarbejdelsen af en rapport, der evaluerer gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen tage behørigt hensyn til overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i chartret.

(53) På grund af behovet for straks at gennemføre foranstaltninger, som er vedtaget med henblik på at styrke Unionens regler for forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og for at opfylde det tilsagn, som medlemsstaterne har givet, om hurtigt at gennemføre direktiv (EU) 2015/849, bør ændringerne af direktiv (EU) 2015/849 gennemføres i national ret senest den 10. januar 2020. Medlemsstaterne bør oprette registre over det reelle ejerskab af selskaber og andre juridiske enheder senest den 10. januar 2020 og for så vidt angår truste og lignende juridiske arrangementer senest den 10. marts 2020. Centrale registre bør sammenkobles gennem den europæiske centrale platform senest den 10. marts 2021. Medlemsstaterne bør oprette centrale automatiske mekanismer, som muliggør identifikation af indehavere af bank- og betalingskonti og deponeringsbokse, senest den 10. september 2020.

(54) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001¹³⁾ og afgav en udtalelse den 2. februar 2017¹⁴⁾.

(55) Direktiv (EU) 2015/849 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv (EU) 2015/849

Direktiv (EU) 2015/849 ændres således:

1) Artikel 2, stk. 1, nr. 3), ændres således:

a) Litra a) affattes således:

»a) revisorer, eksterne regnskabssagkyndige og skatterådgivere, og enhver anden person, der forpligter sig til at yde, enten direkte eller ved hjælp af andre personer, som denne anden person har tilknytning til, materiel hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som vigtigste forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed«

b) Litra d) affattes således:

- »d) ejendomsmæglere, herunder når de optræder som mellemmand i forbindelse med udlejning af fast ejendom, men kun i relation til transaktioner, for hvilke den månedlige leje beløber sig til 10 000 EUR eller derover«
- c) Følgende litraer tilføjes:
- »g) udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer
 - h) udbydere af virtuelle tegnebøger
 - i) personer, som handler med eller formidler handel med kunstværker, herunder når dette foretages af kunstgallerier og auktionshuse, hvor værdien af transaktionen eller af en række indbyrdes forbundne transaktioner beløber sig til 10 000 EUR eller derover
 - j) personer, som opbevarer, handler med eller formidler handel med kunstværker, herunder når dette foretages af freeports, hvor værdien af transaktionen eller af en række indbyrdes forbundne transaktioner beløber sig til 10 000 EUR eller derover.«
- 2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:
- a) I nr. 4) foretages følgende ændringer:
- i) Litra a) affattes således:
 - »a) terrorhandlinger, lovovertrædelser med forbindelse til en terrorgruppe og lovovertrædelser med forbindelse til terroraktiviteter som fastsat i afsnit II og III i direktiv (EU) 2017/541 (*1)

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).«
 - ii) Litra c) affattes således:
 - »c) handlinger udført af kriminelle organisationer som defineret i artikel 1, nr. 1), i Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA (*2)

(*2) Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA af 24. oktober 2008 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet (EUT L 300 af 11.11.2008, s. 42).«
- b) Nr. 6), litra b), affattes således:
- »b) For truste — alle følgende personer:
 - i) stifteren eller stifterne
 - ii) forvalteren eller forvalterne (trustee(s))
 - iii) protektoren eller protektorerne, hvis der findes sådanne
 - iv) begunstigede eller, såfremt de enkeltpersoner, der nyder godt af det juridiske arrangement eller den juridiske enhed, endnu ikke kendes, den gruppe personer, i hvis hovedinteresse det juridiske arrangement eller den juridiske enhed er oprettet eller fungerer
 - v) enhver anden fysisk person, der i sidste ende udøver kontrol over trusten gennem direkte eller indirekte ejerskab eller ved hjælp af andre midler«
- c) Nr. 16) affattes således:
- »16) »elektroniske penge«: elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, bortset fra pengeværdi som omhandlet i nævnte direktivs artikel 1, stk. 4 og 5«
- d) Følgende numre tilføjes:

- »18) »**virtuelle valutaer**«: et digitalt udtryk for værdi, som ikke er udstedt eller garanteret af en centralbank eller en offentlig myndighed, ikke nødvendigvis er bundet til en lovligt oprettet valuta og ikke har samme retlige status som valuta eller penge, men som accepteres af fysiske eller juridiske personer som vekslingsmiddel, og som kan overføres, lagres og handles elektronisk
- 19) »**udbydere af virtuelle tegnebøger**«: en enhed, som leverer tjenester til at beskytte private kryptografiske nøgler på vegne af dens kunder med henblik på at opbevare, lagre og overføre virtuelle valutaer.«
- 3) I artikel 6 foretages følgende ændringer:
- a) Stk. 2, litra b) og c), affattes således:
- »b) de risici, der er forbundet med hver enkelt relevant sektor, herunder, hvor sådanne er til rådighed, estimerer fra Eurostat over, hvor store pengebeløb, der hvidvaskes i hver af disse sektorer
- c) de mest udbredte metoder anvendt af kriminelle til at hvidvaske uretmæssigt udbytte, herunder, hvor oplysninger herom er til rådighed, de metoder, der anvendes ved transaktioner mellem medlemsstater og tredjelande, uafhængigt af om et tredjeland er identificeret som værende et højrisikotredjeland i medfør af artikel 9, stk. 2.«
- b) Stk. 3 affattes således:
- »3. Kommissionen stiller den i stk. 1 omhandlede rapport til rådighed for medlemsstaterne og de forpligtede enheder for at hjælpe dem med at identificere, forstå, styre og begrænse risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og for at gøre det muligt for andre interessenter, herunder de nationale lovgivere, Europa-Parlamentet, de europæiske tilsynsmyndigheder (ESA'erne) og repræsentanter for FIU'er at få bedre indsigt i risiciene. Rapporterne offentliggøres senest seks måneder efter at være blevet gjort tilgængelige for medlemsstaterne, undtagen de dele af rapporterne, der indeholder klassificerede oplysninger.«
- 4) I artikel 7 foretages følgende ændringer:
- a) I stk. 4 tilføjes følgende litraer:
- »f) rapportere om den institutionelle struktur og de overordnede procedurer i deres ordning til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder bl.a. FIU'en, skattemyndigheder og anklagemyndigheder, såvel som de tildelte menneskelige og finansielle ressourcer i det omfang der foreligge oplysninger herom
- g) rapportere om nationale indsatser og ressourcer (arbejdskraft og budget) afsat til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme«
- b) »5. Medlemsstaterne stiller resultaterne af deres risikovurderinger sammen med opdateringerne heraf til rådighed for Kommissionen, ESA'erne og de øvrige medlemsstater. Andre medlemsstater kan give yderligere relevante oplysninger, hvor det er hensigtsmæssigt, til den medlemsstat, der foretager risikovurderingen. Et resumé af vurderingen gøres offentligt tilgængeligt. Dette resumé må ikke indeholde klassificerede oplysninger.«
- 5) I artikel 9 foretages følgende ændringer:
- a) Stk. 2 affattes således:

»2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 64 med henblik på at identificere højrisikotredjelande, idet der tages hensyn til strategiske mangler, navnlig hvad angår følgende områder:

- a) tredjelandets retlige og institutionelle rammer for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, navnlig:
 - i) kriminalisering af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
 - ii) kundekendingsprocedurer
 - iii) krav om opbevaring af registreringer
 - iv) krav om indberetning af mistænkelige transaktioner
 - v) kompetente myndigheders adgang til nøjagtige og rettidige oplysninger om det reelle ejerskab for juridiske personer og juridiske arrangementer
- b) tredjelandets kompetente myndigheders beføjelser og procedurer med henblik på bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder passende effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, såvel som tredjelandets praksis med hensyn til at samarbejde og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne
- c) effektiviteten af tredjelandets ordning for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme med hensyn til at imødegå risiciene for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Kommissionen tager i forbindelse med udarbejdelsen af de delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 2, hvor dette er hensigtsmæssigt, hensyn til relevante evalueringer, vurderinger eller rapporter, der er udarbejdet af internationale organisationer og standardsættere med kompetencer inden for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.«

6) Artikel 10, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne forbyder deres kreditinstitutter og finansieringsinstitutter at have anonyme konti, anonyme bankbøger eller anonyme deponeringsbokse. Medlemsstaterne skal i alle tilfælde kræve, at ejerne af bestående anonyme konti, anonyme bankbøger eller anonyme deponeringsbokse og modtagerne underkastes kundekendingsprocedurer senest den 10. januar 2019 og under alle omstændigheder inden nogen form for anvendelse af kontiene, bankbøgerne eller deponeringsboksene.«

7) I artikel 12 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 ændres således:

i) I første afsnit, affattes litra a) og b) således:

»a) betalingsinstrumentet er ikke genopfyldeligt eller har en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på 150 EUR, som udelukkende kan anvendes i den ene medlemsstat

b) det maksimale elektronisk lagrede beløb overstiger ikke 150 EUR.«

ii) Andet afsnit udgår

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at undtagelsen fastsat i nærværende artikels stk. 1 ikke finder anvendelse i tilfælde af kontantindløsning eller kontanthævning af pengeværdien af elektroniske penge, hvis det indløste beløb overstiger 50 EUR, eller i tilfælde af fjernbe-

talingsstransaktioner som defineret i artikel 4, nr. 6), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*³), hvor det beløb, der betales, overstiger 50 EUR pr. transaktion.

(*³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

c) Følgende stykke indsættes:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, der handler som erhververe, alene accepterer betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis kortene opfylder betingelser svarende til betingelserne i stk. 1 og 2.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at acceptere betalinger foretaget ved brug af anonyme forudbetalte kort på deres område.«

8) Artikel 13, stk. 1, ændres således:

a) Litra a) affattes således:

»a) identifikation af kunden og kontrol af kundens identitet på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger indhentet fra en pålidelig og uafhængig kilde, herunder elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 (*⁴), eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder.

(*⁴) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).«

b) I slutningen af litra b) tilføjes følgende punktum:

»Hvis den reelle ejer identificeres som den øverste leder som omhandlet i artikel 3, stk. 6, litra a), nr. ii), skal de forpligtede enheder træffe de nødvendige rimelige foranstaltninger for at kontrollere identiteten af den fysiske person, der varetager stillingen som den øverste leder, og føre registre over de iværksatte foranstaltninger og over eventuelle opståede vanskeligheder under udførelsen af kontrollen.«

9) I artikel 14 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende punktum:

»Når der etableres en ny forretningsforbindelse med et koncernselskab eller en anden juridisk enhed, eller en trust eller et juridisk arrangement, der har strukturer eller funktioner, der ligner truster, (»lignende juridisk arrangement«), som er genstand for registrering af oplysninger om reelt ejerskab i henhold til artikel 30 eller 31, indhenter de forpligtede enheder et registreringsbevis eller et ekstrakt af oplysningerne i registret.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre kundekendingsprocedurer, ikke blot over for alle nye kunder, men også over for eksisterende kunder på passende tidspunkter på et risikobaseret grundlag, eller når en kundes relevante omstændigheder ændrer sig, eller når den forpligtede enhed i løbet af det relevante kalenderår er

juridisk forpligtet til at kontakte kunden med henblik på at undersøge enhver relevant oplysning vedrørende den eller de reelle ejere, eller hvis den forpligtede enhed har haft en sådan forpligtelse i henhold til Rådets direktiv 2011/16/EU (*5).

(*5) Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT L 64 af 11.3.2011, s. 1).«

10) I artikel 18 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, første afsnit, affattes således:

»Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre skærpede kundekend-skabsprocedurer i de situationer, der er omhandlet i artikel 18a-24, og i andre højrisiko-tilfælde, som medlemsstaterne eller forpligtede enheder har identificeret, med det formål at styre og begrænse de pågældende risici på en passende måde.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder, i det omfang det med rimelighed er muligt, undersøger baggrunden for og formålet med alle transaktioner, der opfylder mindst én af følgende betingelser:

- i) de er komplekse
- ii) de er usædvanligt store
- iii) de foretages i et usædvanligt mønster
- iv) de har intet åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

De forpligtede enheder skal navnlig udvide overvågningen af forretningsforbindelsen, både med hensyn til art og omfang, med det formål at afgøre, om transaktionerne eller aktiviteterne forekommer mistænkelige.«

11) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 18a

1. Ved forretningsforbindelser eller transaktioner, der involverer højrisikotredjelande identificeret i henhold til artikel 9, stk. 2, kræver medlemsstaterne, at forpligtede enheder anvender følgende skærpede kundekendskabsprocedurer:

- a) indhente yderligere oplysninger om kunden og de(n) reelle ejer(e)
- b) indhente yderligere oplysninger om forretningsforbindelsens tilsigtede karakter
- c) indhente oplysninger om midlernes oprindelse og kilden til kundens og den reelle ejers formue
- d) indhente oplysninger om årsagerne til de ønskede eller udførte transaktioner
- e) indhente den øverste ledelses godkendelse ved etablering eller fortsættelse af forretningsforbindelser
- f) gennemføre skærpet overvågning af forretningsforbindelsen ved at øge antallet og hyppigheden af kontroller og ved at udvælge transaktionsmønstre, der kræver nøjere undersøgelse.

Medlemsstaterne kan kræve, at forpligtede enheder, når det er relevant, sikrer, at første betaling foretages gennem en konto i kundens navn i et kreditinstitut, der er underlagt krav om kundekendskabsstandarder, der ikke er mindre omfangsrige end dem, der er fastsat i dette direktiv.

2. Udover de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, og i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser pålægger medlemsstaterne, hvor det er muligt, forpligtede enheder at gennemføre en eller flere supplerende afhjælpende foranstaltninger i forbindelse med fysiske personer eller juridiske enheder, der gennemfører transaktioner, som involverer højrisikotredjelande identificeret i henhold til artikel 9, stk. 2. Disse foranstaltninger skal bestå i en eller flere af følgende:

- a) anvendelse af supplerende elementer af skærpede kundekendingsprocedurer
- b) indførelse af relevante skærpede indberetningsmekanismer eller systematisk indberetning af finansielle transaktioner
- c) begrænsning af forretningsforbindelser eller transaktioner med fysiske personer eller juridiske enheder fra de tredjelande, der er identificeret som højrisikolande i henhold til artikel 9, stk. 2.

3. Udover de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, og i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser anvender medlemsstaterne, hvor det er muligt, en eller flere af følgende foranstaltninger i forhold til højrisikotredjelande identificeret i henhold til artikel 9, stk. 2:

- a) afvise etablering af datterselskaber, filialer eller repræsentationskontorer af forpligtede enheder fra det pågældende land eller på anden måde tage højde for, at den relevante forpligtede enhed er fra et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- b) forbyde forpligtede enheder at etablere filialer eller repræsentationskontorer i det pågældende land eller på anden måde tage højde for, at den pågældende filial eller det pågældende repræsentationskontor ville komme til at ligge i et land, der ikke har tilstrækkelige ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- c) kræve øget tilsyn eller stille øgede krav om ekstern revision for forpligtede enheders filialer og datterselskaber, der er beliggende i det pågældende land
- d) stille skærpede krav til ekstern revision af finansielle koncerner vedrørende alle deres filialer og datterselskaber, der er beliggende i det pågældende land
- e) påbyde kredit- og finansieringsinstitutter at undersøge og ændre eller om nødvendigt bringe korrespondentforbindelser med respondentinstitutter i det pågældende land til ophør.

4. Medlemsstaterne tager i forbindelse med vedtagelsen eller anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3, hvor dette er hensigtsmæssigt, hensyn til relevante evalueringer, vurderinger eller rapporter, der er udarbejdet af internationale organisationer og standardsættere med kompetencer inden for forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme, for så vidt angår de risici, som individuelle tredjelande udgør.

5. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, inden de gennemfører eller anvender de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3.«

12) I artikel 19, affattes indledningen således:

»Ved grænseoverskridende korrespondentforbindelser, der involverer gennemførelse af betalinger med et respondentinstitut fra et tredjeland, pålægger medlemsstaterne ud over de i artikel 13 fastsatte kundekendingsprocedurer deres kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i forbindelse med etablering af en forretningsforbindelse at:«

13) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 20a

1. Hver medlemsstat udarbejder og ajourfører en liste, som angiver de nøjagtige funktioner, der i henhold til nationale love og administrative bestemmelser udgør højerestående offentlige hverv, jf. artikel 3, nr. 9). Medlemsstaterne anmoder en international organisation, der er akkrediteret på deres område, om at udarbejde og ajourføre en liste over højerestående offentlige hverv inden for den pågældende internationale organisation, jf. artikel 3, nr. 9). Disse lister fremsendes til Kommissionen og kan offentliggøres.

2. Kommissionen udarbejder og ajourfører listen over de nøjagtige funktioner, der udgør et højerestående offentligt hverv inden for rammerne af Unionens institutioner og organer. Denne liste skal også omfatte enhver funktion, der kan gives til repræsentanter for tredjelande, og for internationale organisationer, der er godkendt på EU-plan.

3. Kommissionen sammensætter på grundlag af de lister, der er omhandlet i stk. 1 og 2 i denne artikel, én enkelt liste over alle højerestående offentlige hverv, jf. artikel 3, nr. 9). Denne samlede liste offentliggøres.

4. Funktioner, der er opført på den i nærværende artikels stk. 3 omhandlede liste, skal behandles i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i artikel 41, stk. 2.«

14) Artikel 27, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder, som kunden henvises til, træffer passende foranstaltninger til at sikre, at tredjemand omgående efter anmodning fremsender relevante kopier af identifikations- og kontroloplysninger, herunder, hvor det er muligt, data indhentet ved hjælp af elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester som fastsat i forordning (EU) nr. 910/2014, eller enhver sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder.«

15) I artikel 30 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Første afsnit affattes således:

»Medlemsstaterne sikrer, at selskaber og andre juridiske enheder etableret på deres område pålægges at indhente og opbevare passende, nøjagtige og aktuelle oplysninger om deres reelle ejerskab, herunder oplysninger om den reelle ejers rettigheder. Medlemsstaterne sikrer, at overtrædelser af denne artikel er underlagt effektive, forholdsmæssige og afskrækkende foranstaltninger eller sanktioner.«

ii) Følgende afsnit tilføjes:

»Medlemsstaterne kræver, at de reelle ejere af selskaber eller andre juridiske enheder, herunder via aktier, stemmerettigheder, ejerandele, ihændehaveraktier eller ved at udøve kontrol på anden vis, forsyner disse enheder med alle de oplysninger, som er nødvendige for, at selskabet eller den anden juridiske enhed kan opfylde de i første afsnit nævnte krav.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der opbevares i det centrale register som omhandlet i stk. 3 er passende, nøjagtige og aktuelle, og indfører mekanismer med henblik herpå. Sådanne mekanismer skal omfatte krav om, at de forpligtede enheder og, hvor det er relevant og ikke griber unødigt ind i deres funktioner, at de kompetente myndigheder skal indberette eventuelle uoverensstemmelser, som de finder mellem oplysningerne om reelt ejerskab i de centrale registre og de oplysninger om reelt ejerskab, som er tilgængelige for dem. I tilfælde af at der er indberettet uoverensstemmelser sikrer medlemsstaterne, at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at løse uoverensstemmelserne i tide og, såfremt det er hensigtsmæssigt, at der i mellemtiden indføres en specifik henvisning herom i det centrale register.«

c) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne om reelt ejerskab i alle tilfælde er tilgængelige for:

- a) kompetente myndigheder og FIU'er uden nogen begrænsninger
- b) forpligtede enheder inden for rammerne af kundekendingsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II
- c) ethvert medlem af offentligheden.

De personer, der er omhandlet i litra c), skal mindst have adgang til den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år, bopælsland og statsborgerskab, samt art og omfang af den reelle ejers rettigheder.

Medlemsstaterne kan under betingelser, som skal fastsættes i national ret, give adgang til supplerende oplysninger, der tillader identifikation af den reelle ejer. Disse supplerende oplysninger skal som minimum omfatte fødselsdato eller kontaktoplysninger, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.«

d) Følgende stykke indsættes:

»5a. Medlemsstaterne kan vælge at stille oplysningerne i deres nationale registre, jf. stk. 3, til rådighed på betingelse af onlineregistrering og betaling af et gebyr, som ikke må overstige de administrative omkostninger, som er forbundet med at stille oplysningerne til rådighed, herunder omkostninger til vedligeholdelsen og videreudviklingen af registret.«

e) Stk. 6 affattes således:

»6. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og FIU'erne har rettidig og uhindret adgang til alle oplysninger, der opbevares i det centrale register, der er omhandlet i stk. 3, uden at den berørte enhed varsles. Medlemsstaterne giver også forpligtede enheder rettidig adgang, når de gennemfører kundekendingsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II.

De kompetente myndigheder, som får adgang til det centrale register, der er omhandlet i stk. 3, er de offentlige myndigheder, som er udpeget som ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt skattemyndigheder, myndigheder, som fører tilsyn med forpligtede enheder, og myndigheder, som har til opgave at efterforske eller retsforfølge hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og fi-

nansiering af terrorisme samt sporing og beslaglæggelse eller indefrysning og konfiskation af kriminelle aktiver.«

f) Stk. 7 affattes således:

»7. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder og FIU'er rettidigt kan give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, til andre medlemsstaters kompetente myndigheder og FIU'er vederlagsfrit.«

g) Stk. 9 og 10 affattes således:

»9. I ekstraordinære situationer, som fastsættes i national ret, hvor den adgang, der er omhandlet i stk. 5, første afsnit, litra b) og c), ville udsætte den reelle ejer for uforholdsmæssig stor risiko, risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, eller hvis den reelle ejer er mindreårig eller på anden måde juridisk umyndig, kan medlemsstaterne i det enkelte tilfælde indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne undtagelser indrømmes efter en grundig vurdering af situationens ekstraordinære beskaffenhed. Retten til en administrativ fornyet gennemgang af afgørelsen om undtagelse og til en effektiv domstolsprøvelse skal garanteres. En medlemsstat, som har indrømmet undtagelser, offentliggør årlige statistiske data over antallet af indrømmede undtagelser sammen med begrundelserne herfor og indberetter dataene til Kommissionen.

Undtagelser, der indrømmes i medfør af dette stykkes første afsnit, finder ikke anvendelse på kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, eller på de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra b), som er offentligt ansatte.

10. Medlemsstaterne sikrer, at de centrale registre, som er omhandlet i stk. 3, sammenkobles via den europæiske centrale platform, der er oprettet ved artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 (*6). Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre via platformen foretages efter de tekniske specifikationer og procedurer, der er fastsat ved de gennemførelsesretsakter, som Kommissionen har vedtaget i henhold til artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 og til nærværende direktivs artikel 31a.

Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, er tilgængelige gennem det registersammenkoblingssystem, der er oprettet ved artikel 22, stk. 1, i direktiv (EU) 2017/1132, i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning til gennemførelse af nærværende artikels stk. 5, 5a og 6.

De i stk. 1 omhandlede oplysninger skal være tilgængelige gennem de nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet i mindst fem år og højst ti år efter, at selskabet eller den anden juridiske enhed er blevet slettet fra registret. Medlemsstaterne samarbejder indbyrdes og med Kommissionen om at gennemføre de forskellige typer af adgang i henhold til denne artikel.

(*6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).«

16) Artikel 31 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at denne artikel finder anvendelse på truste og andre typer juridiske arrangementer, såsom bl.a. fiducia, visse Treuhand-typer eller fideikommis, når sådanne arrangementer har en struktur og funktion, der svarer til truste. Medlemsstaterne fastlægger de karakteristika, som er bestemmende for, hvornår juridiske arrangementer har en struktur og funktion, der svarer til truste, for så vidt angår sådanne juridiske arrangementer, som er reguleret af deres lovgivning.

Hver medlemsstat stiller krav om, at forvaltere af viljesbestemte truste, der forvaltes i den pågældende medlemsstat, indhenter og opbevarer passende, nøjagtige og ajourførte oplysninger om reelt ejerskab vedrørende trusten. Oplysningerne skal omfatte identiteten af:

- a) stifteren eller stifterne
- b) forvalteren eller forvalterne (trustee(s))
- c) protektoren eller protektorerne (hvis en sådan eller sådanne findes)
- d) de begunstigede eller gruppen af begunstigede
- e) enhver anden fysisk person, som udøver reel kontrol over trusten.

Medlemsstaterne sikrer, at overtrædelser af denne artikel er underlagt effektive, forholdsmæssige og afskrækkende foranstaltninger eller sanktioner.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at forvaltere af truste eller personer, der varetager tilsvarende stillinger i lignende juridiske arrangementer som dem, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, underretter forpligtede enheder om deres status og rettidigt giver de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, når de i deres egenskab af forvaltere eller personer, der varetager tilsvarende stillinger i lignende juridiske arrangementer, etablerer forretningsforbindelser eller udfører lejlighedsvis transaktioner, som overstiger de tærskler, der er fastsat i artikel 11, litra b), c) og d).«

c) Følgende stykke indsættes:

»3a. Den enkelte medlemsstat stiller krav om, at oplysninger om reelt ejerskab af viljesbestemte truste og lignende juridiske arrangementer som omhandlet i stk. 1 skal opbevares i et centralt register over reelle ejere, som oprettes af den medlemsstat, hvor forvalteren af trusten eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, er etableret eller har bopæl.

Hvis etableringsstedet eller bopælen for forvalteren af trusten eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, er uden for Unionen, skal de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, opbevares i et centralt register, som oprettes af den medlemsstat, hvor forvalteren af trusten eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, indgår en forretningsforbindelse eller erhverver fast ejendom i trustens eller det lignende juridiske arrangements navn.

Hvis forvalteren af en trust eller personerne, der varetager tilsvarende stillinger i et lignende juridisk arrangement, er etableret eller har bopæl i forskellige medlemsstater, eller hvis forvalteren af en trust eller personen, der varetager en tilsvarende stilling i et lignende juridisk arrangement, indgår flere forretningsforbindelser i trustens eller det lignende juridiske arrangements navn i forskellige medlemsstater, kan et registreringsbevis eller et ekstrakt af oplysningerne om reelt ejerskab i et register, som føres af en medlemsstat, anses for at være tilstrækkelig til at opfylde registreringsforpligtelsen.«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne om reelt ejerskab af en trust eller et lignende juridisk arrangement i ethvert tilfælde er tilgængelige for:

- a) kompetente myndigheder og FIU'er uden nogen begrænsninger
- b) forpligtede enheder inden for rammerne af kundekendingsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II
- c) enhver fysisk eller juridisk person, der kan godtgøre at have en legitim interesse heri
- d) enhver fysisk eller juridisk person, som indgiver en skriftlig anmodning i relation til en trust eller et lignende juridisk arrangement, der gennem bestemmende indflydelse i ethvert selskab eller lignende juridisk arrangement bortset fra de i artikel 30, stk. 1, omhandlede enheder, gennem direkte eller indirekte ejerskab, herunder via beholdninger af ihændehaveraktier eller ved at udøve kontrol på anden vis.

De oplysninger, som er tilgængelige for fysiske eller juridiske personer, der er omhandlet i første afsnit, litra c) og d), omfatter den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år, bopælsland og statsborgerskab samt art og omfang af den reelle ejers rettigheder.

Medlemsstaterne kan under betingelser, som skal fastsættes i national ret, give adgang til supplerende oplysninger, der tillader identifikation af den reelle ejer. Disse supplerende oplysninger omfatter som minimum fødselsdato eller kontaktoplysninger, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Medlemsstaterne kan give mulighed for en bredere adgang til oplysningerne i registret i overensstemmelse med deres nationale lovgivning.

De kompetente myndigheder, som får adgang til det centrale register, der er omhandlet i stk. 3a, skal være offentlige myndigheder, som er udpeget som ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt skattemyndigheder, myndigheder, som fører tilsyn med forpligtede enheder og myndigheder, som har til opgave at efterforske eller retsforfølge hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme samt sporing og beslaglæggelse eller indefrysning og konfiskation af kriminelle aktiver.«

e) Følgende stykke indsættes:

»4a. Medlemsstaterne kan vælge at stille oplysningerne i deres nationale registre, jf. stk. 3a, til rådighed på betingelse af onlineregistrering og betaling af et gebyr, som ikke må overstige de administrative omkostninger, som er forbundet med at stille oplysningerne til rådighed, herunder omkostninger til vedligeholdelsen og videreudviklingen af registret.«

- f) Stk. 5 affattes således:
 »5. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der opbevares i det centrale register, der er omhandlet i stk. 3a, er passende, nøjagtige og aktuelle, og indfører mekanismer med henblik herpå. Sådanne mekanismer skal omfatte krav om, at de forpligtede enheder og, hvor det er relevant og ikke griber unødigt ind i deres funktioner, at de kompetente myndigheder skal indberette eventuelle uoverensstemmelser, som de finder mellem oplysningerne om reelt ejerskab i de centrale registre og de oplysninger om reelt ejerskab, som er tilgængelige for dem. I tilfælde af, at der er indberettet uoverensstemmelser sikrer medlemsstaterne, at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at løse uoverensstemmelserne i tide og, såfremt det er hensigtsmæssigt, at der i mellemtiden indføres en specifik henvisning herom i det centrale register.«
- g) Stk. 7 affattes således
 »7. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder og FIU'er rettidigt kan give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, til andre medlemsstaters kompetente myndigheder og FIU'er vederlagsfrit.«
- h) Følgende stykke indsættes:
 »7a. I ekstraordinære situationer, som fastsættes i national ret, hvor den adgang, der er omhandlet i stk. 4, første afsnit, litra b), c) og d), ville udsætte den reelle ejer for en uforholdsmæssig stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, eller hvis den reelle ejer er mindreårig eller på anden måde juridisk umyndig, kan medlemsstaterne i det enkelte tilfælde indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne undtagelser indrømmes efter en grundig vurdering af situationens ekstraordinære beskaffenhed. Retten til en administrativ fornyet gennemgang af afgørelsen om undtagelse og til en effektiv domstolsprøvelse skal garanteres. En medlemsstat, som har indrømmet undtagelser, offentliggør årlige statistiske data over antallet af indrømmede undtagelser sammen med begrundelserne herfor og indberetter dataene til Kommissionen.
- Undtagelser, der indrømmes i medfør af første afsnit, finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra b), som er offentligt ansatte.
- Hvis en medlemsstat beslutter at indrømme undtagelse i medfør af første afsnit, må den ikke begrænse kompetente myndigheders og FIU'ers adgang til oplysninger.«
- i) Stk. 8 udgår
- j) Stk. 9 affattes således:
 »9. Medlemsstaterne sikrer, at de centrale registre, som er omhandlet i stk. 3a, sammenkobles via den europæiske centrale platform, der er oprettet ved artikel 22, stk. 1, i direktiv (EU) 2017/1132. Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre via platformen foretages efter de tekniske specifikationer og procedurer, der er fastsat ved de gennemførelsesretsakter, som Kommissionen har vedtaget i henhold til artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 og til nærværende direktivs artikel 31a.

Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, er tilgængelige gennem det registersammenkoblingssystem, der er oprettet ved artikel 22, stk. 2, i direktiv (EU) 2017/1132/EU, i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning til gennemførelse af nærværende artikels stk. 4 og 5.

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at kun de oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, og som er ajourførte og vedrører de reelle ejere, gøres tilgængelige gennem deres nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet, og at adgangen til de pågældende oplysninger er i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.

De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal være tilgængelige gennem de nationale registre og gennem registersammenkoblingssystemet i mindst fem år og højst ti år efter, at grundene til registrering af oplysningerne om det reelle ejerskab, jf. stk. 3a, er ophørt med at eksistere. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen om at gennemføre de forskellige typer adgang i henhold til stk. 4 og 4a.«

k) Følgende stykke tilføjes:

»10. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de forskellige kategorier og beskrivelser af karakteristika samt navnene på og, hvor det er relevant, retsgrundlaget for de i stk. 1 omhandlede truster og lignende juridiske arrangementer senest den 10. juli 2019. Kommissionen offentliggør den samlede liste over sådanne truster og lignende juridiske arrangementer i *Den Europæiske Unions Tidende* senest den 10. september 2019.

Kommissionen forelægger senest den 26. juni 2020 Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af, om alle truster og lignende juridiske arrangementer som omhandlet i stk. 1 reguleret i henhold til medlemsstaternes lovgivning er blevet behørigt identificeret og underlagt forpligtelserne i dette direktiv. Hvor det er relevant, træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger til at følge op på resultaterne i denne rapport.«

17) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 31a

Gennemførelsesretsakter

Hvor det er nødvendigt som supplement til de gennemførelsesretsakter, der vedtages af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 og i overensstemmelse med anvendelsesområdet for artikel 30 og 31 i nærværende direktiv, vedtager Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter de tekniske specifikationer og procedurer, der er nødvendige for sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre som omhandlet i artikel 30, stk. 10, og artikel 31, stk. 9, for så vidt angår:

- a) den tekniske specifikation, der definerer det sæt af tekniske data, der er nødvendigt for, at platformen kan udøve sine funktioner, og metoden for lagring, brug og beskyttelse af sådanne data
- b) fælles kriterier for, hvornår oplysninger om reelt ejerskab er tilgængelige gennem registersammenkoblingssystemet, afhængigt af omfanget af den adgang, der indrømmes af medlemsstaterne
- c) de tekniske detaljer om, hvordan oplysningerne om reelle ejere, skal stilles til rådighed
- d) de tekniske betingelser for adgang til de tjenester, som registersammenkoblingssystemet tilbyder
- e) de tekniske betingelser for, hvordan de forskellige former for adgang til oplysninger om reelt ejerskab i henhold til artikel 30, stk. 5, og artikel 31, stk. 4, skal gennemføres
- f) betalingsmetoderne for så vidt angår de tilfælde, hvor adgangen til oplysninger om reelt ejerskab er betinget af betaling af et gebyr i henhold til artikel 30, stk. 5a, og artikel 31, stk. 4a, under hensyntagen til tilgængelige betalingsfaciliteter som fjernbetalingstransaktioner.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 64a, stk. 2.

Kommissionen efterstræber i sine gennemførelsesretsakter at genbruge allerede afprøvet teknologi og praksis. Kommissionen sikrer, at de systemer, der skal udvikles, ikke medfører omkostninger ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at gennemføre dette direktiv. Kommissionens gennemførelsesretsakter skal være præget af gennemsigtighed og karakteriseret ved en udveksling af erfaringer og oplysninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne.«

- 18) I artikel 32 tilføjes følgende stykke:
 »9. Med forbehold af artikel 34, stk. 2, skal hver FIU inden for rammerne af sine opgaver kunne anmode om, indhente og anvende oplysningerne fra enhver forpligtet enhed med henblik på stk. 1, selv hvis der ikke er foretaget en forudgående indberetning i henhold til artikel 33, stk. 1, litra a), eller artikel 34, stk. 1.«
- 19) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 32a

1. Medlemsstaterne indfører centrale automatiske mekanismer, f.eks. centrale registre eller centrale elektroniske systemer for dataudtræk, som muliggør rettidig identifikation af alle fysiske eller juridiske personer, som har eller kontrollerer betalingskonti og bankkonti, der identificeres ved IBAN, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 (*7), samt deponeringsboks, som indehaves af et kreditinstitut på deres område. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om kendetegnene ved disse nationale mekanismer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der lagres i de centrale mekanismer, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, er direkte tilgængelige på en hurtig og ufiltreret måde for nationale FIU'er. Oplysningerne skal også være tilgængelige for nationale kompetente myndigheder med henblik på opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer, at alle FIU'er rettidigt kan give oplysninger, der opbevares i de centrale mekanismer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, til andre FIU'er, jf. artikel 53.

3. Følgende oplysninger skal være tilgængelige og søgbare gennem de centrale mekanismer, der er omhandlet i stk. 1:

— **vedrørende kundekontohaveren og enhver person, der foregiver at handle på kundens vegne:** navn, suppleret med øvrige oplysninger om enten identitet i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, litra a), eller individuelt identifikationsnummer

— **vedrørende den reelle ejer bag kundekontohaveren:** navn, suppleret med øvrige oplysninger om enten identitet i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, litra b), eller individuelt identifikationsnummer

— **vedrørende bankkonto eller betalingskonto:** IBAN-nummer og dato for åbning og lukning af kontoen

— **vedrørende deponeringsbøks:** lejerens navn, suppleret enten med øvrige oplysninger om identitet i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, eller et individuelt identifikationsnummer og lejeperiodens varighed.

4. Medlemsstaterne kan overveje at kræve, at andre oplysninger, der skønnes at være af afgørende betydning for FIU'er og kompetente myndigheder med henblik på opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til dette direktiv, gøres tilgængelige og søgbare gennem de centrale mekanismer.

5. Senest den 26. juni 2020 forelægger Kommissionen for Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer betingelserne for og de tekniske specifikationer og procedurer til at garantere sikker og effektiv sammenkobling af de centrale automatiske mekanismer. Rapporten ledsages, hvor det er relevant, af et lovgivningsmæssigt forslag.

(*7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).«

20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 32b

1. Medlemsstaterne giver FIU'er og kompetente myndigheder adgang til oplysninger, som muliggør rettidig identifikation af alle fysiske eller juridiske personer, der ejer fast ejendom, herunder gennem registre eller elektroniske systemer for dataudtræk, når sådanne registre eller systemer er tilgængelige.

2. Senest den 31. december 2020 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer nødvendigheden af og proportionaliteten i forbindelse med at harmonisere oplysningerne i registrene og behovet for at sammenkoble disse registre. Denne rapport ledsages, hvor det er relevant, af et lovgivningsmæssigt forslag.«

21) I artikel 33, stk. 1, affattes litra b) således:

»b) efter anmodning fra FIU'en direkte at give denne alle nødvendige oplysninger.«

22) I artikel 34 tilføjes følgende stykke:

»3. Selvregulerende organer, der er udpeget af medlemsstaterne, offentliggør en årlig rapport med oplysninger om følgende:

- a) foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 58, 59 og 60
- b) antallet af modtagne indberetninger om overtrædelser som omhandlet i artikel 61, hvis det er relevant
- c) antallet af rapporter, der blev modtaget af det selvregulerende organ som omhandlet i stk. 1 og antallet af rapporter, som det selvregulerende organ har fremsendt til FIU'en, hvor det er relevant
- d) hvor det er nødvendigt, antal og beskrivelse af foranstaltninger, der er gennemført i medfør af artikel 47 og 48 med henblik på at overvåge, at de forpligtede enheder overholder deres forpligtelser i henhold til:
 - i) artikel 10-24 (kundekendskabskrav)
 - ii) artikel 33, 34 og 35 (indberetning af mistænkelige transaktioner)
 - iii) artikel 40 (opbevaring af registreringer) og
 - iv) artikel 45 og 46 (interne kontroller).«

23) Artikel 38 affattes således:

»Artikel 38

1. Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, herunder ansatte i og repræsentanter for den forpligtede enhed, som indberetter en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, er juridisk beskyttet mod trusler, repressalier eller fjendtlighedsindede handlinger, og navnlig mod negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, som udsættes for trusler, repressalier, fjendtlighedsindede handlinger eller negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger for at have indberettet en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, har ret til at klage til de respektive kompetente myndigheder på en sikker måde. Uden at det berører fortroligheden af oplysninger indsamlet af FIU'en sikrer medlemsstaterne også, at sådanne enkeltpersoner har ret til effektive retsmidler med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af dette stykke.«

24) Artikel 39, stk. 3, affattes således:

»3. Forbuddet i denne artikels stk. 1 forhindrer ikke udveksling af sådanne oplysninger mellem kreditinstitutter og finansieringsinstitutter fra medlemsstaterne, forudsat at de tilhører samme koncern, eller mellem disse enheder og deres filialer og majoritetsejede datterselskaber

etableret i tredjelande, forudsat at disse filialer og majoritetsjede datterselskaber fuldt ud overholder koncernens politikker og procedurer, herunder procedurer for udveksling af oplysninger inden for koncernen, i overensstemmelse med artikel 45, og at koncernens politikker og procedurer opfylder de krav, der er fastsat i dette direktiv.«

25) I artikel 40, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Litra a) affattes således:

»a) med hensyn til kundekendskab opbevares en kopi af de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for at opfylde kundekendskabskravene fastsat i kapitel II, herunder tilgængelige oplysninger indhentet ved hjælp af elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester, jf. forordning (EU) nr. 910/2014, eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndighed i en periode på fem år, efter at kundeforholdet er ophørt eller efter datoen for den lejlighedsvis transaktion«

b) Følgende afsnit tilføjes:

»Den opbevaringsperiode, der er omhandlet i dette stykke, herunder den yderligere opbevaringsperiode, der ikke må overstige yderligere fem år, finder også anvendelse på de data, der er tilgængelige gennem de centrale mekanismer, der er omhandlet i artikel 32a.«

26) Artikel 43 affattes således:

»Artikel 43

Behandling af personoplysninger på grundlag af dette direktiv med henblik på forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, jf. artikel 1, betragtes som værende i samfundets interesse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (*8).«

(*8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).«

27) Artikel 44 affattes således:

»Artikel 44

1. Med henblik på at bidrage til udarbejdelsen af risikovurderinger i henhold til artikel 7 sikrer medlemsstaterne, at de er i stand til at føre tilsyn med effektiviteten af deres ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, ved at føre omfattende statistikker over forhold, der er relevante for disse ordningers effektivitet.

2. De i stk. 1 omhandlede statistikker omfatter:

a) data, som måler størrelsen og betydningen af de forskellige sektorer, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, herunder antallet af fysiske personer og enheder i de enkelte sektorer og hver sektors økonomiske betydning

- b) data, som måler indberetninger, efterforskninger og retslige faser i den nationale ordning for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder antallet af indberetninger til FIU'en af mistænkelige transaktioner, den videre behandling af disse indberetninger og, på årsbasis, antallet af efterforskede sager, antallet af retsfulgte personer, antallet af personer, der er blevet dømt for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, typerne af underliggende forbrydelser, hvor sådanne oplysninger er tilgængelige, samt værdien i euro af indefrosne, beslaglagte eller konfiskerede formuegoder
- c) eventuelle data, som identificerer antallet og procentdelen af indberetninger, der resulterer i yderligere efterforskning, og årlige rapporter til forpligtede enheder med en nærmere beskrivelse af, hvor nyttige indberetningerne har været, og hvordan de følges op
- d) data vedrørende antallet af grænseoverskridende anmodninger om oplysninger, der blev indgivet, modtaget, afvist og helt eller delvis besvaret af FIU'en, opstillet efter modpartsland
- e) menneskelige ressourcer, der er allokeret til de kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, samt menneskelige ressourcer allokeret til FIU'en med henblik på udførelse af de i artikel 32 omhandlede opgaver
- f) antallet af on-site og off-site tilsynsforanstaltninger og antallet af overtrædelser, der konstateres på grundlag af de af tilsynsmyndighedernes gennemførte tilsynsforanstaltninger og de pålagte sanktioner/administrative foranstaltninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en årlig konsolideret oversigt over deres statistikker offentliggøres.

4. Medlemsstaterne tilsender årligt Kommissionen de statistikker, der er omhandlet i stk. 2. Kommissionen offentliggør en årlig rapport, der sammenfatter og forklarer de i stk. 2 omhandlede statistikker, som skal gøres tilgængelig via dens websted.«

28) Artikel 45, stk. 4, affattes således:

»4. Medlemsstaterne og ESA'erne underretter hinanden om tilfælde, hvor et tredjeland nationale ret ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1. I sådanne tilfælde kan en løsning tilstræbes ved samordnede tiltag. I vurderingen af, hvilke tredjelandslande der ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1, tager medlemsstaterne og ESA'erne hensyn til eventuelle retlige begrænsninger, der eventuelt kan hindre en korrekt gennemførelse af disse politikker og procedurer, herunder tavshedspligt, databeskyttelse og andre begrænsninger for udveksling af oplysninger, der kan være relevante for dette formål.«

29) Artikel 47, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af valutaveksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer samt udbydere af virtuelle tegnebøger registreres, og at valutavekslings- og checkindløsningskontorer samt udbydere af tjenester til trusteer eller selskaber er godkendte eller registrerede, og at udbydere af spiltjenester reguleres.«

30) I artikel 48 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Med henblik på at lette og fremme et effektivt samarbejde, herunder navnlig udveksling af oplysninger, tilsender medlemsstaterne Kommissionen listen over de kompetente myndigheder for de forpligtede enheder, der er anført i artikel 2, stk. 1, herunder deres kontaktoplysninger. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, som er blevet forelagt Kommissionen, løbende ajourføres.

Kommissionen offentliggør et register over disse myndigheder og deres kontaktoplysninger på sit websted. Myndighederne i registret fungerer inden for rammerne af deres beføjelser som et kontaktpunkt for de tilsvarende kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. Finansielle tilsynsmyndigheder i medlemsstaterne fungerer ligeledes som et kontaktpunkt for ESA'erne.

For at sikre tilstrækkelig håndhævelse af dette direktiv kræver medlemsstaterne, at alle forpligtede enheder er underlagt passende tilsyn, herunder beføjelser til at foretage on-site og off-site tilsyn, og træffer passende og forholdsmæssige administrative foranstaltninger til at rette op på eventuelle overtrædelser.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har tilstrækkelige beføjelser, herunder beføjelse til at kræve fremlæggelse af alle oplysninger, der er relevante for at overvåge direktivets overholdelse, og gennemføre kontroller, samt har tilstrækkelige finansielle, menneskelige og tekniske ressourcer til at kunne udføre deres funktioner. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheders personale udviser en høj grad af integritet, har tilstrækkelig kompetence samt fastholder en høj professionel standard for deres arbejde, herunder standarder for fortrolighed og databeskyttelse samt standarder for behandling af interessekonflikter.«

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført.

For så vidt angår kredit- og finansieringsinstitutter, der er en del af en koncern, sikrer medlemsstaterne med henblik på det i første afsnit omhandlede formål, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret, samarbejder med de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor virksomheder, der er en del af koncernen er etableret.

For så vidt angår de i artikel 45, stk. 9, omhandlede virksomheder kan tilsyn som omhandlet i nærværende stykkes første afsnit omfatte, at der træffes passende og rimelige foranstaltninger for at imødegå alvorlige overtrædelser, der kræver omgående afhjælpning. Disse foranstaltninger skal være midlertidige og afsluttes, når de konstaterede overtrædelser er afhjulpnet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med de kompetente myndigheder i den forpligtede enheds hjemland, i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2.«

- d) I stk. 5 tilføjes følgende afsnit:
 »For så vidt angår kredit- og finansieringsinstitutter, der er en del af en koncern, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret, fører tilsyn med den effektive gennemførelse af koncernens politikker og procedurer, som er omhandlet i artikel 45, stk. 1. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor kredit- og finansieringsinstitutter, der er en del af koncernen, er etableret, samarbejder med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er etableret.«

- 31) Artikel 49 affattes således:

»Artikel 49

Medlemsstaterne sikrer, at politiske beslutningstagere, FIU'ere, tilsynsførende og andre kompetente myndigheder, som deltager i bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt skattemyndigheder og retshåndhævende myndigheder, når de handler inden for rammerne af anvendelsesområdet for dette direktiv, har effektive midler, der sætter dem i stand til at samarbejde og koordinere på nationalt plan i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af politikker og aktiviteter, som har til formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder med henblik på at opfylde deres forpligtelse i henhold til artikel 7.«

- 32) I kapitel VI, afdeling 3, indsættes følgende underafdeling:

»Underafdeling IIa

Samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

Artikel 50a

Medlemsstaterne må ikke forbyde eller opstille urimelige eller unødigt restriktive betingelser for udveksling af oplysninger eller bistand mellem kompetente myndigheder med henblik på dette direktiv. Navnlig skal medlemsstaterne sikre, at kompetente myndigheder ikke afslår anmodninger om bistand med henvisning til at:

- a) anmodningen også anses for at omfatte skatteanliggender
- b) forpligtede enheder i henhold til national ret er forpligtede til hemmeligholdelse eller fortrolighed, bortset fra i de tilfælde, hvor de pågældende oplysninger er beskyttet af retten til fortrolighed eller er omfattet af tavshedspligt, jf. artikel 34, stk. 2
- c) der pågår en undersøgelse, efterforskning eller retsforfølgning i den anmodede medlemsstat, medmindre bistanden ville vanskeliggøre undersøgelsen, efterforskningen eller retsforfølgningen
- d) den anmodende myndighed hos modparten er af en anden type eller har en anden status end den anmodende kompetente myndighed.«

- 33) Artikel 53 ændres således:

- a) Stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at FIU'er uopfordret eller efter anmodning udveksler alle oplysninger, som måtte være relevante for FIU'ernes behandling eller analyse af oplysninger om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og de fysiske eller juridiske personer, der er involveret, uanset typen af tilknyttet underliggende forbrydelse, også selv om det på tidspunktet for udvekslingen ikke er identificeret, hvilken tilknyttet underliggende forbrydelse der er tale om.«

b) I stk. 2, andet afsnit, affattes andet punktum således:

»Den pågældende FIU indhenter oplysninger i overensstemmelse med artikel 33, stk. 1, og svarer hurtigt.«

34) I artikel 54 tilføjes følgende stykke:

»Medlemsstaterne sikrer, at FIU'erne udpeger mindst én kontaktperson som ansvarlig eller ét kontaktpunkt som ansvarligt for at modtage forespørgsler om oplysninger fra FIU'er i andre medlemsstater.«

35) Artikel 55, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at forhåndsgodkendelsen fra den anmodede FIU til at formidle oplysningerne til kompetente myndigheder gives omgående og i videst muligt omfang, uanset typen af tilknyttet underliggende forbrydelse. Den anmodede FIU må ikke nægte at give sin godkendelse til en sådan formidling, medmindre dette ville falde uden for anvendelsesområdet for dens bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, eller ville kunne vanskeliggøre en efterforskning, eller på anden måde ville være i uoverensstemmelse med de grundlæggende principper i den pågældende medlemsstats nationale ret. Et eventuelt afslag på godkendelse begrundes behørigt. Disse undtagelser skal præciseres på en måde, der forhindrer misbrug og uretmæssige begrænsninger af formidlingen af oplysninger til kompetente myndigheder.«

36) Artikel 57 affattes således:

»Artikel 57

Forskelle i de nationale retlige definitioner af underliggende forbrydelser, (jf. artikel 3, nr. 4), må ikke vanskeliggøre FIU'ers mulighed for at yde bistand til en anden FIU og må ikke begrænse udvekslingen, formidlingen og anvendelsen af oplysningerne i henhold til artikel 53, 54 og 55.«

37) I kapitel VI, afdeling 3, tilføjes følgende underafdeling:

»Underafdeling IIIa

Samarbejde mellem kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter og andre myndigheder, der har tavshedspligt

Artikel 57a

1. Medlemsstaterne kræver, at alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutters overholdelse af dette direktiv, og revisorer eller eksperter, der optræder på vegne af sådanne kompetente myndigheder, er underlagt tavshedspligt.

Uden at det berører tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, må de fortrolige oplysninger, som de i første afsnit omhandlede personer modtager i forbindelse med deres opgaver i henhold til dette direktiv, kun videregives i summarisk eller samlet form, på en sådan måde at de enkelte kredit- og finansinstitutter ikke kan identificeres.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at der udveksles oplysninger mellem:

- a) kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter inden for en medlemsstat i overensstemmelse med dette direktiv eller andre retsakter vedrørende tilsyn med kredit- og finansinstitutter
- b) kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med dette direktiv eller andre retsakter vedrørende tilsyn med kredit- og finansinstitutter, herunder Den Europæiske Centralbank (ECB), der handler i medfør af Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (*⁹). Denne udveksling af oplysninger er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Senest den 10. januar 2019 indgår de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter i overensstemmelse med dette direktiv, og ECB, der handler i medfør af artikel 27, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1024/2013 og artikel 56, stk. 1, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (*¹⁰), med støtte fra de europæiske tilsynsmyndigheder en aftale om de praktiske betingelser for udveksling af oplysninger.

3. Kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter og modtager fortrolige oplysninger i henhold til stk. 1, må udelukkende anvende disse oplysninger:

- a) i forbindelse med udførelsen af deres opgaver i henhold til dette direktiv eller andre retsakter vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, tilsynsmæssig regulering og tilsyn med kredit- og finansinstitutter, herunder idømmelse af sanktioner
- b) i forbindelse med en appelsag mod en beslutning truffet af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter, herunder retssager
- c) i forbindelse med indbringelse for domstolene efter særbestemmelser i den EU-ret, som er vedtaget vedrørende dette direktivs område eller vedrørende tilsynsmæssig regulering og tilsyn med kredit- og finansinstitutter.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter, samarbejder med hinanden i videst muligt omfang i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, uanset deres respektive art eller status. Et sådant samarbejde skal også omfatte muligheden for inden for rammerne af den anmodede kompetente myndigheds beføjelser at foretage undersøgelser på vegne af en anmodende kompetent myndighed samt efterfølgende udveksling af de oplysninger, der fremkommer under en sådan undersøgelse.

5. Medlemsstaterne kan bemyndige de nationale kompetente myndigheder, der fører tilsyn med kredit- og finansinstitutter, til at indgå samarbejdsaftaler vedrørende samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger med de kompetente myndigheder i tredjelande, der er mod-

parter til disse nationale kompetente myndigheder. Sådanne samarbejdsaftaler skal være gensidige og kan kun indgås, såfremt de oplysninger, der videregives, er underlagt en garanti om krav om tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten omhandlet i stk. 1. Udvekslingen af fortrolige oplysninger inden for rammerne af sådanne samarbejdsaftaler skal have til formål at give de pågældende myndigheder mulighed for at udføre deres tilsynsopgaver.

Stammer de udvekslede oplysninger fra en anden medlemsstat, videregives de kun med udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har videregivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, som disse myndigheder har givet deres samtykke til.

Artikel 57b

1. Uanset artikel 57a, stk. 1 og 3, og med forbehold af artikel 34, stk. 2, kan medlemsstaterne give tilladelse til udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i den samme medlemsstat eller i andre medlemsstater, mellem de kompetente myndigheder og myndigheder med ansvar for tilsyn med enheder i den finansielle sektor og fysiske eller juridiske personer under udøvelsen af deres erhverv, som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), samt myndigheder, som ved lov er udpeget som ansvarlige for tilsyn med finansielle markeder i forbindelse med udførelsen af disses respektive tilsynsopgaver.

De modtagne oplysninger er under alle omstændigheder underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 57a, stk. 1.

2. Uanset artikel 57a, stk. 1 og 3, kan medlemsstaterne ved bestemmelser i national ret give tilladelse til, at visse oplysninger videregives til andre nationale myndigheder, som ved lov er udpeget som ansvarlige for tilsyn med finansielle markeder, eller som er udpeget som ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge eller efterforske hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme.

Fortrolige oplysninger, der udveksles i henhold til nærværende stykke, må dog kun anvendes til det formål at varetage de pågældende myndigheders lovmæssige opgaver. Personer, der har adgang til sådanne oplysninger, er underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 57a, stk. 1.

3. Medlemsstaterne kan give tilladelse til, at visse oplysninger i forbindelse med tilsyn med kreditinstitutters overholdelse af dette direktiv videregives til parlamentariske undersøgelsesudvalg, revisionsretter og andre enheder med ansvar for undersøgelser i deres medlemsstat på følgende betingelser:

- a) enhederne har et præcist ved lov defineret mandat efter national lovgivning til at undersøge eller granske de aktiviteter, som udføres af myndigheder med ansvar for tilsynet med disse kreditinstitutter eller for lovgivningen om dette tilsyn
- b) oplysningerne er strengt nødvendige for udøvelsen af det i litra a) nævnte mandat
- c) de personer, som har adgang til oplysningerne, er underlagt krav om tavshedspligt i henhold til national lovgivning, der mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 57a, stk. 1

- d) oplysninger, der stammer fra en anden medlemsstat, videregives ikke uden udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, som har videregivet dem, og i givet fald udelukkende til de formål, som de pågældende myndigheder har givet deres samtykke til.

(*9) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63)."

(*10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).«"

- 38) I artikel 58, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:
»Medlemsstaterne sikrer endvidere, at deres kompetente myndigheder, såfremt de identificerer overtrædelser, der er omfattet af strafferetlige sanktioner, underretter de retshåndhævende myndigheder rettidigt.«

- 39) Artikel 61 ændres således:

- a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, såvel som de selvregulerende organer, hvor dette er relevant, indfører effektive og pålidelige mekanismer til at fremme indberetningen til kompetente myndigheder og i givet fald selvregulerende organer af potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv.

Med henblik herpå sørger de for én eller flere sikre kommunikationskanaler, hvorigennem personer kan foretage den i første afsnit omhandlede indberetning. Sådanne kanaler skal sikre, at det kun er de kompetente myndigheder og i givet fald de selvregulerende organer, der er bekendt med identiteten på de personer, som afgiver oplysninger.«

- b) I stk. 3 tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, herunder ansatte i og repræsentanter for den forpligtede enhed, som indberetter en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, er juridisk beskyttet mod trusler, repressalier eller fjendtligsindede handlinger, og navnlig mod negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger.

Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, som udsættes for trusler, repressalier, fjendtligsindede handlinger eller negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger for at have indberettet en mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en, har ret til at klage til de respektive kompetente myndigheder på en sikker måde. Uden at det berører fortroligheden af oplysninger indsamlet af FIU'en sikrer medlemsstaterne også, at sådanne enkeltpersoner har ret til effektive retsmidler med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af dette stykke.«

- 40) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 64a

1. Kommissionen bistås af Udvalget til Forebyggelse af Hvidvaskning af Penge og Finansiering af Terrorismen (»udvalget«) som omhandlet i artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets

forordning (EU) 2015/847 (*¹¹). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011 (*¹²).

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

(*¹¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1)."

(*¹²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«"

41) Artikel 65 affattes således:

»Artikel 65

1. Senest den 11. januar 2022, og hvert tredje år derefter, udarbejder Kommissionen en rapport om gennemførelsen af dette direktiv og forelægger den for Europa-Parlamentet og Rådet.

Denne rapport skal navnlig omfatte:

- a) en redegørelse for specifikke foranstaltninger og mekanismer på EU-plan og medlemsstatsplan til at forebygge og håndtere spirende problemer og ny udvikling, der udgør en trussel mod Unionens finansielle system
- b) opfølgende foranstaltninger, der er truffet på EU-plan og på medlemsstatsplan på grundlag af forhold, som deres opmærksomhed er blevet henledt på, herunder klager vedrørende national lovgivning, der hæmmer de kompetente myndigheders og selvregulerende organers tilsyns- og undersøgelsesmæssige beføjelser
- c) en redegørelse for tilgængeligheden af relevante oplysninger for de kompetente myndigheder og FIU'er i medlemsstaterne, med henblik på at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- d) en redegørelse for det internationale samarbejde og udvekslingen af oplysninger mellem kompetente myndigheder og FIU'er
- e) en redegørelse for nødvendigheden af tiltag fra Kommissionens side til at kontrollere, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger i overensstemmelse med dette direktiv og til at vurdere spirende problemer og ny udvikling i medlemsstaterne
- f) en analyse af gennemførligheden af specifikke foranstaltninger og mekanismer på EU-plan og medlemsstatsplan om mulighederne for at indsamle og få adgang til oplysninger om det reelle ejerskab af selskaber og andre juridiske enheder, der er etableret uden for Unionen, og af proportionaliteten af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b)
- g) en evaluering af, i hvilket omfang de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er blevet overholdt.

Den første rapport, som offentliggøres senest den 11. januar 2022, ledsages om nødvendigt af passende lovgivningsmæssige forslag, herunder, hvis det er relevant, om virtuelle valutaer, beføjelse til at oprette og føre en central database, hvor de brugeridentiteter og tegnebogsadres-

ser, som FIU'erne har adgang til, registreres, samt egenerklæringsblanketter til brugere af virtuelle valutaer og om at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver og en risikobaseret model for anvendelse af foranstaltningerne omhandlet i artikel 20, litra b).

2. Senest den 1. juni 2019 vurderer Kommissionen rammerne for FIU'ernes samarbejde med tredjelande og hindringer og muligheder for at styrke samarbejdet mellem FIU'er i Unionen, herunder muligheden for at oprette en koordinerings- og støttemekanisme.

3. Kommissionen udarbejder, hvor det er relevant, en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med henblik på at vurdere behovet for og proportionaliteten af en sænkelse af procentsatsen for identifikation af reelle ejere af juridiske enheder i lyset af eventuelle anbefalinger i denne henseende fra internationale organisationer og standardsættere med kompetence inden for forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme som følge af en ny vurdering og fremsætter om fornødent et lovgivningsmæssigt forslag.«

42) Artikel 67, affattes stk. 1, således:

»1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 26. juni 2017.

Medlemsstaterne anvender artikel 12, stk. 3, fra den 10. juli 2020.

Medlemsstaterne opretter de i artikel 30 omhandlede registre senest den 10. januar 2020, de i artikel 31 omhandlede registre senest den 10. marts 2020 og de i artikel 32a omhandlede centrale automatiske mekanismer senest den 10. september 2020.

Kommissionen sikrer den i artikel 30 og 31 omhandlede sammenkobling af registre i samarbejde med medlemsstaterne senest den 10. marts 2021.

Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen teksten til de i dette stykke omhandlede love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen i medlemsstaterne indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.«

43) I bilag II, punkt 3, affattes indledningen således:

»3) Geografiske risikofaktorer — registrering, etablering, bopæl i:«

44) I bilag III foretages følgende ændringer:

a) I punkt 1) tilføjes følgende litra:

»g) kunden er en tredjelandstatsborger, der ansøger om opholdstilladelse eller statsborgerskab i medlemsstaten i bytte for kapitaloverførsler, køb af ejendom eller statsobligationer eller investering i selskaber i den pågældende medlemsstat.«

b) I punkt 2 foretages følgende ændringer:

i) Litra c) affattes således:

»c) forretningsforbindelser eller transaktioner uden direkte kontakt, uden visse sikkerhedsforanstaltninger såsom elektroniske identifikationsmidler eller relevante tilidstjenester som defineret i forordning (EU) nr. 910/2014 eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder«

ii) Følgende litra tilføjes:

»f) transaktioner vedrørende olie, våben, ædelmetaller, tobaksvarer, kulturelle værdigenstande og andre vigtige genstande af arkæologisk, historisk, kulturel og religiøs betydning eller af særlig videnskabelig værdi samt elfenben og beskyttede dyrearter.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2009/138/EF

I artikel 68, stk. 1, litra b), i direktiv 2009/138/EF tilføjes følgende nummer:

»iv) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*13), artikel 2, stk. 1, nr. 1 og 2, vedrørende overholdelse af dette direktiv

(*13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

I artikel 56, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU tilføjes følgende litra:

»g) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de forpligtede enheder, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*14), artikel 2, stk. 1, nr. 1) og 2), vedrørende overholdelse af dette direktiv.

(*14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 10. januar 2020. De sender straks teksten til disse love og bestemmelser til Kommissionen.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 6

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.
Udfærdiget i Strasbourg, den 30. maj 2018.

På Europa-Parlamentets vegne
A. TAJANI
Formand

På Rådets vegne
L. PAVLOVA
Formand

- 1) EUT C 459 af 9.12.2016, s. 3.
- 2) EUT C 34 af 2.2.2017, s. 121.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 19.4.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2018.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).
- 12) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 14) EUT C 85 af 18.3.2017, s. 3.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/17/EU**af 4. februar 2014****om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I marts 2003 iværksatte Kommissionen en proces med det formål at fastslå, hvilke hindringer der findes for det indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og evaluere virkningen heraf. Den 18. december 2007 vedtog den en hvidbog om integration af EU's realkreditmarkeder. I hvidbogen meddelte Kommissionen, at den havde til hensigt at foretage en konsekvensanalyse af de forskellige politikvalgmuligheder med hensyn til indhentning af oplysninger forud for aftaleindgåelse, kreditdatabaser, kreditværdighed, de årlige omkostninger i procent og rådgivning om kreditaftaler. Kommissionen nedsatte en ekspertgruppe vedrørende kredithistorie, der skal bistå Kommissionen med at forberede foranstaltninger, som skal forbedre adgangen til og sammenligneligheden og fuldstændigheden af kreditoplysninger. Der blev også indledt undersøgelser af den rolle, som kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler, spiller, og de transaktioner, som de påtager sig i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

(2) I overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) omfatter det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. Det er af vital betydning, at der udvikles et mere gennemskueligt og effektivt kreditmarked på dette område for at fremme udviklingen af tværnational virksomhed og skabe et indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Der findes væsentlige forskelle i lovgivningen i de

forskellige medlemsstater med hensyn til forretningspraksis vedrørende kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og reguleringen af og tilsynet med de kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Sådanne forskelle skaber hindringer, som begrænser omfanget af den tværnational aktivitet både hvad angår udbud og efterspørgsel, hvilket begrænser konkurrencen og valgmulighederne på markedet, og dermed øges omkostningerne for kreditudbydere, og de hindres endog i at udøve virksomhed.

(3) Finanskrisen har vist, at uansvarlig optræden hos markedsdeltagerne kan undergrave det finansielle system og føre til manglende tillid hos alle parter, især hos forbrugerne, og have alvorlige sociale og økonomiske konsekvenser. Mange forbrugere har mistet tilliden til finanssektoren, og låntagere har oplevet, at deres lån bliver for dyre, hvilket fører til stadig flere misligholdelser og tvangsauktioner. Som følge heraf har G20 anmodet Rådet for Finansiell Stabilitet om at opstille principper for forsvarlige garantistandarder i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Selv om nogle af den finansielle krises største problemer opstod uden for Unionen, besidder forbrugere i Unionen store mængder gældspapirer, hvoraf mange er knyttet til kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at Unionens reguleringsmæssige rammer på dette område er solide, overensstemmende med internationale principper og tillader hensigtsmæssig anvendelse af det til rådighed stående udvalg af redskaber, som kan omfatte forholdstal som lån-værdi (forholdet mellem lånets størrelse og ejendomsværdien), lån-indkomst (forholdet mellem lånstørrelse og indkomst), gæld-indkomst (forholdet mellem gæld og indkomst) eller tilsvarende forholdstal, minimumsniveauer, under hvilke ingen kredit anses for acceptabel, eller andre foranstaltninger, der kan kompensere for situationer, hvor de underliggende risici er højere for forbrugerne, eller som er nødvendige for at forhindre for stor gældsætning i husholdningerne. Set i lyset af de problemer, der er kommet frem under finanskrisen, og for at sikre et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked, der bidrager til finansiell stabilitet, har Kommissionen i sin meddelelse af 4. marts 2009 med titlen »Fremdrift i den europæiske genopretning« foreslået foranstaltninger for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder også solide rammer for kreditformidling med henblik på at skabe ansvarlige og pålidelige markeder for fremtiden og genetablere forbrugertilliden. Kommissionen bekræftede på ny sit tilsagn om et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked i sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid«.

(4) Der er blevet indkredset en række problemer på markederne for lån med pant i fast ejendom i Unionen i forbindelse med uansvarlig långivning og låntagning og potentielt uansvarlig adfærd hos markedsdeltagerne, herunder kreditformidlere og ikkekreditinstitutter. Nogle af problemerne vedrørte kreditter i en udenlandsk valuta, som forbrugerne havde optaget i den pågældende valuta for at få den fordelagtige debitorrente, men uden tilstrækkelig oplysning om eller forståelse af valutakursrisikoen. Disse problemer skyldes markeds- og lovgivningsmæssige mangler såvel som andre faktorer, f.eks. det generelle økonomiske klima og det ringe kendskab til det finansielle område. Blandt andre problemer kan nævnes ineffektive, inkonsekvente eller ikkeeksisterende ordninger for kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Disse problemer har potentielt betydelige makroøkonomiske afsmittende virkninger, kan være til skade for forbrugeren, kan udgøre økonomiske eller juridiske hindringer for tværnational virksomhed og kan skabe ulige betingelser for de forskellige aktører.

(5) For at få etableret et velfungerende indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og for at sikre, at forbrugere, der ønsker sådanne aftaler, kan indgå disse i tillid til, at de kreditinstitutter, som de indgår aftale med, handler på en professionel og ansvarlig måde, er det nødvendigt at indføre hensigtsmæssigt harmoniserede EU-retlige rammer på en række

ke områder under hensyntagen til forskelle mellem kreditaftaler, der navnlig skyldes forskelle på de nationale og regionale markeder for fast ejendom.

(6) Dette direktiv bør derfor udvikle et mere gennemsigtigt, effektivt og konkurrencedygtigt indre marked gennem sammenhængende, fleksible og rimelige kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og samtidig fremme bæredygtig långivning og låntagning og finansiel integration og dermed skabe et høj niveau af forbrugerbeskyttelse.

(7) For at skabe et ægte indre marked med en høj og ensartet grad af forbrugerbeskyttelse fastsætter dette direktiv bestemmelser, der harmoniseres i størst muligt omfang med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved hjælp af det europæiske standardiserede informationsblad (ESIS) og beregningen af de årlige omkostninger i procent. Medlemsstaterne bør dog under hensyntagen til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og forskellene i markedsudviklingen og markedsvilkårene i medlemsstaterne, navnlig med hensyn til markedsstrukturen og markedsdeltagerne, kategorierne af tilgængelige produkter og de procedurer, der er forbundet med kreditydelsesprocessen, kunne bevare eller indføre strengere bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv, på de områder, der ikke er klart angivet som områder, hvor der skal være størst mulig harmonisering. En sådan målrettet tilgang er nødvendig for at undgå negativt at påvirke beskyttelsesniveauet for forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler inden for dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør f.eks. kunne opretholde eller indføre strengere bestemmelser med hensyn til den viden og de kompetencer, som personalet skal have, og vejledningen i udfyldelse af ESIS.

(8) Dette direktiv bør forbedre betingelserne for etableringen af et velfungerende indre marked gennem tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning og fastsættelse af kvalitetsstandarder for visse tjenesteydelser, særlig med hensyn til distribution og formidling af kredit gennem kreditgivere og kreditformidlere og fremme af god praksis. Etableringen af kvalitetsstandarder for kreditydelsestjenester involverer nødvendigvis indførelsen af visse bestemmelser om optagelse, tilsyn og tilsynskrav.

(9) Det står medlemsstaterne frit for at beholde eller indføre national ret på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kan navnlig beholde eller indføre nationale bestemmelser på områder som aftalelov i forbindelse med kreditaftalernes gyldighed, ejendomslovgivning, tinglysning, oplysninger i forbindelse med aftaleindgåelse og, i det omfang, de ikke er reguleret af dette direktiv, anliggender efter aftaleindgåelse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at det sagkyndige eller vurderende selskab eller notarer kan udvælges af parterne ved gensidig aftale. På grund af forskellene mellem processerne for køb eller salg af fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne kan kreditgivere og kreditformidlere forsøge at få forudbetalinger fra forbrugerne med den begrundelse, at sådanne betalinger vil kunne bidrage til at sikre indgåelsen af en kreditaftale eller købet eller salget af en fast ejendom, og der er mulighed for, at en sådan praksis kan misbruges, navnlig når forbrugerne ikke er bekendte med kravene og den sædvanlige praksis i den pågældende medlemsstat. Det er derfor hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne tilladelse til at indføre begrænsninger med hensyn til sådanne betalinger.

(10) Dette direktiv bør finde anvendelse, uanset om kreditgiveren eller kreditformidleren er en juridisk eller en fysisk person. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes ret til i overensstemmelse med EU-retten at fastsætte, at kun juridiske personer eller visse former for juridiske personer må fungere som kreditgiver eller kreditformidler efter dette direktiv.

(11) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder gennem bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler.

(12) Definitionen af forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås delvis som led i og delvis ikke som led i den pågældende persons erhvervmæssige virksomhed, og det erhvervmæssige formål er så begrænset, at det ikke er fremherskende i forbindelse med aftalen, bør den pågældende person imidlertid ligeledes betragtes som en forbruger.

(13) I dette direktiv fastsættes der bestemmelser om kreditaftaler, som udelukkende eller overvejende vedrører fast ejendom til beboelse, men det forhindrer ikke medlemsstaterne i at forlænge de foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med dette direktiv til beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler vedrørende andre former for fast ejendom, eller i at fastsætte andre bestemmelser om sådanne kreditaftaler.

(14) Definitionerne fastsat i dette direktiv bør bestemme rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv begrænses f.eks. til kreditaftaler, der indgås med forbrugere, dvs. med fysiske personer, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. Ligeledes er medlemsstaterne forpligtet til at gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der regulerer den aktivitet, som udføres af de personer, der optræder som kreditformidlere som defineret i direktivet. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde, i overensstemmelse med EU-retten. Desuden bør definitionerne fastsat i dette direktiv ikke berøre medlemsstaternes mulighed for i henhold til national lovgivning at vedtage underdefinitioner til særlige formål, forudsat at de stadig er i overensstemmelse med definitionerne i dette direktiv. F.eks. bør medlemsstaterne i henhold til national ret kunne fastsætte underkategorier af kreditformidlere, som ikke er identificeret i dette direktiv, hvis sådanne underkategorier f.eks. er nødvendige på nationalt plan for at differentiere de krav til kompetencer og viden, som skal opfyldes af de forskellige kreditformidlere.

(15) Formålet med dette direktiv er at sikre, at forbrugere, der indgår kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, er genstand for et højt beskyttelsesniveau. Det bør derfor finde anvendelse på kreditter sikret ved fast ejendom uanset formålet med kreditten, refinansieringsaftaler eller andre kreditaftaler, der kan medvirke til, at en ejer eller medejer fortsat kan bevare rettigheder til den faste ejendom eller grunden, og på kreditter, som anvendes til køb af en fast ejendom i nogle medlemsstater, herunder afdragsfrie kreditter eller, medmindre medlemsstaterne har etableret en passende alternativ ramme, de kreditter, som har til formål at skaffe midlertidig finansiering mellem salget af én fast ejendom og købet af en anden, og på sikrede kreditter til reovering af fast ejendom til beboelse.

(16) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på visse kreditaftaler, hvor kreditgiver bidrager med en samlet sum, periodisk betaling eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for en sum, der stammer fra salg af en fast ejendom, og hvis primære formål er at lette forbruget, f.eks. friværdibelåningsprodukter eller andre tilsvarende specialiserede produkter. Sådanne kreditaftaler har særlige karakteristika, der ligger uden for dette direktivs anvendelsesområde. En vurdering af forbrugers kreditværdighed er f.eks.

irrelevant, da betalingerne sker fra kreditgiver til forbrugeren og ikke omvendt. En sådan transaktion vil bl.a. kræve væsentligt anderledes informationer forud for aftaleindgåelsen. Endvidere indebærer andre produkter inden for friværdibelåning (f.eks. »home reversions«), som kan sammenlignes med nedsparringslån eller livslange lån med pant i fast ejendom, ikke, at der ydes kredit, og forbliver således uden for dette direktivs anvendelsesområde.

(17) Dette direktiv bør ikke omfatte andre udtrykkeligt anførte former for nichekreditaftaler, som er forskellige fra standardlån med pant i fast ejendom med hensyn til deres art og forbundne risici og derfor kræver en skræddersyet tilgang, navnlig kreditaftaler, der er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ, og visse former for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til dennes arbejdstagere i særlige tilfælde, som allerede fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler⁴⁾. Det er hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne at udelukke visse kreditaftaler såsom dem, der bevilges til en begrænset del af offentligheden på fordelagtige vilkår eller udbydes af en låne- og spareforening, såfremt der er etableret passende alternative ordninger til sikring af, at de politiske målsætninger med henblik på finansiel stabilitet og det indre marked kan opfyldes, uden at dette forhindrer finansiel integration og adgang til kredit. Kreditaftaler, hvor den faste ejendom ikke skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugeren familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale, har risici og karakteristika, der er forskellige fra standardkreditaftaler, og kan derfor nødvendiggøre en mere tilpasset ramme. Medlemsstaterne bør derfor kunne udelukke sådanne kreditaftaler fra direktivet, når der findes en passende national ramme til dem.

(18) Kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR, bør være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48/EF for at sikre en lige grad af beskyttelse af disse forbrugere og for at undgå et lovgivningsmæssigt tomrum mellem nævnte direktiv og nærværende direktiv. Direktiv 2008/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(19) Af hensyn til retssikkerheden bør de EU-retlige rammer på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse være i overensstemmelse med og supplere andre EU-retsakter, særlig på områderne forbrugerbeskyttelse og forsigtighedstilsyn. Visse væsentlige definitioner, herunder definitionen på »forbruger« og »varigt medium«, samt nøglebegreber, der anvendes i standardoplysningerne for at betegne de finansielle karakteristika i forbindelse med kreditten, herunder »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren« og »debitorrenten«, bør være i overensstemmelse med definitionerne fastsat i direktiv 2008/48/EF, således at den samme terminologi henviser til samme form for forhold, uanset om kreditten er en forbrugerkredit eller en kredit til fast ejendom til beboelse. Medlemsstaterne bør derfor ved gennemførelsen af dette direktiv sikre, at der er overensstemmelse med hensyn til anvendelse og fortolkning for så vidt angår disse væsentlige definitioner og nøglebegreber.

(20) For at sikre en ensartet ramme for forbrugere på kreditområdet og mindske den administrative byrde for kreditgivere og kreditformidlere bør selve rammen i dette direktiv følge strukturen i direktiv 2008/48/EF, hvor det er muligt, navnlig med hensyn til, at oplysninger i reklame for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse gives til forbrugeren ved hjælp af et repræsentativt eksempel, at detaljerede oplysninger forud for aftaleindgåelsen gives til den pågældende ved hjælp af et standardiseret informationsblad, at forbrugeren modtager fyldestgørende forklaringer inden kreditaftalens indgåelse, at der etableres et fælles grundlag for beregning af ÅOP eksklusive notaromkostninger, og at kreditgiverne vurderer forbrugeren kreditværdighed, inden der ydes kredit. På samme måde bør der gives ikkediskrimine-

rende adgang for kreditgivere til relevante kreditdatabaser for at sikre lige vilkår i forbindelse med bestemmelserne som fastsat ved direktiv 2008/48/EF. På samme måde som direktiv 2008/48/EF bør dette direktiv sikre en passende godkendelsesproces og passende tilsyn med alle kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, og bør fastsætte krav med hensyn til etableringen af og adgangen til udenretslige tvistbilæggelsesordninger.

(21) Dette direktiv bør supplere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne⁵⁾, der dels fastlægger, at forbrugeren i forbindelse med fjernydelser skal informeres om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, dels indeholder bestemmelser om fortrydelsesret. Mens direktiv 2002/65/EF giver mulighed for, at udbyder meddeler oplysninger fra tidspunktet før aftaleindgåelsen efter aftalens indgåelse, vil dette imidlertid ikke være hensigtsmæssigt for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i betragtning af forbrugers betydning af finansielle forpligtelser. Dette direktiv bør ikke berøre den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, eftersom almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i dette direktiv.

(22) Samtidig er det vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang. I betragtning af arten af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og de eventuelle konsekvenser for forbrugeren bør reklamemateriale og individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen indeholde tilstrækkelige, specifikke risiciadværslere, f.eks. om den potentielle indvirkning af valutakurssvingninger på det beløb, som forbrugeren skal tilbagebetale, og, hvis medlemsstaterne anser det for passende, arten af og konsekvenserne ved sikkerhedsstillelse. Parallelt med det, som allerede fandtes som en frivillig tilgang i sektoren for boliglån, bør også de generelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen gøres tilgængelige til enhver tid sammen med de individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen. Desuden er det berettiget med en differentieret tilgang for at kunne tage erfaringerne fra finanskrisen i betragtning og sikre, at kreditoftagelse sker på et forsvarligt grundlag. I den forbindelse bør bestemmelserne om kreditværdighedsvurderingen strammes i forhold til forbrugerkredit, kreditformidlere skal give mere præcise oplysninger om deres status og forhold til kreditgivere for at afsløre eventuelle interessekonflikter, og alle de parter, der er involveret i etableringen af kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom, bør meddeles adgang og underkastes tilsyn på passende vis.

(23) Det er nødvendigt at regulere visse yderligere områder for at afspejle de særlige karakteristika ved kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er i betragtning af transaktionens betydning nødvendigt at sikre, at forbrugerne har en tilstrækkelig frist på mindst syv dage til at overveje konsekvenserne heraf. Medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at give en sådan tilstrækkelig frist enten som en betænkningstid inden kreditaftalens indgåelse, en fortrydelsesret efter kreditaftalens indgåelse eller en kombination af disse. Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at gøre betænkningstiden bindende for forbrugeren i en periode, der ikke overstiger ti dage, men at forbrugere, der i andre tilfælde ønsker at indgå kreditaftalen under betænkningstiden, har mulighed for det, og at medlemsstaterne af hensyn til retssikkerheden i forbindelse med ejendomstransaktioner bør kunne fastsætte, at betænkningstiden eller fortrydelsesretten bortfalder, hvis forbrugeren foretager en handling, der i henhold til national lovgivning medfører oprettelse eller overførsel af en ejendomsret, som er knyttet til eller anvender midler, der er tilvejebragt ved kreditaftalen, eller, hvis det er relevant, overfører midlerne til tredjemand.

(24) I betragtning af de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse er det almindelig praksis, at kreditgivere tilbyder forbrugerne en række produkter eller tjenesteydelser, som kan købes sammen med kreditaftalen. Derfor er det i betragtning af sådanne aftalers betydning for forbrugerne hensigtsmæssigt at fastlægge specifikke regler for kombinationssalg. Kombination af en kreditaftale med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker er en måde, hvorpå kreditgivere kan variere deres tilbud og konkurrere med hinanden, forudsat at komponenterne i pakken også kan købes særskilt. Kombination af kreditaftaler med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker kan være til forbrugernes fordel, men det kan have en negativ indvirkning på forbrugernes mobilitet og deres mulighed for at træffe informerede valg, medmindre komponenterne i pakken kan købes særskilt. Det er vigtigt at forebygge praksis såsom kombination af visse produkter, der kan tilskynde forbrugere til at indgå kreditaftaler, der ikke er i deres bedste interesse, uden dog at begrænse muligheden for at sammensætte produkter, hvilket kan være til forbrugernes fordel. Medlemsstaterne bør imidlertid fortsat overvåge detailmarkederne for finansielle tjenesteydelser nøje for at sikre, at pakkesalg ikke forvrider forbrugernes valgmuligheder og konkurrencen på markedet.

(25) Som hovedregel bør kombinationssalg ikke være tilladt, medmindre den finansielle tjenesteydelse eller det finansielle produkt, der tilbydes som led i kreditaftalen, ikke kunne tilbydes særskilt, fordi det udgør en fuldt integreret del af kreditten, f.eks. i tilfælde af en sikret kassekredit. I andre tilfælde kan det dog være berettiget, at kreditgiver tilbyder eller sælger en kreditaftale i en pakke med en betalingskonto, opsparingskonto, et investerings- eller pensionsprodukt, f.eks. hvis kapitalen på kontoen bruges til at tilbagebetale kreditten eller er en forudsætning for at samle ressourcer for at opnå kreditten, eller i situationer, hvor f.eks. et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt fungerer som en supplerende sikkerhedsstillelse for at sikre kreditten. Selv om det er berettiget, at kreditgiver kan pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring for at garantere tilbagebetaling af kreditten eller sikre værdien af sikkerhedsstillelsen, bør forbrugeren have mulighed for at vælge sin egen forsikringsgiver, forudsat at dennes forsikring har et garantiniveau svarende til niveauet i den forsikring, som kreditgiver har foreslået. Derudover kan medlemsstaterne helt eller delvist standardisere den dækning, der tilbydes i forsikringsaftaler, for at gøre det lettere at sammenligne forskellige tilbud for forbrugere, som ønsker at foretage sådanne sammenligninger.

(26) Det er vigtigt at sikre, at den faste ejendom til beboelse er blevet behørigt vurderet både inden indgåelsen af kreditaftalen og, navnlig hvis vurderingen påvirker forbrugers tilbageværende forpligtelser, i tilfælde af misligholdelse. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at der findes troværdige vurderingsstandarder. For at de kan betragtes som troværdige, bør vurderingsstandarder tage hensyn til internationalt anerkendte vurderingsstandarder, navnlig de standarder, der er fastsat af Det Internationale Råd for Vurderingsstandarder, Den Europæiske Gruppe for Foreninger af Vurderingssagkyndige eller Royal Institution of Chartered Surveyors (det kongelige institut for statsautoriserede landmålere). Disse internationalt anerkendte vurderingsstandarder indeholder principper på højt niveau, som pålægger blandt andre kreditgivere at vedtage og følge passende processer til intern risikostyring og styring af sikkerhedsstillelse, hvilket omfatter sunde vurderingsprocesser, at vedtage vurderingsstandarder og -metoder, der medfører retvisende og velunderbyggede ejendomsvurderinger for at sikre, at alle vurderingsrapporter udarbejdes med tilstrækkelig professionel kyndighed og omhu, samt at vurderingsmænd opfylder visse kvalifikationskrav, og at opretholde passende dokumentation for vurdering af sikkerhedsstillelse, som er omfattende og troværdig. I denne henseende er det ønskværdigt at sikre passende overvågning af markederne for fast ejendom til beboelse, og at mekanismerne i sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber⁶⁾. Bestemmelserne i nærværende direktiv

vedrørende standarder for ejendomsvurdering kan overholdes f.eks. gennem lovgivning eller selvregulering.

(27) I betragtning af de betydelige konsekvenser for kreditgivere, forbrugere og potentielt for den finansielle stabilitet ved tvangsauktioner er det hensigtsmæssigt, at kreditgivere på et tidligt tidspunkt opfordres til at imødegå nyopståede kreditrisici proaktivt, og at der findes nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kreditgivere udviser rimelig tilbageholdenhed og gør rimelige forsøg på at løse situationen ved hjælp af andre midler, inden der indledes en procedure for tvangsauktion. Hvis det er muligt, bør der findes løsninger, der tager hensyn til de praktiske forhold og forbrugers rimelige behov i forhold til leveomkostninger. Hvis der efter proceduren for tvangsauktion stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling og samtidig undgå overdreven gældssætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger for at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i at indgå en udtrykkelig aftale om, at overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiveren er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

(28) Kreditformidlere er ofte involveret i flere aktiviteter end bare kreditformidling, især formidling af forsikringer eller investeringstjenesteydelser. Dette direktiv bør derfor også sikre en grad af sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling⁷⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁸⁾. Navnlig kreditinstitutter, der i henhold til direktiv 2013/36/EU har adgang til at udføre virksomhed som kreditinstitut, og andre finansielle institutter, der er underlagt en tilsvarende tilladelsesordning i henhold til national lovgivning, bør ikke afkræves en særskilt godkendelse med henblik på at operere som kreditformidlere for at forenkle etableringsprocessen som kreditformidler og gøre det lettere at arbejde tværnationalt. Det fulde og ubetingede ansvar, der pålægges kreditgivere og kreditformidlere for de aktiviteter, der udføres af bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, bør kun udvides til at omfatte aktiviteter inden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre medlemsstaterne vælger at udvide ansvaret til andre områder.

(29) For at forbedre forbrugernes evne til selv at træffe kvalificerede beslutninger vedrørende lån og ansvarlig forvaltning af deres gæld bør medlemsstaterne fremme foranstaltninger med henblik på at støtte formidlingen af viden til forbrugere vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, især i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er særlig vigtigt at give vejledning til forbrugere, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. I den forbindelse bør Kommissionen identificere eksempler på bedste praksis for at lette den videre udvikling af foranstaltninger med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

(30) På grund af den betydelige risiko, der er forbundet med at låne i en udenlandsk valuta, er det nødvendigt at foreskrive foranstaltninger til sikring af, at forbrugere er klar over den risiko, som de påtager sig, og at forbrugere har mulighed for at begrænse deres eksponering for valutakursrisiko i kredittens løbetid. Risikoen kan begrænses enten ved at give forbrugeren ret til at konvertere kreditten til en anden valuta eller gennem andre ordninger, f.eks. lofter eller, hvis dette er tilstrækkeligt til at begrænse valutakursrisikoen, advarsler.

(31) Den gældende retlige ramme bør give forbrugerne tillid til, at kreditgiverne, kreditformidlerne og de udpegede repræsentanter tager hensyn til forbrugerens interesser på grundlag af de oplysninger, som kreditgiver, kreditformidler og den udpegede repræsentant råder over på det pågældende tidspunkt, og på grundlag af rimelige antagelser om risiciene i forbindelse med forbrugerens situation i den foreslåede kreditaftales løbetid. Det kan også indebære, at kreditgivere bl.a. ikke bør markedsføre kreditten på en sådan måde, at markedsføringen i væsentlig grad indskrænker eller kan forventes at indskrænke forbrugerens evne til nøje at overveje at optage kreditten, eller at kreditgiver ikke bør anvende ydelse af kreditten som den vigtigste markedsføringsmetode i forbindelse med markedsføring af varer, tjenesteydelser eller fast ejendom over for forbrugere. Et centralt aspekt med hensyn til at sikre en sådan forbrugertillid er kravet om at sikre en høj grad af rimelighed, redelighed og professionel holdning inden for branchen, en passende håndtering af interessekonflikter, herunder dem, der opstår på grund af aflønning, og at kræve, at der ydes rådgivning i forbrugerens interesse.

(32) Det er hensigtsmæssigt at sikre, at kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters relevante personale har et tilstrækkeligt viden- og kompetenceniveau, for at opnå en høj grad af professionalisme. Dette direktiv bør derfor kræve, at selskaber kan godtgøre, at de har den relevante viden og kompetence, på grundlag af de minimumskrav til viden og kompetencer, der er fastsat i dette direktiv. Det bør stå medlemsstaterne frit for at indføre eller opretholde sådanne krav, der gælder for fysiske personer. Medlemsstaterne bør kunne tillade, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter sonderer mellem niveauerne for minimumskrav til viden i henhold til involveringen i udførelsen af bestemte tjenester eller processer. I denne forbindelse omfatter personale eksternt personale, som arbejder for og hos kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant, samt deres ansatte. I dette direktiv bør personale, der direkte er inddraget i aktiviteter i henhold til direktivet, omfatte både personale med kunde-kontakt og administrativt personale, herunder ledelsen, som spiller en vigtig rolle i kreditaftaleprocessen. Personer, der varetager støttefunktioner, som ikke er knyttet til kreditaftaleprocessen (f.eks. personale, der varetager personaleadministration og informations- og kommunikationsteknologi), bør ikke betragtes som personale i dette direktiv.

(33) Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på en anden medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, bør hjemlandet være ansvarligt for at fastsætte de minimumskrav til viden og kompetencer, som gælder for personalet. De værtslande, der finder det nødvendigt, bør dog på visse bestemte områder kunne fastsætte deres egne kompetencekrav, der gælder for kreditgivere og kreditformidlere, som yder tjenester på den pågældende medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser.

(34) På grund af betydningen af at sikre, at viden- og kompetencekravene finder anvendelse og opfyldes i praksis, bør medlemsstaterne kræve, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter, og give de kompetente myndigheder beføjelse til at indhente den dokumentation, som de har behov for for på en sikker måde at kunne vurdere opfyldelsen af kravene.

(35) Den måde, hvorpå kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter aflønner deres personale, bør være et af de centrale aspekter med hensyn til at sikre forbrugertilliden i finanssektoren. Dette direktiv fastsætter regler for aflønning af personale med henblik på at begrænse salg på tvivlsomt grundlag og for at sikre, at den måde, hvorpå personalet aflønnes, ikke er til hinder for opfyldelsen af forpligtelsen til at tage hensyn til forbrugerens interesser. Kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter bør navnlig ikke udforme deres aflønningspolitikker på en måde, der tilskynder deres personale til at indgå et bestemt antal eller en bestemt form for kreditaftaler eller til at yde særlige accessoriske tjenester til

forbrugerne, uden at der udtrykkeligt er taget hensyn til forbrugernes interesser og behov. I denne forbindelse kan medlemsstaterne finde det nødvendigt at beslutte, at en særlig praksis, f.eks. bundne kreditformidlers opkrævning af gebyrer, strider mod forbrugers interesser. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at den aflønning, som personalet modtager, ikke afhænger af renten i den kreditaftale eller den form for kreditaftale, der er indgået med forbrugeren.

(36) Dette direktiv fastsætter harmoniserede regler for den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale bør være i besiddelse af, når de skal udforme, tilbyde, bevilge og formidle en kreditaftale. Dette direktiv indfører ikke særlige ordninger, der er direkte forbundet med anerkendelse af de erhvervsmæssige kvalifikationer, som en person har opnået i en medlemsstat med henblik på at opfylde kravene til viden og kompetencer i en anden medlemsstat. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁹⁾ bør derfor fortsat finde anvendelse for så vidt angår de betingelser for anerkendelse og de udligningsforanstaltninger, som et værtsland kan kræve, hvis en persons uddannelsesbevis ikke er udstedt på dets område.

(37) Kreditgivere og kreditformidlere anvender ofte reklame, hvor der hyppigt er anført særlige vilkår for at tiltrække forbrugerne til et bestemt produkt. Forbrugerne bør derfor beskyttes mod illoyal og vildledende reklamepraksis og skal kunne sammenligne reklamer. Det er nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om reklamer for kreditaftaler og med en liste over de elementer, der skal inkluderes i reklamer og markedsføringsmateriale til forbrugerne, når sådan reklame angiver rentesatser eller talstørrelser vedrørende kreditomkostninger, således at forbrugerne kan sammenligne forskellige tilbud. Det bør fortsat stå medlemsstaterne frit for at kunne fastsætte eller opretholde oplysningskrav i deres nationale lovgivning med hensyn til reklame, der ikke angiver en rentesats eller indeholder talstørrelser vedrørende kreditomkostningerne. Sådanne krav bør tage hensyn til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Under alle omstændigheder bør det i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked¹⁰⁾ sikres, at reklame for kreditaftaler ikke giver et vildledende indtryk af produktet.

(38) Reklame har tendens til at fokusere på især et eller flere produkter, men forbrugerne bør være i stand til at træffe deres beslutninger på grundlag af viden om alle de tilbudte kreditprodukter. I denne henseende spiller generelle oplysninger en vigtig rolle, da de medvirker til at forklare forbrugeren om det brede udvalg af produkter og tjenesteydelser og de særlige kendetegn i den forbindelse. Forbrugerne bør derfor til enhver tid kunne få adgang til generelle oplysninger om eksisterende kreditprodukter. Selv om dette krav ikke gælder for ikkebundne kreditformidlere, ændrer dette ikke ved, at ikkebundne kreditformidlere er forpligtet til at give forbrugerne individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

(39) For at sikre lige betingelser, og for at forbrugernes beslutning kan bygge på detaljerede oplysninger om de tilbudte kreditprodukter frem for på den distributionskanal, gennem hvilken der er adgang til sådanne kreditprodukter, bør forbrugerne modtage oplysninger om kreditten, uanset om de handler direkte med en kreditgiver eller med en kreditformidler.

(40) Forbrugerne bør desuden modtage individuelle oplysninger i god tid inden indgåelsen af kreditaftalen for at kunne sammenligne dem og overveje kreditprodukternes særlige karakteristika. Kommissionen gav i henhold til sin henstilling 2001/193/EF af 1. marts 2001 om oplysninger forud for indgåelse af kontrakt, der skal gives til forbrugerne af långivere, der tilbyder boliglån¹¹⁾, tilsagn om at ville overvåge efter-

levelsen af den frivillige adfærdskodeks for information om boliglån forud for kontraktindgåelse, som indeholder ESIS, der giver individuelle oplysninger til forbrugeren om den kreditaftale, der tilbydes. Den dokumentation, som Kommissionen har indsamlet, viser, at der er behov for at revidere indholdet og præsentationen af ESIS for at sikre, at det er klart og forståeligt og indeholder alle de oplysninger, der anses for relevante for forbrugerne. Indholdet og præsentationen af ESIS bør omfatte de nødvendige forbedringer, der er blevet peget på i forbrugerundersøgelser i alle medlemsstaterne. ESIS' struktur, især oplysningernes række»fleksible elementer«, bør tilføjes. Forbrugeren bør modtage en illustrativ amortiseringstabel som del af ESIS, hvis kreditten er en kredit med udskudt rente, hvor tilbagebetalingen af hovedstolen udskydes i en indledende periode, eller hvor debitorrenten er fastsat for kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en sådan illustrativ amortiseringstabel i ESIS ikke er obligatorisk for andre kreditaftaler.

følge, bør revideres, affattelsen bør være mere brugervenlig, afsnit som »nominel rente« og »årlige omkostninger i procent« bør slås sammen, og nye afsnit, f.eks.

(41) Forbrugerforskning har understreget betydningen af at anvende et enkelt og forståeligt sprog i forbindelse med oplysninger til forbrugerne. Som følge heraf er de begreber, der anvendes i ESIS, ikke nødvendigvis de samme som de juridiske begreber, der er defineret i dette direktiv, men har den samme betydning.

(42) Oplysningskravene i ESIS om kreditaftaler bør ikke berøre Unionens eller nationale oplysningskrav om andre produkter eller tjenesteydelser, der eventuelt tilbydes sammen med kreditaftalen som betingelse for at indgå kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom eller tilbydes for at indgå denne aftale til en lavere debitorrente, såsom brand- eller livsforsikring eller investeringsprodukter. Det bør stå medlemsstaterne frit for at kunne beholde eller indføre national ret, hvis der ikke findes harmoniserede bestemmelser, f.eks. oplysningskrav om niveauet for ågerrenter i fasen forud for aftaleindgåelse eller oplysninger, der kan være nyttige i forbindelse med formidling af finansiell viden eller med udenretslige bilæggelser af tvister. Eventuelle supplerende oplysninger bør dog gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. Medlemsstaterne bør på deres nationale sprog kunne anvende en anderledes terminologi i ESIS uden at ændre dets indhold og den rækkefølge, hvori oplysningerne gives, hvis det er nødvendigt for at anvende et sprog, som forbrugerne muligvis lettere kan forstå.

(43) For at sikre, at ESIS giver forbrugeren alle de relevante oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, bør kreditgiveren ved udfyldelsen af ESIS følge vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS på grundlag af vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør f.eks. have mulighed for yderligere at præcisere de oplysninger, der skal gives for at beskrive »typen af debitorrente«, for at tage hensyn til de særlige karakteristika ved de nationale produkter og det nationale marked. Sådanne yderligere specifikationer bør imidlertid hverken være i modstrid med vejledningen i dette direktiv eller medføre ændringer i teksten til ESIS-modellen, der bør gengives i sin helhed af kreditgiveren. Medlemsstaterne bør også kunne angive yderligere advarsler om kreditaftaler, der er tilpasset deres nationale marked og praksis, hvis sådanne advarsler ikke allerede specifikt findes i ESIS. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at kreditgiver er bundet af de oplysninger, der gives i ESIS, forudsat at kreditgiver beslutter at yde kreditten.

(44) Forbrugeren bør modtage oplysninger ved hjælp af ESIS uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren har givet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer, og i god tid, inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, så han har mulighed for at sam-

menligne og overveje kreditprodukternes karakteristika og om nødvendigt indhente råd fra tredjemand. ESIS bør navnlig vedlægges et bindende tilbud til forbrugeren, medmindre forbrugeren allerede har modtaget et ESIS, og tilbuddets karakteristika stemmer overens med de oplysninger, der tidligere er givet. Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte, at ESIS er obligatorisk både inden afgivelsen af et bindende tilbud og sammen med det bindende tilbud, hvis der ikke tidligere er givet et ESIS, der indeholder de samme oplysninger. Selv om ESIS bør persontilpasses og afspejle de præferencer, som forbrugeren har givet udtryk for, bør levering af sådanne individuelle oplysninger ikke indebære en forpligtelse til at yde rådgivning. Kreditaftaler bør kun indgås, hvis forbrugeren har haft tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, om nødvendigt indhente råd fra tredjemand og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han vil acceptere et tilbud.

(45) Hvis forbrugeren har en sikret kreditaftale i forbindelse med køb af fast ejendom eller grund, og sikkerhedsstillelsens varighed er længere end kreditaftalens varighed, og hvis forbrugeren kan beslutte at få udbetalt den tilbagebetalte kapital, forudsat at han underskriver en ny kreditaftale, bør forbrugeren inden underskrivelsen af den nye kreditaftale modtage et nyt ESIS med de nye årlige omkostninger i procent, der er baseret på den nye kreditaftales specifikke karakteristika.

(46) Kreditgiveren eller, hvor det er relevant, en kreditformidler eller udpeget repræsentant bør i det mindste når der ikke er fortrydelsesret, på tidspunktet for afgivelse af et tilbud, der er bindende for kreditgiver, give forbrugeren en kopi af udkastet til kreditaftalen. I andre tilfælde bør forbrugeren i det mindste modtage en kopi af udkastet til kreditaftalen på det tidspunkt, hvor der afgives et bindende tilbud.

(47) For at sikre størst mulig transparens og forhindre misbrug som følge af interessekonflikter, når forbrugerne anvender kreditformidlers tjenesteydelser, bør kreditformidlere være underlagt visse oplysningsforpligtelser, inden de leverer deres tjenesteydelser. Sådanne oplysninger bør bl.a. omfatte deres identitet og forbindelse til kreditgivere, f.eks. om de overvejer at anvende produkter fra mange forskellige kreditgivere eller kun fra et mere begrænset antal kreditgivere. Hvis kreditgiver eller tredjemænd skal betale provision eller andre incitamentter til kreditformidleren i forbindelse med en kreditaftale, bør dette oplyses til forbrugerne inden udøvelsen af kreditformidlingsaktiviteterne, og i denne fase bør forbrugerne oplyses enten om sådanne betalingers størrelse, hvis dette vides, eller om det forhold, at beløbet vil blive oplyst i ESIS i en senere fase forud for aftaleindgåelsen, og om, at forbrugerne i denne fase har ret til at modtage oplysninger om sådanne betalingers størrelse. Forbrugerne bør også underrettes om eventuelle gebyrer, som de skal betale til kreditformidlere for deres tjenesteydelser. Uden at dette berører konkurrenceretten, bør medlemsstaterne frit kunne indføre eller beholde bestemmelser, der forbyder, at forbrugerne betaler gebyrer til nogle eller alle kategorier af kreditformidlere.

(48) En forbruger har muligvis behov for yderligere bistand for at kunne afgøre, hvilken kreditaftale blandt de foreslåede produkter der er mest hensigtsmæssig i forhold til den pågældendes behov og finansielle situation. Kreditgivere og, hvor det er relevant, kreditformidlere bør yde denne bistand i forbindelse med de kreditprodukter, som de tilbyder forbrugeren, ved at redegøre for de relevante oplysninger, herunder navnlig de vigtigste karakteristika ved de foreslåede produkter, for forbrugeren med udgangspunkt i den pågældendes personlige forhold, så forbrugeren kan forstå de virkninger, som produkterne kan få for hans økonomiske situation. Kreditgivere og i givet fald kreditformidlere bør tilpasse den måde, som sådanne redegørelser gives på, til de omstændigheder, hvorunder kreditten tilbydes, og forbrugers behov for bistand under hensyntagen til forbrugers viden om og erfaring med kredit og arten af de enkelte kreditprodukter. Sådanne redegørelser bør ikke i sig selv udgøre en personlig anbefaling.

(49) For at fremme et velfungerende indre marked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Unionen er det nødvendigt på ensartet vis at sikre, at oplysningerne om de årlige omkostninger i procent er sammenlignelige i hele Unionen.

(50) De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør omfatte alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver har kendskab til. Omkostningerne bør derfor omfatte renter, provisioner, afgifter, gebyrer til kreditformidlere, omkostningerne ved ejendomsvurdering med henblik på et lån med pant i fast ejendom og andre gebyrer, bortset fra notarialgebyrer, der er nødvendige for at kunne opnå kreditten, f.eks. livsforsikring, eller for at kunne få den på de oplyste betingelser, f.eks. brandforsikring. Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende accessoriske produkter og tjenesteydelser (f.eks. bestemmelserne vedrørende omkostningerne i forbindelse med oprettelse og forvaltning af en bankkonto) bør ikke berøre direktiv 2005/29/EF og Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler¹²⁾. De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør ikke omfatte de omkostninger, som forbrugeren betaler ved køb af fast ejendom eller grund, såsom tilknyttede afgifter og notaromkostninger eller tinglysningsomkostninger. Kreditgivers faktiske kendskab til omkostningerne bør vurderes objektivt under hensyntagen til kravene til erhvervsmæssig diligenspligt. I denne forbindelse bør kreditgiver antages at have kendskab til omkostningerne i forbindelse med accessoriske tjenesteydelser, som han selv tilbyder forbrugeren, eller som han tilbyder forbrugeren på vegne af tredjemand, medmindre prisen afhænger af forbrugers specifikke karakteristika eller situation.

(51) Hvis der anvendes skønsmæssige oplysninger, bør forbrugeren underrettes herom, og om at oplysningerne forventes at være repræsentative for den påtænkte type aftale eller praksis. Formålet med de supplerende antagelser med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent er at sikre, at de årlige omkostninger i procent beregnes på en ensartet måde og er sammenlignelige. Supplerende antagelser er nødvendige i forbindelse med specifikke typer kreditaftaler, f.eks. hvis kredittens beløb, varighed eller omkostninger er usikre eller varierer, afhængigt af hvordan aftalen gennemføres. Hvis bestemmelserne ikke i sig selv er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiveren anvende de supplerende antagelser, der er fastsat i bilag I. Da beregningen af de årlige omkostninger i procent imidlertid afhænger af den enkelte kreditaftales vilkår, bør kun de antagelser, der er nødvendige og relevante for en given kredit, anvendes.

(52) For at sikre en høj grad af sammenlignelighed mellem tilbud fra forskellige kreditgivere med hensyn til de årlige omkostninger i procent bør tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke udtrykkes i dage, hvis de kan udtrykkes som et helt antal år, måneder eller uger. Det er i den forbindelse underforstået, at disse intervaller, hvis der anvendes bestemte tidsintervaller i formlen til beregning af de årlige omkostninger i procent, også bør anvendes ved fastlæggelse af rentesatser og andre omkostninger, der anvendes i formlen. Som følge heraf bør kreditgiver anvende den metode til måling af tidsintervaller, der er beskrevet i bilag I, for at få de korrekte tal med henblik på betaling af omkostninger. Dette gælder imidlertid kun med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent og har ingen indvirkning på de beløb, som kreditgiver faktisk opkræver i henhold til kreditaftalen. Hvis disse tal er forskellige, kan det være nødvendigt at forklare forbrugeren dem for at undgå at vildlede forbrugeren. Dette indebærer også, at de årlige omkostninger i procent i mangel af ikke-rentebærende omkostninger og under forudsætning af en identisk beregningsmetode vil være lig med kredittens effektive debitorrente.

(53) Da de årlige omkostninger i procent i markedsføringsfasen kun kan angives ved et eksempel, bør eksemplet være repræsentativt. Det bør derfor f.eks. afspejle den gennemsnitlige løbetid og det samlede kreditbeløb, der bevilges i forbindelse med den påtænkte type kreditaftale. Når det repræsentative eksem-

pel opstilles, bør der tages hensyn til, hvor udbredte visse typer kreditaftaler er på et specifikt marked. Det kan være hensigtsmæssigt for hver kreditgiver at basere det repræsentative eksempel på et kreditbeløb, der er repræsentativt for den pågældende kreditgivers produktudvalg og forventede kundegrundlag, da disse kan variere betydeligt kreditgivere imellem. For så vidt angår de årlige omkostninger i procent, der anføres i ESIS, bør der så vidt muligt tages hensyn til de præferencer og oplysninger, som forbrugeren angiver, og kreditgiver eller kreditformidler bør præcisere, om oplysningerne er illustrative eller afspejler de angivne præferencer og oplysninger. De repræsentative eksempler bør under alle omstændigheder ikke være i modstrid med kravene i direktiv 2005/29/EF. Det er vigtigt, at det i ESIS gøres klart for forbrugeren, hvis det er relevant, at de årlige omkostninger i procent bygger på antagelser og kan ændre sig, således at forbrugerne kan tage hensyn til dette, når de sammenligner produkter. Det er vigtigt, at de årlige omkostninger i procent tager hensyn til alle de udnyttede kreditmuligheder i kreditaftalen, hvad enten de er udbetalt direkte til forbrugeren eller til en tredjemand på forbrugers vegne.

(54) For at sikre overensstemmelse i beregningen af de årlige omkostninger i procent for forskellige typer kredit bør de antagelser, der anvendes til beregning af samme typer kreditaftaler, generelt være ensartede. I denne forbindelse bør antagelserne i Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent¹³⁾, som ændrer antagelserne til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, medtages. Selv om alle antagelserne ikke nødvendigvis finder anvendelse på de kreditaftaler, der findes i dag, er der stor produktinnovation i denne sektor, så det er nødvendigt at have fastlagt antagelserne. Med henblik på beregningen af de årlige omkostninger i procent bør fastlæggelsen af den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes, baseres på berettigede forventninger til den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes af forbrugerne i forbindelse med den type produkt, der tilbydes af den pågældende kreditgiver. For så vidt angår eksisterende produkter bør forventningen baseres på de seneste 12 måneder.

(55) Det er af afgørende betydning, at forbrugers evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale. Denne vurdering af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugers evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid. Forbrugers evne til at betale renter og afdrag på og helt at tilbagebetale kreditten bør navnlig omfatte en vurdering af de fremtidige betalinger eller betalingsforøgelse, der er nødvendige på grund af negativ amortisering eller udskudte betalinger på hovedstolen eller af renter, og bør vurderes på baggrund af andre faste udgifter, gæld og andre finansielle forpligtelser samt indtægt, opsparing og aktiver. Der bør tages rimeligt hensyn til fremtidige begivenheder i den foreslåede kreditaftales løbetid, såsom en mindske af indtægten, hvis kreditperioden varer indtil efter pensioneringen, eller, hvis det er relevant, en forøgelse af debitorrenten eller en negativ ændring af valutakursen. Selv om værdien af den faste ejendom er et vigtigt element ved fastlæggelsen af det kreditbeløb, der kan bevilges til en forbruger i henhold til en sikret kreditaftale, bør vurderingen af kreditværdigheden fokusere på forbrugers evne til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen. Som følge heraf bør den mulighed, at værdien af den faste ejendom overstiger kreditbeløbet eller kan stige i fremtiden, generelt ikke være en tilstrækkelig betingelse for at yde den pågældende kredit. Hvis formålet med en kreditaftale er at opføre fast ejendom eller renovere en eksisterende fast ejendom, bør kreditgiver dog kunne tage hensyn til denne mulighed. Medlemsstaterne bør kunne give yderligere vejledning om disse eller yderligere kriterier og om metoder til at vurdere en forbrugers kreditværdighed, f.eks. ved at fastsætte grænser for belåningsprocenten eller for forholdet mellem lån og indkomst, og bør opfordres til at gennemføre Rådet for Finansiell Stabilitets principper for god praksis vedrørende optagelse af lån med pant i fast ejendom.

(56) Det kan være nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om de forskellige elementer, der kan tages i betragtning i vurderingen af kreditværdigheden i forbindelse med visse former for kreditaftaler. I forbindelse med kreditaftaler der vedrører en fast ejendom, hvori det udtrykkeligt angives, at den faste ejendom ikke må anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugeren familiemedlemmer (aftaler om køb med henblik på udlejning), bør medlemsstaterne f.eks. kunne beslutte at præcisere, at der ved vurderingen af forbrugeren evne til at tilbagebetale kreditten tages hensyn til fremtidige lejeindtægter. I de medlemsstater, hvor de nationale bestemmelser ikke indeholder en sådan præcisering, kan kreditgivere beslutte at medtage en forsigtig vurdering af de fremtidige lejeindtægter. Vurderingen af kreditværdighed bør ikke indebære overførsel af ansvar til kreditgiveren for forbrugeren eventuelle senere manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

(57) Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen. Kreditgivers mulighed for at overføre en del af kreditrisikoen til tredjemand bør f.eks. ikke føre til, at han ignorerer kreditværdighedsvurderingens konklusioner og tilbyder en kreditaftale til en forbruger, som sandsynligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale kreditten. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre dette princip ved at kræve, at de kompetente myndigheder træffer relevante foranstaltninger som led i tilsynsaktiviteterne og overvåger overholdelsen af kreditgivers procedurer for vurdering af kreditværdighed. En positiv kreditværdighedsvurdering bør dog ikke udgøre en forpligtelse for kreditgiveren til at yde kredit.

(58) I overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet bør kreditværdighedsvurderingen bygge på oplysninger om forbrugeren finansielle og økonomiske situation, herunder indtægt og udgifter. Disse oplysninger kan indhentes fra forskellige kilder, herunder forbrugeren, og kreditgiveren bør på passende vis kontrollere oplysningerne, inden kreditten ydes. Forbrugeren bør i denne forbindelse give oplysningerne for at lette kreditværdighedsvurderingen, eftersom undladelse af at gøre dette sandsynligvis vil medføre afslag på den kredit, som forbrugeren ønsker, medmindre oplysningerne kan indhentes fra en anden kilde. Med forbehold af den private aftaleret bør medlemsstaterne sikre, at kreditgiver ikke kan bringe en kreditaftale til ophør, fordi de efter underskrivelsen af den blev klar over, at kreditværdighedsvurderingen blev foretaget på et ukorrekt grundlag som følge af ufuldstændige oplysninger på vurderingstidspunktet. Dette bør imidlertid ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at give kreditgiver tilladelse til at bringe en kreditaftale til ophør, hvis det kan påvises, at forbrugeren bevidst gav unøjagtige eller forkerte oplysninger på tidspunktet for kreditværdighedsvurderingen eller forsætligt ikke gav oplysninger, som ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, eller hvis der findes andre gyldige grunde, der er forenelige med EU-retten. Selv om det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge forbrugeren sanktioner for ikke at være i stand til at give visse oplysninger eller vurderinger eller for at beslutte at afbryde en ansøgningsproces med henblik på at få en kredit, bør medlemsstaterne kunne fastsætte sanktioner, hvis en forbruger bevidst giver ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger for at opnå en positiv kreditværdighedsvurdering, navnlig hvis fuldstændige og korrekte oplysninger ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, og forbrugeren efterfølgende ikke kan opfylde aftalevilkårene.

(59) Anvendelse af en kreditdatabase er et nyttigt element i forbindelse med vurdering af kreditværdighed. Nogle medlemsstater kræver, at kreditgiver vurderer forbrugeren kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database. Kreditgiver bør kunne søge i kreditdatabase i kredittens løbetid for udelukkende at kunne påvise og vurdere sandsynligheden for misligholdelse. En sådan anvendelse af kreditdatabase bør være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at den anvendes til tidlig påvisning og styring af kreditrisikoen i forbrugeren interesse og ikke med henblik på oplysninger til forretningsmæssige forhandlinger. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24.

oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁴⁾ bør forbrugere underrettes af kreditgivere om søgning i kreditdatabasen, inden den foretages, og bør have ret til at få adgang til oplysninger om dem i en sådan kreditdatabase for i givet fald at foretage berigtigelse af, slette eller blokere personoplysninger om dem, såfremt disse er unøjagtige eller er blevet behandlet ulovligt.

(60) For at hindre konkurrenceforvridning blandt kreditgivere bør det sikres, at alle kreditgivere, herunder kreditinstitutter eller ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, har adgang til alle offentlige og private kreditdatabaser om forbrugere på ikkediskriminerende vilkår. Sådanne vilkår bør derfor ikke omfatte et krav til kreditgivere om etablering som kreditinstitut. Adgangsbetingelser, f.eks. gebyr for at få adgang til databasen eller krav om, at oplysninger til databasen skal tilvejebringes på grundlag af gensidighed, bør fortsat finde anvendelse. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastsætte, om kreditformidlere inden for deres område kan få adgang til sådanne databaser.

(61) Hvis et afslag på en kreditanmodning bygger på oplysninger fundet ved en søgning i en database eller på mangel på data heri, bør kreditgiver underrette forbrugeren herom, give oplysninger om navnet på den pågældende database og enhver anden oplysning, som kræves i direktiv 95/46/EF, således at forbrugeren kan udøve sin ret til adgang og, når det er berettiget, foretage berigtigelse af, slette eller blokere de deri behandlede personoplysninger om sig selv. Hvis et afslag på en kreditanmodning skyldes en negativ vurdering af kreditværdigheden, bør kreditgiver uden unødigt forsinkelse underrette forbrugeren om afslaget. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om de vil kræve, at kreditgivere skal give yderligere forklaringer på årsagerne til afslaget. Kreditgiver bør imidlertid ikke være forpligtet til at give sådanne oplysninger, hvis det er forbudt i henhold til anden EU-ret, f.eks. bestemmelser om hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Sådanne oplysninger bør ikke gives, hvis det strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, f.eks. forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgelse af straffelovsovertrædelser.

(62) Dette direktiv vedrører anvendelse af personoplysninger i forbindelse med vurdering af en forbrugers kreditværdighed. For at sikre beskyttelse af personoplysninger bør direktiv 95/46/EF finde anvendelse på databehandling, der foretages i forbindelse med sådanne vurderinger.

(63) Ydelse af rådgivning i form af en individuel anbefaling er en særskilt aktivitet, der kan, men ikke skal, kombineres med andre aspekter af ydelse eller formidling af kredit. For at forbrugerne kan forstå arten af de tjenester, som ydes, bør de derfor underrettes om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester, og hvornår der ikke ydes rådgivningstjenester, og hvad disse omfatter. På grund af den betydning, som forbrugerne tillægger anvendelsen af betegnelserne »rådgivning« og »rådgiver«, bør medlemsstaterne kunne forbyde anvendelse af disse eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne. Det bør sikres, at medlemsstaterne træffer sikkerhedsforanstaltninger, når rådgivning beskrives som uafhængig, til sikring af, at de pågældende produkter og aflønningsordninger svarer til forbrugernes forventninger til en sådan rådgivning.

(64) Leverandører af rådgivningstjenester bør overholde visse standarder for at sikre, at forbrugeren præsenteres for produkter, der passer til hans behov og forhold. Rådgivningstjenester bør baseres på en rimelig og tilstrækkeligt vidtgående analyse af de tilbudte produkter, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditgivere og bundne kreditformidlere, eller af de produkter, der findes på markedet, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditformidlere, der ikke er bundet. De, der yder rådgivningstjenester, bør kunne specialisere sig i visse nicheprodukter, såsom mellemfinansiering, forudsat at de overvejer en række produkter

inden for denne bestemte niche, og at det gøres klart for forbrugeren, at de er specialiseret i disse nicheprodukter. Under alle omstændigheder bør kreditgivere og kreditformidlere oplyse forbrugeren om, hvorvidt de kun rådgiver om deres egne produkter eller om et bredt udvalg af produkter på markedet, for at sikre, at forbrugeren forstår grundlaget for en anbefaling.

(65) Rådgivningstjenester bør bygge på en passende forståelse af forbrugers finansielle situation, præferencer og målsætninger på grundlag af de fornødne ajourførte oplysninger og rimelige antagelser om risici i forbindelse med forbrugers forhold i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne præcisere, hvordan et givet produkts egnethed skal vurderes i forbindelse med ydelse af rådgivningstjenester.

(66) En forbrugers evne til at tilbagebetale en kredit, inden kreditaftalen udløber, kan spille en vigtig rolle for at fremme konkurrencen på det indre marked og EU-borgernes frie bevægelighed samt for at bidrage til at tilvejebringe den fleksibilitet i kreditaftalens løbetid, der er nødvendig for at fremme finansiell stabilitet i overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet. Der findes imidlertid væsentlige forskelle mellem de nationale principper og betingelser, i henhold til hvilke forbrugere har evne til at tilbagebetale deres kredit, og de betingelser, på hvilke en sådan indfrielse før tiden kan finde sted. På trods af forskelligartetheden i mekanismerne bag realkreditfinansiering og det eksisterende produktudvalg er det væsentligt på EU-plan at have visse standarder for førtidig indfrielse af kredit for at sikre, at forbrugere har mulighed for at frigøre sig for deres forpligtelser inden den aftalte dato i kreditaftalen og mulighed for at sammenligne tilbud med henblik på at finde de bedste produkter i forhold til deres behov. Medlemsstaterne bør derfor enten gennem lovgivning eller på anden måde, såsom aftalebestemmelser, sikre, at forbrugere har ret til førtidig indfrielse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne definere betingelserne for udøvelse af en sådan ret. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves. Hvis førtidig indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning, kan udøvelsen af denne ret gøres betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren som fastsat af medlemsstaten. En sådan legitim interesse kan f.eks. opstå i tilfælde af skilsmisse eller arbejdsløshed. De betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, bør kunne omfatte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten. I tilfælde, hvor medlemsstaterne fastsætter, at kreditgiver har ret til kompensation, bør en sådan kompensation være en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten, i overensstemmelse med de nationale regler om kompensation. Kompensationen bør ikke overstige kreditgivers økonomiske tab.

(67) Det er vigtigt at sikre, at der er tilstrækkelig gennemsigtighed til at gøre det klart for forbrugere, hvilken form for forpligtelser der indgås med henblik på at opretholde den finansielle stabilitet, og hvor der i kreditaftalens løbetid er fleksibilitet. Forbrugere bør modtage oplysninger om debitorrenten i aftaleforholdets løbetid og forud for aftaleindgåelsen. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre begrænsninger med hensyn til eller forbud mod kreditgivers ensidige ændringer af debitorrenten. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at forbrugeren har ret til at modtage en ajourført amortiseringstabel, hvis debitorrenten ændres.

(68) Selv om kreditformidlere spiller en central rolle med hensyn til distribution af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i Unionen, er der fortsat væsentlige forskelle mellem de nationale bestemmelser om udøvelse af virksomhed som kreditformidler og om tilsyn med kreditformidlere, som skaber hindringer for etablering og udøvelse af virksomhed som kreditformidler på det indre marked.

Kreditformidlernes manglende mulighed for frit at udøve virksomhed i Unionen hindrer det indre marked for kreditaftaler vedrørende fast ejendom til beboelse i at fungere ordentligt. Under hensyntagen til de forskellige aktører, der er involveret i kreditformidling, er det væsentligt med visse standarder på EU-plan for at sikre en høj grad af professionalisme og service.

(69) Før kreditformidlere kan udøve deres aktiviteter, bør de være underlagt en adgangsproces ved den kompetente myndighed i deres hjemland, og underlægges løbende tilsyn for at sikre, at de opfylder strenge faglige krav i det mindste til kompetence, godt omdømme og erhvervsansvarsforsikring. Sådanne krav bør som minimum finde anvendelse på kreditinstitutplan. Medlemsstaterne kan imidlertid præcisere, om sådanne krav om adgang gælder for kreditformidlerens enkelte arbejdstagere. Hjemlandet kan fastsætte yderligere krav, f.eks. at kreditformidlerens aktionærer har et godt omdømme, eller at en bunden kreditformidler kun kan være bundet til én kreditgiver, hvis disse krav er forholdsmæssige og forenelige med den øvrige EU-ret. Der bør optages relevante oplysninger om kreditformidlere, der er givet adgang, i et offentligt register. Bundne kreditformidlere, som udelukkende samarbejder med én kreditgiver under dennes fulde og ubetingede ansvar, bør have mulighed for at gives adgang af den kompetente myndighed under ledelse af den kreditgiver, på hvis vegne de handler. Medlemsstaterne bør have ret til at bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til visse kreditformidlers retlige form, således at de udelukkende må handle som juridiske personer eller som fysiske personer. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om alle kreditformidlere optages i ét register, eller om der kræves forskellige registre, afhængigt af om kreditformidleren er bundet eller fungerer som uafhængig kreditformidler. Desuden bør medlemsstaterne frit kunne bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til muligheden for, at kreditformidlere, der er bundet til en eller flere kreditgivere, kan opkræve gebyrer af forbrugerne.

(70) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere beslutte at anvende udpegede repræsentanter til at udøve aktiviteter på deres vegne. Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende den specifikke ordning for udpegede repræsentanter i dette direktiv. Medlemsstaterne bør dog frit kunne beslutte ikke at indføre en sådan ordning eller at tillade, at andre enheder spiller en rolle, der er sammenlignelig med udpegede repræsentanters rolle, forudsat at disse enheder er omfattet af den samme ordning som kreditformidlerne. Reglerne for udpegede repræsentanter i dette direktiv forpligter ikke medlemsstaterne til at tillade, at udpegede repræsentanter udøver virksomhed på deres område, medmindre sådanne udpegede repræsentanter anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(71) For at sikre, at de kompetente myndigheder fører effektivt tilsyn med kreditformidlere, bør en kreditformidler, der er en juridisk person, gives adgang i den medlemsstat, hvor den har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En kreditformidler, der ikke er en juridisk person, bør gives adgang i den medlemsstat, hvor dens hovedkontor ligger. Desuden bør medlemsstaterne kræve, at en kreditformidlers hovedkontor altid ligger i den medlemsstat, som er kreditformidlerens hjemland, og hvor den faktisk udøver virksomhed.

(72) Kravene for at give adgang bør give kreditformidlere ret til at udøve virksomhed i andre medlemsstater i overensstemmelse med principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder. Selv i tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at give alle ansatte hos kreditformidleren adgang, bør meddelelsen om hensigten om at levere tjenesteydelser tage udgangspunkt i kreditformidleren frem for den enkelte arbejdstager. Selv om dette direktiv udstikker de rammer, inden for hvilke alle kreditformidlere, der er givet adgang, herunder de kreditformidlere, der er bundet til kun én kreditgiver, kan udøve virksomhed i hele Unionen, udstikker dette direktiv ikke sådanne rammer for udpegede repræsentanter. I sådanne tilfælde skal de ud-

pegede repræsentanter, der ønsker at udøve virksomhed i en anden medlemsstat, opfylde kravene for at give kreditformidlere adgang i dette direktiv.

(73) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere udøve deres aktiviteter i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter og kreditinstitutter. Kreditformidlere, der er givet adgang, bør i princippet kunne udøve virksomhed i hele Unionen. Adgang, der er givet af de kompetente myndigheder i hjemlandet, bør dog ikke tillade, at kreditformidlere yder deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til en forbruger i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

(74) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte, at personer, der som led i deres erhvervsmæssige virksomhed kun lejlighedsvis udøver kreditformidlingsaktiviteter, f.eks. advokater eller notarer, ikke er omfattet af adgangsproceduren i dette direktiv, forudsat at en sådan erhvervsmæssig virksomhed er omfattet af lovbestemmelser, der ikke udelukker, at der lejlighedsvis udøves kreditformidlingsaktiviteter. En sådan undtagelse fra adgangsproceduren i dette direktiv bør dog føre til, at sådanne personer ikke kan drage fordel af pasordningen i dette direktiv. Personer, der som led i deres erhvervsmæssige virksomhed blot lejlighedsvis præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller en kreditformidler eller henviser forbrugeren til en sådan, f.eks. ved at meddele forbrugeren, at der findes en bestemt kreditgiver eller kreditformidler eller en type produkt hos den pågældende kreditgiver eller kreditformidler, men ikke reklamerer yderligere for eller deltager i forelæggelsen af afgivelsen af tilbud om det forberedende arbejde i forbindelse med eller indgåelsen af kreditaftalen, bør ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv. Låntagere, der blot overfører en kreditaftale til en forbruger ved subrogation uden at udøve andre kreditformidlingsaktiviteter, bør heller ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(75) For at sikre lige betingelser for kreditgivere og fremme finansiell stabilitet og i forventning om yderligere harmonisering bør medlemsstaterne sikre, at der findes hensigtsmæssige foranstaltninger til at give adgang for og føre tilsyn med ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør dette direktiv ikke fastlægge detaljerede betingelser for at give adgang for og føre tilsyn med kreditgivere, som tilbyder kreditaftaler, og som ikke er kreditinstitutter, jf. definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber¹⁵). Antallet af sådanne institutter, som er aktive i Unionen i øjeblikket, er begrænset, især siden finanskrisen, og det samme gælder deres markedsandel og antallet af medlemsstater, hvor de er aktive. Af samme grund bør der ikke fastsættes bestemmelser om indførelse af en pasordning for sådanne institutter.

(76) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de gennemføres. Valget af sanktioner er fortsat op til medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

(77) Forbrugerne bør have adgang til udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister, der måtte opstå på grundlag af de rettigheder og forpligtelser, som er fastlagt i dette direktiv, mellem kreditgivere og forbrugere såvel som mellem kreditformidlere og forbrugere. Medlemsstaterne bør sørge for, at deltagelse i sådanne alternative tvistbilæggelsesprocedurer ikke er frivillig for kreditgivere og kreditformidlere. For at sikre, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer fungerer tilfredsstillende i tilfælde af tværnational aktivitet, bør medlemsstaterne kræve og tilskynde til, at organer med ansvar for udenretslig klage- og tvistbilæggelse samarbejder. I denne forbindelse bør medlemsstaternes udenretslige

klage- og tvistbilæggelsesorganer tilskyndes til at deltage i Fin-Net, der er et finansielt tvistbilæggelses-netværk af nationale udenretslige ordninger, som er ansvarlige for at bilægge tvister mellem forbrugere og udbydere af finansielle tjenester.

(78) For at sikre konsekvent harmonisering og for at tage højde for udviklingen på markederne for kreditaftaler eller udviklingen inden for kreditprodukter eller i de økonomiske forhold og for yderligere at præcisere visse krav i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændring af standardformuleringen eller instruktionerne vedrørende udfyldning af ESIS og ændring af bemærkningerne eller ajourføring af antagelserne, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(79) For at lette kreditformidlers mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilægelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at give kreditformidlere adgang være de myndigheder, der handler under den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed)¹⁶⁾, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(80) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til ovennævnte organer og domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder til at håndhæve direktivets vidtrækkende forpligtelser. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(81) Det er nødvendigt at undersøge, om dette direktiv fungerer efter hensigten, og om det lykkes at etablere et indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Revisionen bør bl.a. omfatte en vurdering af overholdelsen og virkningen af dette direktiv, en vurdering af, om direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt, en analyse af ikkekreditinstitutters levering af kreditaftaler, en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter og en undersøgelse af nødvendigheden af at indføre yderligere rettigheder og forpligtelser i fasen efter indgåelse af en kreditaftale.

(82) En indsats fra medlemsstaternes side alene vil sandsynligvis medføre forskellige sæt regler, hvilket kan underminere eller skabe nye hindringer for det indre markeds funktion. Målet for dette direktiv, nem-

lig oprettelsen af et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse med en høj grad af forbrugerbeskyttelse kan ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne og kan derfor mere effektivt nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(83) Medlemsstaterne kan beslutte at gennemføre visse aspekter, der er omfattet af dette direktiv, i den nationale lovgivning ved forsigtighedsbestemmelser, f.eks. vurderingen af forbrugerens kreditværdighed, hvorimod andre gennemføres i lovgivningen om svig samt i civil- og strafferetten, f.eks. forpligtelserne for den ansvarlige låntager.

(84) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor der er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(85) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav den 25. juli 2011 udtalelse¹⁸⁾ på grundlag af artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten som grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne, og for visse forsigtigheds- og tilsyns krav, herunder vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere, udpegede repræsentanter og ikkekreditinstitutter.

Artikel 2

Harmoniseringsniveau

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten.

2. Uanset stk. 1 opretholder eller indfører medlemsstaterne ikke i national ret bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 2, og bilag II, del A, med hensyn til standardoplysninger forud for aftaleindgåelsen via et europæisk standardiseret informationsblad (»ESIS«), og artikel 17, stk. 1-5, 7 og 8, samt bilag I med hensyn til en fælles og konsekvent EU-standard for beregning af de årlige omkostninger i procent.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:
 - a) kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og
 - b) kreditaftaler, som har til formål at erhverve eller bevare ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.
2. Dette direktiv gælder ikke for:
 - a) kreditaftaler med friværdibelåning, hvor kreditgiver:
 - i) udbetaler et engangsbeløb, periodiske betalinger eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for et beløb, der stammer fra fremtidigt salg af en fast ejendom til beboelse eller en rettighed i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og
 - ii) ikke kræver tilbagebetaling af kreditten, før en eller flere anførte livsbegivenheder indtræffer for forbrugeren som defineret af medlemsstaterne, medmindre forbrugeren overtræder sine kontraktmæssige forpligtelser, hvilket giver kreditgiver ret til at ophæve kreditaftalen
 - b) kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til hans ansatte som led i en bibe-skæftigelse, og hvor en sådan kreditaftale er rentefri eller med årlige omkostninger i procent, der er lavere end dem på markedet, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed
 - c) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger end dem, der er direkte forbundet med sikringen af kreditten
 - d) kreditaftaler i form af kassekredit, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned
 - e) kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ

- f) kreditaftaler, der vedrører omkostningsfri udskudt betaling af en eksisterende gæld, og som ikke falder ind under anvendelsesområdet for stk. 1, litra a).
3. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende:
- a) artikel 11, artikel 14 og bilag II i forbindelse med de forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheden til fast ejendom til beboelse, forudsat at medlemsstaterne i forbindelse med sådanne kreditaftaler anvender artikel 4 og 5 i og bilag II og III til direktiv 2008/48/EF.
 - b) dette direktiv på kreditaftaler i forbindelse med en fast ejendom, hvis kreditaftalen fastsætter, at den faste ejendom ikke på noget tidspunkt kan anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugerens familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale
 - c) dette direktiv på kreditaftaler, som vedrører kreditter til en begrænset offentlighed i henhold til en lovbestemmelse med et almennyttigt sigte og rentefrit eller til en lavere debitorrente end den gældende markedsrente eller på andre vilkår, som er mere fordelagtige for forbrugeren end de gældende markedsvilkår, og til en debitorrente, der ikke er højere end den gældende markedsrente
 - d) dette direktiv på foreløbige lån
 - e) dette direktiv på kreditaftaler, hvor kreditgiver er en organisation, der hører ind under anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF.
4. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra b), sikrer, at der anvendes en hensigtsmæssig ramme på nationalt plan for denne type kredit.
5. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra c) eller e), sikrer, at der anvendes hensigtsmæssige alternative ordninger, som sikrer, at forbrugerne rettidigt får oplysninger om hovedtræk, risici og omkostninger ved sådanne kreditaftaler i fassen forud for aftaleindgåelse, og at markedsføringen af sådanne kreditaftaler er rimelig, entydig og ikke vildledende.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver forbruger som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48/EF
- 2) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed

- 3) »kreditaftale«: en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3 i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet
- 4) »accessorisk tjenesteydelse«: en tjenesteydelse, som tilbydes forbrugeren i forbindelse med kreditaftalen
- 5) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver eller notar og ikke enten direkte eller indirekte blot præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller kreditformidler, og som mod et vederlag, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:
- 6) »gruppe«: en gruppe af kreditgivere, som skal konsolideres med henblik på udarbejdelse af konsoliderede regnskaber som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾
- 7) »bunden kreditformidler«: enhver kreditformidler, der handler på vegne af følgende og på deres fulde og ubetingede ansvar:
- 8) »udpeget repræsentant«: en fysisk eller juridisk person, som udfører de i nr. 5) omhandlede aktiviteter, og som handler på vegne af kun én kreditformidler og på dennes fulde og ubetingede ansvar
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »ikkekreditinstitut«: en kreditgiver, som ikke er et kreditinstitut
- 11) »personale«:
 - a) enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler, og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - b) enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - c) enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsyn med de fysiske personer, der er omhandlet i litra a) og b)
- 12) »samlet kreditbeløb«: det samlede kreditbeløb som defineret i artikel 3, litra l), i direktiv 2008/48/EF
- 13) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger i forbindelse med kreditten, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, herunder omkostninger i forbindelse med ejendomsvurdering, hvis en sådan vurdering er nødvendig for at opnå kreditten, men ikke tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom. De omfatter ikke de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen
- 14) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: hele det beløb, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra h), i direktiv 2008/48/EF
- 15) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, herunder i givet fald de omkostninger, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, som på årsbasis svarer til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser (udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger), der er aftalt mellem kreditgiver og forbruger
- 16) »debitorrente«: den rente, som debitor skal betale, som defineret i artikel 3, litra j), i direktiv 2008/48/EF

- 17) »vurdering af kreditværdigheden«: en evaluering af udsigten til, at gældsforpligtelsen som følge af kreditaftalen kan opfyldes
- 18) »varigt medium«: det varige medium som defineret i artikel 3, litra m), i direktiv 2008/48/EF
- 19) »hjemland«:
- a) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en fysisk person, den medlemsstat, hvor hans hovedkontor er beliggende
 - b) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en juridisk person, den medlemsstat, hvor den pågældende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den pågældende i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor den pågældendes hovedkontor er beliggende
- 20) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor kreditgiver eller kreditformidler har en filial, eller hvorfra der leveres tjenesteydelser
- 21) »rådgivningstjenester«: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5)
- 22) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 5 udpeges som kompetent af en medlemsstat
- 23) »foreløbigt lån«: en kreditaftale, som enten er uden fast løbetid, eller hvor kreditten skal tilbagebetales inden 12 måneder, og som anvendes af forbrugeren som en midlertidig finansieringsløsning i forbindelse med overgangen til en anden finansiell ordning for den faste ejendom
- 24) »eventual- eller garantiforpligtelse«: en kreditaftale, der fungerer som en garanti for en anden særskilt, men accessorisk transaktion, og hvor den kapital, der er stillet sikkerhed for i form af fast ejendom, kun udnyttes, hvis en begivenhed eller begivenheder, der er anført i aftalen, indtræffer
- 25) »værdibaseret kreditaftale«: en kreditaftale, hvor den kapital, der skal tilbagebetales, er baseret på en kontraktligt fastsat procentdel af værdien af den faste ejendom på tidspunktet for tilbagebetalingen eller tilbagebetalingerne af kapitalen
- 26) »kombinationssalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen ikke stilles individuelt til rådighed for forbrugeren
- 27) »pakkesalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen også stilles individuelt til rådighed for forbrugeren, men ikke nødvendigvis på samme betingelser eller vilkår, som når den indgår i pakken med accessoriske tjenesteydelser
- 28) »lån i udenlandsk valuta«: en kreditaftale, hvor kreditten er:
- a) udstedt i en anden valuta end den, som forbrugeren modtager indtægten i eller den, som de aktiver, som forbrugeren besidder og hvoraf kreditten skal tilbagebetales, er lydende på, eller
 - b) udstedt i en anden valuta end valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren er bosiddende.

Artikel 5

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgel-

ses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De myndigheder, der er omhandlet i første afsnit, er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse her til efter national ret. De må ikke være kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale ret samt EU-retten udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35 i dette direktiv, er en af eller begge følgende

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf og anfører enhver fordeling af de respektive opgaver mellem forskellige kompetente myndigheder. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 21. marts 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, hvis anmodningen om at træffe den nødvendige afgørelse ikke giver resultat, undtagen i forbindelse med artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

KAPITEL 2

FORMIDLING AF FINANSIEL VIDEN

Artikel 6

Formidling af finansiel viden til forbrugerne

1. Medlemsstaterne fremmer foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, særlig i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er nødvendigt at give klare og generelle oplysninger om kreditydelsesprocessen for at vejlede forbrugerne, navnlig dem, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere.
2. Kommissionen offentliggør en vurdering af den formidling af finansiel viden, som forbrugerne har adgang til i medlemsstaterne, og identificerer eksempler på bedste praksis, som kan udvikles yderligere med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

KAPITEL 3

BETINGELSER FOR KREDITGIVERE, KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 7

Forpligtelser med hensyn til god skik ved ydelsen af forbrugerkredit

1. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant over for forbrugerne handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer kreditprodukter, eller bevilger, formidler eller yder rådgivningstjenester om kredit og i givet fald accessoriske tjenesteydelser, eller når der indgås en kreditaftale, under hensyntagen til forbrugerens rettigheder og interesser. For så vidt angår bevilling, formidling eller ydelse af rådgivningstjenester vedrørende kredit baseres aktiviteterne på oplysninger om forbrugerens forhold og eventuelle specifikke krav, som forbrugeren har fremsat, og på rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugers situation i kreditaftalens løbetid. For så vidt angår ydelse af rådgivningstjenester baseres aktiviteten desuden på de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22, stk. 3, litra a).
2. Medlemsstaterne sikrer, at den måde, hvorpå kreditgiverne aflønner deres personale og kreditformidlere, og den måde, hvorpå kreditformidlerne aflønner deres personale og udpegede repræsentanter, ikke er til hinder for opfyldelse af forpligtelsen i stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, når de udformer og anvender aflønningspolitikker for personale, der varetager vurderingen af kreditværdighed, overholder følgende principper på en måde og i et omfang, der svarer til deres størrelse og interne organisation samt arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:

- a) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til risikotagning, som overskrider kreditgivers risikoleranceniveau
- b) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med kreditgivers forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser og omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, navnlig ved at sikre, at aflønning ikke er betinget af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsstrukturen for det involverede personale, når kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, ikke påvirker personalets evne til at handle i forbrugernes bedste interesse og navnlig ikke er betinget af salgsmål. For at nå dette mål kan medlemsstaterne desuden forbyde kreditgiver at betale provision til kreditformidler.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller indføre begrænsninger med hensyn til betalinger fra en forbruger til en kreditgiver eller kreditformidler inden indgåelsen af kreditaftalen.

Artikel 8

Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit

Medlemsstaterne sikrer, at der, når oplysninger gives til forbrugerne i overensstemmelse med kravene i dette direktiv, meddeles sådanne oplysninger uden omkostninger for forbrugeren.

Artikel 9

Krav til personalets viden og kompetencer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter kræver, at deres personale besidder og ajourfører et hensigtsmæssigt videns- og kompetenceniveau med hensyn til at udforme, tilbyde og bevilge kreditaftaler, udøvelse af kreditformidlingsaktiviteter som anført i artikel 4, nr. 5), eller ydelse af rådgivningstjenester. Hvis indgåelsen af en kreditaftale omfatter en accessorisk tjenesteydelse, skal der også kræves et passende viden- og kompetenceniveau i forbindelse med den accessoriske tjenesteydelse.

2. Med undtagelse af de i stk. 3 omhandlede tilfælde fastsætter hjemlandene minimumskrav til den viden og de kompetencer, som kreditgivers, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale skal have i overensstemmelse med principperne i bilag III.

3. Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på én eller flere andre medlemsstaters område:

- i) gennem en filial, er værtslandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som filialens personale skal have
- ii) som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, er hjemlandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som personalet skal have i overensstemmelse med bilag III. Værtslandene kan dog fastsætte minimumskrav til viden og kompetencer i forbindelse med de krav, der er omhandlet i bilag III, stk. 1, litra b), c), e) og f).

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med overholdelsen af kravene i stk. 1, og at de kompetente myndigheder har beføjelse til at kræve, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter fremlægger den dokumentation, som den kompetente myndighed finder nødvendig for at muliggøre dette tilsyn.

5. Med henblik på et effektivt tilsyn med de kreditgivere og kreditformidlere, der som led i den fri udveksling af tjenesteydelser yder deres tjenester på en anden medlemsstats område, arbejder de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandene tæt sammen for at sikre et effektivt tilsyn med og en effektiv håndhævelse af værtslandets minimumskrav til viden og kompetencer. Med henblik herpå kan de uddelegere opgaver og ansvarsområder til hinanden.

KAPITEL 4

INFORMATION OG PRAKSIS FORUD FOR INDGÅELSE AF KREDITAFTALEN

Artikel 10

Generelle bestemmelser om reklame og markedsføring

Medlemsstaterne kræver, at reklame- og markedsføringsmeddelelser om kreditaftaler er rimelige, entydige og ikke vildledende, jf. dog direktiv 2005/29/EF. Det forbydes især at anvende en ordlyd, der kan skabe forkerte forventninger hos forbrugeren til en kredits tilgængelighed eller omkostninger.

Artikel 11

Standardoplysninger, der skal indgå i reklame

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbruger kreditten, indeholder standardoplysninger i overensstemmelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan imidlertid fastsætte, at første afsnit ikke finder anvendelse, hvis den nationale ret kræver angivelse af de årlige omkostninger i procent ved reklame for kreditaftaler, der ikke angiver en rentesats eller nogen talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbruger kreditten, jf. første afsnit.

2. Standardoplysningerne skal klart, præcist og på en fremtrædende plads angive:

- a) kreditgivers eller i påkommende tilfælde kreditformidlers eller en udpeget repræsentants identitet
- b) at kreditaftalen, hvor det er relevant, vil være sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse
- c) debitorrenten, og hvorvidt den er fast eller variabel eller en kombination af begge dele, tillige med oplysninger om de gebyrer, der indgår i omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten
- d) det samlede kreditbeløb
- e) de årlige omkostninger i procent, som i en reklame bør have en mindst lige så fremtrædende placering som enhver rente
- f) kreditaftalens løbetid, hvor det er relevant
- g) afdragenes størrelse, hvor det er relevant
- h) det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, hvis det er relevant
- i) antallet af afdrag, hvis det er relevant.
- j) hvor det er relevant, en advarsel om, at eventuelle udsving i valutakursen kan påvirke det beløb, der skal betales af forbrugeren.

3. Oplysningerne angivet i stk. 2, bortset fra de i litra a), b) eller j) anførte, skal angives ved hjælp af et repræsentativt eksempel og under hele forløbet følge det pågældende repræsentative eksempel. Medlemsstaterne vedtager kriterier for fastsættelse af et repræsentativt eksempel.

4. Såfremt indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de oplyste vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale være angivet klart, præcist og på en fremtrædende plads sammen med de årlige omkostninger i procent.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 2 og 4 skal være let læselige eller kunne høres tydeligt afhængigt af det medie, der anvendes til reklame.

6. Medlemsstaterne kan kræve, at der er en præcis og forholdsmæssigt afpasset advarsel om de specifikke risici, der er forbundet med kreditaftaler. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

7. Denne artikel berører ikke direktiv 2005/29/EF.

Artikel 12

Kombinations- og pakkesalg

1. Medlemsstaterne tillader pakkesalg, men forbyder kombinationssalg.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne beslutte, at kreditgivere kan anmode forbrugeren, et familie-medlem eller en nær pårørende til forbrugeren om at:

- a) oprette eller opretholde en betalings- eller opsparingskonto, hvis det eneste formål med en sådan konto er at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet eller give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse
- b) købe eller beholde et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt, hvis et sådant produkt, som primært giver investor pensionsindtægter, også tjener til at give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse eller at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet
- c) indgå en separat kreditaftale i kombination med en kreditaftale med delt friværdi for at opnå lånet.

3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade kombinationssalg, når kreditgiver kan godtgøre over for den kompetente myndighed, at de bundne produkter eller produktkategorier, der tilbydes på indbyrdes tilsvarende vilkår og betingelser, og som ikke stilles individuelt til rådighed, indebærer en klar fordel for forbrugeren under hensyntagen til tilgængeligheden af og priserne på de relevante produkter, der tilbydes på markedet. Nærværende stykke gælder udelukkende produkter, der bringes i omsætning efter den 20. marts 2014.

4. Medlemsstaterne kan give kreditgivere tilladelse til at pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring i forbindelse med kreditaftalen. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver accepterer forsikringspolice fra en anden udbyder end kreditgivers foretrukne udbyder, hvis forsikringspolice indeholder samme garanti som den, kreditgiver har foreslået.

Artikel 13

Generelle oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne eller i påkommende tilfælde de bundne kreditformidlere eller deres udpegede repræsentanter til enhver tid stiller klare og forståelige generelle oplysninger om kreditaftalerne til rådighed på papir, ved hjælp af et andet varigt medium eller i elektronisk form. Medlemsstaterne kan desuden fastsætte, at de ikkebundne kreditformidlere gør de generelle oplysninger tilgængelige.

Sådanne generelle oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) navn og fysisk adresse på oplysningernes afsender
- b) de formål, hvortil kreditten kan anvendes
- c) former for sikkerhedsstillelse, herunder, hvor det er relevant, muligheden for, at sikkerheden kan være beliggende i en anden medlemsstat
- d) kreditaftalernes eventuelle løbetid
- e) de forskellige debitorrenter, der findes, og hvorvidt de er faste eller variable eller begge dele, med en kort beskrivelse af karakteristika ved fast og variabel rente, herunder de dermed forbundne konsekvenser for forbrugeren

- f) angivelse af den udenlandske valuta eller de udenlandske valutaer, hvis der kan anvendes lån i udenlandsk valuta, herunder en forklaring på konsekvenserne for forbrugeren, hvis kreditten er angivet i udenlandsk valuta
- g) et repræsentativt eksempel på det samlede kreditbeløb, de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og de årlige omkostninger i procent
- h) angivelse af eventuelle yderligere omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, der ikke indgår i det samlede kreditbeløb, og som skal betales i forbindelse med en kreditaftale
- i) en række forskellige muligheder for tilbagebetaling af kreditten til kreditgiver, herunder de periodiske afdrags antal, hyppighed og størrelse
- j) hvor det er relevant, en klar og tydelig angivelse af, at overholdelse af kreditaftalens vilkår og betingelser ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen
- k) en beskrivelse af de vilkår, der direkte vedrører førtidig indfrielse
- l) hvorvidt det er nødvendigt med en vurdering af ejendommen og i givet fald, hvem der har ansvaret for at sikre, at vurderingen foretages, og hvorvidt det medfører eventuelle omkostninger for forbrugeren
- m) angivelse af de accessoriske tjenesteydelser, som forbrugeren skal erhverve for at opnå kreditten eller få den på de oplyste vilkår og betingelser, og i givet fald en præcisering af, at de accessoriske tjenesteydelser kan købes hos en tjenesteudbyder, der ikke er kreditgiveren, og
- n) en generel advarsel om de eventuelle konsekvenser af manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med kreditaftalen

2. Medlemsstaterne kan forpligte kreditgiverne til at medtage andre former for advarsler, som er relevante i en medlemsstat. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

Artikel 14

Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han skal indgå en kreditaftale:

- a) uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer og
- b) i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.

2. De i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger gives via ESIS, jf. bilag II, på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium.

3. Medlemsstaterne sikrer, at et tilbud, der er bindende for kreditgiver, afgives til forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium og ledsages af et ESIS, hvis:

- a) forbrugeren ikke tidligere har fået forelagt en ESIS-formular eller

- b) tilbuddets karakteristika ikke stemmer overens med oplysningerne i den ESIS-formular, der tidligere er blevet forelagt.

4. Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at forelæggelsen af ESIS er obligatorisk inden afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. I så fald kræver de, at ESIS kun skal forelægges igen, hvis betingelsen i stk. 3, litra b), er opfyldt.

5. Medlemsstater, som inden den 20. marts 2014 har indført et informationsblad, der opfylder oplysningskrav, som svarer til dem, der er fastsat i bilag II, kan fortsat anvende bladet til formålene i nærværende artikel indtil den 21. marts 2019.

6. Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst syv dage, inden for hvilken forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning.

Medlemsstaterne præciserer, at den i første afsnit omhandlede frist enten skal betragtes som en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen eller som en periode med fortrydelsesret efter indgåelsen af kreditaftalen eller som en kombination af begge.

Hvis en medlemsstat angiver en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen:

- a) er tilbuddet bindende for kreditgiver under betænkningstidens varighed, og
- b) forbrugeren skal kunne acceptere tilbuddet på et hvilket som helst tidspunkt under betænkningstiden

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forbrugere ikke kan acceptere tilbuddet i en periode, der ikke overstiger de første ti dage af betænkningstiden.

Hvis debitorrenten eller de øvrige omkostninger fastsættes på grundlag af salget af underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter, kan medlemsstaterne fastsætte, at debitorrenten eller de andre omkostninger kan variere fra det i tilbuddet angivne i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter.

Hvis forbrugeren har en fortrydelsesret i overensstemmelse med nærværende stykkes andet afsnit, finder artikel 6 i direktiv 2002/65/EF ikke anvendelse.

7. Kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, som har forelagt ESIS for forbrugeren, anses for at have opfyldt kravene vedrørende oplysninger til forbrugeren inden indgåelse af en fjernsalgsaftale, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/65/EF, og anses kun for at opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, i samme direktiv, såfremt de mindst har forelagt ESIS inden indgåelse af den pågældende aftale.

8. Medlemsstaterne ændrer ikke ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræ-

sentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

9. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre standardformuleringen i bilag II, del A, eller instruktionerne i bilag II, del B, for at opfylde behovet for oplysninger eller advarsler om nye produkter, der ikke blev markedsført inden den 20. marts 2014. Sådanne delegerede retsakter ændrer dog ikke ESIS' struktur eller format.

10. Hvis der anvendes taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2002/65/EF, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika, jf. artikel 3, stk. 3, litra b), andet led, i samme direktiv, som minimum indeholde de elementer, der er nævnt i del A, afsnit 3)-6), i bilag II til nærværende direktiv.

11. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, i det mindste når der ikke findes en fortrydelsesret, fremlægger en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. Hvis der findes en fortrydelsesret, sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, tilbyder at fremlægge en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Artikel 15

Oplysningskrav vedrørende kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditformidler eller udpeget repræsentant i god tid inden udøvelsen af enhver af de kreditformidlingsaktiviteter, der er opført i artikel 4, nr. 5), som minimum giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:

- a) navn og fysisk adresse på kreditformidler
- b) det register, som kreditformidler er optaget i, registreringsnummeret, hvor det er relevant, og med angivelse af, hvordan en sådan registrering kan kontrolleres
- c) hvorvidt kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en kreditgiver eller flere kreditgivere. Hvis kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en eller flere kreditgivere, skal denne meddele navnene på den eller de kreditgivere, på hvis vegne der handles. Kreditformidlere kan meddele, at de er uafhængige, når de opfylder betingelserne fastsat i overensstemmelse med artikel 22, stk. 4
- d) hvorvidt kreditformidler yder rådgivningstjenester
- e) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af gebyret
- f) de procedurer, hvorefter forbrugere eller andre berørte parter internt kan indbringe klager over kreditformidlere, samt i påkommende tilfælde de udenretslige klage- og tvistbilægelsesprocedurer, der kan anvendes
- g) eksistensen, hvis det er relevant, og, hvis det er kendt, størrelsen af de provisioner eller andre incitament, som kreditgiver eller tredjemand skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen. Hvis beløbet ikke kendes på

meddelelsestidspunktet, skal kreditformidler underrette forbrugeren om, at det reelle beløb vil blive meddelt på et senere tidspunkt i ESIS.

2. Kreditformidlere, der ikke er bundet, men som modtager provision fra en eller flere kreditgivere, fremlægger på forbrugeren anmodning oplysninger om, hvor meget den provision varierer, som de forskellige kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler til forbrugeren, skal betale. Forbrugeren underrettes om sin ret til at anmode om sådanne oplysninger.

3. Hvis kreditformidler opkræver et gebyr fra forbrugeren og herudover modtager provision fra kreditgiver eller tredjemand, skal kreditformidler meddele forbrugeren, om provisionen enten helt eller delvis modregnes i gebyret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at det gebyr, som forbrugeren eventuelt skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, meddeles af kreditformidler til kreditgiver med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.

5. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til denne artikel, kræver medlemsstaterne, at kreditformidlerne sørger for, at deres udpegede repræsentant meddeler, i hvilken egenskab han optræder, og hvilken kreditformidler han repræsenterer, når han kontakter, eller før han handler med en forbruger.

Artikel 16

Fyldestgørende forklaringer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere og i påkommende tilfælde kreditformidlere eller udpegede repræsentanter giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer om den eller de foreslåede kreditaftaler såvel som om enhver accessorisk tjenesteydelse, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om de foreslåede kreditaftaler og accessoriske tjenesteydelser passer til hans behov og finansielle situation.

Disse forklaringer skal i givet fald navnlig omfatte:

- a) oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med:
 - i) artikel 14 for så vidt angår kreditgivere
 - ii) artikel 14 og 15 for så vidt angår kreditformidlere eller udpegede repræsentanter
- b) de væsentlige karakteristika ved de foreslåede produkter
- c) de specifikke konsekvenser, som de foreslåede produkter kan have for forbrugeren, herunder konsekvenserne af misligholdelse i forbindelse med forbrugeren betaling og
- d) hvis accessoriske tjenesteydelser indgår i en pakke med kreditaftalen, hvorvidt hver komponent kan afvikles separat og konsekvenserne herved for forbrugeren.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvilken form og hvilket omfang de i stk. 1 omhandlede forklaringer skal have, samt hvem der skal yde den, ud fra de omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, hvem den tilbydes og arten af den kredit, der tilbydes.

KAPITEL 5

ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

Artikel 17

Beregning af de årlige omkostninger i procent

1. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I.
2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto, ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkrediten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få den på de oplyste betingelser.
3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.
4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.
5. For kreditaftaler, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i ESIS, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.
6. Hvis kreditaftaler tillader variationer i debitorrenten, sikrer medlemsstaterne, at forbrugeren underrettes om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent, som minimum ved hjælp af ESIS. Det sker ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, ledsages disse oplysninger af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig. Denne bestemmelse gælder ikke kreditaftaler, hvor debitorrenten er fastsat for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, for hvilken der er fastsat en yderligere illustrativ årlig omkostningsprocent i ESIS.

7. De supplerende antagelser i bilag I anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre de bemærkninger eller ajourføre de antagelser, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent som fastlagt i bilag I, navnlig hvis bemærkningerne og antagelserne i denne artikel og i bilag I ikke er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent på en ensartet måde eller ikke længere er tilpasset til den økonomiske situation på markedet.

KAPITEL 6

VURDERING AF KREDITVÆRDIGHEDEN

Artikel 18

Forpligtelse til at vurdere forbrugerens kreditværdighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver inden indgåelsen af kreditaftalen foretager en grundig vurdering af forbrugerens kreditværdighed. Ved denne vurdering tages der behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt, og at de dokumenteres og opretholdes.
3. Vurderingen af kreditværdigheden skal ikke baseres udelukkende på det faktum, at værdien af den faste ejendom til beboelse overstiger kreditbeløbet, eller den antagelse, at den faste ejendom til beboelse vil stige i værdi, medmindre formålet med kreditaftalen er at opføre eller renovere fast ejendom til beboelse.
4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, når denne indgår en kreditaftale med en forbruger, ikke efterfølgende ophæver eller ændrer kreditaftalen til skade for forbrugeren, hvis vurderingen af kreditværdigheden ikke er gennemført korrekt. Nærværende stykke finder ikke anvendelse, når det kan påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysningerne som omhandlet i artikel 20.
5. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) kreditgiver kun yder forbrugeren kredit, hvis resultatet af vurderingen af kreditværdigheden viser, at forpligtelserne som følge af kreditaftalen sandsynligvis kan opfyldes på den måde, der kræves i henhold til denne aftale
 - b) kreditgiver i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EF på forhånd underretter forbrugeren om, at der vil blive foretaget søgning i en database

- c) kreditgiver, hvis kreditanmodningen afslås, omgående underretter forbrugeren om afslaget og i givet fald om, at afgørelsen er truffet på grundlag af en automatisk behandling af oplysninger. Hvis afslaget er baseret på resultatet af databasesøgninger, underretter kreditgiver forbrugeren om resultatet af sådanne søgninger og giver nærmere oplysninger om den pågældende database.

6. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugers kreditværdighed tages op til ny vurdering på grundlag af ajourførte oplysninger, inden der bevilges en betydelig stigning i det samlede kreditbeløb efter indgåelsen af kreditaftalen, medmindre sådan yderligere kredit var forudset og medtaget i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden.

7. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

Artikel 19

Ejendomsvurdering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på deres område udvikles pålidelige standarder for vurdering af fast ejendom til beboelse med henblik på lån med pant i fast ejendom. Medlemsstaterne kræver, at disse standarder anvendes, når kreditgiver foretager en ejendomsvurdering, eller at kreditgiver træffer passende foranstaltninger til at sikre, at disse standarder anvendes, når en vurdering foretages af tredjemand. Hvis de nationale myndigheder er ansvarlige for reguleringen af uafhængige vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, sikrer de, at disse overholder gældende nationale regler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de interne og eksterne vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, er fagligt kompetente og tilstrækkeligt uafhængige af kreditgarantiprocesen til at kunne yde en uvildig og objektiv vurdering, der dokumenteres ved hjælp af et varigt medium, og som kreditgiver opbevarer en kopi af.

Artikel 20

Fremlæggelse og kontrol af forbrugers oplysninger

1. Vurderingen af kreditværdigheden omhandlet i artikel 18 foretages på grundlag af de oplysninger om forbrugers indtægter og udgifter og andre finansielle og økonomiske forhold, der er nødvendige, tilstrækkelige og forholdsmæssigt afpassede. Kreditgiver indhenter oplysningerne fra relevante interne eller eksterne kilder, herunder fra forbrugeren, og oplysninger, som kreditformidler eller den udpegede repræsentant har fået under kreditanmodningsprocessen. Oplysningerne kontrolleres på passende vis, herunder om nødvendigt gennem henvisning til uafhængig og kontrollerbar dokumentation.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditformidlere eller udpegede repræsentanter på korrekt vis forelægger de nødvendige oplysninger fra forbrugeren for den relevante kreditgiver, således at der kan foretages en vurdering af kreditværdigheden.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne forud for aftalens indgåelse klart og entydigt præciserer de nødvendige oplysninger og den uafhængige og kontrollerbare dokumentation, som forbrugeren skal fremlægge, samt tidsrammen, inden for hvilken forbrugeren skal fremlægge oplysningerne. En sådan anmodning om oplysninger skal være rimelig og begrænses til, hvad der er nødvendigt for at kunne foretage en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Medlemsstaterne tillader kreditgivere at anmode om en præcisering af de oplysninger, de har modtaget som svar på denne anmodning, hvis det er nødvendigt for at muliggøre en vurdering af kreditværdigheden.

Medlemsstaterne tillader ikke en kreditgiver at opsige kreditaftalen med den begrundelse, at de af forbrugeren fremlagte oplysninger inden indgåelsen af kreditaftalen var ufuldstændige.

Andet afsnit forhindrer ikke medlemsstaterne i at tillade, at kreditgiver opsiger kreditaftalen, hvis det påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysninger.

4. Medlemsstaterne indfører foranstaltninger for at sikre, at forbrugerne er gjort bekendt med behovet for at give korrekte oplysninger som svar på anmodningen i stk. 3, første afsnit, og at sådanne oplysninger så vidt muligt er fuldstændige, så der kan foretages en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant advarer forbrugeren om, at kreditten ikke kan bevilges, hvis kreditgiver ikke kan foretage en vurdering af kreditværdigheden, fordi forbrugeren vælger ikke at fremlægge de oplysninger eller den kontrol, der er nødvendige for en vurdering af kreditværdigheden. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

5. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF, særlig artikel 6.

KAPITEL 7

ADGANG TIL DATABASER

Artikel 21

Adgang til databaser

1. Hver medlemsstat sikrer adgang for alle kreditgivere fra alle medlemsstater til de databaser, som anvendes i den pågældende medlemsstat i forbindelse med vurderingen af forbrugernes kreditværdighed og med det ene formål at føre tilsyn med forbrugernes overholdelse af kreditforpligtelserne i kreditaftalens løbetid. Vilkårene for adgang skal være ikkediskriminerende.

2. Stk. 1 finder anvendelse på både databaser, der drives af private kreditbureauer eller kreditoplysningsbureauer, og på offentlige registre.

3. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

KAPITEL 8

RÅDGIVNINGSTJENESTER

Artikel 22

Standarder for rådgivningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant i forbindelse med en given transaktion udtrykkeligt underretter forbrugeren om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester til forbrugeren.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant inden ydelser af rådgivningstjenester eller i givet fald inden indgåelsen af en aftale om ydelse af rådgivningstjenester giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:

- a) hvorvidt anbefalingen udelukkende fremsættes på grundlag af en vurdering af deres eget produktudvalg i overensstemmelse med stk. 3, litra b), eller på grundlag af en lang række produkter på markedet i overensstemmelse med stk. 3, litra c), så forbrugeren kan forstå grundlaget for anbefalingen
- b) det gebyr, forbrugeren eventuelt skal betale for rådgivningstjenesterne eller, hvis beløbet ikke kan fastlægges på meddelelsestidspunktet, den anvendte metode til beregningen heraf.

Oplysningerne i første afsnit, litra a) og b), kan gives til forbrugeren i form af yderligere oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

3. Hvis der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne, sikrer medlemsstaterne, ud over de krav, der er fastsat i artikel 7 og 9, at:

- a) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter indhenter de nødvendige oplysninger om forbrugerens personlige og finansielle situation, hans præferencer og målsætninger for således at kunne anbefale egnede kreditaftaler. Sådanne overvejelser baseres på oplysninger, der er aktuelle på det pågældende tidspunkt, og tager højde for rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i den foreslåede kreditaftales løbetid
- b) kreditgivere, bundne kreditformidlere og udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere, tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler i deres produktudvalg i betragtning og anbefaler den eller de bedst egnede kreditaftaler blandt deres produktudvalg i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- c) ikkebundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for ikkebundne kreditformidlere tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning og anbefaler den eller de egnede kreditaftaler på markedet i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- d) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter handler i forbrugerens bedste interesse ved at:
 - i) holde sig underrettet om forbrugerens behov og forhold

- ii) anbefale egnede kreditaftaler i overensstemmelse med litra a), b) og c), og
- e) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter forsyner forbrugeren med en kopi af den fremsatte anbefaling på papir eller ved hjælp af et varigt medium.

4. Medlemsstaterne kan forbyde anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver« eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne af kreditgivere, bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere.

Medlemsstater, der ikke forbyder anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver«, indfører følgende betingelser for anvendelse af betegnelsen »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver« for så vidt angår kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester:

- a) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal tage et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning, og
- b) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter aflønnes ikke for de rådgivningstjenester, der ydes af en eller flere kreditgivere.

Andet afsnit, litra b), finder kun anvendelse, hvis antallet af de kreditgivere, der vurderes, ikke repræsenterer et flertal på markedet.

Medlemsstaterne kan indføre strengere krav for kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters anvendelse af betegnelserne »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver«, herunder et forbud mod modtagelse af vederlag fra en kreditgiver.

5. Medlemsstaterne kan indføre en forpligtelse for kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter til at advare forbrugeren, hvis en kreditaftale under hensyntagen til forbrugers finansielle situation kan indebære en særlig risiko for forbrugeren.

6. Medlemsstaterne sikrer, at det kun er kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester.

Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende første afsnit på personer:

- a) som udøver kreditformidlingsaktiviteter anført i artikel 4, nr. 5), eller yder rådgivningstjenester, hvis disse aktiviteter udøves, eller tjenester ydes lejlighedsvis som led i deres erhvervs-mæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker udøvelsen af disse aktiviteter eller ydelsen af disse tjenester
- b) der som kuratorer yder rådgivningstjenester i forbindelse med forvaltning af eksisterende gæld, hvis disse aktiviteter er reguleret ved lov eller af offentlige eller frivillige tjenester for gældsrådgivning, der ikke opererer på et kommercielt grundlag, eller
- c) der i en anden egenskab end kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, hvis de kompetente myndigheder har godkendt og fører tilsyn med disse personer i overensstemmelse med kravene til kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

De personer, der er omfattet af fritagelsen i andet afsnit, gør ikke brug af retten omhandlet i artikel 32, stk. 1, til at yde tjenester på hele Unionens geografiske område.

7. Nærværende artikel berører ikke artikel 16 og medlemsstaternes beføjelse til at sikre, at der stilles tjenester til rådighed for forbrugere for at bistå dem med at forstå deres finansielle behov og hvilken type produkter, der sandsynligvis kan imødekomme disse behov.

KAPITEL 9

LÅN I UDENLANDSK VALUTA OG LÅN MED VARIABEL RENTE

Artikel 23

Lån i udenlandsk valuta

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved kreditaftaler i forbindelse med lån i udenlandsk valuta er etableret en passende ramme på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen for som minimum at sikre, at:

- a) forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller
- b) der er etableret andre ordninger for at begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisiko i forbindelse med kreditaftalen.

2. Den i stk. 1, litra a), omhandlede anden valuta skal enten være:

- a) den valuta, hvori forbrugeren primært modtager sine indtægter eller besidder de aktiver, kreditten skal tilbagebetales med, som anført på tidspunktet for den seneste vurdering af kreditværdigheden i forbindelse med kreditaftalen, eller
- b) valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren enten var bosiddende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen eller er bosiddende på nuværende tidspunkt.

Medlemsstaterne kan præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b) eller kan give kreditgivere mulighed for at præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b).

3. Hvis en forbruger har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta i overensstemmelse med stk. 1, litra a), sikrer medlemsstaterne, at den valutakurs, der anvendes til konverteringen, er den markedskurs, der er gældende på dagen for ansøgningen om konvertering, medmindre andet er angivet i kreditaftalen.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en forbruger, der har lån i udenlandsk valuta, advares regelmæssigt af kreditgiver på papir eller ved hjælp af et varigt medium, som minimum når værdien af det samlede beløb, forbrugeren skal betale, og som er udestående, eller af de periodiske afdrag varierer med mere end 20 % i forhold til, hvad det ville have været, hvis valutakursen mellem kreditaftalens valuta og medlemsstatens valuta på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen blev anvendt. Advarslen skal oplyse forbrugeren om en stigning i det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og i

givet fald oplyse om retten til at konvertere til en anden valuta og betingelserne herfor samt redegøre for enhver anden ordning, der kan begrænse forbrugerens eksponering for valutakursrisikoen.

5. Medlemsstaterne kan regulere lån i udenlandsk valuta yderligere, forudsat at sådanne bestemmelser ikke indføres med tilbagevirkende kraft.

6. De ordninger, der gælder i henhold til denne artikel, meddeles forbrugeren i ESIS og i kreditaftalen. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om, at forbrugerens eksponering for valutakursrisici skal begrænses til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal ESIS indeholde et illustrativt eksempel på indvirkningen af valutakurssvingninger på 20 %.

Artikel 24

Kreditter med variabel rente

Hvis kreditaftalen er en kredit med variabel rente, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) indeks eller referencerenter, der anvendes til at beregne debitorrenten, er tydelige, tilgængelige, objektive og verificerbare for kreditaftalens parter og de kompetente myndigheder og
- b) kreditgiverne eller de ansvarlige for udarbejdelsen af indekser opbevarer arkiver over de indekser, der anvendes til beregning af debitorrenter.

KAPITEL 10

FORSVARLIG GENNEMFØRELSE AF KREDITAFTALER OG HERMED FORBUNDNE RETTIGHEDER

Artikel 25

Førtidig indfrielse

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugerens samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af den i stk. 1 nævnte ret underlægges visse betingelser. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, en forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller hvornår forbrugeren udøver sin rettighed, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektiv kompensation, når det er berettiget, for mulige omkostninger, som er direkte forbundet med den førtidige indfrielse,

men pålægger ikke forbrugeren en sanktion. I den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers økonomiske tab. Medlemsstaterne kan efter disse betingelser fastsætte, at kompensationen ikke må overstige et vist niveau eller kun tillades i et vist tidsrum.

4. Hvis en forbruger ønsker at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber, skal kreditgiver uden forsinkelse efter modtagelse af anmodningen på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Disse oplysninger skal mindst indeholde en angivelse af, hvor store konsekvenser det vil have for forbrugeren at frigøre sig fra sine forpligtelser, før kreditaftalen udløber, og en klar redegørelse for, hvilke antagelser der er anvendt. De eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af retten i stk. 1 er betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren, hvis den førtidige indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning.

Artikel 26

Fleksible og pålidelige markeder

1. Medlemsstaterne indfører hensigtsmæssige ordninger for at sikre, at krav mod sikkerhedsstillelsen kan gøres gældende af kreditgiver eller på vegne af kreditgiver. Medlemsstaterne sikrer også, at kreditgiver opbevarer relevant dokumentation om de typer af fast ejendom, der accepteres som sikkerhedsstillelse, samt de dermed forbundne bestemmelser om optagelse af lån med pant i fast ejendom.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre en passende statistisk overvågning af boligejendomsmarkedet, bl.a. med henblik på markedsovervågning, ved at tilskynde til udvikling og anvendelse af specifikke prisindekser, der kan være offentlige eller private eller begge dele.

Artikel 27

Oplysninger om ændringer i debitorrenten

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium underretter forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten, inden ændringen får virkning. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af betalingernes størrelse, efter at den nye debitorrente har fået virkning, og, såfremt betalingernes antal eller hyppighed ændres, nærmere oplysninger herom.

2. Medlemsstaterne kan dog tillade, at parterne i kreditaftalen bliver enige om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger gives til forbrugeren med jævne mellemrum, såfremt ændringen i debitorrenten hænger sammen med en ændring i en referencesats, at den nye referencesats offentliggøres på en hensigtsmæssig måde, og at oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige i kredit-

givers lokaler og meddeles personligt til forbrugeren sammen med størrelsen på de nye periodiske afdrag.

3. Kreditgivere kan fortsætte med regelmæssigt at oplyse forbrugeren i tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten ikke hænger direkte sammen med en ændring i referencesatsen, hvis det var muligt i henhold til national lovgivning før den 20. marts 2014.

4. Hvis ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og det derfor er umuligt for kreditgiver at underrette forbrugeren om ændringer, før de får virkning, skal kreditgiver i god tid før auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

Artikel 28

Restancer og tvangsauktion

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger, der skal tilskynde kreditgiver til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at de omkostninger, som kreditgiver har tilladelse til at fastsætte og pålægge forbrugeren ved misligholdelse, ikke må være større end højst nødvendigt for at kompensere kreditgiver for de udgifter, denne har afholdt som følge af misligholdelsen.

3. Medlemsstaterne kan tillade kreditgiver at pålægge forbrugeren yderligere omkostninger i tilfælde af misligholdelse. I så fald fastsætter medlemsstaterne et loft for disse omkostninger.

4. Medlemsstaterne forhindrer ikke parterne i en kreditaftale i at indgå udtrykkelig aftale om, at returnering eller overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver eller provenuet ved salg af sikkerhedsstillelsen er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

5. Hvis den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, indfører medlemsstaterne procedurer eller foranstaltninger, der gør det muligt at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom.

Hvis der efter tvangsauktionen stadig er udestående gæld, sikrer medlemsstaterne, at der er truffet foranstaltninger til at lette tilbagebetaling med henblik på at beskytte forbrugeren.

KAPITEL 11

KRAV VEDRØRENDE ETABLERING SOM OG TILSYN MED KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

*Artikel 29***Adgang for kreditformidlere**

1. For at kunne udøve alle eller dele af de kreditformidlingsaktiviteter, der er fastsat i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester skal kreditformidlere meddeles behørig adgang hertil af en kompetent myndighed i deres hjemland. Hvis en medlemsstat giver udpegede repræsentanter tilladelse i henhold til artikel 31, behøver sådanne udpegede repræsentanter ikke at få adgang som kreditformidler i henhold til nærværende artikel.

2. Medlemsstaterne sikrer, at adgangen for kreditformidlere gøres betinget af, at de ud over kravene i artikel 9 mindst opfylder følgende faglige krav:

- a) Kreditformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring, som dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder deres tjenesteydelser, eller en anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditgiver, for hvilken kreditformidler er bemyndiget til at handle, stiller en sådan forsikring eller tilsvarende garanti til rådighed for bundne kreditformidlere.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage og, om nødvendigt, ændre reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA udarbejder et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen den 21. september 2014. EBA gennemgår og udarbejder, om nødvendigt, et udkast til ændring af de reguleringsmæssige tekniske standarder hvad angår minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen første gang inden den 21. marts 2018 og derefter hvert andet år.

- b) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.
- c) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal råde over et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau i forbindelse

med kreditaftaler. Hjemlandet fastsætter det hensigtsmæssige viden- og kompetenceniveau i overensstemmelse med principperne i bilag III.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kriterier, der er fastsat, for at personale hos kreditformidlere eller kreditgivere kan opfylde deres faglige krav, offentliggøres.

4. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditformidlere, der har fået adgang, uanset om de er etableret som fysiske eller juridiske personer, optages i et register hos en kompetent myndighed i deres hjemland. Medlemsstaterne sikrer, at registret over kreditformidlere ajourføres og er offentligt tilgængeligt online.

Registret over kreditformidlere skal som minimum indeholde følgende oplysninger:

- a) navnene på de personer i ledelsen, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne. Medlemsstaterne kan kræve, at fysiske personer, som har en kundeendt funktion i en virksomhed inden for kreditformidling, registreres
- b) de medlemsstater, hvor kreditformidler driver forretning i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller om fri udveksling af tjenesteydelser, og som kreditformidler har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet om i overensstemmelse med artikel 32, stk. 3
- c) hvorvidt kreditformidler er bundet eller ej.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 30, sikrer, at registret angiver den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler handler.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 31, sikrer, at registret angiver den kreditformidler eller i tilfælde af en bunden kreditformidlers udpegede repræsentant den kreditgiver, på hvis vegne de udpegede repræsentanter handler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en kreditformidler, som er en juridisk person, har sit hovedkontor i samme medlemsstat som sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne har et vedtægtsmæssigt hjemsted i henhold til national ret
- b) en kreditformidler, som ikke er en juridisk person, eller en kreditformidler, som er en juridisk person, men som i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor det faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

6. Hver medlemsstat opretter ét kontaktsted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres løbende. Disse kontaktsteder skal desuden levere oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder.

EBA offentliggør på sit websted henvisninger eller hyperlinks til dette kontaktsted.

7. Hjemlandene sikrer, at alle de kreditformidlere og udpegede repræsentanter, der har fået adgang, til stadighed opfylder kravene i stk. 2. Dette stykke berører ikke artikel 30 og 31.

8. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende denne artikel over for de personer, som udøver kreditformidlingsaktiviteterne i artikel 4, nr. 5), hvis aktiviteterne udøves lejlighedsvis som led i deres erhvervsmæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker, at disse aktiviteter kan udøves.

9. Nærværende artikel finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller på andre finansielle institutioner, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning.

Artikel 30

Kreditformidlere, der kun er bundet til én kreditgiver

1. Med forbehold af artikel 31, stk. 1, kan medlemsstaterne tillade, at bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), får adgang af de kompetente myndigheder gennem den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler udelukkende handler.

I sådanne tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den bundne kreditformidlers side, når denne handler på kreditgivers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver sikrer, at disse bundne kreditformidlere mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2.

2. Med forbehold af artikel 34 skal kreditgivere overvåge aktiviteterne hos de bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), for at sikre, at de fortsat overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditgiver er navnlig ansvarlig for at kontrollere, at den bundne kreditformidler og dennes personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

Artikel 31

Udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter.

Er den udpegede repræsentant udpeget af en bunden kreditformidler som omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på den pågældende kreditformidlers vegne, på områder, der er omfattet af dette direktiv. I andre tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på kreditformidlers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Kreditformidlere sikrer, at deres udpegede repræsentanter mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditformidler, for hvilken den udpegede repræsentant er bemyndiget til at handle, kan stille en erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti til rådighed.

3. Med forbehold af artikel 34 overvåger kreditformidlere deres udpegede repræsentanternes aktiviteter for at sikre, at de fuldt ud overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditformidlerne er navnlig ansvarlige for at kontrollere, at de udpegede repræsentanter og deres personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

4. Medlemsstater, der tillader, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter, opretter et offentligt register, der som minimum indeholder de i artikel 29, stk. 4, nævnte oplysninger. Udpegede repræsentanter registreres i det offentlige register i den medlemsstat, hvor de er etableret. Registeret ajourføres regelmæssigt. Det gøres offentligt tilgængeligt.

Artikel 32

Etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandets beslutning om at give en kreditformidler adgang, jf. artikel 29, stk. 1, gælder for hele Unionens geografiske område, uden at der kræves yderligere adgang fra de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene for at kunne udføre de aktiviteter og yde de tjenester, der er dækket af adgangen, forudsat at de aktiviteter, som en kreditformidler agter at udføre i værtslandene, er omfattet af adgangen. Kreditformidlere må imidlertid ikke yde deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til forbrugere i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

2. Udpegede repræsentanter, der udpeges i de medlemsstater, som benytter sig af muligheden i artikel 31, må ikke udøve en del af eller alle de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester i de medlemsstater, hvor sådanne udpegede repræsentanter ikke må udøve virksomhed.

3. En kreditformidler, der har fået adgang, og som agter at udøve virksomhed for første gang i én eller flere medlemsstater som led i den fri udveksling af tjenesteydelser eller i forbindelse med etablering af en filial, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de pågældende værtslande, at kreditformidler agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende kreditformidler om denne meddelelse. De underretter også de kompetente myndigheder i det eller de pågældende værtslande om de kreditgivere, hvortil kreditformidler er bundet, og om, hvorvidt kreditgiverne tager det fulde og ubetingede ansvar for kreditformidlers aktiviteter. Værtslandet anvender oplysningerne fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register.

Kreditformidler kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder blev underrettet om den i andet afsnit nævnte meddelelse.

4. Inden en filial af en kreditformidler påbegynder sin virksomhed eller inden to måneder efter modtagelsen af den meddelelse, der er omhandlet i stk. 3, andet afsnit, forbereder de kompetente myndigheder i værtslandet tilsynet med kreditformidler i overensstemmelse med artikel 34 og underretter om nødvendigt kreditformidler om de betingelser, hvorunder disse aktiviteter skal udføres i værtslandet på de områder, der ikke er harmoniseret i EU-retten.

Artikel 33

Inddragelse af adgangen for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kan inddrage den adgang, der er givet en kreditformidler i overensstemmelse med artikel 29, hvis en sådan kreditformidler:

- a) udtrykkeligt giver afkald på adgangen eller ikke har udøvet de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), eller ydet rådgivningstjenester i de foregående seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at adgangen bortfalder i sådanne tilfælde
- b) har fået adgang ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis
- c) ikke længere opfylder de krav, i henhold til hvilke adgangen blev givet
- d) er omfattet af forhold, hvor national ret i spørgsmål, som ikke er omfattet af dette direktiv, medfører, at godkendelsen inddrages
- e) har gjort sig skyldig i alvorlig eller systematisk overtrædelse af de bestemmelser om kreditformidlers driftsbetingelser, som vedtages i medfør af dette direktiv.

2. Hvis adgangen for en kreditformidler inddrages af den kompetente myndighed i hjemlandet, underretter sidstnævnte på enhver hensigtsmæssig måde de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene om en sådan inddragelse så hurtigt som muligt og senest inden 14 dage.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditformidlere, som har fået deres adgang inddraget, fjernes fra registret uden unødigt forsinkelse.

*Artikel 34***Tilsyn med kreditformidlere og udpegede repræsentanter**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet fører tilsyn med kreditformidlernes igangværende aktiviteter.

Hjemlandene fastsætter, at der føres tilsyn med bundne kreditformidlere direkte eller som en del af tilsynet med den kreditgiver, på hvis vegne de handler, hvis kreditgiver er et kreditinstitut, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU, eller en anden finansiel institution, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning. Hvis den bundne kreditformidler yder tjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet, føres der dog direkte tilsyn med den bundne kreditformidler.

Hjemlande, der tillader, at kreditformidlere udpeger repræsentanter i overensstemmelse med artikel 31, sikrer, at der føres tilsyn med sådanne udpegede repræsentanter enten direkte eller som en del af tilsynet med den kreditformidler, på hvis vegne repræsentanten handler.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor en kreditformidler har en filial, er ansvarlige for at sikre, at de tjenester, der ydes af kreditformidler på det pågældende område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39 samt i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en kreditformidler, som har en filial på dets område, overtræder de foranstaltninger, der er vedtaget i den pågældende medlemsstat i medfør af artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39, kræver disse myndigheder, at den pågældende kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør.

Hvis den pågældende kreditformidler ikke tager de nødvendige skridt, iværksætter de kompetente myndigheder i værtslandet alle nødvendige tiltag med henblik på at sikre, at kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør. Arten af disse tiltag meddeles de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Hvis kreditformidler til trods for de tiltag, der er iværksat af værtslandet, fortsat overtræder de i første afsnit omhandlede foranstaltninger, som finder anvendelse i værtslandet, kan værtslandet, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet underretning herom, iværksætte de tiltag, der er nødvendige for at forebygge eller sanktionere nye ulovligheder og om nødvendigt forhindre, at kreditformidler udfører nye forretninger på dets område. Kommissionen skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.

Hvis den kompetente myndighed i hjemlandet er uenig i de tiltag, der iværksættes af værtslandet, kan den indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr.

1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

3. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor filialen er beliggende, har ret til at gennemgå de ordninger, filialen har etableret, og til at kræve de ændringer, der er strengt nødvendige for at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 2 og for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i hjemlandet at håndhæve forpligtelserne i henhold til artikel 7, stk. 2, 3 og 4, samt de foranstaltninger, der er vedtaget i medfør heraf for så vidt angår de tjenester, som filialen yder.

4. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har klare og påviselige grunde til at tro, at en kreditformidler, der handler på dets område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, eller at en kreditformidler, der har en filial på dets område, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, ud over dem, der er anført i stk. 2, forelægger den disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet, som iværksætter de nødvendige tiltag.

I de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet ikke iværksætter nogen tiltag inden en måned efter at have fået forelagt disse grunde, eller hvor en kreditformidler på trods af de tiltag, som den kompetente myndighed i hjemlandet har iværksat, fortsætter med at handle på en måde, der klart er til skade for forbrugerinteresserne i værtslandet, eller som hindrer markederne i at fungere korrekt, gælder følgende:

- a) Den kompetente myndighed i værtslandet iværksætter, efter at have underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet herom, alle nødvendige tiltag for at beskytte forbrugerne og sikre, at markederne fungerer korrekt, herunder ved at forhindre, at den overtrædende kreditformidler udfører nye forretninger på dens område. Kommissionen og EBA skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.
- b) Den kompetente myndighed i værtslandet kan indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

5. Medlemsstaterne fastsætter, at når en kreditformidler, der er meddelt adgang i en anden medlemsstat, har oprettet en filial på dens område, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet under udøvelsen af deres hverv og efter at have underrettet de kompetente myndigheder i værtslandet herom udføre inspektion på stedet hos den pågældende filial.

6. Den fordeling af opgaver mellem medlemsstaterne, som er fastlagt i denne artikel, berører i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten ikke medlemsstaternes kompetence på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv.

KAPITEL 12

GODKENDELSE AF OG TILSYN MED IKKEKREDITINSTITUTTER

*Artikel 35***Godkendelse af og tilsyn med ikkekreditinstitutter**

Medlemsstaterne sikrer, at ikkekreditinstitutter gennemgår en passende godkendelsesproces, herunder optagelse af ikkekreditinstituttet i et register samt en kompetent myndigheds tilsynsordninger.

KAPITEL 13**SAMARBEJDE MELLEM KOMPETENTE MYNDIGHEDER I FORSKELLIGE MEDLEMSSTATER***Artikel 36***Pligt til at samarbejde**

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger medlemsstaterne én kompetent myndighed som kontaktpunkt i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter i overensstemmelse med stk. 1 i dette direktiv, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 5, kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må ikke videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og de må alene anvendes til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde det straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun nægte at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare
- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

Artikel 37

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

KAPITEL 14

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med

gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Artikel 39

Tvistbilæggelsesordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes egnede og effektive procedurer for udenretslig klage- og tvistbilægelse vedrørende forbrugertvister med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter i forbindelse med kreditaftaler, og anvender i påkommende tilfælde de eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på kreditgivere og kreditformidlere og omfatter de udpegede repræsentanters aktiviteter.

2. Medlemsstaterne kræver, at organer, der er ansvarlige for udenretslig klage- og tvistbilægelse, samarbejder for at løse grænseoverskridende tvister vedrørende kreditaftaler.

Artikel 40

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubestemt periode fra den 20. marts 2014.

3. Den i artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan når som helst tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en periode på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har meddelt Kommissionen, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 41

Direktivets ufravigelige karakter

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) forbrugerne ikke kan give afkald på de rettigheder, der tilkommer dem i medfør af national ret, der gennemfører dette direktiv eller svarer til dette direktivs bestemmelser
- b) de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgås på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på, navnlig ved at lade de kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål kunne gøre det muligt at undgå anvendelsen af disse foranstaltninger.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 21. marts 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 21. marts 2016.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43

Overgangsbestemmelser

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på de kreditaftaler, der eksisterer inden den 21. marts 2016.

2. Kreditformidlere, som allerede udøvede de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), inden den 21. marts 2016, og som endnu ikke er meddelt adgang i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning i det hjemland, der gennemfører dette direktiv, kan fortsætte disse aktiviteter i overensstemmelse med den nationale lovgivning indtil den 21. marts 2017. En kreditformidler, der udnytter denne undtagelse, kan kun udføre aktiviteterne i sit eget hjemland, medmindre de nødvendige lovmæssige krav i værtslandene også opfyldes.

3. Kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der udøvede aktiviteter, der er reguleret af dette direktiv inden den 20. marts 2014, skal overholde den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 9 senest den 21. marts 2017.

Artikel 44

Revisionsklausul

Kommissionen foretager en gennemgang af dette direktiv senest den 21. marts 2019. Ved gennemgangen tages effektiviteten og hensigtsmæssigheden af bestemmelserne for forbrugeren og det indre marked op til overvejelse.

Gennemgangen omfatter følgende:

- a) en vurdering af brugen og forbrugernes forståelse af og tilfredshed med ESIS-formularen
- b) en analyse af andre oplysninger forud for aftaleindgåelse
- c) en analyse af tværnationale forretninger udført af kreditformidlere og kreditgivere
- d) en analyse af udviklingen på markedet for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse
- e) en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom
- f) en undersøgelse af behovet for at indføre supplerende rettigheder og forpligtelser i fasen efter kreditaftalernes indgåelse
- g) en vurdering af, hvorvidt direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt under hensyn til dets indvirkning på andre, substituerbare kreditformer
- h) en vurdering af, hvorvidt yderligere foranstaltninger er nødvendige for at sikre sporbarheden af kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom til beboelse
- i) en vurdering af, hvorvidt der er data til rådighed om prisudviklingen for fast ejendom til beboelse, og i hvilket omfang disse data er sammenlignelige
- j) en vurdering af, hvorvidt det fortsat er hensigtsmæssigt at anvende direktiv 2008/48/EF på kreditter uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger det maksimale beløb, der er angivet i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra c)
- k) en vurdering af, hvorvidt ordningerne for offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 38, stk. 2, sikrer tilstrækkelig gennemsigtighed
- l) en vurdering af, hvorvidt de advarsler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 6, og artikel 13, stk. 2, er proportionale, og af mulighederne for yderligere harmonisering af risiko-advarsler.

Artikel 45

Yderligere initiativer vedrørende ansvarlig långivning og låntagning

Senest den 21. marts 2019 forelægger Kommissionen en omfattende rapport indeholdende en evaluering af de overordnede udfordringer i forbindelse med privat overdrevet gældsætning med direkte forbindelse til kreditaktivitet. Den undersøger også behovet for tilsyn med kreditregistre og mulig-

heden for at udvikle mere fleksible og pålidelige markeder. Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

Artikel 46

Ændring af direktiv 2008/48/EF

I artikel 2 i direktiv 2008/48/EF indsættes følgende stykke:

»2a. Uanset stk. 2, litra c), finder dette direktiv også anvendelse på kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR.«

Artikel 47

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I direktiv 2013/36/EU indsættes følgende artikel:

»Artikel 54a

Artikel 53 og 54 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF.«

Artikel 48

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. På Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ forlænges denne periode med en indledende periode på en måned og kan forlænges med en yderligere periode på en måned.«

- 2) Artikel 17, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Den kompetente myndighed giver hurtigst muligt myndigheden alle de oplysninger, myndigheden anser for nødvendige med henblik på undersøgelsen, herunder om hvordan de i artikel 1, stk. 2, omhandlede retsakter anvendes i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette berører de i artikel 35 fastsatte beføjelser.«

Artikel 49

- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- 1 er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- $D1$ er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- $s1$ er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

Yderligere bemærkninger:

- De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have 30,41666 dage (= 365/12), uanset om der er tale om et skudår.

Hvis tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke kan udtrykkes som et helt antal uger, måneder eller år, udtrykkes tidsintervallet som et helt antal af en af de pågældende perioder kombineret med et antal dage. Hvis der anvendes dage:

- medregnes hver dag, herunder weekender og ferier
 - medregnes lige lange perioder og derefter dage tilbage til datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden
 - findes længden af perioden i dage ved at se bort fra den første dag og medtage den sidste dag og udtrykkes i år ved at dividere denne periode med antallet af dage (365 eller 366 dage) i hele året ved at regne tilbage fra den sidste dag til den samme dag det foregående år.
- Beregningens resultat angives med mindst én decimals nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den foregående decimal med én.
 - Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioderne 1 til n , udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k},$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

II. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

-
- a) Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
 - b) Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
 - c) Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til kreditbeløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i kreditaftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.
 - d) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige debitorrenter og omkostninger, anses den højeste debitorrente og de højeste omkostninger for at være debitorrenten og omkostningerne i hele kreditaftalens løbetid.
 - e) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator eller intern referencesats, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator eller interne referencesats på det pågældende tidspunkt, uden dog at være mindre end den faste debitorrente.
 - f) Hvis der endnu ikke er aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 170 000 EUR. I tilfælde af andre kreditaftaler end eventual- eller garantiforpligtelser, hvor formålet ikke er at erhverve eller bevare en rettighed til fast ejendom eller grund, kassekreditter, købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, anses loftet for at være på 1 500 EUR.
 - g) I tilfælde af andre kreditaftaler end kassekreditter, foreløbige lån, værdibaserede kreditaftaler, eventual- eller garantiforpligtelser og tidsubegrænsede kreditaftaler som omhandlet i antagelserne i litra i), j), k), l) og m):
 - i) antages det, hvis datoen eller beløbet for en tilbagebetaling af kapital, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at tilbagebetalingen finder sted på den tidligste dato, der er angivet i kreditaftalen, og vedrører det laveste beløb, som den giver mulighed for
 - ii) antages det, hvis tidsintervallet mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og datoen for den første betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at dette er det korteste tidsinterval.
 - h) Hvis datoen eller beløbet for en betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås på grundlag af kreditaftalen eller antagelserne i litra g), i), j), k), l) og m), antages det, at betalingen finder sted i overensstemmelse med de datoer og betingelser, der kræves af kreditgiver, og hvis disse er ukendte:
 - i) betales der renter sammen med tilbagebetalingerne af kapitalen
 - ii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som et enkelt beløb på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen
 - iii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som flere betalinger med regelmæssige mellemrum, begyndende med datoen for den første tilbagebetaling af kapital, og hvis beløbet for sådanne betalinger ikke er kendt, antages de at være lige store beløb
 - iv) indfrier den endelige betaling tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger.

- i) I tilfælde af en kassekredit anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.
- j) I tilfælde af et foreløbigt lån anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er 12 måneder.
- k) I tilfælde af en anden tidsubegrænset kreditaftale end en kassekredit og et foreløbigt lån antages det, at:
 - i) kreditten i forbindelse med kreditaftaler, hvis formål er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, ydes for en periode på 20 år regnet fra datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden, og at den endelige betaling foretaget af forbrugeren indfrier tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger; i tilfælde af kreditaftaler, hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, eller hvor kreditmuligheden udnyttes ved hjælp af købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, er denne periode et år
 - ii) kapitalen tilbagebetales af forbrugeren i lige store månedlige betalinger, første gang en måned efter datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden. I tilfælde, hvor kapitalen imidlertid skal tilbagebetales i sin helhed i form af en enkelt betaling i hver betalingsperiode, antages forbrugernes efterfølgende udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af hele kapitalen at foregå i en periode på et år. Renter og andre omkostninger pålægges i overensstemmelse med disse udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af kapitalen og som fastsat i kreditaftalen.

I dette litra forstås ved en tidsubegrænset kreditaftale en kreditaftale uden fast løbetid, som omfatter kreditter, som skal tilbagebetales i deres helhed inden for eller efter en periode, men som efter tilbagebetaling står til rådighed til fornyet udnyttelse.

- l) I tilfælde af eventual- eller garantiforpligtelser anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed som et enkelt beløb på det tidspunkt, der ligger først, af:
 - a) datoen for den seneste udnyttelse af kreditmuligheden, som er tilladt i henhold til den kreditaftale, der er den potentielle kilde til eventual- eller garantiforpligtelsen eller
 - b) udløbet af den første periode forud for forlængelsen af aftalen i tilfælde af en aftale, der forlænges.
- m) I tilfælde af værdibaserede kreditaftaler:
 - i) anses forbrugernes betalinger for at finde sted på den eller de seneste datoer, som er tilladt i henhold til kreditaftalen
 - ii) anses de procentvise stigninger i værdien af den faste ejendom, som sikrer den værdibaserede kreditaftale, og raten for inflationsindekset, som er omhandlet i aftalen, for at være en procentsats svarende til den højeste af centralbankens nuværende mål for inflationsraten eller inflationsniveauet i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen, eller 0 %, hvis disse procentsatser er negative.

BILAG II

EUROPÆISK STANDARDISERET INFORMATIONSK (ESIS)

DEL A

Teksten i denne model gengives som sådan i ESIS-formularen. Teksten i skarp parentes erstattes af de relevante oplysninger. Del B indeholder en vejledning for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i, hvordan man udfylder ESIS-formularen.

Når betegnelsen »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver give de ønskede oplysninger, hvis de er relevante for kreditaftalen. Hvis oplysningerne ikke er relevante, sletter kreditgiver de pågældende oplysninger eller hele afsnittet (f.eks. i de tilfælde, hvor afsnittet ikke er relevant). Hvis hele afsnittet slettes, tilpasses nummereringen af ESIS-afsnittene tilsvarende.

Nedennævnte oplysninger gives i ét dokument. Den anvendte skrifttype skal være klart læsbar. Der anvendes fede typer, skygger eller større skrifttype, hvis nogle oplysninger skal fremhæves. Alle relevante risikoadvarsler skal fremhæves.

ESIS-model

(Indledende tekst)

Dette dokument blev udarbejdet for [navn på forbrugeren] den [dags dato].

Dette dokument blev udarbejdet ud fra de oplysninger, som De hidtil har givet, og ud fra de i øjeblikket gældende betingelser på finansmarkedet.

Nedennævnte oplysninger er gyldige indtil den [gyldighedsdato] (hvis relevant) med undtagelse af renten og andre omkostninger. Efter denne dato kan de ændre sig afhængigt af markedsbetingelserne.

(Hvis relevant) Dette dokumentet forpligter ikke [kreditgivers navn] til at yde Dem lån.

1. Långiver

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit)[E-mail-adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.]

2. (Hvis relevant) Kreditformidler:

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit) [e-mail adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.)]

[Vederlag]

3. Hovedtrækkene ved lånet

Lånebeløb og -valuta: [værdi][valuta]

(Hvis relevant) Dette lån er ikke i [låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) Værdien af Deres lån i [låntagers nationale valuta] kan ændre sig.

(Hvis relevant) Såfremt værdien af [låntagers nationale valuta] f.eks. falder med 20 % i forhold til [lånets valuta], vil værdien af Deres lån blive forøget til [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. Der kan imidlertid blive tale om mere, hvis værdien af [låntagers nationale valuta] falder med mere end 20 %.

(Hvis relevant) Den maksimale værdi af Deres lån er [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De modtager en advarsel, hvis kreditbeløbet når op på [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De får mulighed for at [indsæt ret til at genforhandle lånet i udenlandsk valuta eller ret til at konvertere lånet til [relevant valuta] og betingelser]

Lånets løbetid: [løbetid]

[Låntype]

[Gældende rentetype]

Samlet beløb, der skal tilbagebetales:

Det betyder, at De skal tilbagebetale [beløb] for hver lånt [valutaenhed].

(Hvis relevant) Denne del af dette er et afdragsfrit lån. De vil stadig skyldes [indsæt det afdragsfrie lånebeløb] ved lånets udløb.

(Hvis relevant) Anslået værdi af ejendommen med henblik på udarbejdelsen af dette informationsblad: [indsæt beløb]

(Hvis relevant) Maksimalt lånebeløb i forhold til ejendommens værdi [indsæt belåningsprocent] eller minimumsværdi af ejendommen påkrævet til låntagning af det illustrerede beløb [indsæt beløb]

(Hvis relevant) [Sikkerhedsstillelse]

4. Rentesats og andre omkostninger

De årlige omkostninger i procent (ÅOP) er de samlede omkostninger ved lånet udtrykt som en årlig procentsats. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.

Den gældende ÅOP for Deres lån er på [ÅOP].

Den omfatter:

Rentesats [i procent eller, hvis relevant, angivelse af en referencesats og kreditgiverens rentespænd i procent]

[Andre elementer af ÅOP]

Engangsomkostninger

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet. [Indsæt gebyrets størrelse, hvis det er kendt, eller grundlaget for beregningen.]

Periodiske omkostninger

(Hvis relevant) ÅOP beregnes på grundlag af antagelser vedrørende rentesatsen.

(Hvis relevant) Eftersom [en del af] Deres lån er med variabel rente, kan den reelle ÅOP være forskellig fra denne ÅOP, hvis rentesatsen på Deres lån ændrer sig. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan ÅOP stige til [indsæt ÅOP for at illustrere dette tilfælde].

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at denne ÅOP er beregnet ud fra den forudsætning, at rentesatsen i hele aftalens løbetid forbliver på det niveau, der blev fastsat for den første periode.

(Hvis relevant) Følgende omkostninger kendes ikke af långiver og medregnes derfor ikke i ÅOP: [Omkostninger]

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet.

Vær venligst opmærksom på alle andre afgifter og omkostninger i forbindelse med lånet.

5. Betalingernes hyppighed og antal

Betalingernes hyppighed [hyppighed]

Antal betalinger: [antal]

6. Ydelsens størrelse

[Beløb] [valuta]

Deres indtægt kan ændre sig. Overvej venligst, om De stadig har råd til at betale Deres [hyppighed] afdrag, hvis Deres indtægt falder.

(Hvis relevant) Da [dette/en del af dette] er et afdragsfrit lån, skal De træffe særskilte foranstaltninger til tilbagebetaling af [indsæt det afdragsfrie lånebeløb], som De skylder ved lånets udløb. Husk at tilføje eventuelle yderligere afdrag, der skal betales ud over den ydelse, der er vist her.

(Hvis relevant) Rentesatsen på [en del af] dette lån kan ændre sig. Dette betyder, at afdragenes størrelse kan øges eller mindskes. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan Deres afdrag stige til [indsæt den ydelse, der svarer til dette tilfælde]

(Hvis relevant) Værdien af det beløb, De skal betale i [låntagers nationale valuta] hver [hyppigheden af ydelsen], kan ændre sig. (Hvis relevant) Deres betalinger kan forøges til [indsæt det maksimale beløb i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode] (Hvis relevant) Hvis f.eks. værdien af [låntagers nationale valuta] falder med 20 % i forhold til [lånevalutaen], vil De skulle betale yderligere [indsæt beløbet i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode]. Deres betalinger vil kunne stige med mere end dette.

(Hvis relevant) Den valutakurs, der anvendes til at konvertere Deres tilbagebetaling i [lånevaluta] til [låntagers nationale valuta], er den kurs, som offentliggøres af [navnet på det institut, der offentliggør valuta-

kursen] den [dato], eller som beregnes den [dato] under anvendelse af [indsæt navn på referencetal eller beregningsmetode].

(Hvis relevant) [Detaljer om bundne opsparingsprodukter, lån til udskudt rente]

7. (Hvis relevant) Illustrativ amortiseringstabel

Denne tabel viser det beløb, der skal betales hver [hyppighed].

Ydelserne (kolonne [relevant nr.]) er summen af den rente, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), hvis relevant, den kapital, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), og i givet fald andre omkostninger (kolonne [relevant nr.]). (Hvis relevant) Omkostningerne i den anden kolonne med omkostninger vedrører [liste over omkostninger]. Restgæld (kolonne [relevant nr.]) er det resterende lånebeløb efter hver ydelse.

[Tabel]

8. Yderligere forpligtelser

Låntager skal opfylde følgende forpligtelser for at kunne drage fordel af de lånebetingelser, der er anført i dette dokument.

[Forpligtelser]

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at lånebetingelserne som beskrevet i dette dokument (inklusive rentesatsen) kan ændre sig, hvis disse forpligtelser ikke er opfyldt.

(Hvis relevant) Vær venligst opmærksom på de eventuelle konsekvenser ved på et sent tidspunkt at opsigge accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med lånet:

[Konsekvenser]

9. Førtidig indfrielse

De har mulighed for at indfri lånet helt eller delvis før tiden.

(Hvis relevant) [Betingelser]

(Hvis relevant) Gebyr ved førtidig indfrielse: [indsæt beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetode]

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at indfri dette lån før tiden, bedes De kontakte os for at få oplysning om det nøjagtige kompensationsgebyr for førtidig indfrielse.

10. Fleksible funktioner

(Hvis relevant) [Oplysninger om overførsel/subrogation] De har mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom]. [Indsæt betingelser]

(Hvis relevant) De har ikke mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom].

(Hvis relevant) Yderligere funktioner: [indsæt forklaring på de yderligere funktioner opstillet i del B og, valgfrit, eventuelle andre funktioner, som långiveren tilbyder som del af kreditaftalen, og som ikke er omhandlet i de foregående afsnit].

11. Låntagers øvrige rettigheder

(Hvis relevant) De har [betænkningstidens varighed] efter [tidspunktet for betænkningsperiodens begyndelse] til at overveje, før De forpligter Dem til at optage dette lån. (Hvis relevant) Når De har modtaget kreditaftalen fra långiver, kan De ikke acceptere den inden udløbet af [betænkningstidens varighed].

(Hvis relevant) I en periode på [fortrydelsesrettens varighed] efter [det tidspunkt, hvorfra fortrydelsesfristen løber] kan låntager benytte sig af sin ret til at annullere aftalen. [Betingelser] [Indsæt procedure]

(Hvis relevant) De kan miste Deres ret til at annullere aftalen, hvis De i den pågældende periode køber eller sælger en ejendom, der er knyttet til denne kreditaftale.

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at udøve Deres fortrydelsesret [i forbindelse med kreditaftalen], bedes De venligst kontrollere, om De fortsat vil være bundet af Deres øvrige forpligtelser vedrørende lånet [herunder de accessoriske tjenester i forbindelse med lånet] [som omhandlet i afsnit 8].

12. Klager

Hvis De ønsker at klage bedes De kontakte [indsæt internt kontaktpunkt og sted for information om proceduren].

(Hvis relevant) Maksimalt tidsrum til at behandle klagen [periode]

(Hvis relevant) [Hvis De ikke er tilfreds med vores interne afgørelse på Deres klagesag,] kan De også kontakte: [indsæt navn på eksternt organ til udenretslig klage- og tvistbilæggelse] (Hvis relevant), eller De kan kontakte Fin-Net for nærmere oplysninger om det tilsvarende organ i Deres eget land.

13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

[Kategori af manglende overholdelse]

[Økonomiske og/eller retlige konsekvenser]

Hvis De får problemer med at betale de [hyppighed] ydelser, opfordrer vi Dem til at kontakte os så hurtigt som muligt med henblik på at finde mulige løsninger.

(Hvis relevant) I sidste instans kan De miste Deres hjem, hvis De ikke kan overholde betalingerne.

(Hvis relevant) 14. Yderligere oplysninger

(Hvis relevant) [Angivelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen].

(Hvis långiver har til hensigt at anvende et andet sprog end ESIS) Oplysninger og aftalevilkår gives på [sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [sprog] i kreditaftalens løbetid.

[Indsæt erklæring om retten til afhængigt af situationen at modtage eller få tilbudt et udkast til kreditaftale]

15. Tilsynsførende

Tilsynet med långiver foretages af [tilsynsmyndighedens(-myndighedernes) navn(e) og websted(er)].

(Hvis relevant) Tilsynet med denne kreditformidler foretages af [tilsynsmyndighedens navn og websted].

DEL B

Vejledning i udfyldelse af ESIS

Når ESIS udfyldes, skal som minimum følgende vejledning følges. Medlemsstaterne kan dog uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS.

Afsnittet »Indledende tekst«

- 1) Gyldighedsdatoen skal fremhæves tydeligt. I dette afsnit forstås ved »gyldighedsdato« det tidsrum, oplysningerne, f.eks. om debitorrenten, i ESIS forbliver uændret og finder anvendelse, hvis kreditgiver beslutter at yde lånet inden for denne periode. Hvis fastsættelsen af den gældende debitorrente og andre omkostninger afhænger af resultatet af salget af underliggende obligationer, kan den endelige debitorrente og andre omkostninger være forskellige fra de angivne. Under disse omstændigheder bør det angives, at gyldighedsdatoen ikke finder anvendelse for debitorrenten og andre omkostninger, ved tilføjelse af ordene: »med undtagelse af renten og andre omkostninger«.

Afsnit 1. Långiver

- 1) Kreditgivers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF skal der i givet fald angives navn og fysisk adresse på kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, hvis transaktionen

tilbydes som en fjernsalgsaftale. Det er frivilligt at angive telefonnummer, e-mail-adresse og websted for så vidt angår kreditgivers repræsentant.

- 4) Når afsnit 2 ikke finder anvendelse, meddeler kreditgiver forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.

(Hvis relevant) Afsnit 2. Kreditformidler

Når det er en kreditformidler, der giver forbrugeren produktoplysningerne, skal der gives følgende oplysninger:

- 1) Kreditformidlers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) Kreditformidler meddeler forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.
- 4) Der gøres rede for, hvordan kreditformidler aflønnes. Når denne modtager provision fra en kreditgiver, oplyses beløbet og kreditgivers navn, hvis der er tale om en anden end i afsnit 1.

Afsnit 3. Hovedtrækkene ved lånet

- 1) I dette afsnit forklares tydeligt kredittens hovedtræk, herunder værdi og valuta og de potentielle risici, der er forbundet med debitorrenten, bl.a. dem, der er nævnt i punkt 8, samt amortiseringsstrukturen.
- 2) Når lånevalutaen er en anden end forbrugers nationale valuta, oplyser kreditgiver, at forbrugeren vil modtage en advarsel med jævne mellemrum, som et minimum når vekselkursen svinger med mere end 20 %, i givet fald om retten til at konvertere kreditaftalens valuta eller muligheden for at genforhandle betingelserne samt om andre ordninger, der er tilgængelige for forbrugeren til begrænsning af valutakursrisikoen. Hvis kreditaftalen indeholder en bestemmelse om begrænsning af valutakursrisici, skal kreditgiver oplyse det maksimumsbeløb, som forbrugeren kan skulle tilbagebetale. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om begrænsning af forbrugers eksponering for valutakursrisici til valutakursvingninger på mindre end 20 %, skal kreditgiver fremlægge en illustration af virkningen på lånets værdi af et fald på 20 % i værdien af forbrugers nationale valuta i forhold til kreditvalutaen.
- 3) Lånets varighed udtrykkes i år eller måneder, alt efter hvad der er mest relevant. Hvis lånets varighed ikke ligger fast i lånets løbetid, redegør kreditgiver for, hvornår og på hvilke betingelser dette kan være tilfældet. Hvis lånet er tidsbegrænset, f.eks. i forbindelse med et sikret kreditkort, skal kreditgiver tydeligt angive dette.
- 4) Kredittypen bør fremgå tydeligt (f.eks. lån med pant i fast ejendom, boliglån, sikret kreditkort osv.). Beskrivelsen af låntype skal indeholde klare angivelser af, hvordan kapital og rente tilbagebetales i lånets løbetid (dvs. amortiseringsstrukturen), og hvorvidt kreditaftalen omhandler tilbagebetaling af kapital eller er afdragsfri, eller en kombination af de to.
- 5) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfri, skal der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit indsættes en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
- 6) I dette afsnit forklares det, om debitorrenten er fast eller variabel, og i givet fald angives de perioder, hvor renten er fast; hyppigheden af de efterfølgende ændringer og eksistensen af begrænsninger på debitorrentens udsving, såsom renteloft og fastsættelse af minimumsrentesats.

Den formel, der anvendes til at ændre debitorrenten og dens forskellige elementer (f.eks. referencesats og rentespænd), forklares. Kreditgiver anfører, f.eks. med angivelse af websted, hvor yderligere oplysninger om de indeks eller satser, som anvendes i formlen, kan findes, f.eks. Euribor eller centralbankens referencesats.

- 7) Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, bør der gives oplysninger om alle de relevante renter.
- 8) Det »samlede beløb, der skal tilbagebetales«, svarer til det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren. Det angives som summen af kreditbeløbet og de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med lånet. Hvis der ikke er en fast debitorrente i aftalens løbetid, skal det fremhæves, at dette beløb er illustrativt og især kan variere i forbindelse med variationer i debitorrenten.
- 9) Hvis der stilles sikkerhed for lånet i form af pant i den faste ejendom eller en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed herpå. Kreditgiver angiver i givet fald den anslåede værdi af den faste ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der er anvendt til udarbejdelsen af dette informationsblad.
- 10) Kreditgiver oplyser i givet fald enten
 - a) »det maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi« med angivelse af belåningsprocenten. Belåningsprocenten ledsages af et eksempel i absolutte tal på det maksimale beløb, der kan lånes til en given ejendomsværdi eller
 - b) »den minimumsværdi af ejendommen, som kreditgiver kræver for at udlåne det illustrerede beløb«.
- 11) Når kreditter består af flere dele (f.eks. delvis fast rente, delvis variabel rente), skal dette afspejles i angivelsen af kredittypen, og oplysningerne skal gives for hver del af kreditten.

Afsnit 4. Rentesaft og andre omkostninger

- 1) Henvisningen til »rente« svarer til debitorrenten eller -renterne.
- 2) Debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes.

Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte: a) de antagelser, der er anvendt til beregning af de årlige omkostninger i procent, b) i givet fald de gældende renteloft og minimumsrentesatser og c) en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. For at tiltrække forbrugeren opmærksomhed skal advarslen være skrevet med en større skrifttype og stå på en fremtrædende plads i ESIS' hovedtekst. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent. Når der er et loft over debitorrenten, skal eksemplet bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkommande lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Disse krav gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter

ter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. For kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger, skal oplysningerne omfatte en advarsel om, at de årlige omkostninger i procent er beregnet på grundlag af debitorrenten for den indledende periode. Advarslen ledsages af en yderligere illustration af de årlige omkostninger i procent, der er beregnet i henhold til artikel 17, stk. 4. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

- 3) I afsnittet om »andre elementer af de årlige omkostninger i procent« anføres alle de andre omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, herunder engangsomkostninger såsom administrationsgebyrer og periodiske omkostninger såsom årlige administrationsgebyrer. Kreditgiver anfører hver enkelt omkostning pr. kategori (engangsomkostninger, periodiske omkostninger, der indgår i ydelserne, og periodiske omkostninger, der ikke indgår i ydelserne) med angivelse af beløb, modtager af betaling og tidspunkt for betaling. Dette behøver ikke omfatte omkostninger i forbindelse med brud på kontraktlige forpligtelser. Hvis beløbet ikke kendes, tilvejebringer kreditgiver om muligt en omtrentlig angivelse af beløbet eller, hvis dette ikke er muligt, en angivelse af, hvordan beløbet beregnes, og anfører, at beløbet kun er vejledende. Hvis visse omkostninger ikke indgår i de årlige omkostninger i procent, fordi de ikke kendes af kreditgiver, bør dette fremhæves.

Hvis forbrugeren har underrettet kreditgiver om et eller flere elementer i den kredit, han foretrækker, såsom kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, anvender kreditgiver så vidt muligt disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiver anvender antagelserne i bilag I, del II, skal det i kreditaftalen anføres, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent. Hvis betingelserne for udnyttelse af kreditmuligheden anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiver fremhæve omkostningerne i forbindelse med andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden, som ikke nødvendigvis er dem, der anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent.

- 4) Når der skal betales et gebyr for registrering af pantet eller en tilsvarende sikkerhedsstillelse, anføres det i dette afsnit med angivelse af beløbet, hvis det er kendt, eller, hvis dette ikke er muligt, grundlaget for beregning af beløbet. Når gebyrerne er kendt og indregnet i de årlige omkostninger i procent, skal gebyrets eksistens og beløbet anføres under »Engangsudgifter«. Når kreditgiver ikke kender gebyrerne, og de derfor ikke er indregnet i de årlige udgifter i procent, skal eksistensen af gebyret klart nævnes på listen over omkostninger, som kreditgiver ikke kender. I begge tilfælde skal den standardiserede formulering i del A anvendes under en passende benævnelse.

Afsnit 5. Betalingernes hyppighed og antal

- 1) Hvis der skal foretages regelmæssige betalinger, angives betalingernes hyppighed (f.eks. månedligt). Hvis betalingerne skal foretages uregelmæssigt, forklares dette udtrykkeligt for forbrugeren.
- 2) Det anførte antal betalinger skal omfatte hele lånets løbetid.

Afsnit 6. Ydelsernes størrelse

- 1) Kredittens og ydelsernes valuta skal fremgå tydeligt.
- 2) Hvis ydelserne kan variere i lånets løbetid, præciserer kreditgiver den periode, i hvilken den oprindelige ydelse forbliver uændret, og hvornår og hvor hyppigt den derefter ændrer sig.
- 3) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfrit, indsættes der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.

Hvis der er et krav om, at forbrugeren skal optage en bunden opsparing som en betingelse for, at der ydes en afdragsfri kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, skal angives beløbene og hyppigheden af indbetalinger for dette produkt.

- 4) Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne også omfatte en erklæring herom i formuleringen i del A og en illustration af en maksimumsydelse. Når der er et loft, skal illustrationen vise ydelserne, hvis debitorrenten stiger til loftet. Når der ikke er et loft, skal det værste tænkelige scenarie illustrere ydelserne med den højeste debitorrente i de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencerente, der er anvendt til beregningen af debitorrenten, hvis det er relevant, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Kravet om, at der skal gives et illustrativt eksempel, gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten og i alt.
- 5) (Hvis relevant) Hvis lånevalutaen er forskellig fra forbrugers nationale valuta, eller hvis lånet er indekseret i en valuta, som er forskellig fra forbrugers nationale valuta, angiver kreditgiver et talekseksempel, hvoraf det klart fremgår, hvordan ændringer i den relevante valutakurs kan påvirke ydelserne; formuleringen i del A anvendes. Dette eksempel baseres på en 20 % reduktion af værdien af forbrugers nationale valuta og en erklæring på en fremtrædende plads om, at ydelserne vil kunne stige med mere end beløbet i dette eksempel. Når der er et loft, som begrænser den stigning til mindre end 20 %, angives maksimumsværdien af betalingerne i forbrugers nationale valuta i stedet, og erklæringen om mulige yderligere stigninger udelades.
- 6) Når kreditten helt eller delvis er en kredit med variabel rente, og punkt 3 finder anvendelse, skal illustrationen i punkt 5 gives på grundlag af den ydelse, der er omhandlet i punkt 1.
- 7) Hvis den valuta, der anvendes til betaling af ydelserne, er forskellig fra lånevalutaen, eller hvis hver ydelses størrelse udtrykt i forbrugers nationale valuta afhænger af det tilsvarende beløb i en anden valuta, angives i dette afsnit datoen for beregningen af den gældende kurs og enten kursen eller grundlaget for beregningen heraf og justeringshyppigheden. Disse oplysninger skal i givet fald indeholde navnet på det institut, der offentliggør valutakursen.
- 8) Når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, skal der gøres rede for, hvordan og hvornår de udskudte renter lægges til kreditten som et pengebeløb, og hvad virkningen heraf er for forbrugeren i forhold til den resterende gæld.

Afsnit 7. Illustrativ amortiseringstabel

- 1) Dette afsnit medtages, når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, eller hvor der er en fast debitorrente i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at den illustrative amortiseringstabel er obligatorisk i andre tilfælde.

Når forbrugeren har ret til at modtage en revideret amortiseringstabel, angives dette sammen med betingelserne for denne ret.

- 2) Medlemsstaterne kan kræve, at kreditgiver, hvis debitorrenten kan variere i kredittens løbetid, anfører den periode, i løbet af hvilken den oprindelige debitorrente forbliver uændret.
- 3) Den tabel, der skal medtages i dette afsnit, skal indeholde følgende kolonner: »tidsplan for tilbagebetaling« (f.eks. måned 1, måned 2, måned 3), »ydelse«, »rente, der betales pr. ydelse«, »andre omkostninger, der indgår i ydelsen« (hvis relevant), »kapital, der tilbagebetales pr. ydelse« og »restgæld efter hver ydelse«.
- 4) I det første tilbagebetalingsår anføres der oplysninger for hver ydelse, og der anføres en subtotal for hver kolonne ved udgangen af det første år. For de følgende år kan oplysningerne gives på årsbasis. I slutningen af tabellen anføres der en række med en samlet total, der indeholder de samlede beløb for hver kolonne. Den samlede kreditomkostning, som forbrugeren skal betale, (dvs. det samlede beløb fra kolonnen »ydelse«) fremhæves tydeligt og angives som sådan.
- 5) Hvis debitorrenten ikke er fast, og ydelsen efter hver ændring er ukendt, kan kreditgiver i amortiseringstabellen angive den samme ydelse i hele lånets løbetid. I et sådant tilfælde skal kreditgiver henlede forbrugeren opmærksomhed på dette forhold ved visuelt at gøre forskel på de kendte beløb og de hypotetiske beløb (f.eks. ved at anvende en anden skrifttype, rammer eller skygge). Derudover skal en tydelig og læsbar tekst forklare, for hvilke perioder beløbene i tabellen kan variere og hvorfor.

Afsnit 8. Yderligere forpligtelser

- 1) Kreditgiver skal i dette afsnit henvise til forpligtelser såsom forpligtelsen til at forsikre den faste ejendom, tegne livsforsikring, indbetale løn til en konto hos kreditgiver eller købe enhver anden vare eller tjenesteydelse. Kreditgiver skal for den enkelte forpligtelse præcisere, over for hvem og hvornår forpligtelsen skal opfyldes.
- 2) Kreditgiver angiver forpligtelsens varighed, f.eks. indtil kreditaftalen udløber. Kreditgiver skal opføre hver enkelt omkostning, som forbrugeren skal betale, og som ikke er indregnet i de årlige omkostninger i procent.
- 3) Kreditgiver angiver, om det er obligatorisk for forbrugeren at have accessoriske tjenesteydelser for at opnå lånet på de opstillede betingelser, og i givet fald om forbrugeren er forpligtet til at købe disse fra kreditgivers foretrukne udbydere, eller om de kan købes af en udbyder efter forbrugeren eget valg. Hvis en sådan mulighed er betinget af, at de accessoriske tjenesteydelser opfylder visse minimumskrav, bør sådanne krav beskrives i dette afsnit.

Når kreditaftalen indgår i en pakke med andre produkter, angiver kreditgiver disse produkters særlige kendetegn og anfører tydeligt, om forbrugeren har ret til at opsige kreditaftalen eller produkterne i pakken særskilt, betingelserne for og følgerne heraf og i givet fald de mulige konsekvenser ved at opsige de accessoriske tjenesteydelser, der kræves i forbindelse med kreditaftalen.

Afsnit 9. Førtidig indfrielse

- 1) Kreditgiver anfører, på hvilke betingelser forbrugeren kan indfri kreditten før tid, enten helt eller delvis.
- 2) I afsnittet om gebyrer for førtidig indfrielse henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed på et eventuelt gebyr for førtidig indfrielse eller andre omkostninger i forbindelse hermed for at

kompensere kreditgiver og angiver om muligt beløbet. Hvis kompensationen for førtidig indfrielse afhænger af forskellige faktorer, f.eks. det tilbagebetalte beløb eller den gældende rente på tidspunktet for den førtidige indfrielse, oplyser kreditgiver, hvordan kompensationen vil blive beregnet, og angiver maksimumsgebyret, eller, hvis dette ikke er muligt, et illustrativt eksempel for at vise forbrugeren, hvor stor kompensationen for førtidig indfrielse kan være i forskellige situationer.

Afsnit 10. Fleksible funktioner

- 1) Kreditgiver forklarer i givet fald muligheden og betingelserne for overførsel af kreditten til en anden kreditgiver eller fast ejendom.
- 2) (Hvis relevant) Yderligere funktioner: Hvis dette produkt indeholder en eller flere af de funktioner, der er anført i punkt 5 nedenfor, skal dette afsnit indeholde en oversigt over disse funktioner og give en kort forklaring af følgende: under hvilke omstændigheder forbrugeren kan gøre brug af funktionen; eventuelle betingelser knyttet til funktionen; hvorvidt det, at funktionen indgår i en kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, indebærer, at forbrugeren mister nogen lovgivningsmæssig eller anden form for beskyttelse, der normalt er forbundet med funktionen; og hvilken virksomhed, der leverer funktionen (hvis ikke kreditgiver).
- 3) Hvis funktionen indeholder yderligere kredit, skal dette afsnit indeholde en forklaring til forbrugeren af følgende: det samlede kreditbeløb (herunder den kredit, der er sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhed); hvorvidt den yderligere kredit er sikret eller ej; de relevante debitorrenter; og hvorvidt disse er reguleret eller ej. Et sådant yderligere kreditbeløb skal enten medtages i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden eller, hvis den ikke medtages, skal det fremgå klart af dette afsnit, at adgangen til det yderligere beløb afhænger af en ny vurdering af forbrugers evne til at tilbagebetale lånet.
- 4) Hvis funktionen omfatter en opsparingsordning, skal den relevante rentesats forklares.
- 5) Mulige yderlige funktioner omfatter: overbetalinger/underbetalinger [betaling af mere eller mindre end den ydelse, der normalt skal betales ifølge amortiseringsstrukturen]; afdragsfrie perioder [perioder, hvor forbrugeren ikke skal foretage betalinger]; tilbagelån [muligheden for, at forbrugeren atter kan låne midler, der allerede er udnyttet og tilbagebetalt]; yderligere optagelse af lån uden yderligere godkendelse; yderligere sikret eller ikkesikret lånoptagelse [i henhold til punkt 3 ovenfor]; kreditkort; tilknyttet løbende konto og tilknyttet opsparingskonto.
- 6) Kreditgiver kan inkludere andre funktioner, som vedkommende udbyder som dele af kreditaftalen, der ikke er omhandlet i de foregående afsnit.

Afsnit 11. Låntagers øvrige rettigheder

- 1) Kreditgiver gør rede for rettigheden (rettighederne), f.eks. fortrydelsesret eller ret til betænkningstid og i givet fald andre rettigheder såsom ret til overførsel (herunder subrogation) præciserer, hvilke rettigheder der findes, og anfører betingelserne for denne eller disse rettigheder, den procedure, som forbrugeren skal følge for at udøve denne eller disse rettigheder, bl.a. den adresse, hvortil meddelelsen om fortrydelse skal sendes, og i givet fald de tilsvarende gebyrer.
- 2) Når der gælder betænkningstid eller fortrydelsesret for forbrugeren, skal dette klart angives.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF underrettes forbrugeren om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale.

Afsnit 12. Klager

- 1) I dette afsnit angives det interne kontaktpunkt [navnet på den relevante afdeling] og kontaktoplysninger med henblik på klage [fysisk adresse] eller [telefonnummer] eller [kontaktperson:] [kontaktoplysninger] og et link til klageproceduren eller den relevante side på et websted eller en lignende informationskilde.
- 2) Der angives navnet på det relevante eksterne organ for udenretslige klager og tvistbilæggelse, og når anvendelse af den internationale klageprocedure er en betingelse for adgang til dette organ, angives dette i formuleringen i del A.
- 3) For kreditaftaler med en forbruger, der har bopæl i en anden medlemsstat, henviser kreditgiver til Fin-Net (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).

Afsnit 13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

- 1) Hvis manglende overholdelse af forbrugerens forpligtelser i forbindelse med lånet kan have finansielle eller juridiske konsekvenser for forbrugeren, skal kreditgiver i dette afsnit beskrive de vigtigste tilfælde (f.eks. for sen betaling/misligholdelse, manglende overholdelse af forpligtelserne i afsnit 8 Yderligere forpligtelser) og angive, hvor der kan fås yderligere oplysninger.
- 2) For hvert enkelt af disse tilfælde beskriver kreditgiver på en klar og forståelig måde de sanktioner eller konsekvenser, det kan medføre. Henvisning til alvorlige konsekvenser fremhæves.
- 3) Når den faste ejendom, der anvendes til sikkerhedsstillelse for kreditten, kan tilbagegives eller overdrages til kreditgiver, hvis forbrugeren ikke opfylder betingelserne, skal dette afsnit indeholde en angivelse heraf i formuleringen i del A.

Afsnit 14. Yderligere information

- 1) I tilfælde af fjernsalg vil dette afsnit omfatte en bestemmelse om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen, eller hvilken domstol der er kompetent.
- 2) Hvis kreditgiver har til hensigt at kommunikere med forbrugeren i løbet af aftaleperioden på et andet sprog end det, ESIS er affattet på, skal denne hensigt og kommunikationssproget fremgå. Denne artikel berører ikke artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra g), i direktiv 2002/65/EF.
- 3) Kreditgiver eller kreditformidler angiver, at forbrugeren har ret til at få eller blive tilbudt en kopi af udkastet til kreditaftale, senest når der er givet et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Afsnit 15. Tilsynsførende

- 1) Den eller de relevante myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med fasen forud for aftaleindgåelse i forbindelse med lån, anføres.

BILAG III

MINIMUMSKRAV TIL VIDEN OG KOMPETENCER

1. Minimumskravene til den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale (artikel 9) og de personer, der deltager i ledelsen hos kreditformidlere og udpegede repræsentanter (artikel 29, stk. 2, litra c), og artikel 31, stk. 2), skal have, skal mindst omfatte:
 - a) passende kendskab til kreditprodukter i henhold til artikel 3 og de accessoriske tjenesteydelser, som typisk tilbydes sammen med dem

- b) hensigtsmæssig viden om lovgivningen vedrørende kreditaftaler for forbrugere, navnlig om forbrugerbeskyttelse
 - c) passende kendskab til og forståelse af processen i forbindelse med køb af fast ejendom
 - d) passende kendskab til vurdering af sikkerhed
 - e) passende kendskab til ejendomsregistrenes organisering og funktion
 - f) passende kendskab til markedet i den relevante medlemsstat
 - g) passende kendskab til standarder for forretningsmoral
 - h) passende kendskab til processen i forbindelse med vurdering af forbrugernes kreditværdighed eller i givet fald kompetence til denne vurdering
 - i) passende niveau for finansielle og økonomiske kompetencer.
2. Når medlemsstaterne fastsætter minimumskravene til viden og kompetencer, kan de sondre mellem niveauerne for og typerne af de krav, som kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters personale og ledelsen hos kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal have.
3. Medlemsstaterne fastsætter et passende niveau for viden og kompetencer på grundlag af:
- a) erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. eksamensbeviser, titler, erhvervsuddannelse, kompetencetest eller
 - b) erhvervserfaring, der kan defineres som mindst et vist antal års beskæftigelse på områder med tilknytning til etablering, distribution eller formidling af kreditprodukter.

Efter den 21. marts 2019 må fastsættelsen af det passende niveau for viden og kompetencer ikke baseres alene på de i første afsnit, litra b), anførte metoder.

- 1) EUT C 240 af 18.8.2011, s. 3.
- 2) EUT C 318 af 29.10.2011, s. 133.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 10.12.2013 (endnu ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende) og Rådets afgørelse af 28.1.2014.
- 4) EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.
- 5) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.
- 6) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.
- 7) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 8) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 9) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
- 10) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 11) EFT L 69 af 10.3.2001, s. 25.
- 12) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.
- 13) EUT L 296 af 15.11.2011, s. 35.
- 14) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 15) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1.
- 16) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT C 377 af 23.12.2011, s. 5.
- 19) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/2366**af 25. november 2015****om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I de senere år er der gjort store fremskridt med integration af detailbetalinger i Unionen, navnlig i forbindelse med EU-retsakterne om betalinger, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009⁵⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF⁶⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012⁷⁾. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU⁸⁾ har yderligere udbygget de retlige rammer for betalingstjenester ved at fastsætte en specifik grænse for forretningsdrivendes mulighed for at overvælde brugergebyrer på deres kunder for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel.

(2) Unionens reviderede retlige rammer for betalingstjenester suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751⁹⁾. Denne forordning indfører navnlig regler om opkrævning af interbankgebyrer for kortbaserede transaktioner og søger at fremskynde opnåelse af et effektivt integreret marked for kortbaserede betalinger.

(3) Direktiv 2007/64/EF blev vedtaget i december 2007 på grundlag af et forslag fra Kommissionen fra december 2005. Siden da har der på detailbetalingsmarkedet været betydelig teknisk innovation med en hurtig stigning i antallet af elektroniske betalinger og mobilbetalinger og fremkomst af nye typer betalingstjenester på markedet, hvilket udfordrer de nuværende rammer.

(4) Revisionen af Unionens retlige rammer for betalingstjenester og navnlig konsekvensanalysen af direktiv 2007/64/EF og høringen om Kommissionens grønbog af 11. januar 2012 med titlen: »På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger« har vist, at udviklingen har medført væsentlige udfordringer for lovgivningen. Store dele af betalingsmarkedet — kort-, internet- og mobilbetalinger — er stadig fragmenteret langs landegrænserne. Mange innovative betalingstjenesteprodukter eller -tjenester falder slet ikke eller kun i mindre grad ind under anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Endvidere har det vist sig, at anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF og navnlig de herfra undtagne elementer, som f.eks. visse betalingsrelaterede aktiviteter, i nogle tilfælde er for tvetydigt, for generelt eller blot forældet i lyset af markedsudviklingen. Dette har medført retsusikkerhed, potentielle sikkerhedsrisici i betalingskæden og manglende forbrugerbeskyttelse på nogle områder. Det har også vist sig at være vanskeligt for betalingstjenesteydere at introducere innovative, sikre og brugervenlige digitale betalingstjenester og at give forbrugere og forretningsdrivende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder i Unionen. I den forbindelse er der et stort positivt potentiale, som bør undersøges mere konsekvent.

(5) Videreudvikling af et integreret indre marked for sikre elektroniske betalinger er af afgørende betydning for at støtte væksten i Unionens økonomi og for at sikre, at forbrugerne, de forretningsdrivende og virksomhederne kan nyde godt af valgmuligheder og gennemsigtighed i forbindelse med betalingstjenester og dermed få fuldt udbytte af det indre marked.

(6) Der bør fastsættes nye regler for at lukke hullerne i lovgivningen og samtidig give større retssikkerhed og sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer i hele Unionen. Der bør garanteres lige forretningsvilkår for eksisterende og nye markedsaktører, så det bliver nemmere for nye betalingsmidler at nå ud til et større marked, og så der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Dette bør skabe effektivitet i betalingssystemet som helhed og føre til større udvalg af og mere gennemsigtighed i betalingstjenester og samtidig styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked.

(7) I de senere år er de sikkerhedsrisici, der er forbundet med elektroniske betalinger, blevet større. Dette skyldes deres voksende tekniske kompleksitet, de stadigt stigende mængder af elektroniske betalinger i verden og nye typer betalingstjenester. Sikre betalingstjenester er en forudsætning for et velfungerende betalingstjenestemarked. Betalingstjenestebrugere bør derfor være tilstrækkeligt beskyttede mod sådanne risici. Betalingstjenester er nødvendige for funktionaliteten af centrale økonomiske og sociale aktiviteter.

(8) Bestemmelserne i dette direktiv om gennemsigtigheds- og oplysningskrav for betalingstjenesteudbydere og om rettigheder og forpligtelser i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester bør også, hvor det er relevant, gælde for transaktioner, hvor en af betalingstjenesteudbyderne befinder sig uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (»EØS«), for at undgå forskellige praksis i medlemsstaterne til skade for forbrugerne. Nævnte bestemmelser bør, hvor det er relevant, udvides til at gælde for transaktioner i alle officielle valutaer mellem betalingstjenesteudbydere, der befinder sig inden for EØS.

(9) Pengeoverførsel er en enkel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en betalingstjenesteudbyder, der viderebetaler det tilsvarende beløb, for eksempel via et kommunikationsnet, til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre forretningsdrivende en tilsvarende tjeneste til forbrugerne, der gør dem i stand til at betale regninger for forsyningsforbrug og andre regelmæssige husholdningsregninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pen-

geoverførsel, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste.

(10) Dette direktiv indfører en neutral definition af indløsning af betalingstransaktioner for at afspejle både de traditionelle modeller for indløsning, der er opbygget omkring anvendelse af betalingskort, og forskellige forretningsmodeller, herunder dem, der involverer mere end én indløser. Dette bør sikre, at forretningsdrivende får samme beskyttelse uanset det betalingsinstrument, der anvendes, når aktiviteten er den samme som ved indløsning af korttransaktioner. De tekniske tjenester, der stilles til rådighed for betalingstjenesteudbydere, som f.eks. behandling og lagring af data eller drift af terminaler, bør ikke anses for at udgøre indløsning. Nogle modeller for indløsning medfører desuden ikke, at indløseren faktisk overfører midler til betalingsmodtageren, eftersom parterne kan have aftalt, at afregningen skal ske på anden måde.

(11) Undtagelsen fra anvendelsesområdet af direktiv 2007/64/EF for betalingstransaktioner via en handelsagent på betalernes eller betalingsmodtagerens vegne anvendes på vidt forskellige måder i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater tillader, at undtagelsen anvendes af e-handelsplatforme, der optræder som mellemlid på vegne af både individuelle købere og sælgere uden reel mulighed for at forhandle eller indgå aftale om salg eller køb af varer eller tjenesteydelser. En sådan anvendelse af undtagelsen rækker ud over det i nævnte direktiv tiltænkte anvendelsesområde og kan øge risiciene for forbrugerne, da disse udbydere står uden for den lovgivningsmæssige beskyttelse. Forskellig praksis forvrider også konkurrencen på betalingsmarkedet. For at løse disse problemer bør undtagelsen derfor gælde, når agenter udelukkende handler på vegne af betaleren eller udelukkende handler på vegne af betalingsmodtageren, uanset om de er i besiddelse af kundens midler eller ej. Når agenter handler på vegne af både betaleren og betalingsmodtageren (som f.eks. visse e-handelsplatforme), bør de udelukkende undtages, hvis de ikke på noget tidspunkt kommer i besiddelse af eller får kontrol med kundens midler.

(12) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aktiviteter i pengetransportfirmaer og kontanthåndteringselskaber, hvor de berørte aktiviteter er begrænset til fysisk transport af sedler og mønter.

(13) Tilbage meldinger fra markedet viser, at betalingsaktiviteter, der er omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede net, ofte omfatter betydelige betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester. Dette var ikke hensigten med den undtagelse for begrænsede net, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, og det medfører større risici og ingen retlig beskyttelse for betalingstjenestebrugere, navnlig forbrugere, og klare ulemper for regulerede markedsaktører. For at bidrage til at begrænse disse risici bør det ikke være muligt at anvende samme instrument til at foretage betalingstransaktioner for at erhverve varer eller tjenester inden for mere end ét begrænset netværk eller til at erhverve et ubegrænset udvalg af varer og tjenester. Et betalingsinstrument bør betragtes som et instrument, der skal benyttes inden for et sådant begrænset net, hvis det kun kan benyttes i følgende tilfælde: for det første til erhvervelse af varer og tjenester hos en bestemt forretningsdrivende eller forretningskæde, såfremt de involverede enheder er direkte forbundet ved en forretningsaftale, som f.eks. foreskriver anvendelse af et enkelt betalingsvaremærke, og dette betalingsvaremærke anvendes på salgsstederne og så vidt muligt er angivet på det betalingsinstrument, som kan bruges der; for det andet til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer og tjenester, som f.eks. når anvendelsesområdet i praksis er begrænset til et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenester uanset salgsstedets geografiske placering, eller for det tredje hvor betalingsinstrumentet reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål med henblik på erhvervelse af bestemte varer eller tjenester.

(14) Betalingsinstrumenter omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede netværk kan omfatte butikskort, brændstofkort, medlemskort, kort til offentlig transport, parkeringsbilletter, spisebilletter eller billetter til specifikke tjenester, der nogle gange er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, som er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsætningerne i social- og arbejdsmarkedslovgivningen. Hvis et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i en række forskellige forretninger, som optræder på en fælles liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til et net af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst. Undtagelsen vedrørende begrænsede netværk bør anvendes sammen med forpligtelsen for potentielle betalingstjenesteudbydere til at underrette om aktiviteter inden for deres anvendelsesområde.

(15) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for visse betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr, hvor netværksoperatøren ikke udelukkende agerer som formidler ved leveringen af digitale varer og tjenesteydelser gennem den pågældende anordning, men også tilføjer værdi til disse varer eller tjenesteydelser. Denne undtagelse giver navnlig mulighed for såkaldt operatørfakturering eller køb, der opkræves direkte på telefonregningen, hvilket bidrager til udvikling af nye forretningsmodeller, der er baseret på salg af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester af mindre værdi, hvilket allerede er tilfældet med ringetoner og SMS-særtjenester. Disse tjenester omfatter underholdning såsom chat, download af f.eks. videoer, musik og spil, oplysninger såsom om vejr, nyheder, sportsopdateringer, aktier, og nummeroplysning, deltagelse i TV- og radioudsendelser såsom afstemning, deltagelse i konkurrencer og levering af direkte feedback. Tilbagemeldinger fra markedet tyder ikke på, at sådanne betalingstransaktioner, som forbrugerne anser for praktisk til betaling af små beløb, har udviklet sig til en generel betalingsformidlingstjeneste. Imidlertid anvendes denne regel forskelligt i medlemsstaterne på grund af den tvetydige ordlyd af den relevante undtagelse, hvilket har ført til manglende retssikkerhed for operatørerne og forbrugerne og undertiden har gjort det muligt for betalingsformidlingstjenester at påberåbe sig en ubegrænset undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Det er derfor hensigtsmæssigt at præcisere og begrænse omfanget af berettigelse til denne undtagelse for sådanne tjenesteudbydere ved at opregne de betalingstransaktionstyper, som undtagelsen gælder for.

(16) Undtagelsen for visse betalingstransaktioner ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr bør specifikt fokusere på mikrobetalinger for digitalt indhold og stemmebaserede tjenester. En klar omtale af betalingstransaktioner til køb af elektroniske billetter bør indføres for at tage hensyn til udviklingen inden for betalinger, hvor navnlig kunder på ethvert sted og tidspunkt ved hjælp af mobiltelefoner eller andre anordninger kan bestille, betale for, modtage og validere elektroniske billetter. Elektroniske billetter gør det muligt og lettere at levere tjenester, som forbrugerne ellers kan købe i form af en papirbillet, og omfatter transport, underholdning, bilparkering og adgang til arrangementer, men ikke fysiske varer. De mindsker udgifterne til fremstilling og distribution i forbindelse med traditionelle papirbaserede billetkanaler, og forbrugervenligheden øges ved at stille nye og enkle former for billetkøb til rådighed. For at lette byrden for enheder, der indsamler bidrag til velgørende formål, bør betalingstransaktioner i forbindelse med sådanne bidrag også undtages. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med national ret frit kunne begrænse undtagelsen til bidrag til registrerede velgørende organisationer. Undtagelsen bør generelt kun gælde, når betalingstransaktionernes værdi er mindre end en bestemt tærskel, for klart at begrænse undtagelsen til betalinger med lav risikoprofil.

(17) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) har lettet oprettelse af fælleseuropæiske »betalingsfabrikker« og »opkrævningsfabrikker«, som muliggør centralisering af betalingstransaktioner inden for samme koncern. I denne henseende bør betalingstransaktioner mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed, der leveres af en betalingstjenesteudbyder, som tilhører samme koncern, undtages fra dette direktivs anvendelsesområde. En modervirksomheds eller dens dattervirksomheds samling af betalingsordrer på vegne af koncernen med henblik på videresendelse til en betalingstjenesteudbyder bør ikke betragtes som en betalingstjeneste med henblik på dette direktiv.

(18) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for betalingstjenester, der udbydes gennem pengeautomater, som er uafhængige af kontoførende betalingstjenesteudbydere. Denne undtagelse fremmede væksten af uafhængige pengeautomattjenester i mange medlemsstater, navnlig i mindre befolkede egne. Undtagelse af denne hurtigt voksende del af pengeautomatmarkedet fuldt ud fra direktivets anvendelsesområde ville imidlertid føre til forvirring om hævegebyrer. Dette kan i grænseoverskridende situationer føre til opkrævning af dobbeltgebyrer for den samme hævning af både den kontoførende betalingstjenesteudbyder og af pengeautomattjenesteudbyderen. For at bibeholde ydelse af pengeautomattjenester og samtidig sikre klarhed med hensyn til hævegebyrer er det derfor hensigtsmæssigt at fastholde undtagelsen, men at kræve, at pengeautomatoperatører overholder specifikke bestemmelser om gennemsigtighed i dette direktiv. Gebyrer, som pålægges af pengeautomatoperatører, bør være med forbehold af forordning (EF) nr. 924/2009.

(19) Tjenesteudbydere, der søgte at udnytte en undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF, henvendte sig ofte ikke til myndighederne for at høre, om deres aktiviteter var omfattet af eller undtaget fra direktivet, men forlod sig på deres egne vurderinger. Dette har medført forskellig anvendelse af visse undtagelser i medlemsstaterne. Det ser også ud til, at nogle undtagelser kan være blevet anvendt af betalingstjenesteudbydere til at ændre deres forretningsmodeller, således at de udbudte betalingstjenester ville falde uden for direktivets anvendelsesområde. Dette kan medføre øget risiko for betalingstjenestebrugere og uensartede betingelser for betalingstjenesteudbydere på det indre marked. Derfor bør tjenesteudbydere forpligtes til at meddele relevante aktiviteter til de kompetente myndigheder, så de kompetente myndigheder kan vurdere, om kravene i de relevante bestemmelser er opfyldt, og for at sikre ensartet fortolkning af reglerne på hele det indre marked. Navnlig bør der fastlægges en underretningsprocedure for alle undtagelser, der bygger på overholdelse af en tærskel, for at sikre, at de specifikke krav opfyldes.

(20) Det er desuden vigtigt at medtage et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere skal meddele de kompetente myndigheder de aktiviteter, som de udbyder inden for rammerne af et begrænset net ud fra kriterierne i dette direktiv, hvis værdien af betalingstransaktioner overstiger en bestemt tærskel. De kompetente myndigheder bør vurdere, om de meddelte aktiviteter kan anses for at være aktiviteter, der udbydes inden for rammerne af et begrænset net.

(21) Definitionen af betalingstjenester bør være teknologisk neutral og bør give mulighed for udvikling af nye typer betalingstjenester, samtidig med at der sikres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteudbydere.

(22) Nærværende direktiv bør følge samme fremgangsmåde som i direktiv 2007/64/EF, der omfatter alle typer elektroniske betalingstjenester. Det vil derfor stadig ikke være hensigtsmæssigt, at de nye regler finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af

penge udelukkende foretages i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en betalingstjenesteudbyder eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition.

(23) Nærværende direktiv bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger. Direktivet bør heller ikke finde anvendelse på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse i sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i nærværende direktiv.

(24) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af betalingstjenesteudbydere, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Unionen, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU¹⁰⁾, e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske penge, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i direktiv 2009/110/EF, samt betalingsinstitutter og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler. Anvendelsen af denne retlige ramme bør begrænses til tjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester som fast erhverv eller forretningsaktivitet i overensstemmelse med nærværende direktiv.

(25) Ved nærværende direktiv fastsættes der regler for gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF. Ved nærværende direktiv fastsættes der imidlertid ikke regler for udstedelse af elektroniske penge som fastlagt i direktiv 2009/110/EF. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.

(26) I direktiv 2007/64/EF er der fastsat en tilsynsordning, der indfører en enkelt tilladelse for alle betalingstjenesteudbydere, som ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Med henblik herpå indførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori af betalingstjenesteudbydere, nemlig »betalingsinstitutter«, ved at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Unionen, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. De samme betingelser bør gælde for disse tjenester i hele Unionen.

(27) Siden vedtagelsen af direktiv 2007/64/EF er der opstået nye typer betalingstjenester, navnlig inden for internetbetalinger. Navnlig har betalingsinitieringstjenester inden for e-handel udviklet sig. Disse betalingstjenester spiller en rolle i betalinger ved e-handel ved at etablere en softwarebro mellem den forretningsdrivendes websted og betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyders netbankplatform med henblik på at initiere internetbetalinger på grundlag af en kreditoverførsel.

(28) I takt med den teknologiske udvikling er der desuden fremkommet et udvalg af supplerende tjenester i de senere år, såsom kontooplysningstjenester. Disse tjenester giver betalingstjenestebrugeren samlede oplysninger på internettet om en eller flere betalingskonti, der føres hos en eller flere betalingstjenesteudbydere, og som er tilgængelige via onlinegrænseflader hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenestebrugeren har således mulighed for hurtigt at få et overblik over sin finansielle situation på et hvilket som helst tidspunkt. Disse tjenester bør også være omfattet af dette direktiv for at give forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse af deres betalings- og kontodata samt retssikkerhed om kontooplysningstjenesteyderes status.

(29) Betalingsinitieringstjenester gør det muligt for en betalingsinitieringstjenesteudbyder at give betalingsmodtageren tillid til, at betalingen er initieret, med henblik på at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse. Sådanne tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et betalingskort. Eftersom betalingsinitieringstjenester ikke er omfattet af direktiv 2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis underlagt tilsyn af en kompetent myndighed og skal ikke opfylde kravene i direktiv 2007/64/EF. Dette rejser en række juridiske spørgsmål, såsom forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar samt konkurrence og databeskyttelse, navnlig med hensyn til beskyttelse af betalingstjenestebrugerens data i overensstemmelse med Unionens databeskyttelsesregler. De nye regler bør derfor tage hensyn til disse spørgsmål.

(30) De personaliserede sikkerhedsoplysninger, der anvendes til sikker kundeautentifikation af betalingstjenestebrugerens eller af betalingsinitieringstjenesteudbyderen, er sædvanligvis dem, som kontoførende betalingstjenesteudbydere udsteder. Betalingsinitieringstjenesteudbydere indgår ikke nødvendigvis i et kontraktforhold med kontoførende betalingstjenesteudbydere, og uanset hvilken forretningsmodel der anvendes af betalingsinitieringstjenesteudbydere, bør kontoførende betalingstjenesteudbydere gøre det muligt for betalingsinitieringstjenesteudbydere at anvende de autentifikationsprocedurer, som kontoførende betalingstjenesteudbydere stiller til rådighed, til at initiere en bestemt betaling på vegne af betaleren.

(31) Når betalingsinitieringstjenesteudbyderen udelukkende yder betalingsinitieringstjenester, er denne ikke i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden. Når en betalingsinitieringstjenesteudbyder ønsker at yde betalingstjenester, i forbindelse med hvilke den besidder brugerens midler, bør den opnå fuld tilladelse til disse tjenester.

(32) Betalingsinitieringstjenester er baseret på betalingsinitieringstjenesteudbyderes direkte eller indirekte adgang til betalernes konti. En kontoførende betalingstjenesteudbyder, der leverer en mekanisme med henblik på indirekte adgang, bør også give betalingsinitieringstjenesteudbyderne direkte adgang.

(33) Dette direktiv bør sigte mod at sikre kontinuiteten på markedet og dermed gøre det muligt for eksisterende og nye tjenesteudbydere at tilbyde deres tjenester inden for klare og harmoniserede retlige rammer, uanset hvilken forretningsmodel de anvender. Indtil disse regler bliver anvendt, og uden at det berører behovet for at garantere sikre betalingstransaktioner og beskytte forbrugerne mod en påviselig risiko for svig, bør medlemsstaterne, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹¹) (EBA) garantere fair konkurrence på dette marked og undgå uberettiget forskelsbehandling af eksisterende markedsaktører. Enhver betalingstjenesteudbyder, herunder betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, bør kunne tilbyde betalingsinitieringstjenester.

(34) Dette direktiv indfører ikke væsentlige ændringer af betingelserne for at få og bevare en tilladelse som betalingsinstitut. Som i direktiv 2007/64/EF omfatter betingelserne tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, som disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedets behovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle betalingstjenesteudbydere. Kravene til betalingsinstitutter bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket

medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel navnlig være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de bør kun kunne anvende de midler, som brugerne indbetaler, til at yde betalingstjenester. De påkrævede tilsynsbestemmelser, herunder med hensyn til startkapital, bør stå i forhold til den betalingstjeneste, der ydes af betalingsinstituttet. Betalingstjenesteudbydere, som udelukkende udbyder betalingsinitieringstjenester, bør anses for at være af en mellemstor risiko med hensyn til startkapital.

(35) Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere, når de udelukkende leverer disse tjenester, er ikke i besiddelse af kunders midler. Derfor ville det være uforholdsmæssigt at pålægge disse nye markedsaktører kapitalgrundlagskrav. Ikke desto mindre er det vigtigt, at de kan leve op til deres ansvar med hensyn til deres aktiviteter. Det bør derfor kræves, at de enten har en erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 udarbejde retningslinjer for kriterierne for medlemsstaternes fastsættelse af minimumsbeløb for erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør ikke skelne mellem en erhvervsansvarsforsikring og en tilsvarende garanti, da de bør være substituerbare.

(36) For at undgå misbrug af etableringsretten er det nødvendigt at kræve, at et betalingsinstitut, der anmoder om tilladelse i en medlemsstat, udbyder i det mindste en del af sin betalingstjenesteforretning i den pågældende medlemsstat.

(37) Det bør foreskrives, at betalingstjenestekunders midler skal holdes adskilt fra betalingsinstitutters midler. Beskyttelseskrav er nødvendige, når et betalingsinstitut er i besiddelse af betalingstjenestekunders midler. Hvor det samme betalingsinstitut gennemfører en betalingstransaktion for både betaleren og betalingsmodtageren, og der stilles en kreditlinje til rådighed for betaleren, kan det være hensigtsmæssigt at beskytte midlerne til fordel for betalingsmodtageren, når de svarer til betalingsmodtagerens fordring over for betalingsinstituttet. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

(38) Nærværende direktiv ændrer ikke betalingsinstitutters regnskabsaflæggelsesforpligtelser eller deres forpligtelser til at foretage revision af deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Betalingsinstitutter skal udarbejde deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 86/635/EØF¹²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU¹³⁾. Årsregnskaber og konsoliderede regnskaber skal revideres, medmindre et betalingsinstitut er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til nævnte direktiver.

(39) Når betalingstjenesteudbydere yder en eller flere af de betalingstjenester, som er omfattet af dette direktiv, bør de altid have betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. For at betalingstjenesteudbydere skal kunne udbyde betalingstjenester, er det nødvendigt at de har mulighed for at åbne og føre konti i kreditinstitutter. Medlemsstaterne bør sikre, at adgang til sådanne konti stilles til rådighed på en ikkediskriminerende måde, der står i rimeligt forhold til det legitime formål, der søges opfyldt. Adgangen kan være basal, men den bør altid have et så stort omfang, at betalingsinstituttet kan yde sine tjenester uden forhindringer og effektivt.

(40) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, nemlig ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kreditkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Det er hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter, forudsat at

den ydes for at lette betalingstjenester, at den er af kortfristet art, og at den ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, samt at den fortrinsvis refunderes med betalingsinstituttets egne midler samt midler fra kapitalmarkederne, og ikke med midler, som betalingsinstituttet ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Sådanne regler bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF¹⁴⁾ eller anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv.

(41) Generelt har samarbejdet mellem de nationale kompetente myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, foretage kontrol og træffe beslutning om inddragelse af tilladelser, vist sig at fungere tilfredsstillende. Samarbejdet mellem kompetente myndigheder bør dog forbedres, både med hensyn til de oplysninger, der udveksles, og med hensyn til ensartet anvendelse og fortolkning af dette direktiv, hvor et betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse, ønsker at yde betalingstjenester i en anden medlemsstat end sit hjemland ved at gøre brug af etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser («passporting»), herunder via internettet. EBA bør bistå med at bilægge tvister mellem kompetente myndigheder i forbindelse med grænseoverskridende samarbejde i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA bør også udarbejde et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for samarbejdet og dataudvekslingen.

(42) For at øge gennemsigtigheden vedrørende drift af betalingsinstitutter, der har fået meddelt tilladelse af eller er registreret hos hjemlandets kompetente myndigheder, herunder deres agenter, og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse i Unionen er det nødvendigt at sikre let offentlig adgang til listen over enheder, der udbyder betalingstjenester. Derfor bør EBA udarbejde og føre et centralt register, hvor den offentliggør en liste over navnene på enheder, der udbyder betalingstjenester. Medlemsstaterne bør sikre, at de oplysninger, som de meddeler, ajourføres. Disse foranstaltninger bør også bidrage til at styrke samarbejdet mellem de kompetente myndigheder.

(43) Tilgængeligheden af nøjagtige, ajourførte oplysninger bør forbedres ved at pålægge betalingsinstitutter uden unødigt forsinkelse at oplyse den kompetente myndighed i deres hjemland om ændringer, der påvirker nøjagtigheden af de oplysninger og den dokumentation, der er forelagt med henblik på tilladelsen, herunder yderligere agenter eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Kompetente myndigheder bør også i tvivlstilfælde verificere, at de modtagne oplysninger er korrekte.

(44) Medlemsstaterne bør have mulighed for at kræve, at betalingsinstitutter, der driver virksomhed på deres område, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, regelmæssigt indberetter til dem om deres aktiviteter på medlemsstaternes område til oplysningsmæssige eller statistiske formål. Driver disse betalingsinstitutter virksomhed i henhold til etableringsretten, bør det også være muligt at anvende disse oplysninger til at føre kontrol med overholdelsen af afsnit III og IV i dette direktiv, og medlemsstaterne bør kunne kræve, at disse betalingsinstitutter udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at lette de kompetente myndigheders tilsyn med netværk af agenter. EBA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige standarder, der fastsætter kriterier for, hvornår der bør udpeges et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner det bør have. Kravet om at udpege et centralt kontaktpunkt bør stå i et rimeligt forhold til opnåelse af målet om tilstrækkelig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelse af afsnit III og IV i værtslandet.

(45) I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugerens kollektive interesse i værtslandet, såsom svig i stor målestok, bør det væ-

re muligt for de kompetente myndigheder i værtslandet at træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet og i afventning af foranstaltninger fra den kompetente myndighed i hjemlandet. Disse foranstaltninger bør være passende, stå i et rimeligt forhold til målet, ikkediskriminerende og af midlertidig karakter. Alle foranstaltninger bør begrundes behørigt. De kompetente myndigheder i det relevante betalingsinstituts hjemland og andre berørte myndigheder, f.eks. Kommissionen og EBA, bør underrettes på forhånd eller, hvis dette ikke er muligt på grund af den kritiske situation, uden unødigt forsinkelse.

(46) I dette direktiv fastsættes de minimumsbeføjelser, som de kompetente myndigheder bør have, når de fører tilsyn med betalingsinstitutters overholdelse af gældende regler, men disse beføjelser skal udøves under hensyntagen til de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatlivets fred. Uden at det berører en uafhængig myndigheds (den nationale databeskyttelsesmyndighed) kontrol, og i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne have tilstrækkelige og effektive beskyttelsesforanstaltninger, hvis der er mulighed for, at udøvelsen af disse beføjelser kan føre til misbrug eller vilkårlighed, der udgør en alvorlig indgriben i disse rettigheder, for eksempel, hvis det er hensigtsmæssigt, gennem forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retsmyndighed.

(47) Det er vigtigt at sikre, at alle personer, der udbyder betalingstjenester, bringes inden for rammerne af et vist minimum af lov- og reguleringskrav. Det er derfor ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, også personer, der ikke kan opfylde alle betingelserne for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut. En sådan tilgang er i overensstemmelse med begrundelsen for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende hvidvask af penge, der anbefaler at indføre en mekanisme, ifølge hvilken betalingstjenesteudbydere, der ikke kan opfylde alle betingelserne i anbefalingen, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I denne henseende bør medlemsstaterne, selv hvis sådanne personer er undtaget fra alle eller dele af betingelserne for tilladelse, kunne opføre dem i registret over betalingsinstitutter. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav til værdien af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør ikke have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlem af et betalingssystem.

(48) I lyset af aktivitetens særlige art og de risici, der er forbundet med ydelse af kontooplysningstjenester, bør der indføres særlige tilsynsregler for kontooplysningstjenesteudbydere. Kontooplysningstjenesteudbydere bør kunne få tilladelse til at udbyde tjenester på tværs af grænserne gennem »passporting«.

(49) Det er nødvendigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester. En sådan adgang bør imidlertid være underlagt passende krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Betalingstjenesteudbydere, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør selv bære risikoen for deres eget valg af system og over for betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk kortordninger med fire parter og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Unionen af de forskellige kategorier af betalingstjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med betingelserne i deres tilladelse er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til betalingssystemer.

(50) Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter med tilladelse, så enhver betalingstjenesteudbyder, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende dis-

se betalingssystemers tekniske infrastruktur-tjenester på samme vilkår. Der bør fastsættes regler om forskellig behandling af betalingstjenesteudbydere med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 3 i direktiv 2009/110/EF, på grund af forskellene i deres tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderne pådrager sig. Dette bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF¹⁵⁾ og heller ikke ECB's og Det Europæiske System af Centralbankers kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer.

(51) Nærværende direktiv berører ikke anvendelsesrådet for direktiv 98/26/EF. For at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere bør en deltager i et betalingssystem, der er betegnet som et system i henhold til betingelserne i direktiv 98/26/EF, som yder tjenester i tilknytning til et sådant system til en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, også efter anmodning herom give adgang til sådanne tjenester på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til enhver anden betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, og enhver anden registreret betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenesteudbydere, der er givet en sådan adgang, bør imidlertid ikke anses for deltagere som defineret i direktiv 98/26/EF og bør dermed ikke drage fordel af beskyttelsen i henhold til nævnte direktiv.

(52) Bestemmelserne vedrørende adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af en enkelt udbyder af betalingstjenester. Sådanne betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemer. Sådanne systemer omfatter ordninger med tre parter, f.eks. kortordninger med tre parter, således at de i realiteten aldrig fungerer som kortordninger med fire parter, f.eks. ved at benytte licenstagere, agenter eller partnere med samme varemærke. Sådanne systemer omfatter typisk også betalingstjenester, der tilbydes af telekommunikationstjenesteudbydere, hvor ordningens operatør er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren, og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne lukkede betalingssystemer kan give etablerede almindelige betalingssystemer, ville det ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse lukkede specifikke betalingssystemer. Sådanne lukkede systemer bør dog altid være omfattet af Unionens og nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.

(53) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugerrettigheder ved bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler, når de ikke har at gøre med forbrugere. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF¹⁶⁾ skal behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.

(54) Ved dette direktiv bør det præciseres, hvilke forpligtelser der gælder for betalingstjenesteudbydere hvad angår oplysninger til betalingstjenestebrugere, der bør modtage samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne vælge frit i hele Unionen. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter direktivet de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at betalingstjenestebrugere får nødvendige, tilstrækkelige og forståelige oplysninger hvad angår betalingstjenesteaftaler og betalingstransaktioner. For at fremme et velfungerende indre marked for beta-

lingstjenester bør medlemsstaterne kun vedtage de bestemmelser om oplysningskrav, der er fastsat i dette direktiv.

(55) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF¹⁷⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF¹⁸⁾, 2002/65/EF¹⁹⁾, 2008/48/EF, 2011/83/EU²⁰⁾ og 2014/92/EU²¹⁾. Bestemmelserne i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Navnlig forbindelsen mellem oplysningskravene forud for en aftale i nærværende direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.

(56) For at øge effektiviteten bør de krævede oplysninger stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og bør gives i et standardiseret format. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.

(57) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet heraf langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller et andet varigt medium, for eksempel kontoudskrifter, CD-rom'er, DVD'er, harddiskdrev på personlige computere, hvorpå der kan lagres e-mail, og websteder, forudsat at sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig lang i forhold til adgangen til oplysningerne, og forudsat at disse websteder tillader at reproducere de lagrede oplysninger i et uændret format. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner skal gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, for eksempel at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online, når det drejer sig om netbankydelse.

(58) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når betalingsordren gives, bør ikke være nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller et andet varigt medium. Betalingstjenesteudbyderen bør kunne give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, for eksempel ved at slå betingelserne op på en opslagstavle på stedet. Der bør også gives oplysninger om, hvor andre mere detaljerede oplysninger kan findes, for eksempel på webstedet. Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid også gives på papir eller på et andet varigt medium.

(59) Ved dette direktiv bør forbrugere gives ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende bindes af en betalingstjenesteaftale. Forbrugere bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få rammeaftalen på papir vederlagsfrit for både at have mulighed for at sammenligne de tjenester og betingelser, som betalingstjenesteudbydere tilbyder, og i tilfælde af tvister at kunne kontrollere sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser, således at der opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De særlige bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i nærværende direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyr for levering af oplysninger til forbrugerne i henhold til andre gældende direktiver.

(60) Den måde, som betalingstjenesteudbyderen giver betalingstjenestebrugeren de krævede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet,

afhængigt af hvad der er fastlagt i den pågældende betalingstjenesteaftale. Dette direktiv bør derfor skelne mellem to måder, hvorpå betalingstjenesteudbyderen skal give oplysninger: enten skal oplysningerne meddeles aktivt af betalingstjenesteudbyderen på det relevante tidspunkt, som krævet i dette direktiv, og uden at betalingstjenestebrugeren anmoder herom, eller også skal oplysningerne stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren på grundlag af en anmodning om yderligere oplysninger. I den anden situation bør betalingstjenestebrugeren aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne for eksempel ved udtrykkeligt at anmode betalingstjenesteudbyderen herom, logge på en netbanks postkasse eller indsætte et bankkort i en printer til kontoudtog. Betalingstjenesteudbyderen bør med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at oplysningerne er til rådighed for betalingstjenestebrugeren.

(61) Forbrugere bør modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilt gebyr for sådanne oplysninger. De efterfølgende oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør også gives månedligt og vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyr for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør medlemsstaterne kunne fastsætte bestemmelser om, at månedlige betalingskontoudtog på papir eller på et andet varigt medium altid skal gives vederlagsfrit.

(62) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugere kunne opsiges en rammeaftale, uden at det medfører gebyrer. For aftaler, der opsiges af forbrugeren mindre end seks måneder efter deres ikrafttræden, bør udbydere af betalingstjenester dog have lov til at opkræve gebyr i overensstemmelse med omkostningerne ved forbrugers opsigelse af rammeaftalen. For forbrugere bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for betalingstjenesteudbydere bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre den forpligtelse, som betalingstjenesteudbyderen har til under ekstraordinære omstændigheder at opsiges betalingstjenesteaftalen i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret, såsom sådan om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler og særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.

(63) For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør medlemsstaterne i forbrugernes interesse kunne opretholde eller indføre begrænsninger af eller forbud mod ensidigt at foretage ændringer i betingelserne i en rammeaftale, f.eks. hvis der ikke er en berettiget årsag til ændringer.

(64) Kontraktbestemmelser bør ikke have til formål eller føre til, at der sker forskelsbehandling af forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl. Hvis en rammeaftale for eksempel giver ret til at spærre et betalingsinstrument af objektive begrundede årsager, bør betalingstjenesteudbyderen ikke kunne påberåbe sig denne ret, blot fordi betalingstjenestebrugeren har skiftet sin bopæl i Unionen.

(65) Hvad angår gebyrer har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter »straight-through-processing« af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive betalingstjenesteudbydere. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke bør berøre praksis, hvor betalingstjenesteudbyderen undlader at opkræve gebyrer hos forbrugere, når deres konti krediteres. Afhængigt af kontraktvilkårene kan en betalingstjenesteudbyder vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den forretningsdrivende) for brug af betalingstjenester, hvor-

efter der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Der er mulighed for, at betalingssystemerne kan pålægge gebyrer gennem et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem betalingstjenesteudbydere eller andre mellemmand.

(66) Forskelle i national praksis vedrørende gebyropkrævning for anvendelse af et givet betalingsinstrument («overvæltning af brugergebyrer») har ført til vidt forskellige forhold på EU's betalingsmarkeder og er blevet en kilde til forvirring for forbrugerne, navnlig med hensyn til e-handel og grænseoverskridende handel. Forretningsdrivende i medlemsstater, hvor det er tilladt at overvælte brugergebyrer, udbyder produkter og tjenesteydelser i medlemsstater, hvor overvæltning af brugergebyrer er forbudt, og opkræver brugergebyr fra forbrugeren. Der er også mange eksempler på forretningsdrivende, som overvæltet brugergebyrer, der er meget højere end den forretningsdrivendes omkostninger ved anvendelse af et specifikt betalingsinstrument. En anden god grund til at revidere praksis for overvæltning af brugergebyrer er, at forordning (EU) 2015/751 fastsætter regler for interbankgebyrer eller kortbaserede betalinger. Interbankgebyrer udgør den vigtigste del af forretningsdrivendes gebyrer for kort og kortbaserede betalinger. Overvæltning af brugergebyrer er den styringspraksis, der til tider anvendes af forretningsdrivende for at kompensere for de ekstra omkostninger ved kortbaserede betalinger. Forordning (EU) 2015/751 fastsætter grænser for interbankgebyrers niveau. Disse grænser vil finde anvendelse inden indførelsen af det forbud, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør således overveje at hindre betalingsmodtagere i at opkræve gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751.

(67) Dette direktiv anerkender relevansen af betalingsinstitutter, men kreditinstitutter er fortsat forbrugernes vigtigste adgangsvej til betalingsinstrumenter. Udstedelse af kortbaserede betalingsinstrumenter af en anden betalingstjenesteudbyder end den, der fører kundens konto, uanset om det er et kreditinstitut eller et betalingsinstitut, vil medføre øget konkurrence på markedet og dermed give forbrugerne flere og bedre valgmuligheder. Selv om de fleste betalinger på salgssteder i dag er kortbaserede, kan den nuværende grad af innovation inden for betalinger føre til en hurtig fremkomst af nye betalingskanaler i de kommende år. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Kommissionen i forbindelse sin revision af dette direktiv navnlig lægger vægt på denne udvikling, og hvorvidt der er behov for at revidere anvendelsesområdet for bestemmelsen om bekræftelse af midlers tilgængelighed. For den betalingstjenesteudbyder, der udsteder det kortbaserede betalingsinstrument, navnlig debetkort, vil en bekræftelse fra den kontoførende betalingstjenesteudbyder af, at midler er tilgængelige på kundens konto, gøre det muligt for udstederen bedre at styre og reducere sin kreditrisiko. Samtidig bør denne bekræftelse ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.

(68) Anvendelse af et kort eller et kortbaseret betalingsinstrument til at foretage en betaling vil ofte udløse en besked, der bekræfter, at midler er tilgængelige, samt to betalingstransaktioner som følge heraf. Den første transaktion finder sted mellem udstederen og den forretningsdrivendes kontoførende betalingstjenesteudbyder, mens den anden, normalt en direkte debitering, finder sted mellem betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder og udstederen. Begge transaktioner bør behandles på samme måde som andre tilsvarende transaktioner. Betalingstjenesteudbydere, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, bør have samme rettigheder og bør underlægges samme forpligtelser i henhold til dette direktiv, uanset om de er betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder eller ej, navnlig for så vidt angår forpligtelser (f.eks. autentifikation) og ansvar over for de forskellige aktører i betalingskæden. Eftersom betalingstjenesteudbyderens anmodning og bekræftelsen af, at midlerne er til rådighed, kan ske gennem eksisterende sikre kommunikationskanaler, tekniske procedurer og infrastrukturer for kommunikation mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere.

re, samtidig med at de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger respekteres, bør der ikke være yderligere omkostninger for betalingstjenesteudbydere eller kortholdere. Endvidere bør den kontoførende betalings-tjenesteudbyder, hvad enten transaktionen finder sted på internettet, dvs. på en forretningsdrivendes web-sted, eller i en fysisk forretning, kun være forpligtet til at give den bekræftelse, som udstederen anmoder om, hvis konti hos kontoførende betalingstjenesteudbydere er elektronisk tilgængelige til denne bekræftelse, i det mindste online. I betragtning af elektroniske penges særlige karakter bør det ikke være muligt at anvende denne mekanisme på betalingstransaktioner, der initieres via kortbaserede betalingsinstrumen-ter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF.

(69) Forpligtelsen til at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger er af afgørende betydning for at beskytte betalingstjenestebrugers midler og for at begrænse risici vedrørende svig og uautoriseret adgang til betalingskonti. Imidlertid bør vilkår og betingelser eller andre forpligtelser, som betalingstjenesteudbydere pålægger betalingstjenestebrugere med henblik på at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger, ikke udformes på en sådan måde, at betalingstjenestebrugere forhindres i at drage fordel af tjenesteydelser, som tilbydes af andre betalingstjenesteudbydere, herunder betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Endvidere bør sådanne vilkår og betingelser ikke indeholde bestemmelser, der på nogen måde vil gøre det vanskeligere at anvende betalingstjenester hos andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse eller registreret i henhold til dette direktiv.

(70) Med henblik på at begrænse risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner bør betalingstjenestebrugeren så hurtigt som muligt orientere betalingstjenesteudbyderen om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at betalingstjenesteudbyderen har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis betalingstjenestebrugeren overholder underretningsfristen, bør betalingstjenestebrugeren kunne påberåbe sig de pågældende krav med forbehold af nationale forældelsesfrister. Dette direktiv bør ikke berøre andre krav mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere.

(71) I tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen straks tilbagebetale transaktionsbeløbet til betaleren. Hvis der er stor mistanke om en uautoriseret transaktion som følge af svigagtig adfærd fra betalingstjenestebrugers side, og mistanken er baseret på objektive grunde, som er meddelt den relevante nationale myndighed, bør betalingstjenesteudbyderen have mulighed for inden for en rimelig frist at foretage en undersøgelse før tilbagebetaling til betaleren. For at forhindre, at betaleren stilles ugunstigt, bør valørdatoen for kreditering ikke være senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret. For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I denne sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen. Der bør ikke pålægges ansvar, hvis betaleren ikke er i stand til at opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet. Når brugeren har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrugt, bør betalingstjenestebrugeren desuden ikke skulle dække yderligere tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteudbyderes ansvar for den tekniske sikkerhed af deres egne produkter.

(72) For at vurdere eventuel forsømmelse eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugers side bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør generelt vurderes i henhold til national ret. Selv om begrebet forsømmelse indebærer tilsidesættelse af diligen-

pligten, bør grov forsømmelse imidlertid indebære mere end blot forsømmelse og vedrøre adfærd, der involverer en betydelig grad af skødesløshed, f.eks. opbevaring af de sikkerhedsoplysninger, der anvendes til at give tilladelse til en betalingstransaktion, ved siden af betalingsinstrumentet i et format, der på en åben og let måde kan opdages af tredjeparter. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige. Ydermere er det i specifikke situationer, navnlig hvis betalingsinstrumentet ikke er til stede ved salgsstedet, som ved onlinebetalinger, hensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til at forelægge beviser for angivelig forsømmelighed, da betalerens mulighed for at gøre dette er meget begrænset i sådanne tilfælde.

(73) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger. For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør betalere altid være berettiget til at rette deres krav om tilbagebetaling til deres kontoførende betalingstjenesteudbydere, også selv om en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret i betalingstransaktionen. Dette berører ikke fordelingen af ansvar mellem betalingstjenesteudbydere.

(74) For så vidt angår betalingsinitieringstjenester, bør betalingstjenestebrugeres og de involverede betalingstjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser stå i et passende forhold til den tjeneste, der ydes. Navnlig bør fordelingen af ansvar mellem den kontoførende betalingstjenesteudbyder og den betalingsinitieringstjenesteudbyder, der indgår i transaktionen, forpligte disse til at tage ansvar for de respektive dele af transaktionen, der er under deres kontrol.

(75) Dette direktiv sigter mod at øge forbrugerbeskyttelsen i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner, hvor det præcise transaktionsbeløb ikke kendes, når betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, f.eks. på automatiske tankstationer, i biludlejningskontrakter og ved udførelse af hotelreservationer. Betalerens betalingstjenesteudbyder bør udelukkende kunne blokere midler på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres, og disse midler bør frigives uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelse af betalingsordren.

(76) SEPA sigter mod at videreudvikle fælles EU-dækkende betalings tjenester til erstatning af de nuværende nationale betalings tjenester, for så vidt angår betalinger, som foretages i euro. Med henblik på at sikre en fuldstændig overgang til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer fastsætter forordning (EU) nr. 260/2012 tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro. Med hensyn til direkte debiteringer fastsætter nævnte forordning, at betaleren giver sit samtykke til både betalingsmodtageren og til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (enten direkte eller indirekte via betalingsmodtageren), og at mandater, såvel som senere ændringer eller annullering, opbevares af betalingsmodtageren eller en tredjepart på vegne af betalingsmodtageren. Den nuværende og indtil videre eneste paneuropæiske ordning med direkte debitering for forbrugerbetalinger i euro, som er udviklet af Det Europæiske Betalingsråd, er baseret på princippet om, at mandatet til at gennemføre en direkte debitering gives af betaleren til betalingsmodtageren og opbevares sammen med senere ændringer eller annullering af betalingsmodtageren. Mandatet kan også opbevares af en tredjepart på betalingsmodtagerens vegne. For at sikre bred offentlig opbakning til SEPA og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse inden for SEPA giver den eksisterende paneuropæiske ordning med direkte debitering ubetinget ret til tilbagebetaling for autoriserede betalinger. For at afspejle dette tager dette direktiv sigte på at fastsætte

en ubetinget ret til tilbagebetaling som et generelt krav til alle direkte debiteringstransaktioner, der foretages i euro i Unionen.

Sideløbende med SEPA fortsætter traditionelle ordninger med direkte debitering i andre valutaer end euro dog med at eksistere i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro. Disse ordninger har vist sig at være effektive og sikrer samme høje beskyttelsesniveau for betaleren gennem andre beskyttelsesforanstaltninger, der ikke altid er baseret på en ubetinget ret til tilbagebetaling. I dette tilfælde bør betaleren være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger et beløb, der med rimelighed kunne forventes. Desuden bør medlemsstaterne kunne fastsætte regler om ret til tilbagebetaling, der er mere fordelagtige for betaleren. Der er en reel efterspørgsel efter særlige direkte debiteringsprodukter i euro inden for SEPA, hvilket fremgår af den fortsatte tilstedeværelse af visse traditionelle betalingstjenester i euro i nogle medlemsstater. Det vil være rimeligt at tillade, at betaleren og betalerens betalingstjenesteudbyder i en rammeaftale fastsætter, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, i tilfælde, hvor betaleren er beskyttet, enten fordi vedkommende har givet samtykke til at gennemføre en transaktion direkte til vedkommendes betalingstjenesteudbyder, herunder når denne handler på vegne af betalingsmodtageren, eller, hvor det er relevant, fordi oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet eller stillet til rådighed for betaleren på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller betalingsmodtageren. Under alle omstændigheder bør betaleren altid være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling i tilfælde af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner.

(77) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcis, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor fastsættes et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når betalingstjenesteudbyderen modtager betalingsordren, herunder når betalingstjenesteudbyderen har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i betalingstjenesteaftalen, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, for eksempel kontrol af sikkerhed og midlers tilgængelighed, oplysninger om brug af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalerens betalingstjenesteudbyder modtager den betalingsordre, der skal debiteres betalerens konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender betalingstjenesteudbyderen betalingsordrer vedrørende opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en betalingstjenesteudbyder indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb via en betinget kreditering af vedkommendes konto, bør i denne forbindelse være uden betydning. Brugerne bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis betalingstjenesteudbyderen afviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrugeren snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i EU-retten og national ret. Hvis rammeaftalen fastsætter betingelser om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et afvisningsgebyr, bør et sådant gebyr være objektivt begrundet, og det bør holdes så lavt som muligt.

(78) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalinger. Afhængigt af betalingstjenestens og betalingsordrens art bør fristen for tilbagekaldelse af betalinger dog kunne ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand bør kun gælde i forholdet mellem betalings-

tjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.

(79) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser efter nogle medlemsstaters ret, som en betalingstjenesteudbyder i henhold til betalerens rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.

(80) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through-processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelse af eventuelle underliggende forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere, at hele det beløb, som betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogen af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin betalingstjenesteudbyder, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer, der er blevet fratrukket.

(81) Betalingsinstrumenter med lav værdi bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning bør betalingstjenestebrugere have tilstrækkelig beskyttelse under henvisning til de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.

(82) For at gøre betalinger i Unionen mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, eksempelvis betalinger initieret af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem betalingstjenesteudbyderen og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Disse tidsfrister bør kunne forlænges med en yderligere arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir, for at give mulighed for fortsat udbud af betalingstjenester til forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes betalingstjenesteudbyder, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end én arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.

(83) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsestider bør betragtes som god praksis, når en af betalingstjenesteudbyderne ikke er etableret i Unionen.

(84) For at styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked er det vigtigt, at betalingstjenestebrugere kender de faktiske omkostninger ved og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan træffe deres valg. Derfor bør det være forbudt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brug af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.

(85) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, må brugeren have tillid til, at betalingstjenesteudbyderen vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har betalingstjenesteudbyderen forudsætningerne for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er betalingstjenesteudbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke mellemmand der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det hensigtsmæssigt, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge betalingstjenesteudbyderen ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som vedkommende har accepteret fra brugeren, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i den usandsynlige situation, at det ikke er klart, at betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, bør den tilsvarende bevisbyrde dog påhvile betalerens betalingstjenesteudbyder. Som hovedregel kan det forventes, at den formidlende institution, sædvanligvis et neutralt organ såsom en centralbank eller et fælles clearinghus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder, vil lagre posteringsoplysninger og vil være i stand til at stille disse til rådighed, når det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende betalingstjenesteudbyders konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav på sin betalingstjenesteudbyder for så vidt angår kreditering på kontoen.

(86) Betalerens betalingstjenesteudbyder, nemlig den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller, hvor det er relevant, betalingsinitieringstjenesteudbyderen, bør påtage sig ansvaret for, at betalinger gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden indtil betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens betalingstjenesteudbyder, når det fulde beløb ikke krediteres eller først sent krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette berører andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. På grund af betalingstjenesteudbyderens ansvar bør betaleren eller betalingsmodtageren ikke pålægges nogen omkostninger i forbindelse med den fejlbehæftede betaling. Ved en manglende, fejlbehæftet eller for sent gennemført betalingstransaktion bør medlemsstaterne sikre, at valørdatoen for betalingstjenesteudbyderens efterbetalinger altid er den samme som valørdatoen ved en korrekt gennemførelse.

(87) Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal betalingstjenesteudbydere og deres mellemmand, såsom udbydere af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem betalingstjenesteudbydere og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er retssikkerhed for, at en ikkeansvarlig betalingstjenesteudbyder holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet

af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den betalingstjenesteudbyder eller den mellemmand, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør afhænge af, hvad der er aftalt.

(88) Det bør være muligt for betalingstjenesteudbyderen utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplitting og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Unionen på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens betalingstjenesteudbyder handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen i den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng i den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Betalingstjenesteudbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra betalingstjenestebrugeren. Hvis midlerne i forbindelse med en betalingstransaktion når frem til den forkerte modtager som følge af en ukorrekt entydig identifikationskode, som betaleren har angivet, bør betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke være ansvarlige, men de bør være forpligtet til at samarbejde om at gøre en rimelig indsats for at inddrive midlerne, herunder ved at kommunikere relevante oplysninger.

(89) Betalingstjenesteudbyderes ydelse af betalingstjenester kan indebære behandling af personoplysninger. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF²²⁾, de nationale regler, der gennemfører direktiv 95/46/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²³⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv. Navnlig når personoplysninger behandles med henblik på dette direktiv, bør det præcise formål angives, det relevante retsgrundlag nævnes, og de relevante sikkerhedskrav, der er fastsat i direktiv 95/46/EF, opfyldes, og principperne om nødvendighed, proportionalitet, formålsbegrænsning og en rimelig dataopbevaringsperiode bør respekteres. Endvidere bør indbygget databeskyttelse og databeskyttelse gennem indstillinger indgå i alle databehandlingssystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af dette direktiv.

(90) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder respekten for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til effektive retsmidler og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. Direktivet skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(91) Betalingstjenesteudbydere er ansvarlige for sikkerhedsforanstaltninger. Disse foranstaltninger bør være forholdsmæssigt afpassede efter de pågældende sikkerhedsrisici. Betalingstjenesteudbydere bør fastlægge rammer for at begrænse risici og opretholde effektive procedurer til håndtering af hændelser. Der bør indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering, så det sikres, at betalingstjenesteudbydere regelmæssigt giver de kompetente myndigheder en ajourført vurdering af deres sikkerhedsrisici og de foranstaltninger, som de har truffet for at imødegå disse risici. Endvidere er det for at sikre, at skadevirkninger for brugere, andre betalingstjenesteudbydere eller betalingssystemer, såsom væsentlige forstyrrelser af et betalingssystem, holdes på et minimum, nødvendigt at forpligte betalingstjenesteudbydere til uden unødigt forsinkelse at underrette de kompetente myndigheder om større sikkerhedshændelser. EBA bør have en koordinerende rolle.

(92) Pligten til at indberette sikkerhedshændelser bør ikke berøre andre forpligtelser til at indberette hændelser i henhold til andre EU-retsakter, og kravene fastsat i dette direktiv bør tilpasses til og stå i et rimeligt forhold til indberetningsforpligtelserne i henhold til anden EU-ret.

(93) Det er nødvendigt at fastlægge en klar retlig ramme, som fastsætter de betingelser, efter hvilke betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kan yde deres tjenester med samtykke fra kontoindehaveren uden at være forpligtet af den kontoførende betalingstjenesteudbyder til at benytte en bestemt forretningsmodel, hvad enten den er baseret på direkte eller indirekte adgang, til levering af disse typer tjenesteydelser. Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere på den ene side og den kontoførende betalingstjenesteudbyder på den anden side bør opfylde de nødvendige databeskyttelses- og sikkerhedskrav, der er fastsat eller henvist til i dette direktiv, eller som er medtaget i udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør være forenelige med de forskellige teknologiske løsninger, der står til rådighed. For at garantere sikker kommunikation mellem de relevante aktører i forbindelse med disse tjenesteydelser bør EBA også præcisere kravene til fælles og åbne kommunikationsstandarder, som skal gennemføres af alle kontoførende betalingstjenesteudbydere, der giver mulighed for onlinebetalingstjenester. Dette betyder, at disse åbne standarder bør sikre interoperabilitet mellem forskellige teknologiske kommunikationsløsninger. Disse fælles og åbne standarder bør også sikre, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder er klar over, at vedkommende kontaktes af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller en kontooplysningstjenesteudbyder og ikke af kunden selv. Standarderne bør også sikre, at betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder og med de involverede kunder på sikker vis. Ved udarbejdelsen af disse krav bør EBA navnlig være opmærksom på, at de standarder, der skal anvendes, skal give mulighed for anvendelse af alle almindelige typer anordninger (såsom computere, tablets og mobiltelefoner) i forbindelse med forskellige betalingstjenester.

(94) Ved udarbejdelsen af reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation bør EBA systematisk vurdere og tage hensyn til privatlivsdimensionen med henblik på at fastlægge de risici, der er forbundet med hver af de tilgængelige tekniske muligheder, og de foranstaltninger, der kan træffes for at minimere truslerne mod databeskyttelsen.

(95) Sikkerhed i forbindelse med elektroniske betalinger er afgørende for at sikre forbrugerbeskyttelse og udvikling af et gunstigt miljø for e-handel. Alle betalingstjenester, der udbydes elektronisk, bør gennemføres på sikker vis ved hjælp af teknologier, der garanterer sikker autentifikation af brugeren og begrænser risikoen for svig mest muligt. Der synes ikke at være behov for at sikre det samme beskyttelsesniveau for betalingstransaktioner, der initieres og gennemføres på andre måder end ved hjælp af elektroniske platforme eller anordninger, som f.eks. papirbaserede betalingstransaktioner, postordresalg eller telefonsalg. En solid vækst i internetbetalinger og mobilbetalinger bør ledsages af en generel forbedring af sikkerhedsforanstaltningerne. Betalingstjenester, der udbydes på internettet eller via andre fjernkanaler, og hvis funktion ikke afhænger af, hvor den anordning, der anvendes til at initiere betalingstransaktionen, eller det anvendte betalingsinstrument er fysisk placeret, bør derfor omfatte autentifikation af transaktioner med dynamiske koder, med henblik på, at brugeren hele tiden er klar over beløbet og betalingsmodtageren for den transaktion, som brugeren giver tilladelse til.

(96) Sikkerhedsforanstaltningerne bør være forenelige med det risikoniveau, der er forbundet med betalingstjenesten. For at gøre det muligt at udvikle brugervenlige og tilgængelige betalingsmidler for betalinger med lav risiko, såsom kontaktløse betalinger med lav værdi på salgsstedet, uanset om de er baseret på en mobiltelefon eller ej, bør undtagelserne for anvendelse af sikkerhedskrav derfor præciseres i de regule-

ringsmæssige tekniske standarder. Der er behov for sikker anvendelse af personaliserede sikkerhedsoplysninger for at begrænse risici i forbindelse med phishing og andre svigagtige aktiviteter. Brugeren bør i denne henseende kunne have tillid til, at der træffes foranstaltninger til beskyttelse af integriteten og fortroligheden af dennes personaliserede sikkerhedsoplysninger. Disse foranstaltninger omfatter typisk krypteringssystemer, der tager udgangspunkt i betalerens personlige anordninger, herunder kortlæsere eller mobiltelefoner, eller som betaleren modtager fra sin kontoførende betalingstjenesteudbyder via forskellige kanaler, såsom via SMS eller e-mail. Foranstaltningerne, herunder typisk krypteringssystemer, der kan frembringe autentifikationskoder som f.eks. engangsadgangskoder, kan gøre betalingstransaktioner mere sikre. Betalingstjenestebrugeres brug af sådanne autentifikationskoder bør anses for at være forenelig med deres forpligtelser vedrørende betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger, også når betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere er involveret.

(97) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med alternative tvistbilæggelsesprocedurer.

(98) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at tvister mellem betalingstjenesteudbydere og betalingstjenestebrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, kan løses efter en lettilgængelig, tilstrækkelig, uafhængig, upartisk, gennemsigtig og effektiv alternativ tvistbilæggelsesprocedure. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008²⁴⁾ fastsættes det, at den forbrugerbeskyttelse, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke må tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg for aftalen. Med hensyn til etablering af en effektiv procedure for tvistbilæggelse bør medlemsstaterne sikre, at betalingstjenesteudbydere iværksætter en effektiv klageprocedure, der kan følges af deres betalingstjenestebrugere, før tvister indbringes til bilæggelse ved en alternativ tvistbilæggelsesprocedure eller for en domstol. Klageproceduren bør indeholde korte og klart definerede frister, inden for hvilke betalingstjenesteudbydere bør besvare en klage. Medlemsstaterne bør sikre, at alternative tvistbilæggelsesinstanser har tilstrækkelig kapacitet til på en hensigtsmæssig og effektiv måde at kunne deltage i grænseoverskridende samarbejde om tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv.

(99) Det er nødvendigt at sikre effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over betalingstjenesteudbydere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Med henblik på at sikre effektiv overholdelse af dette direktiv bør medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, der opfylder betingelserne fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som handler uafhængigt af betalingstjenesteudbyderne. Af hensyn til gennemsigtigheden bør medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke autoriteter der er udpeget, med en klar beskrivelse af deres pligter i henhold til dette direktiv.

(100) Uden at det berører retten til at anlægge sag ved en domstol for at sikre overholdelse af dette direktiv, bør medlemsstaterne også sikre, at de kompetente myndigheder får de nødvendige beføjelser, herunder til at pålægge sanktioner, når en betalingstjenesteudbyder ikke opfylder de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, navnlig hvis der er risiko for gentagelser eller andre betænkeligheder for så vidt angår forbrugernes kollektive interesser.

(101) Det er vigtigt, at forbrugerne på en klar og forståelig måde bliver oplyst om deres rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Kommissionen bør derfor udarbejde en folder om disse rettigheder og forpligtelser.

(102) Dette direktiv berører ikke bestemmelser i national ret om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige angivelser i eller fejl ved fremsendelse af opgørelser.

(103) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne vedrørende momsbehandlingen af betalingstjenester i Rådets direktiv 2006/112/EF²⁵).

(104) Når dette direktiv angiver beløb i euro, skal disse beløb forstås som værende de tilsvarende beløb i den nationale valuta som fastlagt af hver medlemsstat, hvis valuta ikke er euro.

(105) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF før dette direktivs ikrafttræden, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.

(106) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår ændring af henvisningerne til henstilling 2003/361/EF, hvis den pågældende henstilling ændres, at opdatere det gennemsnitsbeløb for af betalingstjenesteudbydere gennemførte betalingstransaktioner, der bruges som grænseværdi af de medlemsstater, der anvender muligheden for at undtage mindre betalingsinstitutter fra (dele af) tilladelseskravene, for at tage højde for inflation. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.

(107) Med henblik på ensartet anvendelse af dette direktiv bør Kommissionen kunne benytte sig af ekspertise og støtte fra EBA, der bør have til opgave at udarbejde retningslinjer og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om sikkerhedsaspekter ved betalingstjenester, navnlig for så vidt angår stærk kundeautentifikation, og om samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende udbud af tjenesteydelser og etablering af betalingsinstitutter med tilladelse i andre medlemsstater. Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage udkast til disse lovgivningsmæssige tekniske standarder. Disse specifikke opgaver er i fuld overensstemmelse med EBA's rolle og ansvarsområder som fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(108) EBA bør i forbindelse med udarbejdelsen af retningslinjer, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i henhold til dette direktiv og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010 sikre, at den hører alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og tager hensyn til alle involverede interesser. Hvis det er nødvendigt for at opnå en passende balance af synspunkter, bør EBA gøre en særlig indsats for at indhente synspunkter fra relevante aktører uden for banksektoren.

(109) Målet for dette direktiv, nemlig yderligere integration af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, men kan

på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(110) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter²⁶⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til, i tilfælde hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(111) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 5. december 2013²⁷⁾.

(112) Direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(113) I betragtning af antallet af nødvendige ændringer i direktiv 2007/64/EF bør direktivet ophæves og erstattes —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv fastsættes regler, i henhold til hvilke medlemsstaterne sondrer mellem følgende kategorier betalingstjenesteudbydere:
 - a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013²⁸⁾, herunder filialer heraf som defineret i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), når sådanne filialer er beliggende i Unionen, hvad enten disse filialers hovedkontorer er beliggende i Unionen eller, i overensstemmelse med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU og national ret, uden for Unionen
 - b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 i nævnte direktiv og med national ret, filialer heraf, hvis sådanne filialer er beliggende i Unionen, og deres hovedkontor er beliggende uden for Unionen, i det omfang de betalingstjenester, som udbydes af disse filialer, har forbindelse til udstedelse af elektroniske penge
 - c) postgirokontorer, der ifølge national ret har ret til at udbyde betalingstjenester
 - d) betalingsinstitutter

- e) ECB og nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
 - f) medlemsstater eller deres regionale eller lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.
2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for:
- a) gennemsigtighed i betingelser for og oplysningskrav til betalingstjenester, og
 - b) betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes i Unionen.
2. Afsnit III og IV finder anvendelse på betalingstransaktioner i en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen.
3. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 81-86, finder anvendelse på betalingstransaktioner i en valuta, der ikke er en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
4. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), artikel 52, stk. 5, litra g), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 62, stk. 2 og 4, artikel 76, 77 og 81, artikel 83, stk. 1, samt artikel 89 og 92, finder anvendelse på betalingstransaktioner i alle valutaer, hvor kun en af betalingstjenesteudbyderne er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
5. Medlemsstaterne kan undtage de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, nr. 4)-23), i direktiv 2013/36/EU, fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i nærværende direktiv.

Artikel 3

Undtagelser

Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som ved aftale har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på vegne af enten kun betaleren eller kun betalingsmodtageren

- c) erhvervmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikkeerhvervmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almenyttig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrugeren umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) kontante valutavekslingstransaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto
- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på betalingstjenesteudbyderen med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - i) papirchecks som defineret i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - ii) papirchecks lignende de i nr. i) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - iv) papirbaserede veksler lignende de i nr. iii) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - v) papirbaserede vouchers
 - vi) papirbaserede rejsechecks
 - vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 35
- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringsselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer eller administrationselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot
- j) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at udbyderne på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, herunder behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentifikation af data og enheder, levering af IT- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og anordninger til brug for betalingstjenester, med undtagelse af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester
- k) tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder en af følgende betingelser:
 - i) instrumenter, der giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester alene i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
 - ii) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester
 - iii) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, og som stilles til rådighed på anmodning af en virksomhed eller en offentlig enhed og reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål til at er-

hverve bestemte varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen

- l) betalingstransaktioner med af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester som supplement til elektroniske kommunikationstjenester for en abonnent på netværket eller tjenesten:
- i) til køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester, uanset hvilken anordning der anvendes til køb eller forbrug af det digitale indhold, og som opkræves på den tilhørende regning, eller
 - ii) gennemført fra eller via en elektronisk anordning, og som opkræves på den tilhørende regning inden for rammerne af almenyttig virksomhed eller til køb af billetter, forudsat at værdien af en enkelt betalingstransaktion omhandlet i nr. i) og ii) ikke overstiger 50 EUR, og:
 - den samlede værdi af betalingstransaktionerne for en enkelt abonnent ikke overstiger 300 EUR pr. måned, eller
 - den samlede værdi af betalingstransaktionerne ikke overstiger 300 EUR pr. måned, hvis en abonnent forud indbetaler penge på sin konto hos udbyderen af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester
- m) betalingstransaktioner, der foretages mellem betalingstjenesteudbydere eller deres agenter eller filialer for egen regning
- n) betalingstransaktioner og dertil knyttede tjenester mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end en virksomhed, som tilhører samme koncern
- o) kontanthævningstjenester tilbudt via pengeautomater af udbydere på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke tilbyder andre af de i bilag I omhandlede betalingstjenester. Kunden skal dog oplyses om eventuelle hævegebyrer, jf. artikel 45, 48, 49 og 59, inden hævingen foretages såvel som ved modtagelsen af kontanterne ved transaktionens afslutning efter hævingen.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »hjemland«:
 - a) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
 - b) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 2) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester
- 3) »betalingstjeneste«: en eller flere af de forretningsaktiviteter, som er anført i bilag I
- 4) »betalingsinstitut«: en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 11 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Unionen

- 5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »fjernbetalingstransaktion«: en betalingstransaktion, der initieres via internettet eller gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation
- 7) »betalingssystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede ordninger og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 8) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 9) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 10) »betalingstjenestebruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller betalingsmodtager eller begge dele
- 11) »betalingstjenesteudbyder«: et organ som omhandlet i artikel 1, stk. 1, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 og 33
- 12) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 13) »betalingsordre«: en instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til deres betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 14) »betalingsinstrument«: en personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre
- 15) »betalingsinitieringstjeneste«: en tjeneste til initiering af en betalingsordre på anmodning af betalingstjenestebrugeren med hensyn til en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder
- 16) »kontooplysningstjeneste«: en onlinetjeneste, der leverer konsoliderede oplysninger om en eller flere betalingskonti, som betalingstjenestebrugeren har hos enten en anden betalingstjenesteudbyder eller hos flere end én betalingstjenesteudbyder
- 17) »kontoførende betalingstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der stiller en betalingskonto til rådighed for en betaler, og fører denne
- 18) »betalingsinitieringstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 7
- 19) »kontooplysningstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 8
- 20) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 21) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige gennemførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 22) »pengeoverførsel«: en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 23) »direkte debitering«: en betalingstjeneste til at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke til be-

- talingsmodtageren, til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller til betalerens egen betalingstjenesteudbyder
- 24) »kreditoverførsel«: en betalingstjeneste til at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren
 - 25) »midler«: sedler og mønter, kontopenge eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF
 - 26) »valørdato«: et referencetidspunkt, der anvendes af en betalingstjenesteudbyder ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
 - 27) »referencekurs«: den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentligt tilgængelig kilde
 - 28) »referencerentesats«: den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaf-tale kan verificere
 - 29) »autentifikation«: en procedure, der giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at verificere identiteten af en betalingstjenestebruger eller validiteten af brugen af et specifikt betalingsinstrument, herunder brugen af brugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger
 - 30) »stærk kundeautentifikation«: en autentifikation baseret på anvendelse af to eller flere elementer, der kategoriseres som viden (noget, som kun brugeren ved), besiddelse (noget, som kun brugeren besidder) og iboende egenskab (noget, som brugeren er), og som er uafhængige, idet brud på et af dem ikke svækker de andres pålidelighed, og som desuden er udformet på en måde, der beskytter fortroligheden af autentifikationsdataene
 - 31) »personaliserede sikkerhedsoplysninger«: personaliserede elementer, som betalingstjenesteudbyderen stiller til rådighed for en betalingstjenestebruger med henblik på autentifikation
 - 32) »følsomme betalingsdata«: data, herunder personaliserede sikkerhedsoplysninger, som kan anvendes til at begå svig. I forbindelse med betalingsinitieringstjenesteudbyderes og kontooplysningstjenesteudbyderes virksomhed udgør kontohaverens navn og kontonummer ikke følsomme betalingsdata
 - 33) »entydig identifikationskode«: en kombination af bogstaver, tal eller symboler, som betalings-tjenesteudbyderen oplyser til betalingstjenestebrugeren, og som betalingstjenestebrugeren skal angive for utvetydigt at identificere en anden betalingstjenestebruger og/eller dennes beta-lingskonto med henblik på en betalingstransaktion
 - 34) »fjernkommunikationsmiddel«: et middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af beta-lingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan anvendes til indgåelse af en beta-lingstjenesteaf-tale
 - 35) »varigt medium«: ethvert middel, som sætter betalingstjenestebrugeren i stand til at lagre op-lysninger rettet personligt til denne betalingstjenestebruger med mulighed for fremtidig anven-delse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
 - 36) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor betalingstjenesteaf-talen ind-gås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til henstilling 2003/361/EF
 - 37) »arbejdsdag«: en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante betalingstjeneste-udbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som på-krævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion

- 38) »agent«: en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbud af betalingstjenester
- 39) »filial«: et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte gennemfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial
- 40) »koncern«: en gruppe virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 22, stk. 1, 2 eller 7, i direktiv 2013/34/EU, eller virksomheder som defineret i artikel 4, 5, 6 og 7 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014²⁹⁾, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 10, stk. 1, eller i artikel 113, stk. 6 eller 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 41) »elektronisk kommunikationsnet«: et net som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF³⁰⁾
- 42) »elektronisk kommunikationstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF
- 43) »digitalt indhold«: varer eller tjenester, der produceres og leveres i digital form, og hvis anvendelse eller forbrug er begrænset til en teknisk anordning, og som på ingen måde omfatter anvendelse eller forbrug af fysiske varer eller tjenester
- 44) »indløsning af betalingstransaktioner«: en betalingstjeneste, der udbydes af en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle betalingstransaktioner, og som fører til overførsel af penge til betalingsmodtageren
- 45) »udstedelse af betalingsinstrumenter«: en betalingstjeneste udbudt af en betalingstjenesteudbyder, som har indgået en aftale om at stille et betalingsinstrument til rådighed for en betaler med henblik på at initiere og behandle betalerens betalingstransaktioner
- 46) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013, hvor mindst 75 % af kernekapitalen består af egentlig kernekapital som omhandlet i artikel 50 i nævnte forordning, og den supplerende kapital er lig med eller mindre end en tredjedel af kernekapitalen
- 47) »betalingsvaremærke«: alle fysiske eller digitale navne, ord, tegn, symboler eller en kombination heraf, som kan angive den betalingskortordning, der anvendes til at gennemføre kortbase-rede betalingstransaktioner
- 48) »co-badging«: indbefatning af to eller flere betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer af samme betalingsvaremærke på det samme betalingsinstrument.

AFSNIT II

BETALINGSTJENESTEUDBYDERE

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

- 1) For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:
 - a) en oversigt over aktiviteter, der navnlig angiver de planlagte typer betalingstjenester
 - b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift
 - c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 7 foreskrevne startkapital
 - d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. artikel 10
 - e) en beskrivelse af ansøgerens forretningsgange og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, der dokumenterer, at disse forvaltningsordninger og kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige
 - f) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at håndtere og følge op på sikkerhedshændelser og sikkerhedsrelaterede kundeklager, herunder en ordning for indberetning af hændelser, hvori der er taget højde for betalingsinstituttets indberetningsforpligtelser, jf. artikel 96
 - g) en beskrivelse af den procedure, der er indført til at gemme, overvåge, spore og begrænse adgang til følsomme betalingsdata
 - h) en beskrivelse af ordningerne for forretningskontinuitet, herunder en klar fastlæggelse af de kritiske funktioner, effektive beredskabsplaner og en procedure til regelmæssigt at teste og evaluere, om sådanne planer er tilstrækkelige og effektive
 - i) en beskrivelse af de principper og definitioner, der anvendes ved indsamling af statistiske data om drift, transaktioner og svig
 - j) et dokument om sikkerhedspolitikken, herunder en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de pågældende betalingstjenester og en beskrivelse af de sikkerhedskontrolforanstaltninger, og begrænsende foranstaltninger, der er truffet for på forsvarlig vis at beskytte betalingstjenestebrugerne mod de identificerede risici, herunder svig og ulovlig brug af følsomme oplysninger og personoplysninger
 - k) for betalingsinstitutter, der er omfattet af forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849³¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847³²⁾, en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde disse forpligtelser
 - l) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer og af den kontrol af dem på og uden for stedet, som ansøgeren foretager mindst en gang årligt, samt en beskrivelse af ordnin-

ger om outsourcing og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingsystem

- m) identiteten af personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret andel i ansøgeren, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013, størrelsen af deres andele og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet
- n) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og tilstrækkelig viden og erfaring til at gennemføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- o) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF³³⁾
- p) ansøgerens retlige status og vedtægter
- q) ansøgerens hovedkontors adresse.

Med henblik på første afsnits litra d), e), f) og l) skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Det skal i tilknytning til de i første afsnits litra j) omhandlede sikkerhedskontrolforanstaltninger og begrænsende foranstaltninger angives, hvordan de sikrer et højt niveau af teknisk sikkerhed og dataskyttelse, herunder vedrørende de software- og IT-systemer, der anvendes af ansøgeren eller de virksomheder, som ansøgeren outsourcer hele eller dele af sine aktiviteter til. Disse foranstaltninger skal også omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 95, stk. 1. Foranstaltningerne skal tage højde EBA's retningslinjer om sikkerhedsforanstaltninger som omhandlet i artikel 95, stk. 3, når de foreligger.

2. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, som en betingelse for tilladelse har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav for at sikre, at de kan dække deres ansvar, jf. artikel 73, 89, 90 og 92.

3. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, som en betingelse for registrering har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller betalingstjenestebrugeren som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret eller svigagtig brug af betalingskontooplysninger.

4. EBA udarbejder senest den 13. januar 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer for de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU)

nr. 1093/2010 om de kriterier, der skal anvendes til at fastsætte minimumsbeløbet for den i stk. 2 og 3 omhandlede erhvervsansvarsforsikring eller anden lignede garanti.

EBA tager under udarbejdelsen af de i første afsnit omhandlede retningslinjer hensyn til følgende:

- a) virksomhedernes risikoprofil
- b) hvorvidt virksomhederne udbyder andre betalingstjenester som omhandlet i bilag I eller udøver anden virksomhed
- c) aktiviteterernes omfang:
 - i) for virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, værdien af de initierede transaktioner
 - ii) for virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, antal kunder, der anvender kontooplysningstjenesterne
- d) de særlige karakteristika ved tilsvarende garantier og kriterierne for gennemførelse heraf.

EBA reviderer regelmæssigt disse retningslinjer.

5. EBA udarbejder senest den 13. juli 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b), c), e), og g-j).

EBA reviderer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert tredje år disse retningslinjer.

6. Under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af retningslinjerne omhandlet i stk. 5, hvis det er relevant, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i stk. 1, litra a), b), c), e), og g-j).

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De i stk. 4 omhandlede oplysninger meddeles de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 6

Kontrol af kapitalandele

1. Fysiske og juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve eller forøge en kvalificeret andel som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 i et betalingsinstitut med det resultat, at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder der-

ved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved bliver vedkommendes dattervirksomhed, underretter på forhånd betalingsinstituttets kompetente myndigheder skriftligt om deres hensigt. Det samme gælder for fysiske eller juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel eller at formindske deres kvalificerede andel, således at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved falder til under 20, 30 eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved ophører med at være vedkommendes dattervirksomhed.

2. Den påtænkte erhverver af en kvalificeret andel oplyser den kompetente myndighed om størrelsen af den påtænkte deltagelse og relevante oplysninger i overensstemmelse med artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterne kræver, at de kompetente myndigheder, i tilfælde af at en i stk. 2 omhandlet påtænkt erhverver gør sin indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund ledelse af betalingsinstituttet, gør indsigelse eller træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan omfatte påbud, sanktioner over for direktører eller de ledelsesansvarlige eller suspension af den stemmeret, der er knyttet til de aktier eller andele, der besiddes af det pågældende betalingsinstituts aktionærer eller virksomhedsdeltagere.

Lignende foranstaltninger skal anvendes over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen til forudgående underretning som fastsat i denne artikel.

4. Hvis en kapitalandel erhverves til trods for indsigelse fra de kompetente myndigheders side, skal medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere de afgivne stemmer.

Artikel 7

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter på tidspunktet for meddelelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter en eller flere af de i artikel 26, stk. 1, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede elementer, som følger:

- a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR
- b) hvis betalingsinstituttet udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 7 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR
- c) hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 8

Kapitalgrundlag

1. Et betalingsinstituts kapitalgrundlag må ikke falde til under den i artikel 7 omhandlede startkapitals beløb eller det i overensstemmelse med artikel 9 beregnede kapitalgrundlags beløb, hvis dette er højere.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i kapitalgrundlaget, når betalingsinstituttet tilhører samme koncern som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljeforvaltningsselskab eller forsikringsselskab. Dette stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udøver forskellige typer virksomhed og udbyder andet end betalingstjenester.

3. Hvis betingelserne i artikel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 9 i nærværende direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikel 9

Beregning af kapitalgrundlag

1. Uanset de startkapitalkrav, der er fastsat i artikel 7, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutter, undtagen dem, der kun udbyder tjenesteydelser omhandlet i punkt 7 eller 8, eller begge, i bilag I, til enhver tid har et kapitalgrundlag, der beregnes i henhold til en af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at instituttets kapitalgrundlag svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR

plus

b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR

plus

- c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR

plus

- d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR

plus

- e) 0,25 % af den pågældende del af BV over 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator, der er defineret i litra a), multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), og med omregningsfaktoren k defineret i stk. 2.

- a) Den relevante indikator udgøres af summen af:

- i) renteindtægter
- ii) renteudgifter
- iii) modtagne provisioner og gebyrer, og
- iv) andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Engangsindtægter og andre ekstraordinære indtægter må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter påføres af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må kapitalgrundlaget beregnet efter metode C ikke falde til under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

- b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

- i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR
- ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR
- iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR
- iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR
- v) 1,5 % over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k, der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

- a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er omhandlet i punkt 6 i bilag I
- b) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er omhandlet i et af punkterne 1-5 i bilag I.

3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocedurer, information om tabsrisiko og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 10

Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugerne eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner, på en af følgende måder:

- a) De må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med national ret i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.
- b) Midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

Artikel 11

Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre virksomheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c), e) og f), omhandlede samt andre end fysiske eller juridiske personer omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, som agter at udbyde betalingstjenester, skal opnå tilladelse som betalingsinstitut,

inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.

2. Kompetente myndigheder meddeler tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene fastsat i artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før en tilladelse meddeles, kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med den nationale centralbank eller andre relevante offentlige myndigheder.

3. Betalingsinstitutter, der i henhold til hjemlandets nationale ret skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og skal udøve i det mindste en del af deres betalingstjenestevirksomhed dér.

4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive forvaltningsordninger for dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstituttet er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse ordninger, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og stå i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der udbydes af betalingsinstituttet.

5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er omhandlet i punkt 1-7 i bilag I, og samtidig udøver andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis de af betalingsinstituttets, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at indehavere af kapitalandele og virksomhedsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.

7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 38), i forordning (EU) nr. 575/2013 mellem betalingsinstituttet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de vanskeligheder, som er forbundet med anvendelse af

disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde de betalingstjenester, der er omfattet af tilladelsen, i hele Unionen i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret.

Artikel 12

Meddelelse af afgørelsen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren, om der er givet tilladelse eller ej. Den kompetente myndighed begrundes, hvis den nægter at give en tilladelse.

Artikel 13

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller har ikke udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat har fastsat bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder
- b) har opnået tilladelsen gennem falske erklæringer eller andre uretmæssige midler
- c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse eller undlader at oplyse den kompetente myndighed om vigtige ændringer i sine forhold i den henseende
- d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet eller tilliden til det, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller
- e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national ret.

2. Den kompetente myndighed begrundes en inddragelse af en tilladelse og meddeler den til de pågældende.

3. Den kompetente myndighed offentliggør inddragelsen af en tilladelse, herunder i de registre, der er omhandlet i artikel 14 og 15.

Artikel 14

Registrering i hjemlandet

1. Medlemsstaterne opretter et offentligt register, hvori følgende opføres:

- a) betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter

- b) fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, og, deres agenter, og
- c) de i artikel 2, stk. 5, omhandlede institutter, der i henhold til national ret har ret til at udbyde betalingstjenester.

Filialer af betalingsinstitutter opføres i hjemlandets register, hvis disse filialer udbyder tjenester i en anden medlemsstat end deres hjemland.

2. Det offentlige register skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret adskilt fra fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres hurtigst muligt.

3. De kompetente myndigheder opfører enhver inddragelse af tilladelse og enhver inddragelse af undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33 i det offentlige register.

4. De kompetente myndigheder underretter EBA om begrundelsen for inddragelsen af enhver tilladelse og enhver undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33.

Artikel 15

EBA-register

1. EBA udvikler, driver og vedligeholder et elektronisk centralt register indeholdende de oplysninger, som er meddelt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 2. EBA er ansvarlig for oplysningernes nøjagtighed.

EBA gør registeret offentligt tilgængeligt på sit websted og sikrer let adgang til og let søgning efter de opførte oplysninger vederlagsfrit.

2. De kompetente myndigheder underretter straks EBA om de oplysninger, der opføres i deres offentlige registre som omhandlet i artikel 14 på et sprog, der sædvanligvis anvendes på det finansielle område.

3. De kompetente myndigheder er ansvarlige for nøjagtigheden af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, og for at holde disse oplysninger ajourførte.

4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter tekniske krav til udvikling, drift og vedligeholdelse af det elektroniske centrale register og til adgang til oplysningerne heri. De tekniske krav skal sikre, at kun den kompetente myndighed og EBA kan ændre oplysningerne.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med nærmere enkeltheder og strukturen for de oplysninger, der skal meddeles i henhold til stk. 1, herunder et fælles format og en model for, hvordan oplysningerne skal indgives.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Bevarelse af tilladelse

Hvis der sker ændringer, som har indflydelse på de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 17

Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 86/635/EØF og 2013/34/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002³⁴⁾ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.

2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 2013/34/EU og, hvor det er relevant, direktiv 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.

3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.

4. Forpligtelserne i artikel 63 i direktiv 2013/36/EU finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 18

Aktiviteter

1. Ud over at udbyde betalingstjenester har betalingsinstitutter ret til at udøve følgende aktiviteter:
 - a) at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstransaktioner, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data
 - b) at drive betalingssystemer, jf. dog artikel 35
 - c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende EU-ret og national ret.

2. Hvis betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere betalingstjenester, må de kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner.

3. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra betalingstjenestebrugere med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller tilbagebetalingspligtige midler, jf. artikel 9 i direktiv 2013/36/EU, eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.

4. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4 eller 5 i bilag I, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion
 - b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 11, stk. 9, og artikel 28, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
 - c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at gennemføre en betalingstransaktion
 - d) betalingsinstituttets kapitalgrundlag er til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.

5. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.

6. Nærværende direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv, og som overholder EU-retten.

Afdeling 2

Andre krav

Artikel 19

Anvendelse af agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter outsources

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:

- a) navn og adresse på agenten
- b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenten vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv (EU) 2015/849; kontrolmekanismerne skal straks ajourføres i tilfælde af væsentlige ændringer af de elementer, der blev oplyst i den oprindelige meddelelse
- c) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbud af betalingstjenester, og for andre agenter end betalingstjenesteudbydere dokumentation for, at de besidder den nødvendige egnethed og hæderlighed
- d) de af betalingsinstitutts betalingstjenester, som agenten er bemyndiget til at udbyde, og
- e) i givet fald agentens identifikationskode eller -nummer.

2. Senest to måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler hjemlandets kompetente myndighed betalingsinstituttet, om agenten er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 14. Ved opførelse i registeret må agenten begynde at udbyde betalingstjenester.

3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, træffer de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.

4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke finder det godtgjort, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 14, og underretter uden unødigt forsinkelse betalingsinstituttet herom.

5. Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at anvende en agent eller oprette en filial, skal det følge procedurene i artikel 28.

6. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Vigtige driftsmæssige funktioner, herunder IT-systemer, må ikke outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstitutts interne kontrol og de kompetente myndigheds mulighed for at kunne overvåge og spore, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelserne i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som vigtig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstitutts vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser efter dette direktiv, dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet el-

ler fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, når de outsourcer vigtige driftsmæssige funktioner, opfylder følgende betingelser:

- a) outsourcing må ikke føre til, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar
- b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for sine betalingstjenestebrugere i henhold til dette direktiv må ikke ændres
- c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, skal fortsat opfyldes
- d) ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelse, må ophæves eller ændres.

7. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter betalingstjenestebrugerne herom.

8. Betalingsinstitutter meddeler straks de kompetente myndigheder i deres hjemland ændringer vedrørende anvendelse af enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, og, i overensstemmelse med proceduren i stk. 2, 3 og 4, agenter, herunder yderligere agenter.

Artikel 20

Ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.

Artikel 21

Opbevaring af dokumentation

Medlemsstaterne pålægger betalingsinstitutter at registrere og opbevare alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv (EU) 2015/849 eller anden relevant EU-ret.

Afdeling 3

Kompetente myndigheder og tilsyn

Artikel 22

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at dette berører første afsnit, må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

3. Medlemsstater, på hvis område der er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.

4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som varetages af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.

5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes forretningsaktiviteter end udbud af betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a).

Artikel 23

Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders kontrol af overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportional, hensigtsmæssig og afpasset efter de risici, som betalingsinstitutter er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er de kompetente myndigheder berettiget til navnlig at tage følgende skridt:

- a) at kræve, at betalingsinstituttet giver alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere overholdelse, med angivelse af formålet med kravet, hvis det er relevant, og fristen for indgivelse af disse oplysninger
- b) at udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til

- c) at udstede henstillinger, retningslinjer og i givet fald bindende administrative forskrifter
- d) at suspendere eller inddrage en tilladelse i henhold til artikel 13.

2. Med forbehold af procedurerne for inddragelse af tilladelser og strafferetlige bestemmelser sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder, i tilfælde af at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.

3. Uanset kravene i artikel 7, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 9 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis de af betalingsinstitutts aktiviteter, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe betalingsinstitutts finansielle soliditet.

Artikel 24

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.

2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 26 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.

3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i direktiv 2013/36/EU med de fornødne ændringer.

Artikel 25

Ret til domstolsprøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.

2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 26

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker, EBA og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til EU-ret eller national ret om betalingstjenesteudbydere.

2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder og følgende:

- a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med betalingsinstitutter
- b) ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer
- c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til nærværende direktiv, direktiv (EU) 2015/849 og anden EU-ret vedrørende betalingstjenesteudbydere, herunder lovgivning vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- d) EBA, når denne bidrager til, at tilsynsordningerne fungerer effektivt og konsekvent, jf. artikel 1, stk. 5, litra a), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 27

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat finder, at det grænseoverskridende samarbejde med de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i forbindelse med en bestemt sag, jf. artikel 26, 28, 29, 30 eller 31 i dette direktiv, ikke overholder de relevante betingelser i disse bestemmelser, kan den forelægge sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

2. Når EBA er blevet anmodet om bistand, jf. nærværende artikels stk. 1, træffer den en afgørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 uden unødigt forsinkelse. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed. De involverede kompetente myndigheder udsætter i begge tilfælde deres afgørelse, indtil der er fundet en løsning i henhold til artikel 19 i nævnte forordning.

Artikel 28

Anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som ønsker for første gang at udbyde betalings-tjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende oplysninger:

- a) navn, adresse og, hvis relevant, nummeret på betalingsinstituttets tilladelse
- b) den eller de medlemsstater, hvori det har til hensigt at drive virksomhed
- c) den eller de betalingstjenester, der skal udbydes
- d) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en agent, oplysningerne i artikel 19, stk. 1

- e) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en filial, oplysningerne i artikel 5, stk. 1, litra b) og e), for så vidt angår betalingstjenestevirksomheden på værtslandets område, en beskrivelse af filialens organisatoriske struktur og identiteten af de ansvarlige for filialens ledelse.

Hvis betalingsinstituttet har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner til andre enheder på værtslandets område, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

2. Senest en måned efter modtagelsen af alle de i stk. 1 omhandlede oplysninger fremsender de kompetente myndigheder i hjemlandet disse til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Senest en måned efter modtagelsen af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i hjemlandet giver de kompetente myndigheder i værtslandet efter en vurdering af disse oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlandet relevante oplysninger vedrørende det pågældende betalingsinstituts påtænkte udbud af betalingstjenester som led i udøvelsen af etableringsfriheden eller den frie udveksling af tjenesteydelser. De kompetente myndigheder i værtslandet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om navnlig rimelige grunde til betænkeligheder i forbindelse med den påtænkte anvendelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial, for så vidt angår hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme som omhandlet i direktiv (EU) 2015/849.

Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke er enige i vurderingen foretaget af de kompetente myndigheder i værtslandet, meddeler disse de kompetente myndigheder i værtslandet begrundelsen for deres beslutning.

Hvis den af de kompetente myndigheder i hjemlandet foretagne vurdering, navnlig i lyset af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i værtslandet, ikke er positiv, afviser de kompetente myndigheder i hjemlandet at registrere agenten eller filialen eller trækker registreringen tilbage, hvis den allerede er blevet gennemført.

3. Senest tre måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet deres beslutning til de kompetente myndigheder i værtslandet og til betalingsinstituttet.

Ved opførelse i det i artikel 14 omhandlede register, må agenten eller filialen påbegynde sine aktiviteter i det relevante værtsland.

Betalingsinstituttet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om den dato, fra hvilken det påbegynder sine aktiviteter via agenten eller filialen i det relevante værtsland. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter de kompetente myndigheder i værtslandet herom.

4. Betalingsinstituttet underretter uden unødigt forsinkelse de kompetente myndigheder i hjemlandet om relevante ændringer vedrørende de oplysninger, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 1,

herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet i de medlemsstater, hvori det driver virksomhed. Proceduren i stk. 2 og 3 finder anvendelse.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet i overensstemmelse med denne artikel. I dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 29

Tilsyn med betalingsinstitutters udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. For at kunne foretage kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger fastsat i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV, samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 4, for så vidt angår agenten eller filialen af et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område.

Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til første afsnit underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

De kompetente myndigheder i hjemlandet kan dog delegere kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

2. De kompetente myndigheder i værtslandene kan kræve, at betalingsinstitutter, der har agenter eller filialer på deres område, regelmæssigt aflægger rapport om de aktiviteter, som udøves på deres område.

Sådanne rapporter er påkrævet til oplysningsmæssige eller statistiske formål og, i det omfang agenterne og filialerne udøver betalingstjenestevirksomheden i henhold til etableringsretten, med henblik på at overvåge overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og

IV. Sådanne agenter og filialer er omfattet af krav om tavshedspligt, som mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 24.

3. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, navnlig om overtrædelser begået af en agent eller en filial, eller mistanke om sådanne overtrædelser, og hvis sådanne overtrædelser er opstået i forbindelse med udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger, herunder oplysninger om, hvorvidt betalingsinstituttet opfylder betingelserne i artikel 11, stk. 3.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at betalingsinstitutter, der i henhold til etableringsretten driver virksomhed på deres område via agenter, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at sikre hensigtsmæssig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelsen af afsnit III og IV, uden at dette berører eventuelle bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og for at gøre det lettere for de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet at føre tilsyn, herunder ved efter anmodning at give de kompetente myndigheder dokumenter og oplysninger.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de kriterier, der finder anvendelse ved fastlæggelsen i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af, under hvilke omstændigheder det er hensigtsmæssigt at udpege et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner centrale kontaktpunkter skal have, jf. stk. 4.

Dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal navnlig tage hensyn til:

- a) det samlede antal og værdien af transaktioner, der gennemføres af betalingsinstituttet i værtslandet
- b) de udbudte betalingstjenesters art, og
- c) det samlede antal agenter etableret i værtslandet.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med dette afsnit og med henblik på at føre tilsyn med overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, og navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal udveksles, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne.

Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsætter ligeledes midlerne og de nærmere bestemmelser for de indberetninger fra betalingsinstitutter, som værtslandene anmoder om, ved-

rørende den betalingstjenestevirksomhed, der udføres på deres område, i overensstemmelse med stk. 2, herunder hyppigheden af sådanne indberetninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 5 og 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 30

Foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse, herunder forebyggende foranstaltninger

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet konstaterer, at et betalingsinstitut, der har agenter eller filialer på dets område, ikke overholder bestemmelserne i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III eller IV, oplyser den kompetente myndighed i værtslandet straks den kompetente myndighed i hjemlandet herom, uden at dette berører hjemlandets kompetente myndigheders ansvar.

Den kompetente myndighed i hjemlandet træffer uden unødigt forsinkelse og efter at have evalueret de oplysninger, den har modtaget i henhold til første afsnit, alle passende foranstaltninger for at sikre, at det pågældende betalingsinstitut bringer det ulovlige forhold til ophør. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter straks den kompetente myndighed i værtslandet og de kompetente myndigheder i andre berørte medlemsstater om disse foranstaltninger.

2. I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, kan de kompetente myndigheder i værtslandet træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i afventning af foranstaltninger, der træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. artikel 29.

3. Alle forebyggende foranstaltninger i henhold til stk. 2 skal være hensigtsmæssige og stå i rimeligt forhold til deres formål om at yde beskyttelse mod en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet. De må ikke medføre, at betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i værtslandet får fortrin frem for betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i andre medlemsstater.

Forebyggende foranstaltninger er midlertidige og afsluttes, når de alvorlige trusler er afhjulpet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med hjemlandets kompetente myndigheder eller med EBA, jf. artikel 27, stk. 1.

4. Hvis det er muligt i den kritiske situation, underrettes de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet og i andre berørte medlemsstater, Kommissionen og EBA på forhånd og under alle omstændigheder uden unødigt forsinkelse om de forebyggende foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 2, og om begrundelsen herfor.

Artikel 31

Begrundelser og meddelelse

1. Enhver foranstaltning, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 23, 28, 29 eller 30, og som medfører sanktioner eller restriktioner for udøvelsen af den fri udveksling af tjenesteydelser eller udøvelsen af etableringsfriheden, skal være behørigt begrundet og meddeles det pågældende betalingsinstitut.

2. Artikel 28-30 berører ikke de kompetente myndigheders pligt i henhold til direktiv (EU) 2015/849 og forordning (EU) 2015/847, navnlig artikel 48, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 og artikel 22, stk. 1, i forordning (EU) 2015/847, til at føre tilsyn med eller overvåge opfyldelsen af kravene i nævnte retsakter.

Afdeling 4

Undtagelser

Artikel 32

Betingelser

1. Medlemsstaterne kan undtage eller tillade deres kompetente myndigheder helt eller delvis at undtage fysiske eller juridiske personer, der udbyder betalingstjenester opført i punkt 1-6 i bilag I, fra anvendelsen af proceduren og betingelserne i afdeling 1, 2 og 3, med undtagelse af artikel 14, 15, 22, 24, 25 og 26, hvis:

- a) det månedlige gennemsnit af værdien af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger en grænse, som fastsættes af medlemsstaten, men som under ingen omstændigheder overstiger 3 mio. EUR. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan, og
- b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.

2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.

3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; artikel 11, stk. 9, og artikel 28, 29 og 30 finder dog ikke anvendelse på dem.

4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 18.

5. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i nævnte stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i nærværende artikels stk. 1, 2 eller 4 ikke længere er opfyldt, søger tilladelse efter proceduren i artikel 11 inden 30 kalenderdage.

6. Stk. 1-5 finder ikke anvendelse for så vidt angår direktiv (EU) 2015/849 eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge.

Artikel 33

Kontooplysningstjenesteudbydere

1. Fysiske eller juridiske personer, der kun udbyder den i punkt 8 i bilag I omhandlede betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a), b), e)-h), j), l), n), p) og q), og stk. 3, samt artikel 14 og 15. Afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 23, stk. 3.

2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter, idet afsnit III og IV dog ikke finder anvendelse på dem, med undtagelse af artikel 41, 45 og 52 og, hvor det er relevant, artikel 67, 69 og 95-98.

Artikel 34

Underretnings- og oplysningspligt

Hvis en medlemsstat anvender en undtagelse i henhold til artikel 32, underretter den senest den 13. januar 2018 Kommissionen om sin afgørelse herom, og den underretter straks Kommissionen om enhver senere ændring. Endvidere oplyser medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om den samlede værdi af betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 32, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 35

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, som er juridiske personer, er objektive, ikkediskriminerende og proportionale, og at de ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og for at beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge betalingstjenesteudbydere eller -brugere eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer
- b) en regel, der forskelsbehandler betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser
- c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern.

Med henblik på første afsnit, litra a), sikrer medlemsstaterne, hvis en deltager i et betegnet system giver en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, som ikke er deltager i systemet, mulighed for sende overførselsordrer gennem systemet, at denne deltager efter anmodning giver samme mulighed på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, jf. stk. 1.

Deltageren skal give den betalingstjenesteudbyder, som fremsætter anmodningen, en fyldestgørende begrundelse for et eventuelt afslag.

Artikel 36

Adgang til konti, der føres i kreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter har adgang til kreditinstitutters betalingskontotjenester på et objektivt, ikkediskriminerende og forholdsmæssigt grundlag. En sådan adgang skal have et så stort omfang, at betalingsinstitutter kan udbyde betalingstjenester uhindret og effektivt.

Kreditinstitutter giver den kompetente myndighed behørigt begrundede årsager til eventuelle afslag.

Artikel 37

Forbud mod, at andre personer end betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester, samt underretningspligt

1. Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er betalingstjenesteudbydere eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, som udøver en hvilken som helst af de i artikel 3, litra k), nr. i) eller ii) omhandlede aktiviteter, eller som udøver begge aktiviteter, for hvilken den samlede værdi af betalingstransaktioner gennemført i de foregående 12 måneder overstiger 1 mio. EUR, at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder med en beskrivelse af de tjenester, der udbydes, samt angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), aktiviteten anses for at blive udøvet.

På grundlag af denne underretning træffer den kompetente myndighed en behørigt begrundet afgørelse på grundlag af de kriterier, der er omhandlet i artikel 3, litra k), såfremt aktiviteten ikke kan kvalificeres som et begrænset net, og underretter tjenesteudbyderen herom.

3. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra l), at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder, og at forelægge de kompetente myndigheder en årlig revisionserklæring, hvori det attesteres, at aktiviteten overholder grænserne i artikel 3, litra l).

4. Uanset stk. 1 underretter de kompetente myndigheder EBA om de indberettede tjenester i henhold til stk. 2 og 3 med angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse aktiviteten udføres.

5. Beskrivelsen af den aktivitet, der er indberettet i henhold til nærværende artikels stk. 2. og 3, offentliggøres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre.

AFSNIT III

ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG OPLYSNINGSKRAVENE VEDRØRENDE BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 38

Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

2. Medlemsstaterne kan anvende bestemmelserne i dette afsnit på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.

3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 39

Andre bestemmelser i EU-retten

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden EU-ret, som indeholder supplerende krav om forudgående oplysninger.

Hvor direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 — undtagen nævnte stykkes nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b) — dog af artikel 44, 45, 51 og 52 i nærværende direktiv.

Artikel 40

Gebyrer for oplysninger

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.

2. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.

3. Når betalingstjenesteudbyderen kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være rimelige og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 41

Bevisbyrden vedrørende oplysningskrav

Medlemsstaterne fastsætter, at betalingstjenesteudbyderen har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

*Artikel 42***Undtagelse fra oplysningskravene i forbindelse med betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge**

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til den relevante rammeaftale udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:

- a) skal betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 51, 52 og 56 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
- b) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 54 ikke har pligt til at foreslå ændringer af betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1
- c) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 57 og 58 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
 - i) kun meddeler en reference eller stiller en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun oplyser det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke har pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis betalingstjenesteudbyderen på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Betalingstjenesteudbyderen skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2***Enkeltstående betalingstransaktioner****Artikel 43***Anvendelsesområde**

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.

2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er betalingstjenesteudbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som betalingstjenestebrugeren allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden betalingstjenesteudbyder, eller som vedkommende vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

Artikel 44

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, for så vidt angår dennes egne tjenester, stiller de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra betalings-tjenestebrugeren meddeler betalingstjenesteudbyderen oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugeren anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det nævnte stykke straks efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45.

Artikel 45

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren af betalingstjenesteudbyderen:

- a) en specifikation af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalings-tjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
- b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste
- c) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for be-talingstransaktionen.

2. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at betalingsinitierings tjenesteudbydere, inden transaktionen initieres, meddeler betaleren eller giver betaleren adgang til følgende tydelige og udførlige oplysninger:

- a) navnet på betalingsinitieringstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på dens hovedkontor og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på dens agent eller filial, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og alle andre kontaktoplysninger, herunder e-mailadresse, som er relevante for kommunikationen med betalingsinitieringstjenesteudbyderen, og
- b) kontaktoplysningerne for den kompetente myndighed.

3. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde.

Artikel 46

Oplysninger til betaleren og betalingsmodtageren efter initiering af en betalingsordre

Ud over de i artikel 45 anførte oplysninger og betingelser meddeler en betalingsinitieringstjenesteudbyder, hvis en betalingsordre initieres gennem en sådan, umiddelbart efter initieringen betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtageren samtlige følgende oplysninger eller stiller oplysningerne til rådighed for dem:

- a) en bekræftelse på, at betalingsordren er initieret korrekt hos betalere ns kontoførende betalingstjenesteudbyder
- b) en reference, der gør det muligt for betaleren og betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, for betalingsmodtageren at identificere betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- c) betalingstransaktionsbeløbet
- d) hvis det er relevant, beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer, der skal betales til betalingsinitieringstjenesteudbyderen for transaktionen og, hvis det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer.

Artikel 47

Oplysninger til betalere ns kontoførende betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en betalingsinitieringstjeneste

Hvis en betalingsordre initieres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal denne stille betalingstransaktionsreferencen til rådighed for betalere ns kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Artikel 48

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af en betalingsordre

Umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre meddeler betalere ns betalingstjenesteudbyder betaleren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbydere ns egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betaleren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren

- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 49

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelse

Straks efter gennemførelse af en betalingsordre meddeler betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder betalingsmodtageren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betalingsmodtageren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 50

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 51

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, i god tid inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler den-

ne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrugerens anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelse af rammeaftalen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52.

Artikel 52

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles betalingstjenestebrugerens:

1) vedrørende betalingstjenesteudbyderen:

- a) navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-mailadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen
- b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 14, eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register

2) vedrørende brug af betalingstjenesten:

- a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
- b) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugerens skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
- c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at initiere en betalingsordre eller gennemføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 64 og 80
- d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre anses for at være modtaget i overensstemmelse med artikel 78, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af betalingstjenesteudbyderen
- e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester
- f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1
- g) i tilfælde af co-badgede kortbaserede betalingsinstrumenter, betalingstjenestebrugerens rettigheder i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2015/751

3) vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:

- a) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, herunder dem, der har tilknytning til den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs
- c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 54, stk. 2

4) vedrørende kommunikation:

- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugers udstyr og software, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv
- b) den måde hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed
- c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold
- d) betalingstjenestebrugers ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 53

5) vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:

- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, som betalingstjenestebrugeren skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt oplysninger om, hvordan betalingstjenesteudbyderen skal underrettes, jf. artikel 69, stk. 1, litra b)
- b) en sikker procedure for betalingstjenesteudbyderens underretning af betalingstjenestebrugeren i tilfælde af mistanke om eller faktiske tilfælde af svig eller sikkerhedstrusler
- c) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå betalingstjenesteudbyderen forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 68
- d) betalerens ansvar i overensstemmelse med artikel 74, herunder oplysninger om det relevante beløb
- e) hvordan og inden for hvilket tidsrum betalingstjenestebrugeren skal give betalingstjenesteudbyderen meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt initieret eller gennemført betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 71 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 73
- f) betalingstjenesteudbyderens ansvar for initieringen eller gennemførelsen af betalingsstransaktioner i overensstemmelse med artikel 89
- g) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 76 og 77

6) vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:

- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 54, medmindre betalingstjenestebrugeren inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes
- b) rammeaftalens løbetid

- c) betalingstjenestebrugerens ret til at opsiges rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 54, stk. 1, og artikel 55

7) vedrørende klage og erstatning:

- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting
- b) de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, som er tilgængelige for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med artikel 99-102.

Artikel 53

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftaler

Betalingstjenestebrugeren har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 52, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 54

Ændringer i betingelser i rammeaftaler

1. Betalingstjenesteudbyderen skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen eller i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede anvendelsesdato. Betalingstjenestebrugeren kan enten acceptere eller afvise ændringerne inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 52, stk. 6, litra a), skal betalingstjenesteudbyderen meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt disse ændringer, hvis denne ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes. Betalingstjenesteudbyderen skal også meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren, såfremt denne afviser disse ændringer, har ret til at opsiges rammeaftalen vederlagsfrit og med virkning på et hvilket som helst tidspunkt indtil den dato, hvor ændringen ville have fundet anvendelse.

2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkelig og uden varsel, forudsat at en sådan ret er fastsat i rammeaftalen, og at ændringerne i rentesatsen eller vekselkursen bygger på den referencerentesats eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, litra b) og c). Betalingstjenestebrugeren skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for betalingstjenestebrugeren, kan dog anvendes uden varsel.

3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle betalingstjenestebrugeren.

*Artikel 55***Opsigelse**

1. Betalingstjenestebrugeren kan opsigse rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist må ikke overstige en måned.
2. Rammeaftalen skal vederlagsfrit kunne opsiges af betalingstjenestebrugeren, medmindre aftalen har været i kraft i mindre end seks måneder. Eventuelle gebyrer for opsigelse af rammeaftalen skal være passende og i overensstemmelse med omkostningerne.
3. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen opsigse en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1.
4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.
5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for betalingstjenestebrugere.

*Artikel 56***Oplysninger før gennemførelse af særskilte betalingstransaktioner**

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt meddele alle af de følgende oplysninger:

- a) den maksimale gennemførelsestid
- b) de gebyrer, som betaleren skal betale
- c) hvor det er relevant, udspecificering af beløbsstørrelserne for eventuelle gebyrer.

*Artikel 57***Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner**

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelse af betalingsordren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt og på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betaleren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i, eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betaleren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.

2. En rammeaftale skal indeholde en bestemmelse om, at betaleren kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger vederlagsfrit meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

Artikel 58

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betalingsmodtageren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) beløbet for betalingstransaktionen i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 59

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalingstransaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på en pengeautomat, på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, skal den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 60

Oplysninger om tillægsgebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyr eller tilbyder rabat for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.
2. Hvis betalingstjenesteudbyderen eller en anden part, der indgår i transaktionen, opkræver gebyr for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingstjenesteudbyderen betalingsstjenestebrugeren herom, før betalingstransaktionen initieres.
3. Betaleren er kun forpligtet til at betale de i stk. 1 og 2 omhandlede gebyrer, hvis deres fulde beløb er oplyst, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Fælles bestemmelser

Artikel 61

Anvendelsesområde

1. Når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, kan betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftale, at artikel 62, stk. 1, artikel 64, stk. 3, samt artikel 72, 74, 76, 77, 80 og 89 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen kan også aftale andre frister end dem, der er fastsat i artikel 71.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 102 ikke finder anvendelse, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 62

Gældende gebyrer

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for opfyldelse af sine oplysningspligter eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 79, stk. 1, artikel 80, stk. 5, og artikel 88, stk. 2. Disse gebyrer aftales mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen og skal være passende og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.
2. Medlemsstaterne kræver, for så vidt angår betalingstransaktioner, der gennemføres i Unionen, hvor både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere eller den eneste betalings-tjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver, og at betaleren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver.
3. Betalingstjenesteudbyderen må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr af betaleren, tilbyde den pågældende rabat eller på anden måde styre vedkommende i retning af at anvende et bestemt betalingsinstrument. De eventuelle gebyrer, der pålægges, må ikke overstige de direkte omkostninger, som betalingsmodtageren afholder for at anvende det pågældende betalingsinstrument.

4. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder, at betalingsmodtageren ikke opkræver gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751, og for de betalingstjenester, på hvilke forordning (EU) nr. 260/2012 finder anvendelse.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller begrænse betalingsmodtagerens ret til at opkræve gebyrer under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Artikel 63

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan betalingstjenesteudbyderne aftale med deres betalingstjenestebrugere at:

- a) artikel 69, stk. 1, litra b), artikel 70, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 74, stk. 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres
- b) artikel 72 og 73 og artikel 74, stk. 1 og 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller betalingstjenesteudbyderen af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
- c) betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 79, stk. 1, ikke skal give betalingstjenestebrugeren meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
- d) betaleren uanset artikel 80 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
- e) der uanset artikel 83 og 84 anvendes andre gennemførelsesperioder.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.

3. Artikel 73 og 74 i finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder ikke har mulighed for at fastfryse den betalingskonto, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller til betalingsinstrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

*Artikel 64***Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
 2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion kan også gives via betalingsmodtageren eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen.
- Hvis der ikke er meddelt samtykke, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.
3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end på tidspunktet for uigenkaldelighed, jf. artikel 80. Et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner kan også tilbagekaldes, hvorefter eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for at være uautoriserede.
 4. Betaleren og betalingstjenesteudbyderne træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

*Artikel 65***Bekræftelse af midlers tilgængelighed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kontoførende betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra en betalingstjenesteudbyder, som udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, straks bekræfter, om et beløb, der er nødvendigt til at gennemføre en kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalerens betalingskonto, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:
 - a) betalerens betalingskonto er tilgængelig online på tidspunktet for forespørgslen
 - b) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder kan besvare anmodninger fra en bestemt betalingstjenesteudbyder om at bekræfte, at et beløb, der svarer til en bestemt kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalerens betalingskonto
 - c) det i litra b) omhandlede samtykke er blevet givet, inden den første anmodning om bekræftelse fremsættes.
2. Betalingstjenesteudbyderen kan anmode om det i stk. 1 omhandlede samtykke, såfremt samtlige følgende betingelser er opfyldt:
 - a) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen kan anmode om den i stk. 1 omhandlede bekræftelse

- b) betaleren har initieret den kortbaserede betalingstransaktion på det pågældende beløb ved hjælp af et kortbaseret betalingsinstrument udstedt af betalingstjenesteudbyderen
- c) betalingstjenesteudbyderen autentificerer sig over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder før hver anmodning om bekræftelse og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d).

3. I overensstemmelse med direktiv 95/46/EF består den i stk. 1 omhandlede bekræftelse kun af et simpelt ja eller nej som svar og ikke i en angivelse af kontoens saldo. Svaret må ikke lagres eller anvendes til andre formål end gennemførelse af den kortbaserede betalingstransaktion.

4. Den i stk. 1 omhandlede bekræftelse må ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.

5. Betaleren kan anmode den kontoførende betalingstjenesteudbyder om at få oplyst betalingstjenesteudbyderens identifikation og det svar, der er givet.

6. Denne artikel finder ikke anvendelse på betalingstransaktioner initieret via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.

Artikel 66

Regler for adgang til en betalingskonto i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en betalingsinitieringstjenesteudbyder for at opnå betalingstjenester som omhandlet i bilag I, punkt 7. Retten til at anvende en betalingsinitieringstjenesteudbyder finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.

2. Såfremt betaleren giver sit udtrykkelige samtykke til, at en betaling gennemføres i overensstemmelse med artikel 64, udfører den kontoførende betalingstjenesteudbyder de i nærværende artikels stk. 4 anførte handlinger med henblik på at sikre betalerens ret til at anvende betalingsinitieringstjenesten.

3. Betalingsinitieringstjenesteudbyderen:

- a) må på intet tidspunkt at være i besiddelse af betalerens midler i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesten
- b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at de overføres af betalingsinitieringstjenesteudbyderen gennem sikre og effektive kanaler
- c) sikrer, at eventuelle andre oplysninger om betalingstjenestebrugeren, som er opnået i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesterne, kun meddeles til betalingsmodtageren og kun med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke

- d) identificerer sig over for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, hver gang en betaling initieres, og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder, betaleren og betalingsmodtageren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
- e) må ikke lagre betalingstjenestebrugerens følsomme betalingsdata
- f) må ikke anmode betalingstjenestebrugeren om andre oplysninger end dem, der nødvendige for at levere betalingsinitieringstjenesten
- g) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den betalingsinitieringstjeneste, som betaleren udtrykkeligt har anmodet om
- h) må ikke ændre beløbet, betalingsmodtageren eller andre af transaktionens elementer.

4. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder:

- a) kommunikerer sikkert med betalingsinitieringstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
- b) giver umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre fra en betalingsinitieringstjenesteudbyder betalingsinitieringstjenesteudbyderen alle oplysninger om initieringen af betalingstransaktionen og alle oplysninger vedrørende gennemførelsen af betalingstransaktionen, som er tilgængelige for den kontoførende betalingstjenesteudbyder, eller stille disse oplysninger til rådighed for betalingsinitieringstjenesteudbyderen
- c) undgår enhver forskelsbehandling af betalingsordrer, der overføres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde, navnlig hvad angår tidspunkter, prioriteter eller gebyrer, i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren.

5. Levering af betalingsinitieringstjenester må ikke afhænge af, at der foreligger et kontraktforhold mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

Artikel 67

Regler om adgang til og brug af betalingskontooplysninger i forbindelse med kontooplysningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger har ret til at gøre brug af tjenester, der giver adgang til kontooplysninger som omhandlet i punkt 8 i bilag I. Rettigheden finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.

2. Kontooplysningstjenesteudbyderen:

- a) udbyder tjenester udelukkende efter betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
- b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at det foregår gennem sikre og effektive kanaler, når de overføres af kontooplysningstjenesteudbyderen
- c) identificerer sig i hver kommunikationssession over for betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og kommunikerer med de(n) kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenestebrugeren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)

- d) må kun tilgå oplysninger fra nærmere angivne betalingskonti og tilhørende betalingstransaktioner
- e) må ikke anmode om følsomme betalingsoplysninger i tilknytning til betalingskonti
- f) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den kontooplysningstjeneste, som betalingstjenestebrugeren udtrykkeligt har anmodet om, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.

3. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder skal med hensyn til betalingskonti:

- a) kommunikere sikkert med kontooplysningstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d), og
- b) undgå enhver forskelsbehandling af anmodninger om oplysninger, der overføres gennem en kontooplysningstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde.

4. Levering af kontooplysningstjenester må ikke afhænge af, at der findes et kontraktforhold mellem kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

Artikel 68

Grænser for brug af betalingsinstrumenter og for betalingstjenesteudbyderes adgang til betalingskonti

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.

2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet ud fra objektive begrundede hensyn vedrørende betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.

3. I så fald underretter betalingstjenesteudbyderen efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektive begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

4. Betalingstjenesteudbyderen ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.

5. En kontoførende betalingstjenesteudbyder kan nægte en kontooplysningstjenesteudbyder eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder adgang til en betalingskonto af objektive begrundede og behørigt dokumenterede årsager vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderens eller betalingsinitieringstjenesteudbyderens uautoriserede eller svigagtige adgang til en betalingskonto, herunder uautoriseret eller svigagtig initiering af en betalingstransaktion. I så fald underretter den kontoførende betalingstjenesteudbyder på den aftale måde betaleren om, at adgang til betalingskontoen nægtes, og

årsagerne hertil. Disse oplysninger gives om muligt til betaleren inden adgangen nægtes og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver adgang til betalingskontoen, så snart årsagerne til at nægte adgang ikke længere er til stede.

6. I de i stk. 5 omhandlede tilfælde skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks indberette hændelsen vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderen eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen til den kompetente myndighed. Oplysningerne skal omfatte sagens relevante detaljer og årsagerne til indberetningen. Den kompetente myndighed vurderer sagen og træffer om nødvendigt de fornødne foranstaltninger.

Artikel 69

Betalingstjenestebrugerens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger

1. En betalingstjenestebruger, der har ret til at anvende et betalingsinstrument:
 - a) anvender betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet, som skal være objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige
 - b) underretter snarest muligt betalingstjenesteudbyderen eller den enhed, som denne har udpeget, når vedkommende bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal betalingstjenestebrugerens, så snart denne modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle rimelige foranstaltninger til at beskytte dets personaliserede sikkerhedsoplysninger.

Artikel 70

Betalingstjenesteudbyderens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter

1. En betalingstjenesteudbyder, der udsteder et betalingsinstrument:
 - a) sikrer sig, at de personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre end den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog betalingstjenestebrugerens forpligtelser i artikel 69
 - b) afholder sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til betalingstjenestebrugerens, skal udskiftes
 - c) sikrer, at betalingstjenestebrugerens til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er omhandlet i artikel 69, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen af betalingsinstrumentet i henhold til artikel 68, stk. 4; betalingstjenesteudbyderen skal på anmodning sætte betalingstjenestebrugerens i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at betalingstjenestebrugerens har foretaget en sådan underretning

- d) giver betalingstjenestebrugeren mulighed for at foretage en underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b), uden beregning og, hvis der beregnes gebyr, så kun til dækning af udskiftningsomkostninger i direkte tilknytning til betalingsinstrumentet
- e) hindrer enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b).

2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument og dets personaliserede sikkerhedsoplysninger til betalingstjenestebrugeren påhviler betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 71

Underretning om og berigtigelse af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner

1. For at kunne kræve berigtigelse af en uautoriseret eller fejlbehæftede betalingstransaktion fra betalingstjenesteudbyderens side skal betalingstjenestebrugeren underrette betalingstjenesteudbyderen snarest muligt efter at have konstateret en sådan transaktion, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 89, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen.

Fristerne for underretning fastsat i første afsnit finder ikke anvendelse, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

2. Hvis en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder foretage berigtigelse over for betalingstjenestebrugeren i henhold til stk. 1, jf. dog artikel 73, stk. 2, og artikel 89, stk. 1.

Artikel 72

Bevis for autentifikation og gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingstjenestebruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er betalingstjenesteudbyderen, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl ved den tjeneste, som blev leveret af betalingstjenesteudbyderen.

Hvis betalingstransaktionen er initieret gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, bærer betalingsinitieringstjenesteudbyderen bevisbyrden for, at betalingstransaktionen inden for dennes kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som denne udbyder har ansvaret for.

2. Hvis en betalingstjenestebruger nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, hverken at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt eller

med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 69. Betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, skal fremlægge bevismateriale for at påvise svig eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugerens side.

Artikel 73

Betalingstjenesteudbyderes ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer med forbehold af artikel 71, at en betalers betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag efter at have konstateret eller være blevet underrettet om transaktionen, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder har rimelige grunde til at have mistanke om svig og skriftligt underretter den relevante nationale myndighed om disse grunde. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal i givet fald føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Herved skal det også sikres, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

2. Hvis betalingstransaktionen initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag tilbagebetale beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den uautoriserede betalingstransaktion, skal denne efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning herom straks holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren, herunder beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion. I overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, er det betalingsinitieringstjenesteudbyderen, der inden for sit kompetenceområde bærer bevisbyrden for, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som betalingsinitieringstjenesteudbyderen har ansvaret for.

3. Yderligere finansiel kompensation kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen, eller den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingsinitieringstjenesteudbyderen, hvor det er relevant.

Artikel 74

Betalerens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 73 kan en betaler forpligtes til at dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på op til 50 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis:

- a) tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet ikke kunne opda-
ges af betaleren forud for betalingen, medmindre betaleren selv har handlet svigagtigt,
eller
- b) tabet er forårsaget af handlinger, der er foretaget af en betalingstjenesteudbyders ansat,
agent eller filial eller en enhed, hvortil dens aktiviteter er outsourcet, eller disses passivi-
tet.

Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes be-
talerens svigagtige handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af de forpligtelser, der er
fastsat i artikel 69, begået med forsæt eller ved grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksi-
mumsbeløbet i første afsnit ikke anvendelse.

Hvis betaleren hverken har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtel-
ser i henhold til artikel 69, kan medlemsstaterne begrænse det i dette stykke omhandlede ansvar
under hensyntagen til navnlig arten af de personaliserede sikkerhedsoplysninger og de særlige om-
stændigheder, under hvilke betalingsinstrumentet blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.

2. Såfremt betalerens betalingstjenesteudbyder ikke kræver stærk kundeautentifikation, bærer beta-
leren ikke eventuelle økonomiske tab, medmindre betaleren har handlet svigagtigt. Hvis betalings-
modtageren eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke accepterer stærk kundeauten-
tifikation, godtgør den det økonomiske tab, der er påført betalerens betalingstjenesteudbyder.

3. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet
betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 69, stk. 1, litra
b), undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne
modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført
i artikel 70, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstru-
mentet, undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Artikel 75

Betalingstransaktioner, hvor transaktionsbeløbet ikke er kendt på forhånd

1. Hvis en betalingstransaktion initieres af eller via betalingsmodtageren i forbindelse med en kort-
baseret betalingstransaktion, og det præcise beløb ikke er kendt på det tidspunkt, hvor betaleren gi-
ver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, kan betalerens betalingstjenesteudbyder kun

blokere midlerne på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres.

2. Betalerens betalingstjenesteudbyder frigiver de midler på betalerens betalingskonto, der er blokeret i medfør af stk. 1, uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 76

Tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder af en autoriseret betalingstransaktion, der er initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) autorisationen angav ikke det præcise betalingstransaktionsbeløb, da autorisationen blev givet
- b) betalingstransaktionsbeløbet var større end det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til vedkommendes tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betaleren bevisbyrden for, at sådanne betingelser er opfyldt.

Tilbagebetalingen skal udgøre det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto skal ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Medlemsstaterne sikrer med forbehold af stk. 3, at betaleren, foruden den i dette stykke omhandlede rettighed, ved direkte debiteringer som omhandlet i artikel 1 i forordning (EU) nr. 260/2012 har ubetinget ret til tilbagebetaling inden for de frister, der er fastsat i artikel 77 i dette direktiv.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med dennes betalingstjenesteudbyder, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), og artikel 52, stk. 3), litra b), er blevet anvendt.

3. Det kan i en rammeaftale mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen aftales, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis:

- a) betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til betalingstjenesteudbyderen, og
- b) hvor det er relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet betaleren eller stillet til rådighed for denne på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller af betalingsmodtageren.

4. Ved direkte debiteringer i andre valutaer end euro kan medlemsstaterne kræve, at deres betalingstjenesteydere tilbyder gunstigere tilbagebetalingsrettigheder i overensstemmelse med deres ordninger for direkte debitering, forudsat at de er mere fordelagtige for betaleren.

Artikel 77

Anmodninger om tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 76 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.

2. Senest ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal betalingstjenesteyderen enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller meddele betaleren en begrundelse for afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvilket organ betaleren kan henvende sig til, jf. artikel 99–102, hvis betaleren ikke accepterer den meddelte begrundelse.

Betalingstjenesteyderens ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til nærværende stykkes første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktioner

Afdeling 1

Betalingsordrer og overførte beløb

Artikel 78

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre modtages af betalernes betalingstjenesteyder.

Betalernes konto må ikke debiteres før modtagelsen af betalingsordren. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalernes betalingstjenesteyder, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Betalingstjenesteyderen kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

2. Hvis den betalingstjenestebruger, der har initieret en betalingsordre, og betalingstjenesteudbyderen aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 83 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for betalingstjenesteudbyderen, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

Artikel 79

Afvisning af betalingsordrer

1. Hvis en betalingstjenesteudbyder afviser at gennemføre en betalingsordre eller at initiere en betalingstransaktion, skal betalingstjenestebrugeren underrettes om afvisningen og om muligt om grundelsen herfor samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Betalingstjenesteudbyderen skal foretage underretningen eller stille den til rådighed på en aftalt måde så snart som muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 83.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et rimeligt gebyr for denne afvisning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren er initieret af en betaler, herunder via en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

3. Med henblik på artikel 83 og 89 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

Artikel 80

Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger ikke må tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, medmindre andet er fastsat i denne artikel.

2. Hvis en betalingstransaktion er initieret af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via betalingsmodtageren, må betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have givet samtykke til betalingsinitieringstjenesteudbyderen om at initiere betalingstransaktionen eller efter at have givet samtykke til betalingsmodtageren til gennemførelse af betalingstransaktionen.

3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.

4. I det i artikel 78, stk. 2, omhandlede tilfælde kan betalingstjenestebrugeren tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 fastsatte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis det er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og de relevante betalingstjenesteudbydere. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan den relevante betalingstjenesteudbyder kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 81

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens betalingstjenesteudbyder(e), betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenesteudbydernes eventuelle mellemmand overfører det fulde betalingstransaktionsbeløb og afholder sig fra at fratække gebyrer fra det overførte beløb.

2. Betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen kan dog aftale, at den relevante betalingstjenesteudbyder fratækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes det fulde betalingstransaktionsbeløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.

3. Hvis der fratrækkes andre gebyrer end dem, der er omhandlet i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde betalingstransaktionsbeløb, som betaleren har initieret. Hvis betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at det fulde betalingstransaktionsbeløb modtages af betalingsmodtageren.

Afdeling 2

Gennemførelsetidspunkt og valørdato

Artikel 82

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:

- a) betalingstransaktioner i euro
- b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i medlemsstaten, hvis valuta ikke er euro

- c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.

2. Denne afdeling finder anvendelse på betalingstransaktioner, der ikke er omhandlet i stk. 1, medmindre andet er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, jf. dog artikel 87, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftaler en længere frist end den, der er fastsat i artikel 83, for betalingstransaktioner i Unionen, må denne længere frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78.

Artikel 83

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at en betalers betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingstransaktionsbeløbet efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78, senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag bliver krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Denne tidsfrist kan forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder påfører valør dato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 87.

3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalers betalingstjenesteudbyder inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 84

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen

Hvis en betalingsmodtager ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren af den betalingstjenesteudbyder, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den tidsfrist, der er fastsat i artikel 83.

Artikel 85

Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende betalingstjenesteudbyder i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer betalingstjenesteudbyderen, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter modtagelse af midlerne. Hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelse af midlerne følgende arbejdsdag.

Artikel 86

Nationale betalingstransaktioner

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsestider end de i denne afdeling fastsatte.

Artikel 87

Valørdato og adgang til midler

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af en betalingsmodtagers betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor betalingstransaktionsbeløbet krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.

2. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til betalingstransaktionsbeløbet, umiddelbart efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto, hvis der for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder:

- a) ikke er nogen valutaomregning, eller
- b) er en valutaomregning mellem euroen og en medlemsstats valuta eller mellem to medlemsstats valutaer.

Den i dette stykke fastsatte forpligtelse gælder også for betalinger inden for én betalingstjenesteudbyder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor betalingstransaktionsbeløbet debiteres denne betalingskonto.

Afdeling 3

Ansvar

Artikel 88

Ukorrekte entydige identifikationskoder

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt med hensyn til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.
2. Hvis den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet, er ukorrekt, er betalingstjenesteudbyderen ikke ansvarlig i henhold til artikel 89 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal i denne forbindelse samarbejde, herunder ved at meddele betalerens betalingstjenesteudbyder alle relevante oplysninger med henblik på inddrivelse af midlerne.

Såfremt det ikke er muligt at inddrive midlerne i første afsnit, giver betalerens betalingstjenesteudbyder efter skriftlig anmodning betaleren alle oplysninger, som betalerens betalingstjenesteudbyder har adgang til, og som er relevante for betaleren, således at denne kan fremsætte et retskrav med henblik på inddrivelse af midlerne.
4. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen kræve betaling af betalingstjenestebrugeren for inddrivelsen.
5. Hvis betalingstjenestebrugeren giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 45, stk. 1, litra a), eller artikel 52, nr. 2), litra b), er betalingstjenesteudbyderen kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet.

Artikel 89

Betalingstjenesteudbyderes ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres direkte af betaleren, har betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betaleren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre den kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder modtog betalingstransaktionsbeløbet i overensstemmelse med artikel 83, stk. 1. I så fald har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation,

der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. artikel 87.

Hvis en betalingstransaktion gennemføres for sent, sikrer betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra betalerens betalingstjenesteudbyder, som handler på betalerens vegne, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor betalingsordren initieres af betaleren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkelig bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betaleren.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt fremsendelse af betalingsordren til betalerens betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 83, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal denne øjeblikkelig videresende den pågældende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteudbyder.

Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 87. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal vedkommende sikre, at betalingstransaktionsbeløbet er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Beløbet må ikke have valørdato på beta-

lingsmodtagerens betalingskonto senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalere-ns betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betaleren. Hvis betalere-ns betalingstjenesteudbyder således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalere-ns betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Den i fjerde afsnit omhandlede forpligtelse finder ikke anvendelse på betalere-ns betalingstjenesteudbyder, hvis betalere-ns betalingstjenesteudbyder beviser, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har modtaget betalingstransaktionsbeløbet, selv hvis gennemførelse af betalingstransaktionen blot er forsinket. I så fald skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder give beløbet valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkelig bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betalingsmodtageren.

3. Endvidere har betalingstjenesteudbydere ansvaret over for deres respektive betalingstjenestebrugere for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af betalingstjenestebrugeren som følge af en manglende eller mangelfuld, herunder forsinket, gennemførelse af en betalingstransaktion.

Artikel 90

Betalingsinitieringstjenesters ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres af betaleren via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71 og artikel 88, stk. 2 og 3, beløbet for den manglende eller mangelfulde betalingstransaktion til betaleren og fører, hvor det er relevant, den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, som ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Betalingsinitieringstjenesteudbyderen skal bevise, at betalere-ns kontoførende betalingstjenesteudbyder modtog betalingsordren i overensstemmelse med artikel 78, og at betalingstransaktionen inden for betalingsinitieringstjenesteudbydere-ns kompetenceområde var autentificeret, korrekt regi-

streret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af transaktionen.

2. Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af betalingstransaktionen, skal vedkommende efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning øjeblikkeligt holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren.

Artikel 91

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betalingstjenestebruger og betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 92

Regresret

1. Hvis en betalingstjenesteudbyders ansvar i henhold til artikel 73 og 89 kan tilskrives en anden betalingstjenesteudbyder eller en mellemmand, skal denne betalingstjenesteudbyder eller mellemmand holde den første betalingstjenesteudbyder skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 73 og 89. Dette omfatter godtgørelse, hvis en betalingstjenesteudbyder undlader at anvende stærk kundeautentifikation.

2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller mellemmand og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 93

Usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder

Intet ansvar pådrages efter kapitel 2 og 3 i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en betalingstjenesteudbyder er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af EU-retten eller national ret.

KAPITEL 4

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 94

Beskyttelse af personoplysninger

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og betalingstjenesteudbydere behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingsvig. Oplysning til fysiske personer om behandling af personoplysninger og behandlingen af sådanne personoplysninger og enhver anden behandling af personoplysninger som følge af dette direktiv skal foretages i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 95/46/EF og med forordning (EF) nr. 45/2001.
2. Betalingstjenesteudbydere må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke.

KAPITEL 5

Drifts- og sikkerhedsrisici og autentifikation

Artikel 95

Styring af drifts- og sikkerhedsrisici

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere fastlægger en ramme med passende begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer til styring af drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder. Som en del af denne ramme fastlægger og opretholder betalingstjenesteudbydere effektive procedurer for håndtering af hændelser, herunder for opdagelse og klassificering af større drifts- og sikkerhedshændelser.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere årligt eller oftere som fastsat af den kompetente myndighed giver den kompetente myndighed en ajourført samlet vurdering af de drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder, og om, hvorvidt de iværksatte begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer som følge af disse risici er tilstrækkelige.
3. Senest den 13. juli 2017 udarbejder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for fastlæggelse, iværksættelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger, herunder certificeringsprocesser, hvor det er relevant.

EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i første afsnit omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

4. Under hensyntagen til den indhøstede erfaring fra anvendelsen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer udarbejder EBA på Kommissionens foranledning, hvis det er relevant, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om kriterier og betingelser for fastlæggelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA fremmer samarbejde, herunder udveksling af oplysninger, inden for drifts- og sikkerhedsrisici i forbindelse med betalingstjenester mellem de kompetente myndigheder samt mellem de kompetente myndigheder og ECB og, hvor det er relevant, Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed.

Artikel 96

Indberetning af hændelser

1. I tilfælde af en større drifts- eller sikkerhedshændelse underretter betalingstjenesteudbydere uden unødigt forsinkelse den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland.

Hvis hændelsen har eller kan have indvirkning på betalingstjenesteudbyderens betalingstjenestebrugeres økonomiske interesser, orienterer betalingstjenesteudbyderen uden unødigt forsinkelse sine betalingstjenestebrugere om hændelsen og om alle tilgængelige foranstaltninger, som de kan træffe for at begrænse hændelsens negative følger.

2. Ved modtagelsen af underretningen omhandlet i stk. 1 fremsender den kompetente myndighed i hjemlandet uden unødigt forsinkelse relevante oplysninger om hændelsen til EBA og ECB. Denne kompetente myndighed underretter, efter at have vurderet hændelsens relevans for de relevante myndigheder i den på gældende medlemsstat, disse herom.

EBA og ECB vurderer i samarbejde med den kompetente myndighed i hjemlandet hændelsens relevans for andre relevante EU-myndigheder og nationale myndigheder og underretter dem i overensstemmelse hermed. ECB underretter medlemmerne af Det Europæiske System af Centralbanker om spørgsmål, der er relevante for betalingssystemet.

De kompetente myndigheder træffer på grundlag af underretningen, hvis det er hensigtsmæssigt, alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte det finansielle systems umiddelbare sikkerhed.

3. Senest den 13. januar 2018 udsteder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 adresseret til hver af følgende:

- a) til betalingstjenesteudbydere om klassificering af større hændelser som omhandlet i stk. 1 og om indholdet og formatet af, herunder standardunderretningsmodeller, og procedurerne for underretning om sådanne hændelser
- b) til de kompetente myndigheder om kriterierne for, hvordan det skal vurderes, hvor relevant en hændelse er, og hvilke elementer i hændelsesindberetningerne der skal deles med andre nationale myndigheder.

4. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i stk. 3 omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

5. EBA tager i forbindelse med udstedelsen og gennemgangen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer hensyn til standarder og/eller specifikationer, som er udarbejdet og offentliggjort af Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed for de sektorer, der udøver andre aktiviteter end udbud af betalingstjenester.

6. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året stiller statistiske data om svig i tilknytning til forskellige betalingsmidler til rådighed for deres kompetente myndigheder. Disse kompetente myndigheder stiller sådanne data til rådighed for EBA og ECB i sammenfattet form.

Artikel 97

Autentifikation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder anvender stærk kundeautentifikation, når betaleren:

- a) tilgår sin betalingskonto online
- b) initierer en elektronisk betalingstransaktion
- c) udfører handlinger gennem en fjernkanal, der kan indebære en risiko for betalingssvig eller andre former for misbrug.

2. Men henblik på initiering af elektroniske betalingstransaktioner, jf. stk. 1, litra b), sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere, for så vidt angår elektroniske fjernbetalingstransaktioner, anvender stærk kundeautentifikation, som omfatter elementer, der dynamisk knytter transaktionen til et specifikt beløb og en specifik betalingsmodtager.

3. Med henblik på stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere har iværksat passende sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger.

4. Stk. 2 og 3 finder også anvendelse, når betalinger initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Stk. 1 og 3 finder også anvendelse, når der anmodes om oplysningerne via en kontooplysningstjenesteudbyder.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver betalingsinitieringstjenesteudbyderen og kontooplysningstjenesteudbyderen tilladelse til at anvende de autentifikationsprocedurer, som den kontoførende betalingstjenesteudbyder stiller til rådighed for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med stk. 1 og 3, og, såfremt betalingsinitieringstjenesteudbyderen er involveret, i overensstemmelse med stk. 1, 2 og 3.

Artikel 98

Reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation

1. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til betalingstjenesteudbydere som fastsat i dette direktivs artikel 1, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 vedrørende:

- a) krav til stærk kundeautentifikation, jf. artikel 97, stk. 1 og 2
- b) undtagelser fra anvendelsen af artikel 97, stk. 1, 2 og 3, på grundlag af de i nærværende artikels stk. 3 fastsatte kriterier
- c) krav, som sikkerhedsforanstaltninger skal opfylde, i overensstemmelse med artikel 97, stk. 3, for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personliserede sikkerhedsoplysninger, og
- d) krav til fælles og sikre åbne standarder for kommunikation mellem kontoførende betalingstjenesteudbydere, betalingsinitieringstjenesteudbydere, kontooplysningstjenesteudbydere, betalere, betalingsmodtagere og andre betalingstjenesteudbydere med henblik på identifikation, autentifikation, underretning og udveksling af oplysninger samt iværksættelse af sikkerhedsforanstaltninger.

2. De i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdes af EBA med henblik på at:

- a) sikre en passende grad af sikkerhed for betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere ved at indføre effektive og risikobaserede krav
- b) sikre betalingstjenestebrugeres midler og personoplysninger
- c) sikre og opretholde fair konkurrence mellem alle betalingstjenesteudbydere
- d) sikre teknologi- og forretningsmodelneutralitet
- e) gøre det muligt at udvikle brugervenlige, tilgængelige og innovative betalingsmidler.

3. De i stk. 1, litra b), omhandlede undtagelser skal bygge på følgende kriterier:

- a) risikoniveauet for den tjeneste, der udbydes
- b) transaktionens beløb, tilbagevendende karakter eller begge dele
- c) den betalingskanal, der anvendes til at gennemføre transaktionen.

4. EBA forelægger de i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt regelmæssigt de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for bl.a. at tage højde for innovation og den teknologiske udvikling.

KAPITEL 6

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

Afdeling 1

Klageprocedurer

Artikel 99

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver betalingstjenestebrugere og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af dette direktiv.
2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, der er indført ved artikel 102.

Artikel 100

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle passende foranstaltninger for at sikre efterlevelsen.

De skal enten være:

- a) kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1093/2010, eller
- b) organer, der er anerkendt i national ret eller af offentlige myndigheder, og som udtrykkeligt har beføjelse hertil i henhold til national ret.

De må ikke være betalingstjenesteudbydere, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle beføjelser og tilstrækkelige ressourcer, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myn-

dighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.

3. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i overensstemmelse med national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn, eller
- b) ved indbringelse for domstole, der er kompetente til at træffe de nødvendige afgørelser, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i en begæring om at træffe den nødvendige afgørelse.

4. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som gennemfører afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed udøves i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest den 13. januar 2018. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende myndigheder. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.

6. EBA udsteder efter at have hørt ECB retningslinjer rettet til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de klageprocedurer, som skal tages i betragtning for at sikre, at de relevante bestemmelser i dette direktiv overholdes, jf. nærværende artikels stk. 1. Disse retningslinjer udstedes senest den 13. januar 2018 og ajourføres regelmæssigt efter behov.

Afdeling 2

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer og sanktioner

Artikel 101

Tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere indfører og anvender passende og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra betalingstjenestebrugere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og overvåger deres resultater i denne henseende.

Disse procedurer skal anvendes i alle medlemsstater, hvor en betalingstjenesteudbyder udbyder betalingstjenester, og skal være tilgængelige på et af de officielle sprog i de pågældende medlemsstater eller på et andet sprog, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren.

2. Medlemsstaterne skal kræve, at betalingstjenesteudbydere gør deres yderste for at besvare betalingstjenestebrugeres klager, enten på papir, eller, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, på et andet varigt medium. Svar skal omfatte alle spørgsmål og afgives inden for en passende frist og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en klage. Hvis der foreligger usædvanlige forhold, hvor et svar ikke kan afgives inden for 15 arbejdsdage på grund af omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen ikke har indflydelse på, skal denne sende et foreløbigt svar, der tydeligt angiver årsagerne til den forsinkede besvarelse af klagen og angiver en frist for, hvornår betalingstjenestebrugeren vil modtage det endelige svar. Fristen for at modtage det endelige svar må under ingen omstændigheder overstige 35 arbejdsdage.

Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde regler om tvistbilæggelsesprocedurer, der er mere fordelagtige for betalingstjenestebrugeren end den procedure, der er omhandlet i første afsnit. I så fald finder disse regler anvendelse.

3. Betalingstjenesteudbyderen skal oplyse betalingstjenestebrugeren om mindst én instans for alternativ tvistbilæggelse, der har kompetence til at behandle tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

4. Oplysningerne omhandlet i stk. 3 skal være tilgængelige på en tydelig, udførlig og let tilgængelig måde på betalingstjenesteudbyderens websted, hvis et sådant findes, i filialen samt i de generelle vilkår og betingelser for aftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren. Det skal angives, hvor yderligere oplysninger om den pågældende instans for alternativ tvistbilæggelse og om betingelserne for brug af den er tilgængelige.

Artikel 102

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i henhold til den relevante nationale ret og EU-retten i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU³⁵⁾ fastlægges passende, uafhængige, upartiske, gennemsigtige og effektive alternative tvistbilæggelsesprocedurer for bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og kan med henblik herpå eventuelt gøre brug af eksisterende kompetente organer. Medlemsstaterne sikrer, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, og at de også dækker udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne pålægger de i denne artikels stk. 1 omhandlede organer at samarbejde effektivt med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

Artikel 103

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne tillader deres kompetente myndigheder at offentliggøre alle administrative sanktioner, der bliver pålagt for overtrædelse af de foranstaltninger, som vedtages til gennemførelse af dette direktiv, medmindre sådan offentliggørelse vil være meget skadelig for finansmarkederne eller forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

AFSNIT V

DELEGEREDE RETSAKTER OG REGULERINGSMÆSSIGE TEKNISKE STANDARDER

Artikel 104

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 105 vedrørende:

- a) tilpasning af henvisningen til henstilling 2003/361/EF i artikel 4, nr. 36), hvis henstillingen ændres
- b) ajourføring af de beløb, der er anført i artikel 32, stk. 1, og artikel 74, stk. 1, for at tage højde for inflation.

Artikel 105

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 104, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 12. januar 2016.

3. Den i artikel 104 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 104 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 106

Forpligtelse til at oplyse forbrugere om deres rettigheder

1. Kommissionen udarbejder senest den 13. januar 2018 en brugervenlig elektronisk folder, som klart og let forståeligt anfører forbrugernes rettigheder i henhold til dette direktiv og tilhørende EU-ret.

2. Kommissionen underretter medlemsstaterne, europæiske sammenslutninger af betalingstjenesteudbydere og europæiske forbrugerorganisationer om offentliggørelsen af den i stk. 1 omhandlede folder.

Kommissionen, EBA og de kompetente myndigheder sikrer hver især, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres respektive websteder.

3. Betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.

4. Betalingstjenesteudbydere må ikke afkræve deres kunder gebyr for at stille oplysninger i henhold til denne artikel til rådighed.

5. For så vidt angår personer med handicap skal bestemmelserne i denne artikel anvendes ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 107

Fuld harmonisering

1. For så vidt som dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der er fastsat i direktivet, jf. dog artikel 2, artikel 8, stk. 3, artikel 32, artikel 38, stk. 2, artikel 42, stk. 2, artikel 55, stk. 6, artikel 57, stk. 3, artikel 58, stk. 3, artikel 61, stk. 2 og 3, artikel 62, stk. 5, artikel 63, stk. 2 og 3, artikel 74, stk. 1, andet afsnit, og artikel 86.

2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.

3. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere ikke til skade for betalingstjenestebrugerne fraviger de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Betalingstjenesteudbydere kan imidlertid tilbyde betalingstjenestebrugere gunstigere vilkår.

Artikel 108

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest den 13. januar 2021 en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske og Økonomiske Sociale Udvalg og ECB om anvendelsen og indvirkningen af direktivet, navnlig om:

- a) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af reglerne om gebyrer som fastsat i artikel 62, stk. 3, 4 og 5
- b) anvendelsen af artikel 2, stk. 3 og 4, herunder en vurdering af, hvorvidt afsnit III og IV, såfremt det er teknisk muligt, kan anvendes fuldt ud på de i nævnte stykker omhandlede betalingstransaktioner
- c) adgang til betalingssystemer under hensyntagen til navnlig graden af konkurrence
- d) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdierne for de i artikel 3, litra l), omhandlede betalingstransaktioner
- e) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdien for den i artikel 32, stk. 1, litra a), omhandlede undtagelse
- f) hvorvidt det i betragtning af udviklingen ville være ønskeligt, som et supplement til bestemmelserne i artikel 75 om betalingstransaktioner, hvor beløbet ikke er kendt på forhånd, og midler er blokerede, at indføre maksimumsgrænser for de beløb, der må blokeres på betalerens betalingskonto i sådanne situationer.

Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag sammen med sin rapport.

Artikel 109

Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingsinstitutter, der senest den 13. januar 2018 har påbegyndt virksomhed i overensstemmelse med national ret til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 i nærværende direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at disse betalingsinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende betalingsinstitutter opfylder kravene i afsnit II, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

Betalingsinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i hjemlandets register og i EBA's register som fastsat i artikel 14 og 15. Hvis disse betalingsinstitutter ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, skal de i overensstemmelse med artikel 37 forbydes at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede betalingsinstitutter automatisk meddeles tilladelse og opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 11 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter betalingsinstitutterne, inden der meddeles tilladelse.

3. Dette stykke finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der inden den 13. januar 2018 var undtaget i medfør af artikel 26 i direktiv 2007/64/EF, og har udøvet betalingstjenestevirksomhed som defineret i direktiv 2007/64/EF.

Medlemsstaterne tillader, at sådanne personer kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF indtil den 13. januar 2019, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 5 eller en undtagelse i henhold til nærværende direktivs artikel 32 eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i nærværende direktivs afsnit II.

Alle de i første afsnit omhandlede personer, der ikke senest den 13. januar 2019 har fået tilladelse eller er blevet undtaget i henhold til nærværende direktiv, forbydes at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 37.

4. Medlemsstaterne kan tillade, at fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, betragtes som omfattet af en undtagelse og automatisk opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder har dokumentation for, at kravene i artikel 32 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte betalingsinstitutter.

5. Uanset denne artikels stk. 1 bevarer betalingsinstitutter, som er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilaget til direktiv 2007/64/EF, den pågældende tilladelse til at udbyde disse betalingstjenester, der anses som betalingstjenester som omhandlet i punkt 3 i bilag I til nærværende direktiv, såfremt de kompetente myndigheder senest den 13. januar 2020 har dokumentation for, at kravene i nærværende direktivs artikel 7, litra c), og artikel 9 er opfyldt.

Artikel 110

Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/65/EF affattes således:

»5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (36) også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv, med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d), og e), og nr. 4), litra b), med artikel 44, 45, 51 og 52 i direktiv (EU) 2015/2366.

(36) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

Artikel 111

Ændringer af direktiv 2009/110/EF

1) Artikel 3 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Uden at det berører nærværende direktiv, finder artikel 5 og 11-17, artikel 19, stk. 5 og 6, og artikel 20–31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (37), herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 15, stk. 4, artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

(37) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

b) Stk. 4 og 5 affattes således:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter distribuerer og indløser elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne. Distribuerer e-pengeinstituttet elektroniske penge i en anden medlemsstat via en sådan fysisk eller juridisk person, finder artikel 27-31, med undtagelse af artikel 29, stk. 4 og 5, i direktiv (EU) 2015/2366, herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på sådanne e-pengeinstitutter.

5. Uanset nærværende artikels stk. 4 må e-pengeinstitutter ikke udstede elektroniske penge via agenter. E-pengeinstitutter kan udbyde betalingstjenester omhandlet i nærværende direktivs artikel 6, stk. 1, litra a), via agenter med forbehold af betingelserne i artikel 19 i direktiv (EU) 2015/2366.«

2) I artikel 18 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der før den 13. januar 2018 har optaget virksomhed i henhold til nærværende direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, kan fortsætte denne virksomhed i denne medlemsstat eller i en anden medlemsstat, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 3 eller opfylde øvrige krav, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende e-pengeinstitutter opfylder kravene i afsnit II i nærværende direktiv, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

De i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i registret. E-pengeinstitutter, der ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, forbydes at udstede elektroniske penge.«

Artikel 112

Ændringer af forordning (EU) nr. 1093/2010

Forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Myndigheden handler inden for de beføjelser, som den tildeles ved denne forordning, og inden for rammerne af direktiv 2002/87/EF, direktiv 2009/110/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (38), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (39), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU (40), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 (41), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (42), og i det omfang disse retsakter finder anvendelse på kredit- og finansieringsinstitutter og de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med dem, de relevante dele af direktiv 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (43), herunder alle direktiver, forordninger og afgørelser, der er baseret på disse retsakter, samt eventuelle yderligere retligt bindende EU-retsakter, hvorved myndigheden pålægges opgaver. Myndigheden handler også i overensstemmelse med Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (44)

(38) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1)."

(39) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338)."

(40) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149)."

(41) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1)."

(42) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35)."

(43) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73)."

(44) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).«"

2) Artikel 4, nr. 1), affattes således:

»1) »finansielle institutioner«: kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, finansielle konglomerater som defineret i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2002/87/EF, betalingstjenesteudbydere som defineret i artikel 4, nr. 11), i direktiv (EU) 2015/2366 og e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, idet »kreditinstitutter« dog med henblik på direktiv (EU) 2015/849 forstås som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 3, nr. 1) og 2), i direktiv (EU) 2015/849«.

Artikel 113

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I bilag I til direktiv 2013/36/EU affattes punkt 4 således:

»4. Betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (45)

(45) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«DA L 337/114 Den Europæiske Unions Tidende 23.12.2015

Artikel 114

Ophævelse

Direktiv 2007/64/EF ophæves med virkning fra den 13. januar 2018.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II til nærværende direktiv.

Artikel 115

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 13. januar 2018 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 13. januar 2018.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

4. Uanset stk. 2 sikrer medlemsstaterne, at de i artikel 65, 66, 67 og 97 omhandlede sikkerhedsforanstaltninger anvendes fra 18 måneder efter ikrafttrædelsesdatoen for de reguleringsmæssige tekniske standarder omhandlet i artikel 98.

5. Medlemsstaterne må ikke forbyde juridiske personer, der på deres område inden den 12. januar 2016 har udøvet virksomhed som betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere som defineret i dette direktiv, at fortsætte med at udøve denne virksomhed på medlemsstaternes område i den i stk. 2 og 4 omhandlede overgangsperiode i overensstemmelse med den gældende retlige ramme.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de enkelte kontoførende betalingstjenesteudbydere, indtil de kontoførende betalingstjenesteudbydere overholder de i stk. 4 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder, ikke misbruger deres manglende overholdelse til at spærre eller hindre brugen af betalingsinitierings- og kontooplysningstjenester for de konti, som de fører.

Artikel 116

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 117

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

M. SCHULZ

N. SCHMIT

Formand

Formand

- 28) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 29) Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014 af 7. januar 2014 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kapitalgrundlagskrav for institutter (EUT L 74 af 14.3.2014, s. 8).
- 30) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).
- 31) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
- 32) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).
- 33) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).
- 34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).
- 35) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

BILAG I

BETALINGSTJENESTER

(jf. artikel 4, nr. 3))

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb indsættes på en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalingstjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
5. Udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner.
6. Pengeoverførselsvirksomhed.
7. Betalingsinitieringstjenester.
8. Kontooplysningstjenester.

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
---------------------	---------------------

Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	—
Artikel 2, stk. 3	—
Artikel 2, stk. 4	—
Artikel 2, stk. 5	Artikel 2, stk. 3
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)	nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)
nr. 7)	nr. 6)
nr. 8)	nr. 7)
nr. 9)	nr. 8)
nr. 11)	nr. 9)
nr. 12)	nr. 14)
nr. 13)	nr. 16)
nr. 14)	nr. 23)
nr. 20), 21) og 22)	nr. 11), 12) og 13)
nr. 23)	nr. 28)
nr. 25)	nr. 15)
nr. 26) og 27)	nr. 17) og 18)
nr. 28)	nr. 20)
nr. 29)	nr. 19)
nr. 33)	nr. 21)
nr. 34), 35), 36) og 37)	nr. 24), 25), 26) og 27)
nr. 38)	nr. 22)
nr. 39) og 40)	nr. 29) og 30)
nr. 6), 15)-19), 24), 30)-32) og 41)-48)	—
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5
Artikel 5, stk. 2	—
Artikel 5, stk. 3	—
Artikel 5, stk. 4	—
Artikel 5, stk. 5	—
Artikel 5, stk. 6	—
Artikel 5, stk. 7	—
Artikel 6, stk. 1	—
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	—
Artikel 6, stk. 4	—
Artikel 7	Artikel 6
Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
Artikel 8, stk. 3	Artikel 7, stk. 3
Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	Artikel 8, stk. 2

Artikel 9, stk. 3	Artikel 8, stk. 3
Artikel 10, stk. 1	Artikel 9, stk. 1
Artikel 10, stk. 2	Artikel 9, stk. 2
—	Artikel 9, stk. 3 og 4
Artikel 11, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
Artikel 11, stk. 3	Artikel 10, stk. 3
Artikel 11, stk. 4	Artikel 10, stk. 4
Artikel 11, stk. 5	Artikel 10, stk. 5
Artikel 11, stk. 6	Artikel 10, stk. 6
Artikel 11, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 11, stk. 8	Artikel 10, stk. 8
Artikel 11, stk. 9	Artikel 10, stk. 9
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13, stk. 1	Artikel 12, stk. 1
Artikel 13, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 13, stk. 3	Artikel 12, stk. 3
Artikel 14, stk. 1	Artikel 13
Artikel 14, stk. 2	Artikel 13
Artikel 14, stk. 3	—
Artikel 14, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 1	—
Artikel 15, stk. 2	—
Artikel 15, stk. 3	—
Artikel 15, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 5	—
Artikel 16	Artikel 14
Artikel 17, stk. 1	Artikel 15, stk. 1
Artikel 17, stk. 2	Artikel 15, stk. 2
Artikel 17, stk. 3	Artikel 15, stk. 3
Artikel 17, stk. 4	Artikel 15, stk. 4
Artikel 18, stk. 1	Artikel 16, stk. 1
Artikel 18, stk. 2	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 3	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 4	Artikel 16, stk. 3
Artikel 18, stk. 5	Artikel 16, stk. 4
Artikel 18, stk. 6	Artikel 16, stk. 5
Artikel 19, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
Artikel 19, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
Artikel 19, stk. 3	Artikel 17, stk. 3
Artikel 19, stk. 4	Artikel 17, stk. 4
Artikel 19, stk. 5	Artikel 17, stk. 5
Artikel 19, stk. 6	Artikel 17, stk. 7
Artikel 19, stk. 7	Artikel 17, stk. 8
Artikel 19, stk. 8	—

Artikel 20, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 20, stk. 2	Artikel 18, stk. 2
Artikel 21	Artikel 19
Artikel 22, stk. 1	Artikel 20, stk. 1
Artikel 22, stk. 2	Artikel 20, stk. 2
Artikel 22, stk. 3	Artikel 20, stk. 3
Artikel 22, stk. 4	Artikel 20, stk. 4
Artikel 22, stk. 5	Artikel 20, stk. 5
Artikel 23, stk. 1	Artikel 21, stk. 1
Artikel 23, stk. 2	Artikel 21, stk. 2
Artikel 23, stk. 3	Artikel 21, stk. 3
Artikel 24, stk. 1	Artikel 22, stk. 1
Artikel 24, stk. 2	Artikel 22, stk. 2
Artikel 24, stk. 3	Artikel 22, stk. 3
Artikel 25, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
Artikel 25, stk. 2	Artikel 23, stk. 2
Artikel 26, stk. 1	Artikel 24, stk. 1
Artikel 26, stk. 2	Artikel 24, stk. 2
Artikel 27, stk. 1	—
Artikel 27, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
Artikel 28, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 3	—
Artikel 28, stk. 4	—
Artikel 28, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 1	Artikel 25, stk. 2 og 3
Artikel 29, stk. 2	—
Artikel 29, stk. 3	Artikel 25, stk. 4
Artikel 29, stk. 4	—
Artikel 29, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 6	—
Artikel 30, stk. 1	—
Artikel 30, stk. 2	—
Artikel 30, stk. 3	—
Artikel 30, stk. 4	—
Artikel 31, stk. 1	—
Artikel 31, stk. 2	Artikel 25, stk. 4
Artikel 32, stk. 1	Artikel 26, stk. 1
Artikel 32, stk. 2	Artikel 26, stk. 2
Artikel 32, stk. 3	Artikel 26, stk. 3
Artikel 32, stk. 4	Artikel 26, stk. 4
Artikel 32, stk. 5	Artikel 26, stk. 5
Artikel 32, stk. 6	Artikel 26, stk. 6
Artikel 33, stk. 1	—
Artikel 33, stk. 2	—

Artikel 34	Artikel 27
Artikel 35, stk. 1	Artikel 28, stk. 1
Artikel 35, stk. 2	Artikel 28, stk. 2
Artikel 36	—
Artikel 37, stk. 1	Artikel 29
Artikel 37, stk. 2	—
Artikel 37, stk. 3	—
Artikel 37, stk. 4	—
Artikel 37, stk. 5	—
Artikel 38, stk. 1	Artikel 30, stk. 1
Artikel 38, stk. 2	Artikel 30, stk. 2
Artikel 38, stk. 3	Artikel 30, stk. 3
Artikel 39	Artikel 31
Artikel 40, stk. 1	Artikel 32, stk. 1
Artikel 40, stk. 2	Artikel 32, stk. 2
Artikel 40, stk. 3	Artikel 32, stk. 3
Artikel 41	Artikel 33
Artikel 42, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
Artikel 42, stk. 2	Artikel 34, stk. 2
Artikel 43, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
Artikel 43, stk. 2	Artikel 35, stk. 2
Artikel 44, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 44, stk. 2	Artikel 36, stk. 2
Artikel 44, stk. 3	Artikel 36, stk. 3
Artikel 45, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 45, stk. 2	—
Artikel 45, stk. 3	Artikel 37, stk. 2
Artikel 46	—
Artikel 47	—
Artikel 48	Artikel 38
Artikel 49	Artikel 39
Artikel 50	Artikel 40
Artikel 51, stk. 1	Artikel 41, stk. 1
Artikel 51, stk. 2	Artikel 41, stk. 2
Artikel 51, stk. 3	Artikel 41, stk. 3
Artikel 52, stk. 1	Artikel 42, stk. 1
Artikel 52, stk. 2	Artikel 42, stk. 2
Artikel 52, stk. 3	Artikel 42, stk. 3
Artikel 52, stk. 4	Artikel 42, stk. 4
Artikel 52, stk. 5	Artikel 42, stk. 5
Artikel 52, stk. 6	Artikel 42, stk. 6
Artikel 52, stk. 7	Artikel 42, stk. 7
Artikel 53	Artikel 43
Artikel 54, stk. 1	Artikel 44, stk. 1
Artikel 54, stk. 2	Artikel 44, stk. 2

Artikel 54, stk. 3	Artikel 44, stk. 3
Artikel 55, stk. 1	Artikel 45, stk. 1
Artikel 55, stk. 2	Artikel 45, stk. 2
Artikel 55, stk. 3	Artikel 45, stk. 3
Artikel 55, stk. 4	Artikel 45, stk. 4
Artikel 55, stk. 5	Artikel 45, stk. 5
Artikel 55, stk. 6	Artikel 45, stk. 6
Artikel 56	Artikel 46
Artikel 57, stk. 1	Artikel 47, stk. 1
Artikel 57, stk. 2	Artikel 47, stk. 2
Artikel 57, stk. 3	Artikel 47, stk. 3
Artikel 58, stk. 1	Artikel 48, stk. 1
Artikel 58, stk. 2	Artikel 48, stk. 2
Artikel 58, stk. 3	Artikel 48, stk. 3
Artikel 59, stk. 1	Artikel 49, stk. 1
Artikel 59, stk. 2	Artikel 49, stk. 2
Artikel 60, stk. 1	Artikel 50, stk. 1
Artikel 60, stk. 2	Artikel 50, stk. 2
Artikel 60, stk. 3	—
Artikel 61, stk. 1	Artikel 51, stk. 1
Artikel 61, stk. 2	Artikel 51, stk. 2
Artikel 61, stk. 3	Artikel 51, stk. 3
Artikel 61, stk. 4	Artikel 51, stk. 4
Artikel 62, stk. 1	Artikel 52, stk. 1
Artikel 62, stk. 2	Artikel 52, stk. 2
Artikel 62, stk. 3	Artikel 52, stk. 3
Artikel 62, stk. 4	—
Artikel 62, stk. 5	—
Artikel 63, stk. 1	Artikel 53, stk. 1
Artikel 63, stk. 2	Artikel 53, stk. 2
Artikel 63, stk. 3	Artikel 53, stk. 3
Artikel 64, stk. 1	Artikel 54, stk. 1
Artikel 64, stk. 2	Artikel 54, stk. 2
Artikel 64, stk. 3	Artikel 54, stk. 3
Artikel 64, stk. 4	Artikel 54, stk. 4
Artikel 65, stk. 1	—
Artikel 65, stk. 2	—
Artikel 65, stk. 3	—
Artikel 65, stk. 4	—
Artikel 65, stk. 5	—
Artikel 65, stk. 6	—
Artikel 66, stk. 1	—
Artikel 66, stk. 2	—
Artikel 66, stk. 3	—
Artikel 66, stk. 4	—

Artikel 66, stk. 5	—
Artikel 67, stk. 1	—
Artikel 67, stk. 2	—
Artikel 67, stk. 3	—
Artikel 67, stk. 4	—
Artikel 68, stk. 1	Artikel 55, stk. 1
Artikel 68, stk. 2	Artikel 55, stk. 2
Artikel 68, stk. 3	Artikel 55, stk. 3
Artikel 68, stk. 4	Artikel 55, stk. 4
Artikel 69, stk. 1	Artikel 56, stk. 1
Artikel 69, stk. 2	Artikel 56, stk. 2
Artikel 70, stk. 1	Artikel 57, stk. 1
Artikel 70, stk. 2	Artikel 57, stk. 2
Artikel 71, stk. 1	Artikel 58
Artikel 71, stk. 2	—
Artikel 72, stk. 1	Artikel 59, stk. 1
Artikel 72, stk. 2	Artikel 59, stk. 2
Artikel 73, stk. 1	Artikel 60, stk. 1
Artikel 73, stk. 2	—
Artikel 73, stk. 3	Artikel 60, stk. 2
Artikel 74, stk. 1	Artikel 61, stk. 1, 2 og 3
Artikel 74, stk. 2	—
Artikel 74, stk. 3	Artikel 61, stk. 4 og 5
Artikel 75, stk. 1	—
Artikel 75, stk. 2	—
Artikel 76, stk. 1	Artikel 62, stk. 1
Artikel 76, stk. 2	Artikel 62, stk. 2
Artikel 76, stk. 3	Artikel 62, stk. 3
Artikel 76, stk. 4	—
Artikel 77, stk. 1	Artikel 63, stk. 1
Artikel 77, stk. 2	Artikel 63, stk. 2
Artikel 78, stk. 1	Artikel 64, stk. 1
Artikel 78, stk. 2	Artikel 64, stk. 2
Artikel 79, stk. 1	Artikel 65, stk. 1
Artikel 79, stk. 2	Artikel 65, stk. 2
Artikel 79, stk. 3	Artikel 65, stk. 3
Artikel 80, stk. 1	Artikel 66, stk. 1
Artikel 80, stk. 2	Artikel 66, stk. 2
Artikel 80, stk. 3	Artikel 66, stk. 3
Artikel 80, stk. 4	Artikel 66, stk. 4
Artikel 80, stk. 5	Artikel 66, stk. 5
Artikel 81, stk. 1	Artikel 67, stk. 1
Artikel 81, stk. 2	Artikel 67, stk. 2
Artikel 81, stk. 3	Artikel 67, stk. 3
Artikel 82, stk. 1	Artikel 68, stk. 1

Artikel 82, stk. 2	Artikel 68, stk. 2
Artikel 83, stk. 1	Artikel 69, stk. 1
Artikel 83, stk. 2	Artikel 69, stk. 2
Artikel 83, stk. 3	Artikel 69, stk. 3
Artikel 84	Artikel 70
Artikel 85	Artikel 71
Artikel 86	Artikel 72
Artikel 87, stk. 1	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 2	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 3	Artikel 73, stk. 2
Artikel 88, stk. 1	Artikel 74, stk. 1
Artikel 88, stk. 2	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 3	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 4	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 5	Artikel 74, stk. 3
Artikel 89, stk. 1	Artikel 75, stk. 1
Artikel 89, stk. 2	Artikel 75, stk. 2
Artikel 89, stk. 3	Artikel 75, stk. 3
Artikel 90, stk. 1	—
Artikel 90, stk. 2	—
Artikel 91	Artikel 76
Artikel 92, stk. 1	Artikel 77, stk. 1
Artikel 92, stk. 2	Artikel 77, stk. 2
Artikel 93	Artikel 78
Artikel 94, stk. 1	Artikel 79, stk. 1
Artikel 94, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 1	—
Artikel 95, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 3	—
Artikel 95, stk. 4	—
Artikel 95, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 1	—
Artikel 96, stk. 2	—
Artikel 96, stk. 3	—
Artikel 96, stk. 4	—
Artikel 96, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 6	—
Artikel 97, stk. 1	—
Artikel 97, stk. 2	—
Artikel 97, stk. 3	—
Artikel 97, stk. 4	—
Artikel 97, stk. 5	—
Artikel 98, stk. 1	—
Artikel 98, stk. 2	—
Artikel 98, stk. 3	—

Artikel 98, stk. 4	—
Artikel 98, stk. 5	—
Artikel 99, stk. 1	Artikel 80, stk. 1
Artikel 99, stk. 2	Artikel 80, stk. 2
Artikel 100, stk. 1	—
Artikel 100, stk. 2	—
Artikel 100, stk. 3	—
Artikel 100, stk. 4	Artikel 82, stk. 2
Artikel 100, stk. 5	—
Artikel 100, stk. 6	—
Artikel 101, stk. 1	—
Artikel 101, stk. 2	—
Artikel 101, stk. 3	—
Artikel 101, stk. 4	—
Artikel 102, stk. 1	Artikel 83, stk. 1
Artikel 102, stk. 2	Artikel 83, stk. 2
Artikel 103, stk. 1	Artikel 81, stk. 1
Artikel 103, stk. 2	—
Artikel 104	—
Artikel 105, stk. 1	—
Artikel 105, stk. 2	—
Artikel 105, stk. 3	—
Artikel 105, stk. 4	—
Artikel 105, stk. 5	—
Artikel 106, stk. 1	—
Artikel 106, stk. 2	—
Artikel 106, stk. 3	—
Artikel 106, stk. 4	—
Artikel 106, stk. 5	—
Artikel 107, stk. 1	Artikel 86, stk. 1
Artikel 107, stk. 2	Artikel 86, stk. 2
Artikel 107, stk. 3	Artikel 86, stk. 3
Artikel 108	Artikel 87
Artikel 109, stk. 1	Artikel 88, stk. 1
Artikel 109, stk. 2	Artikel 88, stk. 3
Artikel 109, stk. 3	Artikel 88, stk. 2 og 4
Artikel 109, stk. 4	—
Artikel 109, stk. 5	—
Artikel 110	Artikel 90
Artikel 111, stk. 1	—
Artikel 111, stk. 2	—
Artikel 112, stk. 1	—
Artikel 112, stk. 2	—
Artikel 113	Artikel 92
Artikel 114	Artikel 93

Artikel 115, stk. 1	Artikel 94, stk. 1
Artikel 115, stk. 2	Artikel 94, stk. 2
Artikel 115, stk. 3	—
Artikel 115, stk. 4	—
Artikel 115, stk. 5	—
Artikel 116	Artikel 95
Artikel 117	Artikel 96
Bilag I	Bilaget

- 1) EUT C 224 af 15.7.2014, s. 1.
- 2) EUT C 170 af 5.6.2014, s. 78.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 8.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 16.11.2015.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 1).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 12) Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).
- 16) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).
- 20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).
- 22) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 24) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).
- 25) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).
- 26) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 27) EUT C 38 af 8.2.2014, s. 14.